

МЕРИЛ СОЙЪР НЕ ВЯРВАЙ НА НИКОГО

Превод от английски: Ваня Кацарска, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Долината Напа, Калифорния

— Времето изтече. Времето изтече — чуваше се крясъкът на кукумявката сред високите клони на дъба.

Старецът чакаше срещата си със съдбата скрит зад голямата купчина дървени бурета, на които личеше ястреб в полет, логото на лозята „Ястребово гнездо“.

— Кукумявката ме е набелязала — прошепна той с тежкото чувство за надвиснала гибел.

Според преданията ако чуеш кукумявка, приближил ти е краят. Не вярваше много в суеверия, те просто бяха измама, за да се владеят масите, но сега усещаше какво му е подготвила съдбата. Вече почти чуваше нежното, безплътно пърхане на крилата на ангелите, които го викаха у дома.

Решен да се наслади на последните си мигове, той наблюдаваше как нощта се прокрадва по хълмовете и мълчаливо обгръща дългите редици, докато накрая цялото лозе потъна в мрак. Небето над долината, която обичаше, бавно се промени от ясно синьо в златистокафяво. Залязващото слънце донесе и възкиселия аромат на ферментирало грозде. В храстите на рододендрона свиреше истински хор на щурчета, подобно на всяка друга вечер, откакто бе проходил.

Джан Хок седеше в инвалидната си количка и гледаше „Ястребово гнездо“. *Домът му*. Единственото място, където бе живял. Единственото място на света, което истински бе обичал.

Натисна електрическия бутон и количката залъкатуши по неравната земя. Заглушеното бръмчене на мощния мотор го раздразни, както винаги до сега. Звукът му напомни колко безпомощен е станал. Пое по пътеката към басейна, после спря.

Пак ли някой се промъква зад гърба му? Откакто бе получил удара, не можеше да си обръща главата и да поглежда над рамо. Изчака, ослушвайки се за подозрителни звуци зад себе си. Нищо друго, освен щурците.

— Ако трябва да изживея живота си отново — прошепна той, като продължи с количката напред, отдаден на спомени, — пак ще живея в тази долина, точно тук, в „Ястребово гнездо“.

Но какво щеше да направиш различно, запита го един вътрешен глас.

— Щях да взема и двамата си сина — отвърна той без колебание. — *Моите* момчета.

Говореше на себе си, но бе сигурен, че някой го подслушва. Веченито за миг не можеше да намери уединение. Някой все се въртеше наоколо, крадешком го наблюдаваше, разбирайки, че той е прекалено болен, за да разбира какво става.

— Какво те е грижа? — измърмори старецът, спря и се загледа в басейна, наскоро построен върху обширната, хълмиста ливада.

Огромен басейн, крайт му се губеше, сякаш водата преливаше в лозето. Синът му Елиът бе наел някакъв екстравагантен архитект да проектира басейна и да направи някои промени в съседните градини. Джан се отнасяше към всичко това с погнуса. Какво не бе наред с овалния басейн и розовите храсти от неговото детство?

— Всичко си бе добре!

Само дето Елиът бе обзет — *вманиачен* може би е по-подходящата дума — от идеята да въведе лозята в новото хилядолетие. Компютърни системи. Уебсайт.

— Нищо не определя по-добре семейство Хок от естествено пенливото вино — изрече глухо Джан. — То е по-добро, от което и да е френско шампанско.

Загледан в тъмните води, които отразяваха лунната светлина в блестящи ивици, той мълчаливо си призна, че светът се променя по-бързо, отколкото си бе представял.

Джан замръзна, беше сигурен, че е чул шум откъм храстите на рододендрона зад него. Знаеше, че следват всяка негова стъпка, но този път вече имаше план. Знаеше точно как да се отърве от тях завинаги.

ГЛАВА ПЪРВА

Три седмици по-късно: Амазонска джунгла

Броуди Хок клечеше в тинята сред тръстиките по крайбрежието на реката. Беше сред този мочурлив приток на Амазонка почти осем часа и бе толкова отегчен, че едва успяваше да се концентрира.

— Стегни се — промърмори той под носа си. — Блуждаещият ум е смъртоносен като куршум.

Броуди си наложи да продължи да наблюдава движението по реката, за да открие лодката с терористи, за които информаторите им ги бяха осведомили. Разни плавателни съдове минаваха покрай него и всеки път той се скриваше, потапяше се под водата и задържаше дъха си, докато лодката преминаваше. Изнизаха се часове, минута по минута, а нямаше никакъв признак за терористи.

Измърмори някакво проклетие, чудеше се дали цялото това чакане ще го изкара от релси. Обичаше действията, опасностите. Да чака ден след ден не беше в стила му, но предполагаше, че всичко зависи от територията. До сега всичките му мисии бяха на бързи обороти. Този път бе различно и е по-добре да промени мисленето си според операцията.

Приключи дежурството си, като каза на колегата от следващата смяна: „Ще се видим по-късно“. Подобно на пантера, той тихо и бързо се промъкна покрай колибите, построени по брега на реката. Най-накрая стигна до навеса, който използваша за база.

Покривът на сламената колиба не беше достатъчно висок, така че да може да стои изправен. Наведе се и смъкна мокрия костюм. Докато се събличаше, забеляза писмото върху походното си легло. Погледна плика и се зачуди кой ли може да му пише. Майка му беше мъртва, а нямаше близки роднини.

Адресът на подателя, написан на машина, въобще не му бе познат. „Св. Елена, Калифорния“. Не познаваше никой в Калифорния. По дяволите, само веднъж е стъпвал в този луд щат — шестте месеца, които прекара в Сан Диего за тренировките на тюлените.

Кой ли му изпраща писмо?

Отвори плика и извади два листа. Забеляза, че писмото е написано на компютър. Прочете първия ред и зашеметен седна на леглото. „Скъпи сине.“ Прегледа първата страница от писмото на мъжа, който твърдеше, че му е баща. Това копеле е чалното, помисли си Броуди. Баща му бе умрял при автомобилна злополука, когато той бе тригодишен.

— Хей, Хок! Губиш.

Броуди вдигна поглед и видя друг тюлен в колибата. Не беше чул влизането му. Сюдад дел Елсте бе рай за терористи, наркобарони и всякакви други боклуци. Лудост е да намали бдителността си.

Джейк Уайлдър съблече подгизналата от пот тениска и с нея изтри лицето си, наплескано с въглен за камуфлаж.

— Кво имаш там? — попита Джейк. — Любовно писмо от гаджето?

— Не, от някакъв луд.

Броуди прелисти втората страница, без да я чете, възнамеряваше да смачка писмото и да го хвърли в ъгъла с останалия боклук. Една снимка, прикачена отзад, привлече вниманието му.

— Кучи син! — изруга той през стиснати зъби.

Джейк се наведе през рамото му и също погледна към снимката.

— Хей, можеш да бъдеш разголен и изваден публично, Хок. Кой би предположил?

Броуди бе прекалено изумен, за да отговори на закачката на Джейк. Мъжът на снимката можеше да е Броуди — *само дете не беше*. Имаше същата гъста тъмна коса, ъгловата челюст и трапчинка на брадичката. Същите пронизващи сини очи под прави вежди.

Мъжът бе сниман от раменете нагоре и не можеше да се прецени дали е висок шест фута и три инча. Ако се съдеше по ширината на раменете му, Броуди би казал, че е толкова, а може би и повече.

— Чакай малко! — Джейк посочи към дясната вежда на мъжа. — Това не си ти. Няма го белега.

Броуди се пресегна и докосна веждата си. Ясно си припомни схватката, въпреки че бяха минали повече от двадесет години. Беше на седем по онова време и се ужасяваше от училищния побойник. Бе слаб и дребен за възрастта си и за хулиганите не беше трудно да се закачат с

него. Знаеше, че ако не се защити, ще си остане цял живот бито куче, боксова круша за всеки побойник.

Броуди не бе спечелил битката, но бе отстоял на своето и се бе измъкнал само с разрез над веждата, от който шуртеше кръв. Знак за кураж. И символ за бъдещето, макар че тогава бе много млад.

Те с майка си се местеха от град на град, никога не се задържаха на едно място, така че Броуди трябваше да се доказва отново и отново. Първата битка — онази с белега — му бе дала смелост. Започна да печели повечето битки, а не да губи.

Хок не се превърна в хулиган, дори когато израсна и стана по-висок и по-як от другите момчета на неговата възраст. Точно обратното — ранните му преживявания го караха да застава на страната на по-слабите и да си мери силите с побойниците, дори да не беше директно заплашен.

Днес раната щеше да се е заличила, ако майка му го бе завела да го защитят. Но тя едва намираше пари за храна, та и дума не можеше да става за ходене на доктор.

— Бъди смел — бе му казала тя, както му казваше винаги, когато трябваше да го успокои. — Ти си моето храбро момче, нали?

Броуди никога не би се отказал от малкия белег, който пресичаше външния край на веждата му, като леко я повдигаше. Кой би искал да изглежда така съвършен и щастлив като мъжа на снимката? Той си харесваше леко заплашителното изражение, което му придаваше белегът. Жените се шегуваха, че така изглежда опасен, но нямаха представа колко близо са до истината, тъй като не знаеха за заниманията му.

— Кой е мъжът на снимката? — попита Джейк, като прекъсна потока на мислите му. — Приличате си като две капки вода. Черна коса. Сини очи. Същата смахната трапчинка на брадата.

— Проклет да съм, ако имам представа. — Обърна страницата и дочете писмото, а Джейк мина през малката колиба и извади една кока-кола от металния шкаф. Броуди почти не чу отварянето на топлата напитка. Очите му бяха приковани върху думите: „Това е твоят брат близък.“

— Брат близък? — прошепна той.

Взираше се в снимката и мислеше за майка си, чудеше се.

Дали жената, която бе обожавал, единственият човек, който някога бе обичал, беше пазила някаква тайна?

Броуди ѝ бе задавал безброй въпроси за баща си. Линда Хок винаги му бе давала едно и също кратко обяснение. Баща му умрял при автомобилна катастрофа. Когато момчето бе искало подробности за баща си, отговорът ѝ неизменно бе: „Не мога да говоря за него. Прекалено болезнено е“.

Бавно, възприемайки всяка дума, Броуди препречете писмото. На края имаше отпечатано името *Джанкарло Хок*. Под него стоеше един-единствен ред, надраскан с химикалка. Почеркът бе толкова нечетлив, че Броуди трябваше да се взира известно време, за да го разчете.

„Сине, ела веднага. Имам нужда от помощта ти. Враговете ми приближават. Нямай доверие никому.“

Виктория Андерсън остави люлката да я люлее напред-назад докато се взираше нагоре към осветеното от луната небе над долината Напа. Беше почти три часа сутринта и нито звук не се чуваше от хотела „Сребърна луна“ или от съседните лозя. Дори шумните щурчета се бяха успокоили през нощта.

По-рано лекият бриз носеше сладникавата миризма на зряло грозде и глъчката на хората, които взимаха участие в изстискването на гроздето за вино. Преди години гроздето се изстискваше като хората стояха боси в бъчвите и го тъпчеха. Някои малки лозя все още практикуваха тази стара традиция, но повечето бяха навлезли в съвременния век и използваха машини.

— Защо не можеш да спиш, Тори? — запита тя себе си. — Защо?

Колко пъти се бе будила сред тишината на нощта и я бе обземало омаломощаващото чувство на самота и измяна? Кога най-сетне ще успее да загърби миналото си? Наблюдаваше звездите, които ѝ намигаха. Както обикновено, те не можеха да ѝ дадат отговор...

Лабрадорът в краката ѝ въздъхна, тежък звук, почти пръхтене. Тя се пресегна да го успокои с вдъхваща увереност ръка. Колко нощи

Пини се бе будил да ѝ прави компания? Доста много, за да може да ги преброи.

Тори погледна към лявата си ръка и лъч звездна светлина проблесна от овалния диамант. Зашеметяващ годежен пръстен, повечето хора се взираха в него със зяпнала уста, като я караха да се чувства неудобно.

— О, Пини, трябва да върна пръстена — изрече тя на глас. — Не мога да се омъжа за Елиът.

Защо въобще си бе помислила, че е способна на това? Макар да бяха изминали почти пет години от смъртта на Конър, не можеше и дума да става за нов брак.

Елиът Хок я привличаше със своята упоритост, чувство за хумор, привързаността си към семейството. Той бе всичко, което тя искаше от един мъж — и все пак *нещо* липсваше. Не беше честно и към двамата им да се преструва, че е временно. Дори добър мъж като Елиът не можеше да излекува душевните ѝ рани.

— Може би чувството за вина ме държи будна — прошепна тя, като продължаваше да гали кучето. — Въобще не трябваше да приемам този пръстен.

Докато копринената козина на кучето минаваше под пръстите ѝ, телефонът във вилата извъня. Тори потисна тръпката на безпокойство. Телефонните обаждания по средата на нощта не носеха непременно лоши новини, опита се да увери тя себе си.

Изтича през тревата и през френския прозорец влезе в малката къщичка. При петото позвъняване вдигна слушалката от вилката. Обзета бе от огромно безпокойство — спомняше си една друга нощ, едно друго телефонно обаждане.

— А-а-ало — успя да измърмори задъхано.

— Тори, събудих ли те? — гласът на Елиът Хок беше по-нисък и дрезгав от обикновено.

— Не спях.

— Каза ми, че имаш проблеми със спането — каза той, гласът му бе все така тих.

Тя се зачуди дали коментарът му не е начин да я сгълчи, че не бяха спали заедно. Въпреки пръстена на ръката си, Тори не се бе сближила много с него, никога не си бе позволила да му се отдаде истински — емоционално или физически.

— Седях с Пини навън — отговори му тя.

— Имах чувството, че ще си будна.

Два дни не се бе чувала с Елиът. Той й бе ядосан, че бави сватбата им — отново. Дори все още да бе сърдит, не го показваше. Всъщност, звучеше обезпокоен, вероятно затова се обаждаше толкова късно през нощта.

Тори се поколеба, не искаше да му съобщи по телефона, че не може да се омъжи за него. Дължеше му личен разговор.

— Баща ми — гласът на Елиът стана шепот — е мъртъв.

— О, не! — изохка тя и я заля вълната на вина. Мислеше егоистично за собствените си проблеми. Преди повече от година бащата на Елиът прекара тежък удар. Живееше в инвалиден стол и се бе превърнал в сянка на някогашния мъж. — Какво се случи?

Мълчание, а после:

— Случайно е паднал в басейна.

— Със стола си?

Продължителна пауза.

— Да. Беше тъмно. Сигурно не е преценил разстоянието.

— О, господи — промълви тя. — Колко ужасно...

Тори слушаше и съчувстваше на загубата на Елиът. Въпреки че отношенията с баща му не бяха безпроблемни, Елиът бе идеализирал Джанкарло Хок. Властен мъж, познат в този лозарски край със своята коравосърдечност, Джан си бе създал много врагове. И все пак той беше баща на Елиът, единственият му родител.

Тя често си бе мислила за техните детски дни. И двамата бяха загубили майките си доста рано и бяха отгледани от бащите си. Но тук приликите свършваха.

Бащата на Тори, е сърдечен, любвеобилен мъж, който се бе постарал да бъде и баща, и майка за нея. Джан Хок бе оставил Елиът на грижите на икономката и бе отделял за него малко време и още по-малко обич.

Сега Елиът ще стане шеф на престижното „Ястребово гнездо“. Ще трябва да наметне плаща на ръководител, което би стреснало дори и човек два пъти по-възрастен от него. Напрежението в гласа на Елиът й подсказваше, че той осъзнава какво го чака и бремето, което ще трябва да носи без баща си.

— Ще е трудно да се справям без него — призна Елиът.

— Ще се справиш, скъпи. Ти управляваш откакто баща ти получи удара.

— Така е — изрече бавно той, гласът му звучеше уморено, нямаше я обичайната самоувереност.

— Искаш ли да дойда?

— Не — отговори мъжът без колебание. — Добре съм.

Тори приключи с: „Лека нощ“, като преди това обеща да помага през следващите дни, когато ще трябва да се урежда погребението и да се справя с ордите приятели и роднини, които ще пристигнат в имението за опелото.

Тя отиде до отворения прозорец и видя, че в „Сребърна луна“ свети. Апартаментът на баща ѝ на втория етаж, установи изненадано. Защо е станал толкова рано?

Излезе забързано от своята къща и изтича през тревата. Тъй като не искаше да буди гостите, се опита да стъпва леко по дървените стълби, които водеха към втория етаж. Почука тихичко.

Вратата се отвори със замах и баща ѝ се появи, огромен както винаги. Лу Едуардс бе красив, въпреки плешивото теме, което бе придобил толкова отдавна, че тя го помнеше все така — плешив отгоре, с гъста посивяла коса отстрани. Той имаше интелигентни зелени очи като нейните, и младолик вид, въпреки че приближаваше шейсетте.

— Вече си чула? — попита я.

Тя влезе в стаята и тихо отговори:

— Елиът току-що ми се обади. Джан се е удавил. — Тори се обърна към баща си, така че да може да вижда лицето му на слабата златиста светлина, която струеше от лампата Тифани^[1] на бюрото. — Ти как разбра?

— Мокси ми се обади.

— Мокси? — Не можа да скрие удивлението в гласа си. Мокси бе главният редактор на баща ѝ, когато той работеше като репортер в „Сан Франциско хералд“. Преди пет години баща ѝ се пенсионира по-рано и купи „Сребърна луна“. — Защо?

— Хванали са новината. Смъртта на Джан Хок може и да е била случайна — баща ѝ сви рамене, беше безпристрастен, сега тя виждаше репортера, — но доста следи сочат, че е било *убийство*.

[1] Луис Комфорт Тифани (1848–1933) — американски художник, декоратор и архитект; един от водещите американски майстори на стила арт нуво. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

— Дано да е важно... — Елиът Хок се отпусна на стола до своята трета братовчедка Рачел. Не бяха изминали и четиридесет и осем часа от смъртта на баща му, а семейният адвокат, Фред Уикерсън, настоя да се срещне със семейството.

— Ти ли надзираваше сортирането? — попита Рачел.

— Да, и е по-зле, отколкото си мислех. Доста по-зле.

Той се потопи в тъмните очи на братовчедка си и видя, че нейната загриженост е не по-малка от неговата. При добра година семейство Хок произвеждаше по-голямата част от гроздето и купуваше колкото е възможно по-малко от други производители. Един силен дъжд обаче бе наранил и направил по-твърди кожичките на гроздето от най-добрия сорт „Шардоне“, който те използваша в пенливите си вина. Докато наглеждаше сортирането на реколтата, откри, че положението е по-лошо от очакваното.

— Кога искаш да започна да купувам? — попита Рачел, гласът ѝ бе едва доловим. Тя започна да навива дългата черна коса около юмрука си, правеше го често, когато мисли. Отговаряше за покупките и нейно задължение бе да купува грозде при недостиг, не бе лесна работа, като се има предвид, че повечето лозари вече имаха договори.

— Това ще е първото нещо, с което ще се заловиш утре. Бъди предпазлива. Не давай да се разбере колко зле е положението.

— Добре. — Рачел приглади косата си върху раменете, като я остави да се разпилее цялата. Наведе се по-близо и прошепна: — За какво е тази среща?

— Нямам представа.

Елиът си пое дъх и остави ума си да се рее. Тори, помисли той и се усмихна вътре в себе си. Тя ще бъде съвършената съпруга. Искаше да споделя с някого живота си, както и огромното бреме да ръководи семейство Хок.

Елиът обичаше много винарната, но това голямо семейство с конфликтни интереси и личности понякога го затрудняваше. Тори не

само че бе интелигентна, тя бе и добра с хората.

Ще е окуражително Тори да е до него, когато поеме семейния бизнес. Откакто ѝ съобщи за смъртта на баща си, тя се втурна да му помага за организирането на погребението. Почти не я виждаше. Ако не разбираше добре ситуацията, би си помислил, че го отбягва.

— Елиът, Рачел... — Тито Барзини помахаше при влизането си в стаята.

Чичо Тито седна на кожения стол зад огромното дъбово бюро. Синът му Лоренцо наперено влезе след него. Бащата и синът бяха съвсем еднакви, като се изключи само отпечатъка на възрастта. Високи, тъмнокоси, с живи кафяви очи и постоянни усмивки, мъжете на семейство Барзини не можеха да помогнат много за бизнеса. Чичо Тито се бе оженил за Джина Хок, сестрата близначка на бащата на Елиът, и така бе наследил малко лозе. Не можеше да се оправя с по-голямо.

С малки парични запаси и повече съсипано грозде от очакваното, Елиът щеше да има нужда от голям късмет, за да закрепил финансовото състояние на „Ястребово гнездо“. Не можеше повече да пренебрегва заплахите за поглъщане на братята Корели. Може да разчита на братовчедка си Рачел, знаеше това, но нямаше друг в семейството, който да го подкрепи.

Те са като пиявици, помисли си Елиът, докато останалите членове на голямото семейство влизаха и се настаняваха. Приятни, но все пак пиявици. Роднините му бяха светското общество в долина, където виното бе крал, а „Ястребово гнездо“ — перла в короната.

— Закъснях ли? — леля Джина влезе в стаята, като накара всички да я забележат, както обикновено.

Леля е кралица на театъра, помисли си Елиът, когато тя му се усмихна. Въпреки че косата ѝ беше посивяла преди няколко години, очите ѝ бяха като на баща му — кобалтовосини и прозрачни. Всяка сутрин в огледалото Елиът зърваше същите очи, но му се искаше да мисли, че неговите са по-топли и по-искрени.

Джан и Джина. Близнаците на семейство Хок. И двамата бяха интелигентни, красиви и погълнати от себе си. Най-близките му роднини, помисли си Елиът. Сега му оставаше единствено леля Джина, но те никога не бяха изпитвали големи симпатии един към друг.

Фред Уикерсън влезе в библиотеката, без да погледне Елиът. Възрастният мъж се вторачи в книгите с кожени подвързии по стените докато оставяше куфарчето си върху махагоновото бюро, където поколения мъже от семейство Хок бяха въртели бизнес.

Като продължаваше да не вдига поглед към Елиът, адвокатът обяви:

— Утре ще регистрирам завещанието на Джан.

В последвалата тишина след това изявление семейството се спогледа.

— Ще има обичайния посмъртен дар за верни работници и служители, но огромната част от имуществото ще премине у единствения син на Джанкарло Хок, Елиът.

— Има ли проблеми с доклада на следователя? — попита Тито.

Макар че смъртта на баща му бе явно злополука, се носеха обичайните слухове. Дали е самоубийство или пък убийство? Предположенията нямаше да престанат, докато следователят не изготви доклада си.

— Това няма нищо общо с доклада, но се опасявам, че завещанието на Джан може да допринесе още нещо към хипотезите за неговата смърт.

— За какво говориш? — Елиът знаеше, че звучи необичайно раздразнителен, но не можа да се въздържа.

Адвокатът го погледна, в сините му очи личеше безпокойство.

— Освен дребни дарения за Мария и някои други прислужници, баща ти е оставил десет процента от „Ястребово гнездо“ на Алдо Абрузо.

— Това е нелепо! — извика леля Джина. — Достатъчно сбърка като направи един необразован мъж ръководител на изба.

— Алдо си го е заслужил — сръза я Елиът. — Няма нужда от научна степен, за да смесва пенливите вина.

— Джан остави други десет процента на теб, Джина.

— Само това ли ми е оставил брат ми? — изписка тя с дяволски пламъци в очите. — Сигурен ли си?

— Двама свидетели подписаха завещанието.

Джина Барзини затвори очи, всичката кръв се отдръпна от лицето ѝ.

— Останалата част от наследството на Джан се дава на теб, Елиът — адвокатът се забави една секунда, за да оправи вратовръзката си, после прочисти гърлото и продължи: — На теб и на твоя брат Броуди.

— *Брат!* — Елиът скочи от стола си. — За какво, по дяволите, говориш!

Единственият звук в стаята бе развълнуваното дишане на Елиът и тиктакането на стария дървен часовник на лавицата. Нещо се присви в гърдите на Елиът и той разбра истината, преди още адвокатът да заговори отново.

— Имаш брат близък.

Непреодолимата сила на истинската паника източи дъха от дробовете му. Елиът едва усети как Рачел го дърпа да седне на мястото си.

— Не мога да повярвам. Защо татко не ми е казал?

— Джан не искаше да каже на никого — отговори Фред. — Знаеш го какъв беше. На мен ми го съобщи неотдавна.

— Ами майка ми? — Сякаш буца бе заседнала в гърлото на Елиът и той едва успя да проговори. Баща му твърдеше, че майка му е мъртва, затова го бе захвърлил на икономката Мария. — Ако тя е била умряла, както твърдеше баща ми, кой е отгледал този... този... мой брат?

— Майка ти го е взела — със сериозен тон го уведоми адвокатът. — Тя е умряла преди две години и половина от рак.

Елиът се опита да разложи чувствата си до една емоция. Беше объркан, излъган, наранен, но най-вече беше бесен. Бесен, че бе живял живота си, без да познава своята майка.

А сега беше прекалено късно.

Рачел се обади:

— Как може някакъв глупак, който не разбира нищичко от лозя, да се натрапи и да поиска половината от „Ястребово гнездо“...

— Няма да се натрапи. Джан го е повикал.

Тежка тишина последва това изявление. Дори леля Джина, която никога не пропускаше да уведоми всички как се чувства, сега се бе вторачила в адвоката и не продумваше.

За миг Елиът се видя като шестгодишно момче — обхожда ред след ред лозите заедно с баща си, който му обяснява подробно етапите

при приготвянето на пенливото вино, то бе истинско шампанско, само дето *шибаните французи* имаха изключителното право да използват думата. Елиът копнееше да си играе с другите деца, чиито родители работеха в „Ястребово гнездо“, но не смееше да се отдели от баща си. Години и години с подобни случаи преминаха през ума му.

Беше направил всичко възможно. Измежду всички синове на великите винари в долината Елиът знаеше, че всеки баща би се гордял с такъв син. Освен неговия.

Като се опита да овладее тлеещия гняв и дълбокото чувство на изневяра, Елиът обмисли положението. Няма пари, за да откупи този брат. Не може да си представи да дели „Ястребово гнездо“ — по право негово — с някой, който не разбира нищичко от бизнеса.

— Какъв е брат ми?

— Нямам много информация за него — осведоми адвокатът, като взе папката от бюрото си. Извади една снимка, осем на десет.

— Господи наш Исусе Христе! — Чичо Тито се прекръсти.

Мъжът на снимката имаше безмилостен, почти злобен израз на лицето, подчертан от малкия белег, който леко повдигаше едната му вежда. Дълбоките сини очи изглеждаха уморени и заплашителни.

Елиът започна да схваща. Мъжът изглеждаше по-жесток от Хитлер, но те си приличаха като две капки вода — чак до трапчинката на брадичката.

— Броуди е морски тюлен, специалист в борбата с тероризма. Веднага след завършване на обучението му за тюлен започва „Пустинна буря“. Той е един от шестте тюлена, които преплуваха две мили от подводницата до брега и възпламениха серия експлозии. Диверсията върза цяла дивизия на Ирак и накара Хюсейн да се чуди къде ще е началото на истинския удар.

— Може би ще е доволен да си играе на война до края на живота си и ще ни остави на мира... — Елиът изговори това толкова нахакано, колкото успя. Не му се искаше да признае, но препоръките на брат му го плашеха.

— Изглежда ми като жив тестостерон — хапливо отбеляза Рачел, като го потупа по гърба, както правеше често.

Фред пренебрегна жалкия им опит за шега.

— Броуди е познат като *месояден*, най-добрите измежду тюлените. Документите му показват, че е убил шестима терористи,

четирима от тях със собствените си голи ръце. Той е...

— Баща ми бил ли е запознат с всичко това? — прекъсна го Елиът, почти сигурен в отговора.

Адвокатът кимна полека.

Гневът прониза Елиът, нажежена до побеляване вълна премина през тялото му. Мина известно време, преди да успее да проговори. Гласът му бе изтънял, гърлото свито:

— Обучен убиец. Обзалагам се, че на баща ми му е харесало.

Адвокатът продължи да говори монотонно, сякаш равният му глас би могъл да отслаби напрежението.

— Очаквам Броуди да се появи скоро.

Жестока, примитивна ярост прониза Елиът. Цял живот бе работил, за да оглави империята Хок, всеки ден се бе борил, за да угоди на мъжа, който отказваше да бъде удовлетворен. Това е последният удар, мислеше той.

Джан Хок бе направил невъзможното. Беше намерил начин да тормози Елиът и от гроба си.

Тори паркира колата си на паркинга зад офиса. Фирмата ѝ за графичен дизайн все още бе малка и не можеше да си позволи секретарка на пълен работен ден. Отбиването тук не само ѝ даде възможност да види дали има някакви съобщения, но ѝ позволи и да се изплъзне от Елиът.

Тълпи приятели и роднини пристигнаха в „Ястребово гнездо“ за погребението. При толкова наситени събития и толкова много хора наоколо не ѝ се щеше да дръпне Елиът настрани и да му върне пръстена, като го засипе с нови лоши новини.

Тори се изненада, когато видя лимузина стреч на паркинга. Предположи, че е наета от някой турист, посетител на лозята, спрял да си вземе храна за пикник за чревоугодници от Корнър Дели; тя паркира и забърза покрай колата на път за стълбите, водещи към офиса ѝ на втория етаж.

— Виктория Андерсън? — прозвуча мъжки глас. Спря и се обърна, видя млад мъж да се появява от задната част на лимузината. Нисък, с кестенява коса, сресана назад, леко къдрава, облечен в спортен панталон и риза с цвят на горчица.

— Мен ли търсите? — изгледа го Тори.

Мъжът отхвърли забулващите го сенки и протегна ръка:

— Да. Аз съм Кевин Джей Пут.

Името ѝ се стори познато, но не можеше да си спомни къде го е чувала.

— Кевин Пут — повтори той.

Тонът му беше небрежен, но Тори знаеше, че мъжът очаква тя да разпознае името. Опита да му се усмихне любезно.

— Хайде да отидем в офиса ми.

— Приятел съм на Адам Торлефсън — спомена ѝ той нагоре по стълбите.

Беше сполучила при правенето на етикети за Белмарк Аби на Адам, лозята, купени преди няколко години от важна личност в софтуерния бизнес. Нейната фирма за графичен дизайн специализираше в етикети за вина и успехът на дизайна на Белмарк я постави на бизнес картата по един дребен, но значителен начин за едва проходяща фирма.

Докато отключваше вратата на офиса, си спомни защо името на Кевин ѝ звучи толкова познато. Известен на „Уолстрийт“ с прозвището *Господин Точка-ком*, младият мъж бе натрупал богатството си като основаваше Точка-ком бизнес, правеше го публичен и после го продаваше за милиони. Компаниите „Ай Пи Оу“ трябваше пак да припечелват дребните си пари, инвеститорите губеха и ризите си, а Кевин Пут увеличаваше парите, които бе рискувал онлайн, дотолкова, че не знаеше как да ги харчи.

Мъжът я последва вътре с думите:

— Искам да ми направите дизайн за етикет колкото е възможно по-бързо.

Тори пусна чантичката си на бюрото, като забеляза, че светлинката на телефонния секретар примигва.

— Много зависи от вида вино, който ще произвеждате.

— Мисля си за нещо с нюанс *загадъчност*. „Marsanne“ или „Viognier“.

Мълчаливо установи, че се е подготвил. Много нови винарни нахлуваха в техния край, но повечето от тях нямаха шанс при състезанието с по-големите, по-известни производители. Кевин бе избрал да се определи с един от различните видове грозде от региона

Рон във Франция, които тъкмо започваха да се произвеждат в областта им.

— Добра идея. Ще се справя със загадъчността. Да се отличиш от тълпата става все по-голямо и по-голямо предизвикателство.

— Не се тревожа.

Надут пуюк, помисли си тя. Каквото и да мислеше той, го смяташе за факт и очакваше всички да приемат мнението му.

— Осъзнавате ли, че около деветдесет процента от виното в страната ни се купува в супермаркетите от жени? — Когато мъжът кимна, Тори продължи: — Те обикновено застават назад, оглеждат рафтовете и избират бутилка с хубав етикет.

— Ето защо зайчетата, жабите и цветята имат такъв успех.

Самодоволният му тон я предизвика да го зашлеви, но бързо си припомни, че не е необходимо да харесва всички, с които има общ бизнес. Работата в голяма фирма за графичен дизайн в Ел Ей ѝ бе дала този болезнен урок.

— Етикетът „Мерлин Монро“ със скица на Мерлин с развята пола бе истински хит. — Тори му се усмихна леко, след това още по-широко, когато разбра, че той не бе виждал този известен етикет. — Излиза веднъж годишно и веднага се разпродава. Искане ми се аз да го бях измислила.

— Страшна идея — съгласи се Кевин, — както и етикетът ти за „Белмарк Аби“.

Тори се гордееше със стилизирания слон със златно седло и накит на главата. Етикетът изпъкваше на рафтовете, но не беше кич. „Белмарк Аби“ е първокласна винарна и тя с право се радваше, че е дизайнер на етикета им.

— Кой лозя сте закупили? — Знаеше, че би отнело години да се купи сурова земя, ако въобще може да се намери такава, и да се отгледат лозите, докато започнат да дават плод. Кевин вероятно е закупил готово лозе. Не бе чула да има обявени лозя за продан, но с големите си пари би могъл да подлъже някой да продава.

— Все още не съм намерил — уклончиво отвърна той.

— Кога възнамеряваш да започнеш работа?

— Виното ми ще излезе на пазара по това време догодина.

Тори с усилие замълча, знаеше, че е невъзможно, но подобно на много предприемачи от Силиконовата долина, които нахлуваха в

лозарския им район, Кевин беше свикнал с незабавно възнаграждение. Тя го покани да седне и го остави да говори, вярваше, че ще има доста време, за да обмисли този разказ. Привличането на един от най-известните мъже в Америка за клиент ще лансира значително фирмата ѝ.

Броуди нямаше абсолютно никаква представа какво го бе прихванало.

— Защо, по дяволите, ще наемам порше, когато тойотата е на половин цена...

Не че не можеше да си позволи да похарчи тези пари, но не беше в негов стил да пръска средства безпричинно. И все пак при вида на лъскавата черна спортна кола на паркинга за коли под наем на летището в Сан Франциско всички мускули на тялото му се стегнаха и той откри, че пита за нея, а не за най-евтината кола.

Боже мой! Броуди сграбчи кожения волан, когато мощната машина премина на висока скорост и двигателят ѝ избръмча така, както друга кола едва ли би успяла. Неочаквано по тялото му премина вълна адреналин, сякаш бе на някоя от своите опасни мисии.

— Господи! Каква кола — измърмори той на глас, докато поршетото летеше по виещата се магистрала и плавно вземаше всеки завой. После се засмя.

Хубаво е почти като секса. Е, добре де, *почти*, но не съвсем.

Караше лудешки, околният пейзаж губеше очертанията си, а той се чудеше как би се чувствал, ако *притежава* порше. Откакто започна да работи за военноморските сили, спестяваше повечето от парите си. *Бъди готов за черни дни*. Това мислене му бе наследство от младостта, когато двамата с майка си не знаеха дали ще могат да си платят наема.

Елиът Хок никога не бе имал подобен проблем. Броуди продължи да шофира, като си представяше какъв е бил животът на брат му, за чието съществуване не бе и подозирал. Използва собствената си рождена дата и провери по интернет архивите на болниците в долината Напа. Третият му опит бе с „Юнтвил дженеръл хоспитал“, където Линда Хок бе родила две момчета близнаци.

Бащата бе записан като Джанкарло Хок.

— Защо майка ме е лъгала за баща ми? — промърмори той под носа си.

Въпросът човъркаше ума му от седмици и сега бе дори още потревожен. Все още нямаше отговор. Те си бяха близки, но тя не му бе казала цялата истина. Сега Броуди разбираше защо се бяха местили толкова често. Беше бягала от *нещо* или от *някого*. Обожаваше майка си и тя продължава да му липсва, помисли си той с болка.

Но никога не я бе познавал истински.

Каква тайна е криела тя? Защо не бе взела и Елиът?

Вероятно е имало сериозна причина. Ето защо Броуди реши да дойде тук в първия удобен момент. Искаше да се изправи пред баща си.

Имаше право да знае истината.

Броуди превключи на по-ниска предавка и намали скоростта, защото навлезе в движението към Напа. За първи път се огледа около себе си. Ниските вълнисти хълмове на областта бяха покрити с безбройни редове лози, чиито гроздове висяха зрели и тежки, някои от тях дори докосваха земята. Стотици работници със сламени шапки беряха гроздето и го хвърляха в плетени кошове.

От другата страна на магистралата гроздето се береше от една механична гроздоберачка. Той се загледа как роботът хвърля плода в дървени щайги. Конвейерна лента придвижваше пълните щайги до чакащите камиони. Знаеше, че това е доста по-изтънчена дейност, но не бе така живописна като работниците по полето.

От получената от интернет информация бе разбрал, че октомври е месец пик, времето, когато гроздето се бере и се прави на вино. Джанкарло Хок вероятно ще е доста зает, но Броуди не искаше да чака повече. Писмото на баща му бе изпратено до Главния щаб на Военноморските сили, после бе препратено до тайното му местонахождение в Южна Америка. Бяха минали седмици, докато го настигне, и после изминаха още три седмици, докато Броуди успее да се освободи.

Единственото нещо, което иска да узнае от Джан, е истината, увери той себе си, като намали скоростта, за да пусне камион, натоварен с дървени щайги грозде, да мине пред него. Веднага щом разбере защо майка му го бе държала в неведение, щеше да се върне в

своя отряд на тюлени. С повечко късмет, този път ще го назначат на по-предизвикателна, по-вълнуваща мисия.

Семейство му бе чужда идея. Броуди бе израснал с мисълта, че той и майка му са сам-самички на света. Проверката за семейство Хок установи, че има лели, чичовци и братовчеди, наследници на италиански имигрант, който се бе преместил в този винарски край след Гражданската война. Косата му настръхна, мисълта за всички тези роднини го караше да се чувства неловко.

Над него балон с горещ въздух на яркооранжеви и лилави линии привлече вниманието му. Той летеше високо над лозята, които вече бяха обрани, работниците се бяха разотишли и по браздите между лозите се виждаха само следи от ботушите им.

Групички високи дървета растяха в единия край на лозята и безразборната им подредба бе в истински контраст с лозите, които маршируваха нагоре по хълма в дисциплинирани редици и му напомняха армията. Някои от листата на дърветата бяха пожълтели, други все още бяха обагрени в ръждиви цветове. След няколко седмици вятърът ще оголи дърветата, точно както гроздоберачите бяха оголили лозите.

— „Напа. Население 64 532“. — Той прочете знака на глас.

Търговският район бе малко старомоден със своите исторически изглеждащи червени тухлени сгради и високи, величествени дървета, които хвърляха сянка върху кафенетата и сладкарниците по тротоара. Нетърпелив да стигне до Света Елена, където бе разположено „Ястребово гнездо“, Броуди не се спря, макар стомахът му вече да къркореше от глад.

В жилищния квартал мина покрай викториански къщи. Островърхите им покриви и резбите им му напомняха за Кий Уест, където бе ходил за обучението си за борба с тероризма. Имаше разлики обаче. Кий Уест бе известен с лековития си въздух и тропическо слънце. Бризът тук бе предвестник на есента и той знаеше, че районът щеше да замръзне скоро. Ако студът настъпи прекалено рано, гроздето щеше да се съсипе, бе научил Броуди.

Напусна Напа пълзейки, заедно с десетките туристи, които бяха дошли в лозаро-винарския район, за да видят гроздобера. Мина през Юнтвил, без да си даде труда да спре в болницата, където бе роден. Пътят между Оуквил и Рутерфорд бе като фестивал на колите-охлюви.

— Следващото е Света Елена — промърмори Броуди, смутен от движението.

Продължи да кара, удивен от броя на лозята, покрай които вече бе преминал. Сигурно имаше стотици лозя, някои големи, други — малки семейни градини. Какво ли ще бъде „Ястребово гнездо“!

Броуди влезе в градчето, забеляза каменните сгради от деветнадесети век, в които бяха разположени луксозни магазини и ресторанти. Прекрасно, каза си той. Зачуди се дали брат му осъзнава колко живописен е този винарски край. Или бе живял тук прекалено дълго и го приемаше за даденост?

Каза си, че не бива да завижда. Животът в поредицата от фермерски градчета — малки, запуснати, с бедни жители, го бе изградил такъв, какъвто е днес. Съдейки от усмивката на лицето на брат си от снимката, Елиът Хок не би могъл да бъде оставен зад вражеската линия и да се очаква, че ще се защити.

Броуди спря до будката на Търговския дом за карта. „Ястребово гнездо“ бе разположено някъде извън Света Елена. Имайки предвид движението, по-добре е да знае точно къде отива.

— Имате късмет — каза жената зад щанда. — Току-що отмених една резервация. Иначе няма свободна стая в цялата долина.

— Сигурно е така — съгласи се Броуди. — Движението е голямо.

— Всички идват заради гроздобера. Ето защо Търговският дом се занимава с настаняването. Искаме колкото е възможно по-малко хора да спят в колите си.

— Аз имам нужда само от карта.

— О, така ли? — Жената звучеше разочаровано, после се пресегна за картата. — Заповядайте. Значи имате къде да отседнете?

Броуди бързо обмисли положението. Заради натовареното движение пристигна по-късно, отколкото бе очаквал. Вече бе почти шест часа и трябваше да си вземе душ, да обръсне наболата следобедна брада. Дори и баща му да го покани, Броуди не бе сигурен дали ще се чувства удобно да прекара нощта в „Ястребово гнездо“.

— Не. Ще взема стаята. — Бутна слънчевите очила към върха на главата си, бръкна в джоба за портфейла и попита: — Колко?

Жената леко разтвори устни и тихо ахна:

— 3-3-за миг — заекна тя — си помислих, че сте от семейство Хок.

Броуди се поколеба, после каза:

— Аз съм.

— Удивително много приличате на Елиът Хок. Сигурно сте му братовчед или нещо подобно.

Броуди ѝ отговори с обезоръжаваща усмивка:

— Достатъчно близък за пред правителството.

ГЛАВА ТРЕТА

Броуди стоеше на терасата на „Сребърна луна“ и посрбваше от скоча си. Някои питиета са като течна коприна, мислеше той и си почиваше. След като пристигна в хотела си взе душ, обрсна се и се присъедини към останалите гости, които пийваха коктейли на терасата. Никой не го обърка с Елиът Хок. Обади се в „Ястребово гнездо“ два пъти. Когато попита за Джанкарло Хок, жената отсреща отвърна: „Оставете ни на мира“.

Утре ще отида с колата до там, реши той и мислено започна да се подготвя за срещата си със своя баща и брат. Какви ли са те? Отново го споходи неизменният въпрос: Защо майка му бе напуснала семейството?

— Кои лозя посетихте? — прекъсна мислите му закачлива брюнетка.

— Току-що пристигнах — отговори той, като пренебрегна флиртуването ѝ и се загледа в долината, където слънцето залязваше. Светлината все още бе достатъчна, за да вижда вълнообразните хълмове, спретнато подредени с редове лози.

Хотелът „Сребърна луна“ се оказа дори по-внушителен, отколкото му го бе представила жената от будката на Търговския дом. Къщата в стил Кралица Ана имаше няколко остри върха на стръмния покрив и широка веранда, която опасваше цялата сграда. Английски градини и величествени дървета обграждаха дома.

Рецепцията представляваше антично писалище, разположено в единия от двата викториански салона. Антични вещи и спускащи се драперии допълваха интериора. Лъскаво дървено стълбище водеше към втория етаж, където имаше пет апартамента за гости. Жената, която го заведе до неговата стая, му обясни за двете допълнителни къщички в градината и вилата, която се намиреше зад „Сребърна луна“.

Броуди гледаше притъмнялата градина и успя да различи двете малки бели къщички. Предположи, че вилата е от другата страна на

основната сграда. В далечния край на градината едва се виждаше беседка във викториански стил.

Обърна се, когато осъзна, че брюнетката му говори нещо, а той не я слуша.

— Извинете, какво казахте?

— Попитах кои лозя възнамерявате да посетите?

— „Ястребово гнездо“ — отговори той и неочаквано се зачуди дали тя е била вече там и какво мисли за него. — Чувам, че правят най-доброто шампанско.

— „Пенливо вино“ — поправи го момичето с усмивка. — Само французите могат да използват думата шампанско на етикетите си. Ние произвеждаме абсолютно същото нещо, но тяхното идва от областта Шампан във Франция, а нашето — не. Затова трябва да го наричаме пенливо вино — каза тя с нова усмивка. Той предположи, че трябваше да бъде съблазнителна. Брюнетката допълни: — Виждате ли колко много научих от обиколката си в „Ястребово гнездо“...

— Заслужава ли си да ходя до там? — попита Броуди, сякаш бе турист.

— Определено! Това е единствената изба, където продукцията е в пещери. Останалите са обикновени сгради, не чак толкова интересни.

Навън вече беше тъмно и лампите в хотела светеха. В трапезарията стоеше плешив мъж, вероятно към шейсетте. Говореше с изумителна блондинка, около възрастта на Броуди.

Блондинката имаше буйна грива, която сякаш бе разделена по средата от светкавица. Чупливата коса се развяваше при всяко движение на жената, която за няколко минути успяваше да прави повече жестове с ръце, отколкото той за цяла година. Имаше нещо завладяващо в нея, не можеше да откъсне погледа си въпреки доста привлекателното момиче до него, опитващо се да привлече вниманието му.

Заради очите на блондинката е, каза си той. Дори от това разстояние не можеше да не забележи колко зелени и емоционални са те. Продължи да я наблюдава и осъзна, че намира не само очите ѝ очарователни. Тя говореше с ръце, с очи, с цялото си тяло.

Най-оживената жена, която бе срещал, но у нея имаше и друго. Нещо чувствено. Не че бе манекенка от корицата на списание. Малко

над средния ръст, макар да бе трудно да се прецени, тъй като носеше дълга рокля, подобна на чувал. Това бе едно от онези ужасни неща, които жените твърдяха, че са модерни, както и лудешката част от прическата ѝ.

— Възрастният мъж е Лу Едуардс, собственикът на „Сребърна луна“ — осведоми го брюнетката до него. — Жената е негова дъщеря. Запознахме се на закуска, но забравих името ѝ.

Аз не бих го забравил, помисли си той, като направи опит да откъсне очи от нея и да погледне събеседничката си.

— Дъщерята вероятно се е занимавала с антиките и украсите...

— Не, Лу купил „Сребърна луна“ след пенсионирането си. Каза ни, че сградата била разнебитена. Той я възстановил и е намерил всичките мебели тук, в района. — Момичето погледна многозначително над ръба на почти празната си чаша. — Не зная за вашата стая, но моята има огромно легло с балдахин и дантелени завеси от всички страни. Има и камина.

— При мен има дъбово легло и камина. И още по-хубавото е, че има телевизор, скрит зад стената с книги. Тази вечер ще дават футболен мач.

Това я разочарова. Тя се отдалечи, като измърмори, че отива да си сипе още вино. Броуди се обърна, за да погледне пак блондинката, но трапезарията вече беше празна. Той не бе в настроение за разговори и със скок в ръка тръгна по неосветената пътека към беседката.

Беше по-далеч, отколкото очакваше, осъзна скоро, изненадан от неправилната си преценка. Беше добре обучен да преценява разстояния. При мисия подобна грешка би могла да му струва живота.

Изкачи стъпалата към беседката по две наведнъж. Тя се оказа на хълмче и височината му даде изглед към долината. Успя да погледне вълнистите хълмове, насадени с лозя, само за миг, после сребрилата луна бе обгърната от пухкав облак.

Броуди се облегна на колоната и продължи да се вира, чакаше търпеливо облакът да премине. Докато стоеше там, мислите му го отнесоха към Джанкарло Хок и се зачуди защо баща му не го е потърсил толкова дълго време. По дяволите, скоро ще навърши тридесет.

Защо сега?

Причината би могла да е във *враговете*, които баща му споменаваше в писмото си. Да се оправя с терористите бе професия за Броуди. Очевидно баща му имаше нужда от неговата *помощ*.

От мислите му го откъсна шум, идващ от пътеката към беседката. Повечето хора биха пропуснали подобен звук, но тренировките на Броуди го бяха направили необикновено бдителен. Обърна се и се послуша внимателно за стъпки, които хрущят по дървените стъпала.

Хрус. Хрус.

Беше прекалено тъмно, за да види човека, но по звука прецени, че е жена или доста дребен мъж. Отдръпна се към най-дълбоката сянка на беседката. Остави чашата скоч на перилата без никакъв звук.

Сигурно е брюнетката, помисли си той, когато стъпките приближиха. Беше гладен. Един джентълмен би я поканил на вечеря. Но Броуди се гордееше с безмилостната си честност — както към себе си, така и към другите.

Не искаше да си бърбри с брюнетката. Искаше блондинката.

Тори тръгна по пътеката, опитваше се да настигне Елиът. Беше видяла черното му порше на паркинга за гости пред „Сребърна луна“. Посещението му я изненада. Предполагаше, че ще е вързан в „Ястребово гнездо“ заради всичките онези хора, които пристигат за погребението на следващия ден.

Докато питаше баща си дали е виждал Елиът, тя го зърна през прозореца. За нищо на света не можеше да се досети защо стои на терасата при гостите с обичайната си чаша скоч, вместо да дойде при нея и баща ѝ, освен ако брюнетката до него не му е позната. Вероятно заради нея, реши тя, като се пребори с искрицата ревност.

Жената вероятно е важна за Елиът, за да изостави „Ястребово гнездо“. Античните фенери, поставени от баща ѝ на терасата, не хвърляха достатъчно светлина, за да огледа жената добре, но все пак изглеждаше доста привлекателна. Тори излезе на терасата, за да си поговорят, но той бе изчезнал. Един от гостите го видял да се запътва надолу по пътеката към беседката.

— Може би иска да е сам — измърмори тя под носа си. — Смъртта на баща му бе тежък удар за него. Сега ще трябва да носи

тежестта на целия род на раменете си.

Забави крачка, помисли си, че една от причините, поради които не може да се омъжи за Елиът, е неговото семейство. Те бяха все хора, които обичат забавленията, но бяха доста тесногръди. Някои бяха доста особени според Тори и тя знаеше, че ако се омъжи за Елиът, ще се среща с тях доста често.

Въпреки че не се чувстваше удобно сред голямото семейство на Елиът, бе привлечена точно от стабилността на този мъж, неговата лоялност към рода. Той бе самата противоположност на Конър Андерсън, който нямаше семейство и никога не бе искал деца. Доста търсен професионален каскадьор, Конър живееше заради риска. Само при мисълта за него и трагичната му смърт я обзе огромна тъга, макар че той бе мъртъв вече почти пет години.

Тори се приближи до беседката и присви очи, за да се опита да види дали Елиът е вътре. Луната бе засенчена от облаци, а светлината, която се процеждаше от къщата през градината, не бе достатъчна, за да се види нещо в полумрака.

— Тази вечер ли да му кажа, че няма да се омъжа за него? — прошепна тя на себе си.

Не, отговори разумът ѝ. Нека да погребее баща си, преди да му струпам още лоши новини. Какво би навредило още ден или два?

— Хей, аз съм — извика Тори, като изкачи стълбите, които водеха към беседката. — Там ли си?

— Да.

Изрече го рязко, гласът му бе още по-дрезгав от обикновено. Лъч светлина освети кристалната чаша със скоч от бара, която стоеше на перилата, и тя осъзна, че е била права. Беше дошъл тук, за да изпие питието си сам. Гърлото ѝ се сви от обзелото я съчувствие. Само представата, че баща ѝ може да умре, предизвика болезнена болка в гърдите ѝ.

Елиът вероятно преминава през ада сега. Нямаше представа какво да каже или направи, за да му помогне. Беше преживяла нещо подобно с Конър и знаеше колко опустошителни са чувствата. Елиът имаше гордост за дузина мъже. Не би искал да изглежда слаб, въпреки че човек не биваше да се срамува заради скръбта си за близък човек.

Елиът бе сговорчив, но все пак изтънчен, личността му бе обвита с було, през което тя не можеше да вижда съвсем добре. Това бе

другата причина, поради която отлагаше сватбата. Мечтаеше си за емоционалната близост, която ѝ бе убягнала с Конър. Не искаше да повтори грешката си. Не че смяташе брака си за грешка, не точно. Но *нещо* бе липсвало.

Вината за това, което бе убягвало, бе нейна, както и провалът на отношенията ѝ с Елиът бе неин проблем. Тя не можеше да се отдаде на годеника си. Дори не си бе позволила да се люби с него.

Елиът бе удивително внимателен към чувствата ѝ, казваше ѝ, че знае как ще е необходимо време, за да обикне отново и да бъде интимна с друг мъж. Сега тя подозираше, че това няма да се случи никога, а да мами Елиът бе нечестно, защото той е един от най-милите мъже, които бе срещала.

Отметна косата от лицето си и тръгна през тъмната беседка към сянката на мъжа отсреща. Протегна ръце и се приближи към него.

— Не знам какво да кажа, скъпи...

Изглеждаше ѝ естествено да го прегърне. Плъзна ръце около широките рамене и го притисна силно, искаше ѝ се да измисли нещо, за да облекчи болката му. Той се поколеба за миг, преди ръцете му да я обгърнат.

Тори остана за един дълъг момент с глава, облежната на него. Чуваше силното биене на сърцето му. Звукът бе равномерен, успокоителен, беше като знак за близост и интимност, която тя чувстваше за първи път.

Голямата му ръка обхвана главата ѝ отзад и той отметна настрани дългата ѝ коса. Усещаше пръстите му хладни до шията си.

И удивително *силни*.

С личния си треньор Елиът тренираше всеки ден в салона, построен в „Ястребово гнездо“. И все пак силата, която усети у него, сега бе по-голяма и предположи, че би могъл да я нарани ако поиска.

Странна идея, помисли си тя. Той я докосваше много нежно, галеше чувствителната кожа в началото на шията ѝ. Въобще не проявяваше грубост.

Пръстите му се плъзнаха нагоре, после се заровиха в косата ѝ и погалиха главата. Кръвта започна да пулсира в слепоочията ѝ и неочаквано гореща, тръпнеща вълна обля цялото ѝ тяло.

Застана на пръсти и се сгуши до врата му. Той ухаеше хубаво, мъжка миризма, но трагичната смърт на баща му определено го бе

променила. Беше забравил скъпия афършейв, който обикновено използваше.

Полека той започна да гали нагоре-надолу с палеца си нежната кожа зад ухото. Пръстът му беше леко грапав, подобно на приятната грапавина на котешко езиче.

— Прекрасно е — прошепна тя. — Толкова приятно.

Трябваше да каже нещо, което да го успокои, знаеше това, но просто не можа да произнесе други думи. Неочаквано си спомни нещо прочетено. На мъжете им е по-лесно да се изразяват физически, а не с думи. Може би целувка бе точно това, от което Елиът имаше нужда.

Окуражена от мисълта, тя обгърна врата му и придърпа главата му към своята.

Устните им едва се докосваха, дъхът им се смесваше, докато тя проверяваше теорията си. Това бе по-скоро нежна милувка, отколкото целувка, но Тори усети прилив на желание, което не бе очаквала. Притисна полуотворените си устни към неговите, наслаждавайки се на приятното ухание на скоч и агресивността, с която той отвърна на целувката ѝ.

Прегърна го по-здраво, когато я притисна към себе си. Езикът му обви нейния така примитивно и еротично, че я остави без дъх. Той се завъртя, сърчно я обърна и гърбът ѝ се опря на колоната. Притисна я към колоната, ръцете и краката му я обвиха, здравето му тяло бе възбудено и той я целуваше така, както никога до сега. Като че ли трябваше да се въздържа, за да не я притиска прекалено силно.

Ръцете му бяха вече на дупето ѝ, гъвкавите пръсти сграбчваха меката плът и я предизвикваха да отговори на пламенната му целувка. Не че имаше голяма нужда от подкана. Тори отвърна на целувката му със страст, която я изненада. Облада я зашеметяващо желание, копнеж да си позволи да бъде обгърната от силата му, да се предаде пред мощта му.

Господи! Наистина искаше да се люби с него! Случваше ѝ се за пръв път и се смути.

Притисна се към него, усещаше нещо неуловимо, загадъчно. Нещо, което беше отвъд секса. Усещаш емоционалната му реакция, каза си тя. Баща му току-що бе починал. Той има нужда от теб, но не знае как да го изрази. Единствено така може да се изрази, ето защо сега за първи път искаш да те люби.

— Надявам се, че се чувстваш по-добре — прошепна тя задъхано, когато той вдигна устните си от нейните.

— О, да. Доста по-добре...

Той отново потърси устните ѝ и я притисна към себе си. Целувката му беше по-възбуждаща и по-страстна, изцяло чувствена. Тя не можа да устои и притисна гърдите и бедрата си към мъжественото му тяло. Подът под краката ѝ сякаш се люлееше, но всъщност само коленете ѝ заплашваха да поддадат.

Ръцете ѝ бродеха по раменете му и надолу по силното му тяло. Нещо не е съвсем наред, помисли си тя, но еротичната целувка и трескавото чувство, което преминаваше през тялото ѝ, не ѝ даваха възможност да се съсредоточи.

Колкото повече докосваше едрото му тяло, толкова повече ѝ се искаше да не спира. Продължи да го целува и остави ръцете си да бродят бавно по яките рамене и надолу по гърба до извивката на бедрата му.

Чакай малко!

Остатъкът от обикновено логичния ѝ мозък заработи. Този мъж беше много по-як от Елиът Хок. Имаше невероятна, почти свръхестествена мощ. Макар и да се сдържаше, тя усещаше едва обуздаваната сила на ръцете му, на цялото тяло.

Тори се отдръпна, устните ѝ все още бяха съвсем близо до неговите.

— Чакай! Ти не си *този*, за когото те мисля.

— Така ли? Кой си мислиш, че съм аз?

Разпозна гласа на Елиът, но инстинктът ѝ подсказа, че този мъж *не е* Елиът Хок. Луната се появи през разкъсания облак, Тори се отдръпна от прегръдката му и го погледна. За един кратък миг те стояха един срещу друг. Въпреки големите сенки, имаше достатъчно светлина, за да види, че се е объркала.

— Не зная какво ми стана, скъпи — поклати тя глава. — За миг си помислих, че не си ти, Елиът. Не е ли лудост?

Той прекоси беседката с две големи, мощни крачки, които отново ѝ напомниха за примитивна сила, държана под контрол. Нямахте нищо общо с леката походка на Елиът. Мъжът грабна чашата си от перилата и на един дъх изгълта скоча си.

— Аз не съм Елиът Хок.

Беше ѝ необходима цяла секунда, за да възприеме думите му. Какво? Беше напълно объркана.

— О, господи! Кой братовчед си? — вероятно е някой непознат за нея братовчед на Елиът. Затова си приличат толкова много. Без съмнение на дневна светлина приликата нямаше да е толкова голяма. — Винаги ли се нахвърляш върху непознати жени?

— Само когато те *сами* падат в ръцете ми.

— Помислих те за Елиът — сряза го тя.

— Извинявай, но на теб изглежда ти харесваше.

Тя обикновено не се изчервяваше, но този път усети гореща вълна да плъзва към врата ѝ и бе благодарна на мрака. Беше се объркала и се бе държала по-необуздано, отколкото можеше да си представи. Всъщност дори си бе мислила как се люби с него.

— Кой си ти? — попита отново.

— Броуди Хок. Брат близък на Елиът.

— Той няма брат! Престани да се шегуваш и ми кажи кой си.

Тори отстъпи назад, за да се отдалечи от него, но се спъна и се олюля.

Мъжът реагира светкавично и без всякакво усилие я хвана с една ръка. Докато я изправяше, лъч бледа лунна светлина освети дясната страна на лицето му. Тя забеляза малкия белег, който леко повдигаше едната му вежда.

Като оставим настрана този белег, мъжът и Елиът си приличаха като две капки вода. И все пак имаше някаква тънка разлика, изтънчеността на Елиът личеше в стойката му, в общуването му с хората. Този мъж имаше дълбоки очи и излъчваше нещо диво, сякаш бе отгледан в пустошта от вълци.

Съмняваше се, че някой би могъл да предскаже какво може да каже или направи, тъй като той не живееше според стандартните правила. Непредсказуемият мъж е опасен мъж, така смяташе Тори. Веднъж вече бе извървявала този път и се бе заклепа никога повече да не тръгва отново по него.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Броуди прокле несправедливостта на ситуацията. Жената на неговите мечти се хвърли право в ръцете му — с идеята, че той е Елиът Хок.

Това бе най-възбуждащата целувка през целия му живот. Добре, добре, той обикновено пропускаше целувките. Защо да губи време? Жените, които бе срещал — повечето по баровете — също не си падаха много по целувките.

Целувката сега бе различна.

Усети колко по-особена е тази жена. *Тази жена*. Хрумна му, че дори не знае името ѝ.

— Как се казваш? — попита той, докато тя се обръщаше, за да си тръгне.

Миг мълчание.

— Виктория Андерсън — отново миг, по-дълъг, мълчание. — Приятелите ме наричат Тори.

— Предполагам, че би ме окачествовала като приятел, нали, Тори?

Вместо да отговори на въпроса му, тя се спусна надолу по стълбите.

— Баща ми приготвя вечерята. Ако искаш, заповядай.

Все още под влияние на едва потисканото сексуално желание, Броуди я настигна, после забави крачка, за да я нагоди към нейната.

— Хей, благодаря! Умирам от глад.

Тя не отговори на безгрижната му реплика. Вървеше изправена към ярко осветената къща, без да хвърля поглед към него. Терасата бе опустяла, забеляза той докато я пресичаха, вероятно другите гости бяха отишли на вечеря след коктейлите си. Мъжът изкачи стъпалата по две наведнъж и ѝ отвори задната врата.

— Татко — извика Тори, веднага щом влезе вътре, — имаме гост за вечеря.

Броуди я последва в кухнята на главния готвач, от която се преминаваше в широка трапезария с голяма дъбова маса в средата.

Това бе лично убежище, настрана от трапезарията в официален викториански стил, където се хранеха гостите.

Ухание на прясно изпечен хляб се носеше от фурната и накара стомахът му да закъркори. Откакто тръгна от Сюдад дел Есте бе ял само в самолета. Домашно приготвена вечеря с Тори. Какво друго би могъл да си пожелае?

Висок мъж с плешиво теме и посивяла коса отстрани стоеше до печката с гръб към тях.

— Радвам се, че ще имаме компания — каза бащата на Тори с плътен, дружелюбен глас. — Винаги имаме повече храна от необходимото. Тази вечер е патица по тайландски. Дано да ядете пикантно.

— Колкото по-люто, толкова по-добре — отговори Броуди. Той се усмихна на Тори с най-чаровната си усмивка, защото усети как тя го изучава на ярката кухненска светлина.

Господи, помисли си тя, съвсем като Елиът. Броуди бе висок и як, с лъскава коса, почти черна. Пронизващи сини очи, които едновременно стягаха гърдите ѝ и я разтапяха. Ъгловата челюст с характерната трапчинка на брадичката.

Единствените разлики, които можеше да види, бяха малкият белег, дето леко, почти незабележимо повдигаше веждата му и рошавата коса, от която лъхаше определена примитивност. Разбира се, в ръцете му бе усетила и друга разлика, но тя не бе видима. Онази чисто мъжка сила.

Забеляза, че Броуди е облечен с морска риза, която подчертаваше здравите му рамене, после видя как той я наблюдава с развеселена усмивка. Отмести погледа си, като си помисли, че Броуди е много по-силен от Елиът — мъж, който не тренира в зала, а работи с тялото си.

Нямаше никакво съмнение, че е брат близък на Елиът. Приличаха си смразяващо много. И все пак тя почувства, че приликата е само физическа. Имаше някаква предпазливост в начина, по който мъжът се оглежда, възприемайки бързо всеки детайл в стаята, като че ли очаква някой да го нападне.

Не се доверява на никого, разбра инстинктивно Тори. Мъжете, които не се доверяват, обикновено крият нещо, заключи жената.

— Защо си тук? — попита го тя.

Баща ѝ се обърна и за първи път ги погледна. Очите му се спряха на Броуди и се присвиха така лекичко, че повечето хора не биха забелязали.

Броуди не ѝ отговори. Той направи две големи крачки и протегна ръка на баща ѝ.

— Броуди Хок.

— Лу Едуардс — баща ѝ се ръкува с него и се усмихна. — Виесте на Елиът...

— Брат. Брат близник.

— Трябваше да се досетя. — Лу погледна към Тори — Елиът споменава ли го е някога?

Броуди наблюдаваше как Тори поклаща глава и русите вълни се разпиляват по раменете ѝ неволно, но предизвикателно. Тя протегна ръце, говореше с цялото си тяло, беше го забелязал вече. После видя диамантения пръстен на лявата ѝ ръка.

Кучи син! Кой може да си позволи да подарява пръстен, който струва повече, отколкото Броуди би изкарал през целия си живот? В мига, в който си зададе въпроса, откри отговора.

Брат му.

Тя го бе объркала с Елиът и страстно го бе целувала, защото обичаше Елиът и възнамеряваше да се омъжи за него. Някои мъже притежаваха цялото проклето щастие на този свят.

— Предполагам, че сега Джанкарло Хок ще трябва да обясни на брат ми за мен.

Броуди отново се усмихна на Виктория, за да прикрие неочаквания лъч ревност, който изпита към все още непознатия си брат.

Нещо потрепна в дълбините на очите на Тори, после тя премести погледа си към Лу. Възрастният мъж го изучаваше с напрегнато изражение. Броуди не можеше да разбере съвсем всичко, но шестото чувство му подсказваше, че нещо не е наред.

— Кога за последен път говори с баща си? — попита Лу, като премести тигана на задния котлон и го захлупи.

— През живота си не съм се чувал с него. Преди няколко седмици като гръм от ясно небе получих писмо. Винаги съм смятал, че баща ми е мъртъв и реших, че писмото е измама — обясни Броуди. — Но той бе приложил снимка на брат ми. Приличаше толкова много на

мен, че направих някои проучвания и открих, че Джан казва истината. Така че долетях от Южна Америка, за да говоря с него. Искam някои отговори.

Тори се бе вторачила очарована в Броуди. Отново сякаш гледаше Елиът, само дето имаше по-голяма дълбочина и по-голяма предпазливост у брат му. Той не познава баща си, помисли си тя, така че смъртта му няма да е такъв удар, какъвто бе за Елиът. И все пак бе изминал целия този път напразно. Жалко.

— Броуди — започна, после спря. Баща ѝ се справяше по-добре с подобни неща, но се бе обърнал и бе насочил цялото си внимание към патицата, която приготвяше.

— Какво има? — попита мъжът и спря пронизващите си сини очи на нея.

— Зная, че Елиът ще иска да се срещне с теб, но ъ-ъ, ами... баща ти претърпя злополука... — Тя си пое дъх, за да се успокои. — Мъртъв е.

Изражението на Броуди не се промени, ала веждата с белега се повдигна лекичко. В кухнята настъпи тишина, чуваше се само къкренето на соса в тигана и стърженето на дървената лъжица.

— Знаеш ли... — Тори се почувства принудена да продължи. — Баща ти получи удар преди няколко години и бе прикован в инвалиден стол. Приближил се е прекалено много към басейна, случайно е паднал и се е удавил.

— Сигурна ли си, че е злополука?

Странен въпрос, помисли си тя.

— Защо питаш?

Баща ѝ се бе обърнал отново.

— Имало ли е някой с него, когато това се е случило? — отговори ѝ Броуди с друг въпрос.

— Не. Бил е сам. Икономката го е намерила, но прекалено късно — промълви Тори.

— Не е било злополука.

Сериозната увереност в гласа му я накара да потрепери.

— Защо го казваш?

Броуди се загледа в живото ѝ лице за миг и се зачуди колко от истината може да каже на двамата. Може би е по-добре да се обади на полицията. Прецени възможностите, после реши да разбере какво

знаят те, преди да се свърже с властите. Извади писмото от задния джоб на панталоните си и го подаде на Тори.

Баща ѝ отиде до нея и те внимателно прочетоха писмото, после погледнаха снимката на Елиът Хок, прикрепена към втората страница.

„Сине, ела веднага. Имам нужда от помощта ти.
Враговете ми приближават. Нямай доверие никому.“

— Трябва да е почеркът на Джан — каза Тори. — Откакто получи удара не можеше да пише, освен ако не държи химикалката като кама в юмука си. Ето защо се разчита така трудно.

— Някой се е опитвал да го убие — разсъди Броуди. — Той е знаел, че имам опит с убийците. Затова е искал да дойда.

Тори се загледа в него със зяпнала уста:

— Наистина ли имаш такъв опит?

Баща ѝ пристъпи напред и попита:

— С какво точно се занимаваш?

— Аз съм тюлен от военноморските сили, специално обучен за борба с тероризма.

Изрече го равнодушно, сякаш няма нищо необичайно в работата му. За миг Тори си спомни първата си среща с Конър Андерсън. Той ѝ бе казал, че е професионален каскадьор, като че ли половината мъже в Америка се занимаваха с това, за да се препитават.

Още един човек на риска с непредсказуема жилка, помисли си тя и потръпна. Човек, който живее на ръба — на един удар на сърцето от смъртта.

— Виж — поде баща ѝ с равен глас, — мисля, че преувеличаваш. Джан е надраскал този ред, защото се е страхувал нов удар да не прекрати живота му, преди да те срещне. Враговете му вероятно са братята Корели.

— И те правят пенливо вино — обясни Тори. — Съперници са и няма друго, което да желаят повече от закупуването на „Ястребово гнездо“.

— Джан просто е искал да те види — допълни Лу. — Това е всичко.

Броуди поклати глава.

— В никакъв случай. Ако Джан бе искал да ме види, би могъл да го направи преди години. Изчакал е, докато има нужда от мен — просто и ясно.

За първи път баща ѝ нямаше отговор. Тори знаеше — той подозира, че Джан Хок е бил убит, и сега се зачуди дали е прав.

Стана почти полунощ, докато Тори свърши с вечерята и се върна във вилата си. Броуди се оказа съвършен гост, правеше комплименти за готвенето на баща ѝ и задаваше въпроси за лозарския район. Изостави всякакви разисквания за смъртта на баща си.

Интересно, мислеше Тори и се чудеше дали той няма своя собствена теория, която не иска да сподели. От разговора им вечерта тя разбра, че Броуди е необикновен мъж, човек с много скрити аспекти на личността си. Помисли си за Елиът и осъзна, че той също има подводни потоци в характера си.

И двамата бяха мъже, които трудно може да опознаеш.

— Ти яде ли, Пини? — попита тя черния лабрадор, макар да знаеше, че ако е гладен, той щеше да се появи за вечеря на задната врата на хотела. Никога не би се върнал във вилата, ако коремчето му не е пълно.

Тихото ръмжене на Пини изпълни малката къща, която Тори наричаше свой дом след смъртта на съпруга си. Звукът бе приятен, напомни ѝ, че и друго живо същество се интересува от нея.

И все пак имаше известна самотност, празнота, която дори и едно любящо куче не може да запълни. Тази вечер чувството на самота не бе така омаломощаващо, както често ѝ се случваше, защото мислите ѝ бяха заети с Броуди Хок.

О, господи! Нейният невъздържан отговор на целувката му я изуми. Какво ѝ бе станало?

Все още усещаше как силните му ръце я обвиват и как жадно я целува. Защо не бе разбрала веднага, че не е Елиът? Беше целувала годеника си много пъти, но не и с такава лудешка страст.

Имаше нещо у Броуди, което предизвиква необуздани емоции. Той бе човек, който живее вихрен живот, човек с първично разбиране за човешкото сърце. Беше пълна противоположност на брат си. Елиът

бе отдаден на семейството си, а Броуди живееше заради опасността и прилива на адреналин.

Когато Тори го запитва какво точно прави в антитерористичната програма „Тюлен“, той ѝ отговори с усмивка:

— Ако ти кажа, ще трябва да те убия. Поверително е.

Думите му, начинът, по който ги изрече, ѝ разкриха всичко, което ѝ бе необходимо да знае за мъжа. Веднага откри онази жилка, тъй като ѝ бе до болка позната.

Конър Андерсън бе същият тип човек. Начинът му на живот предопредели неговата смърт. Той опита безумно смела каскада, макар че го бяха предупредили да не го прави, и със смъртта му си отиде светлината в нейния живот. Все още не се бе върнала.

Тори отпъди потискащите си мисли и се върна отново към разговора си с Броуди на вечеря. За разлика от Конър, който рядко я питаше за работата ѝ, Броуди Хок изглеждаше истински заинтересуван от фирмата ѝ за графичен дизайн.

— Значи ти си големият мозък, който измисли етикета и логото на „Белмарк Аби“! — попита той.

Тя призна за усилията си, неочаквано поласкана от похвалата му.

— Каква е най-новата тенденция при вината? — попита Броуди и внимателно изслуша обясненията ѝ.

— Големият бизнес завладява лозарството, както направи в много други области: банково дело, автомобилостроене, недвижими имоти. Става все по-трудно семейният бизнес да си извоюва успех — каза му тя.

— Винаги ще има някои самостоятелни играчи, които ще намерят ниша и ще надхитрят едрите гиганти — отговори той.

— Вярно е. Ан Колгин — жена, очевидно — е една от новите звезди в долината. Тя постигна зашеметяващи успехи, както и Алекс Абрузо от лозята Фаралон. Той е син на главния експерт на винарската изба на „Ястребово гнездо“.

Тори не спомена колко хубав е Алекс или за враждата между Алекс и семейство Хок.

— Другото, което забелязвам, е промяната в популярността на определени видове вино. През четиридесетте зинфандел бе кралят на вината. През седемдесетте стана популярно шенин банк. След това

вкусът на хората се промени към шардоне и каберне совиньон. Сега наблюдаваме придвижване към мерло и совиньон бланк.

— Хората са непостоянни. Харесват модерното, най-новото.

— В това е и предизвикателството за мен — съгласи се тя. — Да помогна на едно вино да бъде забелязано и да бъде отлично сред останалите. Но ми се иска да мисля, че съм дизайнер за вина с качество, а не просто на последната мания.

Не спомена за Кевин Пут, беше сигурна, че Броуди ще разпознае името. Съмняваше се, че Пут ще има търпението да произведе вино, което да е уважавано в долината.

Зън-зън! Телефонът прекъсна мислите ѝ. Тори се затича и го вдигна:

— Ало...

— Няма да повярваш какво се случи.

Разпозна дрезгавия глас на Елиът, но не и необичайната нотка отчаяние.

— Каж ми.

Продължителна въздишка премина по линията, след това Елиът продължи накъсано:

— Изглежда имам брат близък, за който никога не съм знаел.

— Така ли? — едва успя да произнесе тя.

— Да, баща ми е излъгал. Майка ми не е била убита при автомобилна катастрофа след моето раждане. Тя го е изоставила и е взела брат ми със себе си. Сега той се връща.

— Връща се?

— Ако вече не е тук, то ще дойде скоро. Баща ми го е извикал преди смъртта си.

— Защо? — прошепна Тори по телефона и се чувстваше като изменник, защото не му каза, че вече се е запознала с неговия брат близък.

— Баща ми е завещал част от „Ястребово гнездо“ на този... този таен брат. Броуди Хок може да дойде и да поиска това, за което съм работил цял живот.

— Защо го е направил? — попита Тори. — Ти си работил толкова усърдно...

Думите ѝ увиснаха във въздуха, припомни си вечните търкания между баща и син. Елиът цял живот се бе старал да е свършеният

син, но все не успяваше да удовлетвори баща си.

— Проклет да съм, ако разбирам.

Тори знаеше, че трябва да каже на Елиът, че Броуди е отседнал при тях, но се поколеба една секунда и изгуби удобния момент. Елиът продължи да говори с нарастваща ярост за тайния си брат. На нея внезапно ѝ се прииска да го защити. Странно чувство, призна си тя, тъй като Броуди е вероятно последният мъж на земята, който да има нужда от защита.

Точно сега Елиът бе емоционално уязвим. Не само че бе загубил баща си, но и проблемът с наследството се бе превърнал в тежък удар. Слава богу, че не бе развалила годежа в тези смутни времена. Прецени ситуацията и реши да каже на Елиът за пристигането на Броуди след погребението утре.

Но кога ли щеше да намери подходящия момент да обясни чувствата си и да му върне годежния пръстен?

ГЛАВА ПЕТА

Ако има такова нещо като съвършен ден за погребения, то това е този, помисли си Лу Едуардс, докато се взираше през прозореца на спалнята си към царството на виното. Въздухът беше ясен и прохладен, без обичайния лек ветрец, който люлееше листата на лозите. Слънцето блестеше на най-синьото, по негови спомени, небе. Почти за една нощ всички листа на дърветата се обагриха в златисто, кехлибарено и червено, изненадващ контраст на вълнистите хълмове, обточени със зелени лози.

Лу си наложи да облече сакото от костюма. Господи, мразеше погребенията... Без значение колко хубаво е времето, нищо не може да компенсира тъгата при това последно сбогом към някой, който си обичал с цялото си сърце. В деня, когато каза сбогом на Ели, валеше такъв проливен дъжд, че земята се превърна в кал, докато изгребваха пръстта около ковчега. Вятърът навяваше дъжда, а той стоеше и държеше малката ръчичка на Тори в своята. Въпреки че беше преди повече от двадесет години, помнеше всяка подробност с болезнена яснота.

Откакто съпругата му почина, избягваше да ходи на погребения, но сега си помисли, че може би Тори ще има нужда от него. Късно снощи почука на вратата му с новината за наследството. Той не можеше да разбере защо не е казала на Елиът, че брат му е отседнал в „Сребърна луна“.

Има ли нещо между дъщеря ми и Броуди?

Забеляза как по време на вечерята Броуди през цялото време тайничко наблюдава Тори. Лицето на този мъж бе непроницаема маска, но когато поглеждаше нея, въздухът между тях се променяше неуловимо, нажежаваше се. Предполагаше, че Броуди — както и брат му, а дори може би повече от него — намира Тори за привлекателна. Не бе казал нищо, когато научи, че е сгодена за Елиът Хок, но шестото чувство на Лу му прошепна, че не остана много доволен.

Лу инстинктивно хареса Броуди, въпреки че човек трудно би опознал истински такъв мъж. Имаше някаква предпазливост у него и Лу предполагаше, че тя се простира отвъд антитерористичното му обучение.

Когато го попитаха за детството му, той даде уклончив отговор как е отраснал в поредица малки южни градчета. Не им каза много и за майка си, освен че е била сервитьорка и е твърдяла, че баща му е мъртъв.

— Интересно — измърмори Лу под носа си, докато излизаше от апартамента. — И двамата родители бяха разказали една и съща история след разделянето на близнаците. А какво се е случило в действителност?

Когато Мокси се обади и го помоли да разследва смъртта на Джанкарло, Лу предположи, че ще е лесно, но всъщност се оказа много по-заплетено, много по-интересно. Представяше си сериал за богато, могъщо семейство с тайно минало.

Докато слизаше надолу по стълбите, чу гласа на Тори:

— Не мисля, че е добра идея. Ще разстроиш семейството.

— Аз ще ги разстроя, независимо кога ще се появя.

Тори и Броуди разговаряха. Лу улови нотката на безпокойство в гласа на дъщеря си и разбра как се безпокои от факта, че не е казала на Елиът за отсядането на Броуди при тях.

— Какво става? — попита той, когато слезе на площадката и вече можеше да вижда фоайето долу, където говореха Тори и Броуди.

— Ще ходя на погребението — информира го Броуди.

— Ще разстрои всички. — Тори погледна Лу с молба за помощ в очите.

Лу съчувстваше на дъщеря си за затруднението ѝ, но Броуди имаше право да отиде на погребението на баща си.

— Те знаят за Броуди, така че няма да е толкова голяма изненада.

— Кой им е казал? — попита Броуди.

— Не съм сигурен — избягна конкретен отговор Лу, защото не искаше да споменава наследството. Не беше негова работа. Нека адвокатът или Елиът да му кажат за завещанието.

— Хайде да отидем заедно — предложи Лу, като си помисли, че за Броуди ще е по-лесно така, отколкото да влезе сам в леговището на лъва.

Броуди седна на задната седалка на колата на Лу, сгъна дългите си крака и се загледа в гърба на Тори. Тя бе хванала в кок косата си, но няколко дълги къдрици се бяха измъкнали и се спускаха около лицето ѝ. Дяволски секси.

Динамит в черно. Вместо размъкнатата рокля от вчера, сега тя бе облечена в черен костюм с къса пола, която разкриваше краката ѝ и очертаваше хубавото ѝ дупе. Тори не само бе секси, тя бе и умна. Снощи на вечерята той откри колко е интелигентна. *И е сгодена за брат ми.*

Това го разочароваше, но нищо не можеше да се направи. Пък и кой го е грижа? Беше дошъл, за да получи някои отговори за миналото си. Без съмнение не търси постоянна връзка, а точно това би желала изискана жена като Виктория Андерсън.

Богатият му брат би могъл да ѝ го осигури.

Защо, по дяволите, си мисли за секс? Би трябвало да тъгува за загубата на баща си, но, честно, не можеше да усети друго чувство, освен подозрителност. Броуди бе убеден, че баща му се е свързал с него, защото е бил в опасност.

— Какво най-много ти харесва от живота на тюлен? — прекъсна Лу потока на мислите му и той осъзна, че известно време никой не бе проговорил.

— Възбудата при опасността — отвърна без колебание Броуди. — Последната мисия ми беше досадна. Нищо не се случи. Не бях в опасност и една секунда.

Броуди видя как Лу погледна към дъщеря си. Той самият беше точно зад нея и не можеше да види лицето ѝ. Хрумна му, че опасният живот може да ѝ се стори чудат. Добре де, наистина беше, но просто казваше истината.

— Намиращ ли това за странно, Тори? — попита Броуди.

Лу я погледна отново и Броуди усети, че нещо става, но не бе сигурен какво.

— Не — тихо отговори тя. — Не е странно, но е добър начин да се убиеш.

— Винаги има такава възможност. Затова работата ми е предизвикателна. Ти не обичаш ли да рискуваш от време на време?

— Не. Предпочитам да играя безопасна игра.

Баща ѝ отново я погледна, после заби рязко спирачки, за да завие наляво по една странична улица. Лу много я пази, помисли си Броуди. Хубаво. Той бе харесал мъжа от момента, в който се ръкуваха, но това сега го накара да изпитва към него още по-голямо уважение.

— Да паркираме тук — промърмори Лу, като отби колата до бордюра. — Паркингът ще бъде препълнен.

Броуди изскочи от колата и отвори вратата на Тори. Тя се поколеба за миг, поглеждайки го с тези изумително зелени очи. Задави го някакъв дълбок копнеж, който му напомни какво е той и коя е тя.

И какво нямаше никога да притежава.

Изразът на лицето ѝ му показва, че я бе разочаровал. Значи той бе луда глава и си го бе признал. Нищо не можеше да направи.

— Ще ни трябват слънчеви очила — каза Лу от другата страна на колата. Опелото ще бъде до гроба. Има прекалено много хора, за да е в катедралата.

Броуди извади огледални авиаторски очила от вътрешния джоб на сакото. Това бе единственият му костюм — тъмносив, купен от разпродажба. Спомни си снимката на брат си в костюм, шит по поръчка вероятно.

Е, добре, кой го е грижа?

С Тори между тях, те поеха надолу по тясната уличка към катедралата в стил на католическите мисии в Калифорния. Тълпа хора се бяха скупчили до сградата, за да попълнят книгата за гостите и после да минат под покрития с бръшлян свод.

— Изглежда татко е имал много приятели — отбеляза Броуди.

— Лозарският ни район е сплотен — отговори Лу. — Познаваме се и се подкрепяме в трудни времена.

Ето пак, помисли си Броуди. Нито бащата, нито дъщерята бяха склонни да говорят за Джан Хок снощи и сега Лу отново отмести фокуса на разговора настрани от личността на Джанкарло.

— Кажете ми честно, какъв човек беше той?

Лу погледна Тори за миг. Тъй като и двамата носеха слънчеви очила, не можа да разгадае израженията им, но осъзна, че си имаха свое мълчаливо общуване. Странно, той бе толкова близък с майка си, но не бяха си изградили подобна връзка. Броуди никога не знаеше какво мисли тя.

— Джан бе труден човек. Създаде си много врагове — каза Лу.

— Дали някой от тях би искал да го убие?

— Възможно е — кимна Лу. — Но нека да видим доклада на следователя, преди да си правим прибързани заключения.

Какво значение би имал докладът на някой бюрократа? Баща му не е давал и пет пари за Броуди, иначе не би позволил той да живее на ръба на бедността, докато брат му расте в лукс. Джанкарло Хок трябва да е бил страхотно уплашен, за да го потърси след всички тези години.

Когато приближиха групата, прекратиха всякакви разговори по темата. Хората поздравяваха Броуди, защото го бъркаха с Елиът. „Съжаляваме за баща ти. Нашите молитви са с теб и семейството ти, Елиът“.

Тълпата се раздели на две, те минаха покрай книгата за съболезнования, под арката, и влязоха в градина с рози, където се бяха събрали още повече хора. При толкова много обърнати към него глави, Броуди трябваше да потисне желанието си да разхлаби възела на вратовръзката, така внимателно затегнат по-рано. Присъстващите отново мърмореха съболезнованията си, докато Лу ги водеше към отсрещния край.

Градината с розите леко се спускаше надолу към гробище, което се виеше през хълмовете подобно на река от кръстове, а утринното слънце се отразяваше слабо от надгробните камъни. В края на поляната до прясно изкопан гроб под стар дъб с клони, разперени нагоре към рая подобно на протегнати ръце, се бе събрала група хора.

Семейството.

Неговото семейство.

Незаинтересуваността, която винаги бе чувствал към семейството, се разколеба. Гледаше ги и се чудеше какви ли са те, за момент се вгледа и в себе си. Всички бяха високи и тъмнокоси.

— По-богати от дявола — измърмори той под носа си. Дори от тук можеше да забележи проблясването на диамантени обици, блясъка на златни часовници „Ролекс“ и кремавите перли, които изпъкваха върху скъпи черни рокли.

Е, Броуди, ти какво очакваше, запита той себе си. Едно особено, първично предупреждение зазвуча в ума му. Това не са от неговия тип хора.

Не се забърквай!

Имам свой собствен живот, увери той себе си. Живот, изпълнен с възбуда и опасности. Живот, който обичам.

Лу спря на височинката, несигурен какво да направи. Броуди отново огледа групичката, за да открие брат си. За частица от секундата откри своя близък.

Елиът се бе навел и говореше на някаква дама, после се изправи до жена, забулена с черно було. Въпреки че лицето ѝ беше закрито, Броуди разбра, че тя ридае неконтролируемо. Беше по-възрастна, съдейки по сребрилата коса, която се виждаше през булото.

Елиът като че ли усети, че някой го наблюдава и вдигна поглед. Замръзна. Броуди отвърна на погледа му и дъхът рязко излезе от гърдите му. Като че ли гледаше отражението си в огледало.

Броуди накара ума си да прецени положението като професионалист. Той огледа брат си, както би огледал заподозрян терорист.

Елиът Хок бе внушителен мъж. Висок. Добре подстригана тъмна коса. Ъгловата челюст и трапчинка на брадичката.

Броуди не би го погледнал втори път, ако търсеше терористи. Мъжът се открояваше прекалено много. Терористите искаха да се смесят с останалите и да изчезнат.

Брат ми.

Мисълта предизвика странно пробождане дълбоко в гърдите. Майка му бе казала, че е единствено дете и той бе живял живота си, вярвайки, че е единствен по рода си.

Сега знаеше истината.

Съществуваше някой, който бе негово *копие*. Копие. Приликата свършва дотук, реши той. Елиът бе син на богат човек, а Броуди — дете от задния двор.

Елиът присви очи на слънчевата светлина, за да погледне триото на стръмнината над гроба на баща му. Не може да бъде! И все пак, да — брат му.

Кучи син! Какво бе направил, за да заслужи това? Защо брат му бе избрал да се появи точно днес — когато бе най-малко желан. И защо е заедно с Тори?

Мисълта предизвика неочакван изблик на чувство, което Елиът рядко изпитваше. *Ревност*. Жените го търсеха. Рядко му бе необходимо да преследва коя да е жена, но все пак Тори бе отказала да определи дата за сватбата. Сега се появява на погребението на баща му с отдавна загубения му — и *нежелан* — брат.

Господи! После какво?

— Джан, не, не, не! — ридаеше леля му. Близначка на баща му, тя бе обожавала своя брат и между тях бе съществувала някаква особена връзка. Въпреки това Елиът се чудеше колко от сълзите й са истински и с колко от тях Джина искаше да привлече вниманието.

Елиът погледна към чичо си за помощ, но Тито само въздъхна. Елиът не беше сигурен дали чичо му е тъжен или смутен заради жена си. Никога не му е било лесно да е зет на Джан Хок. Джина Хок боготвореше брат си и непрекъснато критикуваше съпруга си.

Чичо Тито ще трябва да се научи да се оправя с нея, каза си Елиът и тръгна по тревата към брат си, когото никога не бе срещал. Стегна се вътрешно, като си припомни решението, взето преди зазоряване. Да крие гнева си. Да изчака и да види какво възнамерява да прави Броуди с наследството.

При повечко късмет Елиът би могъл да откупи брат си, появил се като гръм от ясно небе. Беше си мислил за това цяла нощ и имаше предвид няколко инвеститори. Лозарският край бе страшно привлекателен за хората от Силиконовата долина, които ставаха милионери за една нощ. Той презираше мазните винарни, които те създаваха, като че ли изкуството на хубавото вино би могло да се умножи подобно на компютърен чип, но нямаше друг избор, освен да се обърне към тях за финансиране.

Трябваше да се отърве от брат си.

Да вземе партньори от Силиконовата долина е за предпочитане пред продажба на братята Корели, реши той. Те го притискаха здраво и се възползваха от временните проблеми на „Ястребово гнездо“.

Елиът бе работил цял живот, за да наследи „Ястребово гнездо“ и нямаше да позволи на някакъв висок мургав непознат брат да му го отнеме. Като внимаваше да не стъпва на гробовете, той се изкачи по височинката с поглед, прикован върху мъжа отсреща. Иззад тъмните си очила Елиът внимателно разглеждаше своя брат близък.

Зловещо бе колко много си приличаха. Дребните косъмчета на тила му щръкнаха. Не само си приличаха, но и носеха един и същ вид слънчеви очила. Докато повечето мъже предпочитаха очила с тесни рамки, Елиът и брат му имаха авиаторски тип с огледални стъкла.

Елиът не знаеше какво го бе привлякло специално към такъв вид очила. Очевидно брат му също проявяваше предпочитание към военния вид и изглежда имаше вкус към същите жени.

Новодошлият близник стоеше прекалено близо до Тори. Елиът преглътна с мъка, за да овладее гнева си. Отдавна загубилият се брат може да открадне половината от това, което по право е негово, но Елиът няма да позволи да му вземе жената, за която възнамерява да се ожени.

ГЛАВА ШЕСТА

Броуди наблюдаваше приближаването на брат си, дъхът му бе спрял в гърлото. Не беше сигурен какво да каже или да направи, нещо необичайно за него. Изведнъж, в миг на прозрение, осъзна колко добре е обучен. Беше научен да реагира със светкавична бързина — във военни ситуации.

Нищо от досегашния му опит, дори и при най-опасните условия, не го бе подготвило за тази напълно лична среща.

Елиът Хок идваше все по-близо и по-близо. Броуди не можеше да види очите му зад тъмните очила, но лекото накланяне на главата му показваше, че брат му гледа към Тори, не към него. Усети как стомахът му се свива на топка и на мига разпозна, че това е *ревност*.

— Броуди — изрече брат му, когато спря пред тях и ги дари с нещо, което може би беше усмивка, — аз съм Елиът.

— Предположих — кимна Броуди.

Елиът се пресегна, хвана Тори и я придърпа към себе си. Ръката ѝ попадна в извивката на неговата, сякаш принадлежеше там.

— Благодаря, че дойде — каза ѝ Елиът. — Хайде да отидем при семейството.

Това ли е то? Няма ли какво друго да ми каже? Хей, ти би могъл да заговориш пръв, помисли си Броуди. Но думите не искаха да излязат от гърлото му.

Елиът, с Тори до него, се обърна и тръгна надолу по склона към семейството си. За първи път Броуди се зачуди дали не е направил грешка с идването си тук. Не беше очаквал да сподели с непознати един толкова личен момент. Лу го побутна по лакътя и Броуди се запъти надолу по хълма.

Елиът и Тори стигнаха първи до групичката и Елиът дръпна стол за Тори до възрастната жена с булото. Той застана зад нея и информира семейството си:

— Това е Броуди.

Всички глави се обърнаха, всички очи веднага се вторачиха в него. Лешникови очи. Черни очи. Сини очи като неговите.

Неочаквана вълна на нещо, което не може да назове, го удари подобно на рязък ритник в корема. Видя семейната прилика в повече лица, отколкото можеше да преброи. Странно. Изключително странно.

— Съжалявам за загубата ви — чу се той да казва с неочаквано дрезгав глас.

— Момчето ми, момчето ми — извика жената с булото. Тя скочи и изтича към него.

Инстинктът му подсказа да се отдръпне, но въпреки това остана на мястото си. Тя спря пред него, махна булото и го разгледа с пълни със сълзи очи — същите дълбоки сини очи, които го гледаха как се бръсне всяка сутрин.

Той свали очилата си и се загледа в жената. Бялата коса ярко контрастираше на мургавата кожа и сините очи. Привлекателна възрастна жена, която вероятно е била доста хубава в младостта си.

Броуди не наруши контакта им с очи и не позволи на сепнатите мърморения на другите да го объркат. Това е значим момент, осъзна той, без да знае коя е жената или защо го гледа така напрегнато.

Няколко мига тишина, после тя заговори:

— Слава богу! Ти отново си у дома.

Хвърли се към него, ридаеше. Той я хвана, протегна ръце в безполезен опит да я държи настрана от тялото си. Ръцете ѝ обгърнаха врата му и тя го целуна първо по едната буза, а после по другата.

— Аз съм леля Джина, сестра на милия ти баща... — Гласът ѝ бе изпълнен със сълзи и емоции.

Броуди успя да кимне. Все не бе наясно как да се държи с жени, които плачат. Майка му никога не плачеше, а приятелките му винаги използваха сълзите си, за да го задържат. Но този път бе различно.

Отново се почувства в чужди води. Искаше някои отговори, после щеше да изчезне.

— Ние бяхме близнаци — каза тя, след това допълни, като показва два прилепени пръста: — Толкова близки.

— Разбирам. — Опита да се освободи от прегръдката ѝ, но тя се бе вкопчила в него.

— Всичко ще е наред сега, когато си тук.

Броуди отвори уста, искаше да обясни как няма да е тук достатъчно дълго, че да оправи нещата, но погледът му за миг премина през групата, потънала във враждебна тишина. Леля му може и да се радваше на срещата им, но останалите го наблюдаваха гневно, с неприкрита враждебност. Въпреки че очите на брат му бяха скрити зад слънчеви очила, той усещаше неприязън във втренчения му поглед.

Шестото чувство му проговори. За семейството Броуди Хок беше нещо повече от неочаквана изненада, той бе натрапник.

Той беше враг.

Тори стоеше на задната тераса на „Ястребово гнездо“, колкото е възможно по-далеч от хората, дошли да отдадат почитта си към рода Хок. От първия миг, в който видя „Ястребово гнездо“, тя реши, че е най-уникалното, най-красивото сред лозята в долината Напа. Подобно на останалите имаше декари хълмове, украсени с лозови насаждения, които маршируваха към небесата в равни редици. Както другите известни лозя и то имаше зала за дегустации и магазин за сувенири, в който се продаваха тениски и бейзболни шапки с логото на лозята.

Приликите приключваха дотук. „Ястребово гнездо“ се отличаваше с историята и характера си. Призраците на китайските работници, които бяха издълбали пещерите във варовиковите хълмове преди век, нашепваха семейни тайни всеки път, когато вятърът разлюляваше листата на лозите. В пещерите, коствали живота на толкова много китайски имигранти, се съхраняваше пенливото вино, направило „Ястребово гнездо“ известно.

— Какво правиш тук сама?

Тори се завъртя сепнато и се озова лице в лице с Броуди. Не бе го виждала откакто баща ѝ паркира беемвето сред многото коли на опечалени, където обикновено туристите оставяха автомобилите си, за да посетят залата за дегустации. Леля Джина, кралицата на драмата, го беше развъртяла наоколо, за да го представи на всички важни личности, които присъстваха на опелото, включително губернатора.

Колко унижително за Елиът, помисли си тя тогава, и колко неудобно за Броуди. Всички виждаха, че не е готов да стъпи в светлината на прожектора.

Колкото повече го наблюдаваше, толкова по-сигурна бе, че той е мъж, който живее в сенките — живее заради опасността и вълненията. Социалните и политическите нюанси му бяха толкова чужди, колкото тайните операции за Елиът.

— Тук съм, защото тълпата ме умори — отговори Тори на Броуди, макар и това да не бе цялата истина. Не му каза, че се чувства неудобно заради собственическото отношение на Елиът, който все искаше да е до него, и заради въпросите на хората кога ще се женят.

— Без майтап? — Броуди се облегна на перилата. — Все така ли е?

— Донякъде. Баща ти вземаше активно участие в политиката и всичко свързано с лозарския район, независимо дали е местно или национално. Наследниците му се очаква да поемат юздите.

— Късметлията Елиът...

Нещо повече от лек сарказъм се долови в гласа му. Очевидно той смяташе, че отговорността за „Ястребово гнездо“ ще падне *само* върху брат му. Как ще се почувства, ако знае, че половината от всичко това е *негово*!

Нейният отговор на целувката му все още я безпокоеше и потрепването в гърдите ѝ, когато той бе наблизо, я караше да се чувства още по-виновна. Дали е привлечена от Броуди, защото той прилича толкова много на Елиът, или има и нещо друго?

— В трапезарията има шведска маса, за която човек може само да мечтае — каза тя, като се надяваше да се отърве от него, докато разбере чувствата си.

— Леля Джина вече ми донесе две отрупани с храна чинии.

Естествено, помисли си Тори. Манипулационна и отмъстителна, Джина Барзини бе взела под крилото си блудния син. Тази жена бе толкова доминираща и тип Макиавели, колкото бе и брат ѝ. Тя изключително остро бе критикувала Елиът за грешките му, когато той бе по-млад. Между тях нямаше и капка обич, така че сега изравняваше положението с тайния брат.

— Каква е историята на леля Скъпичък? — При този въпрос Броуди промени положението си и се премести по-близо до нея.

Тори се отдръпна. Броуди Хок я плашеше, но това не би могло да обясни изцяло реакцията ѝ към този мъж. И тя самата не можеше да разбере съвсем. Той излъчваше някакво почти магнетично привличане.

Тори бе очарована от начина, по който той без всякакво усилие обуздаваше физическата си сила, а погледът ѝ постоянно бе привлечен от него.

— Мисля, че Джан не се вслушваше в никого така, както в Джина, е-е, освен в Алдо, разбира се.

— Алдо? — попита той и се премести по-близо, сините му очи, стряскащо дълбоки, се бяха приковали в нейните.

— Алдо Аброзо, експерт на избата — отговори Тори малко прибързано. — Той ръководи процеса и дава съвети за смесването на сортовете грозде. Майката на Алдо практически е отгледала Джан заедно със собствения си син, така че те са много стари приятели.

Броуди присви очи, гъстите мигли прикриха дълбините им.

— Защо Джина е толкова развълнувана от срещата ни? От думите ѝ разбирам, че тя е знаела за съществуването ми и все пак никога не е направила опит да се свърже с мен. А сега е уха-оха, че съм се завърнал.

— Не зная. Вероятно просто е изпълнявала желанията на Джан. Тя никога не би се осмелила да му се противопостави. — Погледът ѝ остана прикован към неговия за няколко секунди, после почти преднамерено наведе глава.

Група опечалени — смееха се силно, никой не би се досетил, че някой е умрял тук — излязоха на терасата и застанаха наблизо, посрбъваха си от питиетата и бърбеха. Сервитьор със смокинг мина покрай тях, като предложи на всички чаша вино от реколтата на „Ястребово гнездо“ blanc de noir. Балон с горещ въздух, който пренасяше туристи до другия край на долината, прелетя опасно близо до лозята.

Тори и Броуди не реагираха на нищо от случващото се около тях. Личната им тишина бе заредена с нещо, което Тори не можеше съвсем да назове. Познатата тръпка на осъзнаването премина през нея, но тя направи всичко възможно, за да я пренебрегне.

Голямата му ръка обхвана брадичката и вдигна лицето ѝ така, че очите ѝ гледаха директно неговите. Кожата ѝ пламна на мястото, където я докосваше, после усети неловка топлина. За миг си помисли, че ще я целуне.

— Тори, какво не ми казваш?

Тя потисна едно стенание и се зачуди защо никой не му е казал за наследството.

— Нищо...

— Лъжеш!

Усещаше топлия му дъх до бузата си, думата беше почти прелъстителна вместо обвинителна. Отново си помисли, че ще я целуне и споменът за случката в беседката предизвика горещ пламък в цялото ѝ тяло.

Не, реши тя, реакцията ѝ към него не е предизвикана от приликата между Елиът и брат му. Това беше едно неповторимо изживяване, никога не бе имала подобно, преди да срещне Броуди. Осъзнаването на този факт я разтревожи толкова, че почти ѝ се прииска да може да хвърли вината за всичко върху това, че братята са близнаци.

— Мислех, че си приятел — каза ѝ той и съвсем я обезоръжи.

Тори знаеше, че Броуди ще мине през минното поле на семейна политика и интриги. Какво би навредило да му каже какъв е залогът?

— Не е моя работа да ти казвам това — тя обърна глава, така че ръката му вече не обгръщаше брадичката ѝ, — но разбирам, ти си се досетил, че нещо става.

— Точно така. Какво е то?

— Баща ти е оставил на теб и Елиът равни дялове от своето имущество.

За нейна изненада, Броуди не прояви видима реакция. Взираше се в нея все така напрегнато, с неподвижно лице и неразгадаемо изражение.

— Защо го е направил? — попита. — Не разбирам нищичко от проклетото шампанско и не искам да се науча. Имам си собствен живот.

— Нямам представа защо Джан го е направил. Той беше непредсказуем човек.

Броуди се обърна и се загледа в лозята. Макар да не прояви никакви емоции, тя усети объркването му, неспособността му да повярва на думите ѝ.

Тори докосна ръката му и каза:

— Трябва да разбереш, че това променя инфраструктурата на семейството. Джина и Елиът никога не са се разбирали много...

— И сега тя се лепва за мен.

Тори се опита да се пребори с усмивката си и не успя.

— Нещо такова. Съпругът ѝ, Тито, е управител на малки лозя, които произвеждат мерло. Те са все натясно и често идваха при Джан за пари. Елиът искаше от баща си да затвори този кран.

— Умно бизнес решение, бих казал.

Тори знаеше, че Броуди няма никаква представа колко сложни са семейните отношения. Родът беше безмилостен. През годините бяха избутали доста съперници. Имаше подозрителни палежи и саботаж, както и една мистериозна смърт на конкурент. Сега може би бяха намерили достоен противник в лицето на братя Корели, решени да завземат „Ястребово гнездо“.

Тори тъкмо отвори уста, за да го предупреди, но изведнъж Елиът застана до нея.

— Търсех те.

— Ние с Броуди си говорехме — смънка тя, като осъзна, че Елиът отново пренебрегва брат си. — Защо вие двамата не си побъбрите, докато аз донеса нещо за хапване?

Без да им даде шанс да отговорят, тя забърза през терасата към къщата.

Броуди се обърна с лице към брат си, но не каза нито дума. Лесно можеше да си представи колко объркан е Елиът. Брат, за чието съществуване и не подозираше, се появява внезапно, за да поиска половината от семейното богатство. Нищо чудно, че Броуди се бе превърнал във враг за него.

И все пак те бяха братя, а кръвта трябваше да означава нещо — или поне така бе чувал винаги. Тъй като нямаше личен опит със семейство, той не беше сигурен какво точно да очаква.

— Тя е права — изрече тихо Елиът, очите му не се откъсваха от Тори, докато тя изчезваше на задната тераса сред опечалените. — Трябва да поговорим.

Броуди последва брат си надолу по виещата се, насадена с дървета пътека към хълмовете. „Ястребово гнездо“ се опираше в издигаща се височина варовик, всъщност непревземаема позиция — както би се изразил военен, забеляза Броуди. Никой не може да се промъкне откъм гърба ти.

— По-голяма част от дейността ни се извършва вътре в пещерите — каза Елиът, като набра кода на таблото, за да отвори вратата.

„Шест-четири-едно-три-едно.“ Броуди автоматично забеляза комбинацията, въпреки че брат му я въведе бързо и се опита да скрие таблото с ръка.

— Пенливото вино се премества от пещерите в складовете долу чак когато дойде време да го транспортираме.

— Хммм — промърмори Броуди, всъщност не се интересуваше много от процеса. Все още бе вцепенен заради новината за оставеното от баща му наследство. След всичкото това време. *Защо?*

Отново се възбудиха подозрения.

Елиът щракна лампата, за да покаже приемната. Зад нея Броуди забеляза дървена врата, която водеше към тесен тунел, изкопан във варовика. Той си представи как китайските имигранти, за които беше чел в пътеводителя, къртят камъните с тежки кирки.

Елиът седна на едно от бюрата, праметна небрежно крак, но нещо в извивката на раменете му подсказваше на Броуди, че му е трудно. О, по дяволите... И на него му беше трудно.

— Семейството на баща ми е построило всичко това от нищо — започна Елиът.

— Като е използвало китайски кули — робски труд.

Очите на Елиът се присвиха за миг.

— Вярно е, китайците са били отвличани в упоено състояние и са докарвани в Америка, за да работят по железопътните линии. Но по времето, когато семейството на моя баща ги е наемало, те са били вече свободни мъже. На имигрантите им се е плащала обичайната за онова време цена за физически труд.

— *Робски труд* — повтори Броуди, не можа да се въздържи. Погледна към пещерите, които се виждаха зад тунела, и си представи мъже, дето се трудят усилено под жестокото слънце, за дребни пари на ден пренасят боклуци и отломки в кофи.

— Не мога да съдя миналото — призна Елиът. — Искам да говоря за бъдещето. Някой трябва да ти е казал, че баща ми ти е оставил половината наследство.

— Да, някой го спомена.

Елиът изглежда го премери за миг, преди да попита:

— Какво искаш за твоя дял? Имаш ли някаква идея?

— Не. Вземи всичко. Ти си го заработил, не аз. Имам си собствен живот. Ти можеш да си имаш този.

ГЛАВА СЕДМА

Елиът почти се смъкна от бюрото. Имаше ли брат му представа от какво се отказва? *Богатство*. Вярно е, че имението Хок преживява финансови трудности сега, но делът му струва повече, отколкото мъж като Броуди печели през целия си живот.

— Това, което искам — продължи Броуди с яростна напрегнатост в гласа си, — е... да узная за моето минало. Възнамерявам да открия защо моят... нашият... баща ме потърси след толкова много години. Предполагам, че е най-вероятно ти да ми помогнеш да узная истината. Когато съм доволен, можеш да вземеш моя дял от наследството.

По дяволите! Елиът отказваше да повярва, че може да бъде такъв късметлия. Щеше ли брат му да си тръгне без богатство, а само с няколко отговора?

После му хрумна, че той самият *няма* тези отговори. Всъщност, задаваше си много подобни въпроси.

— И аз искам отговори — призна Елиът. — Не знаех за съществуването ти до смъртта на баща ми.

— Наистина ли? — попита Броуди леко скептично.

— Да. Татко каза, че майка ми е умряла при автомобилна катастрофа малко след раждането ми.

— Точно това ми каза майка за моя баща.

— Предполагам, че са измислили историите заедно.

Броуди направи стъпка към Елиът.

— Кой знае истината?

— Можем да започнем с адвоката на баща ми или семейство Барзини. Някой вероятно е знаел, че имам брат... някъде. — За първи път Елиът отклони вниманието си от наследството и го насочи към живота на брат си и къде е бил.

Стресаща мисъл.

Нещо у Броуди безпокоеше Елиът. Никога не беше срещал човек като него. Той бе мъж, който вирееше в свят, за чието съществуване

Елиът не бе подозирал. Елиът се смяташе за човек с опит, но Броуди живееше живот отвъд царството на неговото познание.

— Тито е съпруг на Джина, нали? — попита Броуди и Елиът кимна. — Тя изглежда доста склонна да съдейства. Предполагам, че и той ще го направи.

Елиът знаеше, че Джина Барзини ще съдейства дотолкова, доколкото това отговаря на личните ѝ интереси. Неслучайно беше близначка на баща му. Джан и Джина. Имената им бяха подобни, както и характерите, чак бе стряскащо. Тя би направила всичко, за да управлява „Ястребово гнездо“ и за нея Броуди бе възможност, нейната пионка в играта с голям залог, която Елиът възнамеряваше да спечели.

Елиът вървеше мълчаливо до Броуди, имаше особеното усещане за два огледални образа. Той бе свикнал да е по-висок от останалите мъже, но сега стоеше рамо до рамо с брат си и двамата вървяха с широка крачка по пътеката, после през терасата и се оглеждаха за чичо Тито.

Много глави се обърнаха към тях, разговорите замлъкнаха при преминаването им. Елиът знаеше, че лозарският им край беше като един остров и пристигането на непознат човек в горните етажи на обществото ще стане повод за лудешки хипотези. Елиът си позволи кратка въздишка на облекчение. Ако брат му се отдръпне от наследството, неговото бъдеще ще е в безопасност.

Ако.

Той не можеше съвсем да повярва, че който и да е човек ще се откаже от голямо състояние заради живот, изпълнен с опасности, живот без удобства. Няма да се хване на въдицата. Няма начин. Сигурно има нещо скрито.

Намериха Тито Барзини и сина му, Лоренцо, в библиотеката да си пийват от скъпия коняк „Луи XIII“ на Джан Хок. Баща му бе пазил стогодишния коняк само за специални случаи, предпочиташе да сервира blanc de blancs или blanc de noir в повечето случаи. Тито и Лоренцо, обаче, имаха вкус към по-изисканите неща в живота и не си отказваха нищо.

Тяхната привързаност към la dolce vita^[1], а не към лозята беше една от причините да нямат успех в бизнеса. Един от първите проблеми, с които Елиът трябваше да се заеме, беше финансовото източване, причинено от Барзини Крест. Баща му никога не бе

толерирал дейности, които не са печеливши, но заради Джина постоянно бе давал пари на семейство Барзини.

Животът е пълен с трудни решения, такива, каквито на Елиът не му се искаше да взима, но щеше да е принуден да се занимае с тях, ако иска да спаси „Ястребово гнездо“. От сега нататък семейство Барзини трябва да носи собствения си кръст. Той повече няма да налива пари в техните лозя, както бе правил баща му.

— Чичо Тито, Лоренцо, запознахте се с брат ми Броуди, нали?

Моят брат. Думите изгаряха гърлото му като разяждаща киселина. Ако бе наследил всичко, Елиът без проблем можеше да пренасочи дейностите от семейство Барзини. Но един брат беше пукнатина в неговата броня и Джина Барзини го знаеше. Тя не би се поколебала да манипулира Броуди срещу него.

— Хей, Броуди, приятелю — каза Лоренцо малко по-прочувствено от обикновено, както когато бе пил прекалено много. Скочи и шляпна Броуди по гърба. — Точно от теб има нужда семейството.

— Тъкмо е време някой като теб да ни помогне — додаде чичо Тито.

Като актьор, който чака репликата си, Джина Барзини влезе в стаята с плавна походка и изгуква:

— Броуди, ето те и теб, скъпо момче!

Елиът едва не се задави. *Скъпо момче.* Това бе прекалено дори за леля Джина, която не би се спряла пред нищо, за да получи желаното.

— Тъкмо казвахме на Броуди, че точно от него има нужда семейството. — Лоренцо отново шляпна Броуди по гърба.

Елиът не знаеше какво мисли Броуди. Ако играеха покер, никой не би познал по изражението му дали държи четири аса или губи напълно.

— Тъкмо от мен има нужда семейството — повтори Броуди и само лек нюанс на сарказъм се долови в гласа му. — Имате нужда от професионален убиец! Това съм аз, да знаете. Обучен и назначен от правителството, но все пак професионален убиец.

Челюстта на чичо Тито увисна, а Лоренцо бързо се отдръпна, като изостави дружелюбното потупване по гърба. Дори леля Джина за миг изглеждаше шашардисана. Елиът едва не се разсмя, но и той бе объркан и не знаеше как да възприема брат си.

Както винаги, първа се съвзе Джина и каза:

— Имаме предвид, че си точно като баща си. Голям винар, водач на семейството.

— Не. Елиът повече прилича на баща ми от мен. Аз съм непознат тук, нямам нито интерес, нито опит в бизнеса с вино, а идеята за семейство ми е чужда.

Елиът бе изненадан от думите на брат си. Макар тонът да бе равнодушен, казаното оказа неочаквано въздействие върху него. Откакто бе научил за съществуването на близнака си, той го бе пращал в ада при всяка възможност, а сега Броуди го защитаваше, като се изправяше срещу най-жилавите от всички роднини на Хок.

— Ще се научиш, ще се научиш — увери го Джина. — Аз ще ги покажа...

— Искам да науча само истината за моите родители. Защо са се развели? Защо майка ми е взела само мен, а не и Елиът?

Да ме вземе, зачуди се Елиът. Ами да! Майките обикновено вземаха двете деца или оставяха и двете. Необичайно бе да се разделят близнаци. Не си го бе помислял до сега, защото бе прекалено погълнат от подялбата на наследството.

Сега му се искаше да узнае повече за майка си. Каква е била тя? Проявявала ли е обич така, както Джан никога не бе могъл?

Броуди чакаше отговор. Не бе изминал целия път от Южна Америка до тук, за да позволи на членовете на семейството да го насъскат срещу собствения му брат. Елиът не го беше посрещнал с истински ентузиазъм, но Броуди го разбираше. Брат му се чувстваше *заstraшен*.

— Чакам — напомни Броуди, когато никой от семейство Барзини не отговори на въпроса му. — Вие знаете историята. Имам право да я чуя.

— Също и аз. — Елиът се приближи към Броуди.

Тито хвърли обезпокоен поглед към жена си, а Лоренцо се отдръпна още една крачка назад. Джина бавно се обърна с лице към Елиът и Броуди. Искрица личен интерес се разгоря в сините ѝ очи, същите като на Броуди.

И на Елиът.

— Просто е — започна Джина, тонът ѝ бе лицемерно успокоителен. — Брат ми се забърка с една сервитьорка, която бе

красива, но...

Красива? Броуди предполагаше, че майка му е била хубава едно време, но работата на две места и постоянното местене я бяха състарили и изсушили преждевременно.

— Новото се изтъркваше бързо за брат ми — продължи Джина. — Джан вече излизаше с по-подходящо момиче, когато Линда гордо обяви, че е бременна.

Острият ѝ тон напомни на Броуди за отровните змии на Амазонка. Те можеха да лежат напълно неподвижно дни наред, без въобще да ядат, после правеха удар със смъртоносна бързина. Джина Барзини бе презирала майка му.

— Джан постъпи благородно — каза им леля Джина. — Ожени се за нея, за да ви даде името си и се разведе веднага след раждането ви.

— Защо са ни разделили?

— Джан искаше и двама ви, разбира се, но Линда отказа да даде и двете бебета. — Джина се усмихна на Броуди. — Тя настояваше да вземе теб. Беше грешка, всички го знаехме, но какво можехме да направим? При една съдебна битка Джан можеше да изгуби правата и за двамата.

— Защо никога не се е опитал да ме намери? — попита Броуди.

Тито отвори уста, но Джина се намеси:

— Беше обещал на майка ти, че ще я остави на мира.

— Нямахме представа какво ти се е случило — допълни Тито с въздишка.

— Баща ми ме намери, щом поиска — каза Броуди, като не се хвана съвсем на версията на Барзини. — Писмото му звучеше, като че ли той е в опасност.

— Така ли? Какво пишеше? — попита Елиът.

— „Сине, ела веднага. Враговете ми приближават. Нямай доверие никому.“

Джина извъртя очи, като отхвърли идеята за заплахата:

— Джан се безпокоеше за Корели, които искат да купят лозята. Сигурна съм, че това е имал предвид.

Чичо Тито добави:

— Джан не е бил в реална опасност.

Елиът се обърна към Броуди:

— Хайде. Нека да видим дали адвокатът ни знае нещо повече.

На излизане група хора ги спря, за да изразят съболезнованията си. Явно никой не можеше да различи близнаците. Ние доста си приличаме, помисли си Броуди, но сме толкова различни. Единственото общо нещо между тях, изглежда, бе семейната тайна и те самите бяха част от тази тайна.

— Всичко ли ни разказаха Барзини? — попита Броуди, все още обезпокоен от смъртта на баща си. Елиът би спечелил най-много от нея, а досега бе вярвал, че той е единственият наследник.

— Така мисля. Джина може да не знае всяка подробност, но никога няма да си го признае. Има няколко души, които са тук още от преди ние да се родим. Можем да ги разпитаме по-късно.

— Защо не още сега?

Елиът се поспря да поздрави някакъв познат, после сниши глас и каза:

— Мария е в кухнята да наглежда работата. Ще е неудържима. Алдо е в пещерите. Няма да излезе до залез-слънце.

Броуди си спомни, че Тори бе споменала за приятеля от детинство на баща му. Елиът продължи:

— Алдо бе на опелото, но съм сигурен, че веднага след това се е върнал на работа. Преглеждането, въртенето на бутилките е изключително важно точно сега.

Рамо до рамо те си проправиха път през тълпата, за да стигнат до десетместния гараж в двора. Броуди не бе впечатлен от събраните автомобили. Вместо това се зачуди за съдбата на имигрантите, които са дълбали пещерите във варовиковите хълмове, за да дадат възможност на Хок да натрупат състоянието си.

— От италианско потекло сме, нали? Как сме получили името Хок? — поиска да узнае Броуди.

Елиът го въведе в тъмен гараж и щракна лампата, докато обясняваше:

— Марио Маджоре пристига в този винарски край от Тоскана точно след Гражданската война. Жени се и има осем деца, всичките момичета. Той ги задомява за добри италиански момчета, освен най-малката, която се омъжва за янки на име Хок.

— Те единствени са имали син — предположи Броуди.

— Близнаци. Останалите сестри имали само дъщери. Така че Хок продължили семейната линия с име на янки, но италиански традиции.

Елиът спря до лъскаво черно порше, точно същото като онова, което Броуди бе наел, и каза:

— Да вземем моята кола, за да стигнем до върха.

Броуди настани грамадното си тяло на седалката до шофьора. Защо бе избрал кола точно като на брат си? Странно.

— Каква кола караш? — попита Елиът, като даде на заден от гаража и направи маневра около автомобилите, паркирани наоколо.

— Нямам кола — глухо отговори Броуди. — В чужбина съм през повечето време.

Не допълни, че и да стои в Америка, няма да може да си позволи спортна кола като тази. Броуди можеше честно да си признае, че не завижда за парите на брат си. С тях вървеше и такъв огромен товар като семейство Барзини.

Завиждаше на Елиът само заради отношенията му с Виктория Андерсън. Ако Броуди е тип мъж за задомяване — а той не е би искал да е с жена като Тори.

— Елиът! Елиът! Чакай!

Броуди погледна през рамо по посока на женския глас и видя млада жена да тича към тях, черната ѝ коса се развяваше назад като знаме. Беше видял Рачел Ритво на церемонията при гроба, една братовчедка от очевидно безкрайния поток роднини.

Елиът настъпи спирачката, колата спря и той се наведе през прозореца.

— Какво има?

Рачел спря задъхана до колата. За миг погледна Елиът с тъмните си, замислени очи, после каза:

— Поръчах още грозде. Ще е тук в понеделник.

— Чудесно! От къде го намери?

— От Ормънд. — Тя задържа погледа си върху Елиът, сякаш той ѝ сваляше звездите. — Някой е анулирал поръчката си.

— О, наистина ли? — Тонът на Елиът бе едновременно скептичен и шеговит.

— Наистина! — Рачел му хвърли задушевна усмивка, като че ли си те си имаха някаква тайна. — Брикс 23.

— Страхотно! Страхотно!

— Не исках да те безпокоя.

Елиът се обърна към Броуди:

— Когато Рачел се захване с нещо, никога не се безпокоя. Нито за секунда. — Той включи на скорост и каза на Рачел: — Ще се видим по-късно.

Сякаш изстреляна ракета, поршето литна по частната алея, която водеше към „Ястребово гнездо“. Броуди погледна през рамо. През опашката прах, вдигната от гумите, той видя Рачел да стои с ръце на хълбоците и да наблюдава отдалечаващата се кола.

— Какво е *брикс*! — попита Броуди.

— Захарността на гроздето. Нашата е двадесет и три, така че търсим същата.

— Разбирам — отговори Броуди, като осъзна, че правенето на вино е много по-сложно, отколкото си бе представял.

— Ето това ми харесва у Рачел. Мисли като мъж — направи коментар Елиът. — Нямам представа какво е направила, но някой ще бъде наистина нещастен да узнае, че поръчката за допълнително грозде му е анулирана.

— Звучи като тъмна сделка.

— Така е. Правенето на вино изглежда като бизнес на джентълмени, но трябва да си безмилостен, за да успееш.

Броуди попита:

— Каква ни е роднинската връзка с нея?

Елиът небрежно обви волана с ръка, караше, сякаш е бил роден в кола, и отговори:

— Братовчеди. Далечни. Може би трети братовчеди. По дяволите, дори не съм сигурен. Нашите най-близки роднини са семейство Барзини. След тях останалите бързо се отдалечават, но това няма значение. Семейството си е семейство. Рачел ми е като сестра.

Що се отнася до семейните работи, Броуди нямаше никакъв опит, но в едно нещо беше абсолютно сигурен. Рачел не мислеше за Елиът като за свой *брат*. Беше виждал този поглед в много женски очи и знаеше какво означава.

[1] *Dolce vita* (ит.) — сладък живот. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Рачел Ритво наблюдаваше отдалечаването на поршето, убедена, че бе доказала колко много обича Елиът по единствения възможен начин. Кашон с blanc de noir от „Ястребово гнездо“ и една нощ в леглото със стария Ормънд бе всичко необходимо, за да получи гроздето, което им трябваше, и да решат проблема с тяхната съсипана от бурята реколта.

— Какво не бих направила за теб — промърмори тя под носа си.

Откакто се помнеше беше луда по Елиът Хок. Разбираше него, сложното му семейство, работата му. Биха били чудесна двойка, но колко ли време ще му отнеме, за да го разбере той най-накрая?

— Тъкмо бяхме стигнали до там, където аз исках...

И Виктория Андерсън дойде в града. Рачел не можеше да проумее какво вижда той в нея. Тори бе висока, но малко кльоцава, за да е секси. За разлика от другите съпруги на мъжете от семейство Хок, нямаше и капка италианска кръв.

— Аз съм страдна като тях — измърмори Рачел на себе си. — И имам любовник за доказателство.

Тя се потопи за миг в сладки мисли за Алекс Абрузо. Какъв жребец! Висок, мургав и изумително красив бе описанието, което точно отговаряше на сина на Алдо Абрузо. Сега, след като щеше да получи част от наследството, ставаше дори още по-привлекателен.

Рачел не искаше да се откаже от секса, докато чака Елиът да открие, че Тори не е подходяща жена за него. Усмехната на мисълта за тайния си любовник, направи план тази вечер да посети Алекс.

— Какво мислиш за него?

Рачел се сепна. Потопена в мисли за ексцентричен секс, не бе чула приближаването на Джина. Въобще не харесваше тази жена. Джина и брат ѝ бяха управлявали семейството, без да ги е грижа за желанията на другите. Но сега Джан Хок го ядяха червеите, а влиянието на сестра му вехнеше.

Изгряваше звездата на Рачел и Джина Хок бе достатъчно умна, за да го разбере. От цялото семейство само Рачел бе близка с Елиът.

— Какво мисля за него? Имаш предвид Броуди? — попита Рачел, сякаш нямаше представа за какво говори тази интригантка.

— Разбира се — срязва я Джина, после добави по-меко: — Кой друг?

— Толкова си приличат... Удивително е... — Рачел не искаше да си признае, че Броуди не ѝ бе казал нищо повече от едно *здравей*.

— Дали Броуди възнамерява да остане?

— Кой знае? И кой го е грижа?

— Ще накарам шивача на Джан да му се обади — каза Джина с обичайния си властен тон. Както и мъртвия ѝ брат, тя очакваше всички да ѝ се подчиняват — Броуди вече знае кой е и вероятно ще иска да се облича подходящо.

Рачел бе забелязала как Джина се впива в Броуди, започна се още с драматичния поздрав при гроба. Ако има черна вдовица, то това бе Джина Барзини, която би направила всичко възможно, за да се задържи на върха на властта.

Не, закле се мълчаливо Рачел. Сега е мой ред. Спечелила съм си правото да бъда до Елиът. Джина е миналото, Рачел е бъдещето.

Единствените пречки бяха Броуди и Тори. Искрицата на една идея се разгоря у Рачел, когато си припомни изражението на лицето на Елиът, след като забеляза Тори да говори с брат му на погребението. Нищо не може да раздели по-бързо двама братя от жена, а освен това Елиът вече имаше основателна причина да презира близнака си.

Вероятно няма да е трудно да накара Елиът да мисли, че има *нещо* между Тори и Броуди. Това ще елиминира Тори, реши тя. Не иска да определи дата за сватбата, после се захваща с брат му — така Елиът ще се убеди, че Виктория Андерсън не е жена за него.

Ами Броуди?

Той е необуздан, лесно би могъл да им създаде проблеми, а семейство Корели се мержелееят на хоризонта и са решени да превземат „Ястребово гнездо“. Броуди може да реши да им продаде своя дял.

Елиът и Броуди контролират осемдесет процента от компанията, но Алдо и Джина също имат дялове. Ако решат да продават заедно с

Броуди, Корели ще поемат управлението и ще изтикат Елиът. Тогава къде ще е нейното място?

Нищо няма да се промени известно време. Трябва да премине легализирането на завещанието, което вероятно ще продължи месеци наред. Достатъчно време, че те с Елиът да измислят план.

— Замръзвам. Влизам вътре — информира я Джина.

Рачел остана на мястото си, взираше се надолу по пътя, където сенките се удължаваха, и обмисляше възможностите, които да предложи на Елиът. Чак след няколко минути осъзна, че ѝ е студено и се запъти обратно към къщата.

Мина напърно през обточената с лози градинска беседка на път за салона, знаеше, че там баща ѝ и братята ѝ предпочитат да гледат някое спортно предаване, вместо да си бърбят с другите гости. Дочу гласа на Лоренцо Барзини и спря. Той беше от другата страна на увитата с лози беседка и не се виждаше.

— Сигурен съм, че съм прав за завещанието — говореше той.

Рачел едва не поклати глава. Лоренцо бе следвал право по настояване на майка си и Джан, който смяташе, че Хок трябва да имат семеен адвокат, но така и не завърши.

— Ако нещо се случи на Броуди преди наследството да е уредено, клаузата постановява неговият дял да бъде разделен справедливо.

— От къде знаеш? — попита Джина.

— Излизах със секретарката на Фред.

— Какво ще стане? Елиът ли ще го вземе?

— Не, слава богу — отговори Лоренцо на майка си. — Ще се раздели между теб и семейство Ритво.

— Семейство Ритво! — възкликна Джина с отвращение. — Не мога да повярвам! Доминик Ритво и брат ми никога не са били близки. Ритво не разбират нищо от бизнес, освен Рачел.

Рачел навири нос от този двусмислен комплимент. Вярно, че семейството ѝ не бяха големи винари, но това се отнасяше и за Барзини.

— Предполагам, че трябва да го погледна откъм положителната страна. Ако нещо се случи с Броуди, ще получа полагащия ми се дял.

Гласът ѝ накара Рачел да потрепери, не само от студа и влагата, които се промъкваха във въздуха по това време на годината, но и от

нотката чиста злоба.

Лоренцо попита:

— Да не намекваш, че нещо трябва да се случи с Броуди?

— Разбира се, че не, скъпи. Просто си мислех на глас.

Рачел се отдръпна в сенките, въображението ѝ рисуваше стотици неща, които семейство Барзини могат да направят, за да се отърват от Броуди. Лоренцо и Джина тръгнаха към западното крило на къщата, говореха прекалено тихо и тя вече не можеше да ги чува.

Броуди погледна назъбената плоча варовик, издадена като лавица на хълма. Лек ветрец донасяше свежото ухание на цъфналите наблизко есенни диви цветя. Той стоеше до брат си на върха на най-високата точка с изглед към „Ястребово гнездо“. Бяха стигнали с колата до тук по тесен пращен път, на места обрасъл с трева.

— Тук често кацат ястреби и остават с часове, докато забележат заек или мишка — посочи Елиът. — Първите двама братя Хок решили да преименуват лозята на „Ястребово гнездо“, защото от тази тераса може да се видят всичките им лозя. Освен това смятали, че е хитроумна игра на думи със семейното име^[1].

— Прекрасна гледка — кимна Броуди и наистина го мислеше. Доста бе пътувал по света и бе виждал екзотични места, но нито едно от тях не го бе впечатлило както това.

Слънцето залязваше над дългата, тясна долина и озаряваше хълмовете с кехлибарена светлина. Виещите се лози хвърляха накъсани сенки сред настъпващия сумрак. Буреносни облаци се струпваха в далечния край на долината и обещаваха дъжд.

Имаше нещо величаво да живееш на земя, обработвана от семейството ти поколения наред. Усещаше се гордостта в гласа на брат му. Елиът беше част от семейното минало и бъдеще, а Броуди никога не е бил част от нещо.

Съдбата на Броуди бе да е навън и да поглежда вътре.

Като дете излизаше по мрак, промъкваше се около къщите и гледаше в осветените стаи, където се събираха семействата. С изненадваща яснота си спомняше един дом. Минаваше оттам с окъсаното си палтенце, снегът се виеше около него и му бе трудно да вижда дори тротоара под краката си.

Трепереше, беше готов да се връща във фургона им, няколко улици по-нататък, когато вятърът изведнъж утихна. Хвърли поглед през отрупаната със сняг поляна към къща, където две момчета и едно момиченце седяха на кухненската маса заедно с родителите си.

Всички бяха весели, особено бащата, който бе отметнал назад глава и се смееше от сърце. Броуди не можа да се въздържа и се промъкна по-близо, крачеше през дълбокия до колене сняг и почти не забелязваше премръзналите си пръсти в гуменките. Спря, отрупан със сняг храст пред прозореца не му позволи да се приближи още, и започна да гледа очарован.

Те продължаваха да ядат и да си говорят... и да се смеят. Не можеше да чуе думите им, но звукът от гласовете им се носеше през прозореца. Бяха щастливо семейство, което се обичаше. Не можеше да не се зачуди как би се чувствал като част от това семейство, как би се чувствал да живеят на едно и също място и да пуснат корени. Но той тъкмо се приспособяваше към някой град и майка му решаваше да се преместят. Винаги се появяваше другаде по-добра работа, по-добър парк за фургона, по-добро училище.

— Вижте, вижте! — извика момиченцето и посочи към прозореца.

Броуди се обърна и затича към улицата, краката му риеха снега. Нещо го спъна и той се приземи с главата напред в една снежна пряспа. Силни ръце го изправиха и той видя пред себе си лицето на бащата.

— Добре ли си, синко? — каза мъжът.

— Да, господине — измърмори Броуди, като изтри снега от очите си.

— Какво правеше? — с мил и мек глас го попита мъжът.

С опакото на ръката Броуди отново изтри снега от лицето си и зарови из ума си за някакво обяснение.

— Нямах ли ръкавици?

— Имам — излъга Броуди. — Забравих ги. Искрах да видя има ли някой. Трябва да се обадя на майка ми, за да дойде да ме прибере.

Лъжа. Майка му никога не бе харчила пари за прекарване на телефон.

Бащата постави ръка на рамото му и го поведе към къщата. Докато Броуди изтупа обувките и изтръска палтото си от снега на

верандата, възрастният мъж извика на жена си да направи чаша горещ шоколад.

— А-аз исках да ползвам телефона — заекна Броуди, почувствал погледите на всички върху себе си, когато влезе вътре.

— Разбира се, но първо изпий това — каза майката, като му подаде чаша горещ шоколад с лъжица разбита сметана отгоре.

Той духаше вдигащата пара напитка, беше му неудобно заради лъжите. Погледът му срещна очите на момиченцето над ръба на чашата и изведнъж видя себе си през нейните очи. Мокър, полузамръзнали гуменки, окъсели джинси, палто с кърпки на лактите. Опита се да се усмихне самоуверено, но устните му бяха така премръзнали, че едва ги раздвижи. Отпи от горещия шоколад и си опари езика. Така нямаше да се наложи да говори, продължаваше да отпива, а течността пареше гърлото му.

— Искаш ли да хапнеш? — попита майката. — Направила съм повече от необходимото.

— Благодаря, госпожо, но майка ми ме чака за вечеря. — Друга лъжа. Майка му беше нощна смяна в крайпътното заведение. Ще е сам във ветровития фургон до зазоряване, когато тя ще се прибере влачейки се и ще се хвърли на леглото до неговото.

— Телефонът е в кухнята.

Майката взе празната му чаша и го заведе в уютна кухня до трапезарията, където се бе събрало семейството. Посочи му телефона на поставка до хладилника. За щастие майката се върна при семейството си и Броуди проведе телефонен разговор със сигнала за свободна линия.

— Ще ме вземе на ъгъла — обяви той, след като затвори и се върна в трапезарията.

— Защо не тук? — попита едно от момчетата.

Броуди бе готов за този въпрос.

— Не знаех адреса — отговори и забеляза, че бащата го няма на масата.

— Благодаря за горещия шоколад и телефона — избъбри бързо Броуди на майката.

— Радвам се, че ти помогнахме — отговори тя с непринудена усмивка.

— Довиждане. — Броуди тръгна към вратата.

Бащата го чакаше в антрето, където палтата на цялото семейство бяха прилежно закачени на виенска закачалка.

— Това е на Джейсън, но вече не му става. Вземи го.

Опита се да даде палтото на Броуди, но той отказа да го вземе:

— Не, господине. Нямам нужда. Новото ми палто е у дома.

Пресегна се към дръжката и отвори вратата. Сняг, донесен от порива на вятъра, го удари в лицето, прониза го и такъв силен студ, че му стана трудно да диша. Затича се напред в бурята и викна:

— Благодаря!

Като стигна до ъгъла, забави крачка, беше невъзможно да тича в дълбокия сняг. Погледна през рамо, за да се увери, че не го следват, но не можа да види по-далеч от протегнатата си ръка.

Когато най-накрая стигна до тъмния фургон, Броуди осъзна, че не бе успял да измами бащата. Мъжът знаеше, че няма ново палто. Броуди бе горд от отказа си да приеме подаянието. Трябваше да разчита на себе си, а не на благотворителността на другите.

Докато Броуди се бе местил постоянно, Елиът бе израснал в имение с повече светлини от рая, знаеше кое е семейството му и дори кои са прадедите му. Откакто бе проходил, на Елиът му бяха разказвали защо и как са дали име на лозята, както и безброй други подробности.

Всичко, което Броуди знаеше, го бе научил в училището на жестоките удари. Обаче не съжаляваше нито за един миг от своя живот. Беше станал по-жилав, по-способен да се изправи пред света. *Сам.*

Тори стоеше под свода в голямата стая в стил италианска вила, където бяха живели поколения от семейство Хок. Макар слънцето да бе залязло, наоколо се разхождаха все още много гости, говореха и ядяха. Броуди и Елиът влязоха рамо до рамо през предната врата.

В огромната стая настъпи тишина, всички се обърнаха да погледнат братята, които си приличаха толкова много, че хората не можеха да не се зазаяпат. Близнаците бяха погълнати от личния си разговор и не забелязаха интереса, който предизвикаха. Тори се зачуди какво ли би било, ако двамата братя можеха да работят *заедно.*

Глупава мисъл, реши тя в следващия миг. Броуди бе съвсем неопитен в производството на вино, а Елиът не бе човек, склонен да дели властта си с някого. Дори двамата да достигнат до някакво споразумение, семейството ще намери начин да ги раздели.

Джина Барзини, сякаш почувствала мислите ѝ, прекоси стаята и отиде право при близнаците. Губернаторът и антуражът му я последваха, очевидно се готвеха да тръгват. Броуди обхвана с поглед стаята и улови погледа на Тори, после ѝ намигна.

Дали втрещеният ѝ поглед не го накара да си мисли, че тя го харесва? Като има предвид поведението ѝ в беседката, Броуди може да си помисли, че тя е готова на всичко. Не я познаваше достатъчно добре, за да разбере колко много я бе смутила грешката ѝ.

Броуди я възприе като шега, нещо несериозно. Разбира се, той не знаеше за нейното минало и проблемите ѝ с мъжете, откакто Конър почина. Целувка с непознат не е нещо, което би направила при нормални обстоятелства.

Тори видя как Броуди се измъква от Джина. Тръгна с големи крачки през стаята в посока към нея. Тя потърси с поглед през рамо баща си, но си спомни, че той се върна в „Сребърна луна“, за да е разположение на гостите си по време на часа за коктейли.

— Познаваш ли Мария? — попита Броуди веднага щом стигна до нея.

Тори заповяда на сърцето си да спре да бие така силно в гърдите ѝ. Принуди ума си да се концентрира на въпроса защо Броуди пита за икономката.

— Разбира се. Трябва да е в кухнята.

— Запознай ме с нея. — Тонът му бе отсечен, изцяло служебен.

— Защо?

— Работила е тук, когато сме се родили. Може да има информация за майка ми, която Джина да не знае.

Тори го изведе от голямата стая и тръгна по дългия коридор към кухненската част, където имаше старомоден килер от времето на оригиналния дом. Оттогава бе преправян, за да се допълни със стая за сервизите и няколко малки помещения за приготвянето на храната. Бляскави медни съдове висяха от висок рафт в централния остров, където висока изпита жена с лъскава черна коса даваше насоки на няколко слуги за приготвянето на блюдата за шведската маса за вечеря.

Тори не погледна през рамо, но усети как Броуди спря зад нея, силното му тяло на сантиметри от нейното. Тя пренебрегна топлата вълна, която пропълзя по врата ѝ, и каза тихо:

— Това е Мария Санчез. Да почакаме, докато се поосвободи.

— Тя е тук от тридесет години?

— Да. Семейството ѝ е от Мадрид. Мургавата кожа и черната коса я правят да изглежда по-млада. Мисля, че е почти на петдесет.

Тори замълча, чудеше се какво ли му е обяснил Елиът за отношенията си с Мария. Той сякаш усети, че тя крие нещо и докосна рамото ѝ. Тори отново почувства овладяната му сила. Обърна се и го погледна. Той се взираше в нея напрегнато, сините му очи почти изгаряха от дълбоката му интуиция.

Неволно, Тори прошепна истината:

— Мария е отгледала Елиът. Джан е бил погълнат от бизнеса си и не е имал време или желание.

Ръката на Броуди я стисна малко по-силно по рамото.

— Ами Джина?

— Тя живее в другия край на долината и е трябвало да гледа Лоренцо. — Тори не допълни, че Джан и Джина бяха две страни на една и съща монета. И двамата не се интересуваха от децата си. Единственото важно нещо за тях бяха собствената им личност и „Ястребово гнездо“.

— Мария — извика Тори, когато слугите тръгнаха да носят подносите, отрупани с храна, — имаш ли минутка?

Мария се обърна, изтри ръце в синята си престилка със златен ястреб в полет отпред. Под логото с удебелени букви пишеше: „ЯСТРЕБОВО ГНЕЗДО“.

Мария се приближи, в тъмните ѝ очи се четеше тревога и Тори си помисли, че икономката ги е усетила по-рано. Без съмнение тя бе разкъсвана между лоялност към Елиът, отгледаното от нея дете, сякаш ѝ бе собствен син, и приемането на близнака му като наследник на половината наследство.

— Познаваш ли Броуди? — попита Тори.

— Не — отговори Мария с нелепия тон, който използваше, за да върти домакинството. Протегна ръка и допълни: — Добре дошъл у дома.

— Благодаря. Можем ли някъде да поговорим на спокойствие?
— попита Броуди.

Мария не се поколеба:

— Няма никой в онази стая.

Тя се обърна, мина през огромната кухня и влезе в стая със стъклени рафтове, където заедно със съдовете и чиниите се съхраняваха и кухненските покривки. Върху черния гранитен бюфет имаше сребърни подноси с дребни сладки, които щяха да бъдат изнесени по-късно с десерта и кафето.

Мария се изправи пред тях, ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите. Лицето ѝ бе безстрастно, но в позата ѝ имаше нещо предизвикателно. Майката мечка защитава мечето си, помисли си Тори. Всеки, видял Елиът с Мария, щеше да разбере, че между тях има специална връзка.

Изненадвайки себе си, Тори заговори вместо Броуди. Помисли си, че той може да не успее да улови личната нотка, за да получи необходимата му информация по един толкова деликатен въпрос.

— Мария, можеш ли да помогнеш на Елиът и Броуди? Цялата ситуация е голям шок и за двамата. Никой от тях не е знаел, че другият съществува.

— Елиът току-що ме заведе до мястото, където кацат ястребите — каза Броуди на Мария. — Искаше да ми покаже защо имението се нарича „Ястребово гнездо“.

Добре, помисли си Тори. Нека Мария да разбере, че братята се опитват да се опознаят. Не трябва да изглеждат като врагове.

— Какво искаш да узнаеш? — попита Мария, тонът ѝ не бе толкова подозрителен.

— За майка ми. Защо е взела само мен, а не и Елиът?

— Нямам представа — отговори Мария и поклати глава. — Като гръм от ясно небе Джан донесе у дома Елиът. Каза, че бебето е негово. Твърдеше, че майката не го иска.

— Какво каза за мен?

Мария въздъхна:

— Нищо. Въобще не спомена за близък.

Нещо проблесна в очите на Броуди, а стомахът на Тори се сви на топка. *Забравеният близък. Изоставеният близък. Защо? През нея*

премина вълна на състрадание. Трябваше да събере всичките си сили, за да не прегърне Броуди.

— Колко голям беше Елиът? — гласът на Броуди не издаваше никакви чувства.

— Новородено бебе, само на няколко дни.

— Те са се оженили и са се разделили толкова бързо? — попита Броуди.

Настъпи продължителен миг тишина, после Мария попита:

— Какво те кара да мислиш, че са се *оженили*!

— Семейство Барзини ми каза.

Мария не промълви нито дума, изразът на лицето ѝ не се промени, но Тори знаеше какво мисли възрастната жена. Не може да се има доверие на Джина Барзини и домочадието ѝ. Те ще кажат или направят това, което им е удобно в момента.

— Защо Джан да не се е оженил за майката на синовете си? — попита Тори.

— Бракът би могъл да даде на жената известни юридически права върху „Ястребово гнездо“. Джан никога не би споделил и сантиметър от земята си с някого. Забележете, че не е оставил на сестра си голям дял от лозята.

Последва продължителна тишина, нарушавана само от потрепването на съдовете в съседната кухня. Най-накрая Броуди заговори.

— Разбрах, че ти си намерила Джан около един часа в басейна, когато е умрял.

За миг Мария изглеждаше обезпокоена или обърквана от неочакваната промяна на темата. Кимна бързо два пъти.

— Мислиш ли, че има нещо странно в смъртта му? — попита той.

— Не. Беше злополука.

— Какво те кара да смяташ така?

— Ами... ъ-ъ. Изглеждаше като че ли Джан бе отишъл прекалено близо до ръба на басейна. Имаше проблеми със съня и нощем често се движеше наоколо с инвалидния си стол. Преди време веднъж се обърна на пътеката към къщата на Алдо.

— Тази пътека е застлана с неравни плочи — отбеляза Тори. — Районът около басейна е съвсем равен.

Мария въздъхна:

— Беше тъмно.

— Ти чу ли или видя ли нещо подозрително? — попита Броуди.

— Не, въобще не.

— Какво те накара да отидеш до басейна по това време на нощта?

— Бях тръгнала към Алдо. Светлините около басейна все още не бяха изгасени и видях тялото на Джан.

Интересно, помисли си Тори. Тя никога не би свързала Алдо и Мария, но сега, след като помисли за тях, връзката им беше логична. И двамата бяха прекарвали по-голямата част от живота си в „Ястребово гнездо“. Мария никога не се бе женила, а Алдо се бе развел толкова отдавна, че никой не помнеше жена му.

— Ти си видяла светлината на басейна, не е ли логично и Джан да я е видял и да се е отклонил настрани от басейна? — попита Броуди.

Мария поклати глава:

— Не, ударът го бе парализирал частично. Не можеше да си обръща главата и да поглежда през рамо, както и да наклони глава, за да погледне право надолу. Просто не е преценил добре разстоянието между инвалидния стол и басейна. Освен това басейнът беше нов...

— Какво искаш да кажеш? — поиска да знае Броуди.

— Елиът промени басейна миналата година. Баща ти може да си е мислил за ръба на стария басейн, онзи, с който бе отрасъл.

Броуди изглежда обмисли това за миг, после попита:

— Ами мерките за безопасност? Кучета или охрана?

— Джан мразеше кучетата. Никога не е позволявал на Елиът да си има какъвто и да е любимец. — Мария замълча, сякаш осъзна колко горчивина имаше в тона ѝ, после продължи по-равнодушно: — Единствената охранителна система е електронната, която пази избата.

Тори не можа да се въздържи и допълни:

— Елиът каза, че баща му е прекалено голям сметкаджия, че да харчи пари за мерки за безопасност.

— Какво направи, когато видя Джан? — попита Броуди.

Мария затвори за миг очи.

— Той беше на дъното на басейна. Бях сигурна, че е мъртъв, но изтичах да извикам Алдо. Заедно го издърпахме на повърхността.

— Ако си била сигурна, че е мъртъв, защо не си го оставила там да го види полицията? — запита Броуди. — Защо да заличаваш доказателства?

Мария го зяпна, очевидно бе шокирана от предположението му.

— Можеше да има шанс да го спасим. Нямахме как да чакаме двадесет минути шерифа да дойде тук, нали?

[1] Хок — на английски името Hawke се произнася както думата hawk, която означава ястреб. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Защо Джина Барзини да лъже, че баща ми се е оженил за майка ми? — попита Броуди.

— Може и да не лъже. Възможно е Мария да греши.

— Не зная. Мария ми изглежда прям човек.

Тори бе напълно съгласна. Джина е змия; Мария очевидно е честна. Икономката може и да бърка, но не лъже съзнателно.

След като напуснаха кухнята, те тръгнаха по дългия коридор към голямата стая. Той бе задал още въпроси на Мария, но тя нямаше какво да допълни към вече казаното за смъртта на Джан Хок.

— Говорил ли си с Фред Уикерсън, семейния адвокат? — попита Тори. — Той би трябвало да знае истината за родителите ти.

Броуди поклати глава, а тя добави:

— Сигурна съм, че е все още тук. Повечето време се върти наоколо.

Намериха адвоката да пълни чинията си с печено говеждо месо от богатия бюфет, разположен в трапезарията. Фред Уикерсън ги поздрави сърдечно, но Тори усети известна неловкост, която той се опита да прикрие с усмивка. Тя не беше сигурна дали мъжът не хареса Броуди или пък е загрижен от преминаването на властта от Джан към неговите синове, единия от които напълно непознат.

Те се дръпнаха в края на стаята, далеч от останалите гости. Фред заговори тихо, така че никой друг да не може да ги чуе:

— Предполагам, че искаш да разбереш за наследството си.

Броуди поклати глава, един мускул потрепна на лицето му:

— Не. Елиът вече ми каза. Искам да зная дали родителите ми са били женени.

— Какво? — възкликна Фред, явно изненадан. — Разбира се, че са били женени.

— Ти ли подготви документите за развода им?

— Не. Аз станах адвокат на Джан, когато Елиът вече беше на три години. Нямам представа кой се е погрижил за развода.

— Документите вероятно са в архивите на областния секретар — вметна Тори.

— Не непременно. — В стаята вече имаше много хора и Фред почти шепнеше. — Може да са се развели в друг окръг или дори в друг щат.

— Намери ли свидетелство за брак сред документите на Джан? — поиска да узнае Тори.

— Имам само бизнес документи. Джан държеше личните си документи в сейф в библиотеката.

Елиът стоеше в другия край на стаята, заобиколен от хора, които не проявяваха признаци, че ще си тръгват. Наблизо бе Рачел и го наблюдаваше. Тори внезапно осъзна колко много разчита на Рачел Елиът да му помага в бизнеса, освен това тя знаеше, че Рачел въобще не се интересува от нея.

Женската интуиция на Тори ѝ казваше, че интересът на Рачел към Елиът преминава отвъд бизнеса. Те бяха далечни братовчеди и Джан се бе надявал да се оженят някой ден. Той не бе много доволен, когато синът му предложи на нея да се оженят, но неохотно бе приел избора му.

— Хайде да видим дали можем да намерим Алдо Аброзо — каза Тори на Броуди. — Той познаваше баща ти по-добре от почти всеки друг.

— Добра идея — съгласи се Фред. — Макар всичко това да няма значение. Почти половината наследство е твое.

Те се отдалечиха и Тори разбра, че адвокатът няма никаква представа какъв е подтикът на Броуди. Не че тя го разбираше, но вече знаеше, че парите малко го интересуват. Броуди искаше да науми истината за отношенията на родителите си.

— Защо Джан Хок е бил толкова близък с този Аброзо? — попита той.

Преди Тори да успее да отговори, Рачел ги настигна и попита:

— Вие двамата къде отивате?

— Навън, да подишаме въздух — отговори Броуди.

— Прав си. Малко е задушно тук. — Гласът на Рачел бе само с един нюанс по-ентусиазиран. — До скоро.

— Майката на Алдо бе икономка преди Мария — отговори Тори на въпроса, който Броуди ѝ беше задал, преди да ги прекъснат.

— Зная — каза той малко нетърпеливо. — Спомена ми го преди, помниш ли? Тя е отгледала Джан, както Мария е отгледала Елиът. Но защо са били толкова близки? Изглежда Джан е имал много роднини.

— Вярно — призна Тори, — но баща ти не бе човек, който лесно се доверява на хората. От детството си знаеше, че може да разчита на Алдо.

Тори отбеляза как Броуди винаги казваше *Джан*, а не *баща ми*. Дистанцираше се с думите, така като се бе дистанцирал емоционално. Вече бяха навън и вървяха по настланата с плочи пътека към пещерите, изсечени в скалистите хълмове, където бе разположена избата. Есента се усещаше във въздуха, стана ѝ хладно и тя съжали, че не си бе облякла нещо по-топло.

— Алдо е експертът на избата — направи коментар Броуди.

— И върти бутилките.

— Какво точно означава това?

— Правенето на пенливи вина, или шампанско, не е съвсем същото като производството на останалите вина — обясни Тори. — В определен момент бутилките трябва да бъдат поставени на специални рафтове в полегло положение, надолу с гърлата, така че утайката да се събере около корка. Всеки ден всяка бутилка трябва да бъде добре разклащана, за да може утайката да се филтрира надолу към корковата тапа. После трябва да се наклони съвсем мъничко. Да се извърши процеса правилно е изкуство.

— Няма ли машини за тази работа?

— Има, Корели и някои други използват компютри, за да въртят бутилките, но „Ястребово гнездо“ винаги се е гордеело със старомодните си методи. Алдо обръща бутилките, така както са го правили баща му и дядо му. И още по-важно, като експерт на избата той е отговорен за подбора на сортовете грозде, за да се произведат различните видове пенливо вино. Това е работа с огромен престиж.

— Звучи сякаш Алдо е бил най-добрият приятел на Джан — каза Броуди. — Това означава ли, че му е бил *единственият* приятел?

Тори щеше да заобиколи въпроса, но промени решението си, когато забеляза суровия блясък в очите на Броуди. Той знаеше резултата, защо да го лъже?

— Да. Очевидно Джан не беше близък с никой друг. Не се доверяваше на много хора.

— Дори и на Елиът?

— Джан се доверяваше на сина си до известна степен. Но не беше човек, който лесно се отказва от властта.

— Изглежда е бил истинско копеле.

Тори не можа да го отрече. Тя не знаеше някой друг, освен Алдо, който истински да бе харесвал Джан Хок. Тъжно заключение в края на един живот, помисли си тя.

На Рачел ѝ трябваша пет минути, за да успее да поговори с Елиът насаме. Тълпата беше понамаляла, но дузина или повече гости и два пъти повече членове на семейството все още се мотаеха наоколо. Елиът изглежда изтощен, помисли си тя, чертите му са изопнати поради липсата на сън.

— Как мина с Броуди? — попита тя.

— По-добре, отколкото очаквах. Свестен мъж. — Елиът отпрати братовчед, който му предложи чиния с храна. — Няма да приеме наследството.

— Какво? — извика Рачел толкова силно, че няколко души се обърнаха. Тя сниши глас. — Сериозно ли?

Елиът се поколеба:

— Така твърди, но ще го повярвам, като го видя черно на бяло.

— Преди малко Броуди беше с Фред. Обзалагам се, че не е отказал парите.

— Тъкмо видях Фред да отива към библиотеката — отговори Елиът. — Хайде да го питаме.

Намериха адвоката в библиотеката, където бяха провели семейната среща относно завещанието. Наливаше си щедра доза бренди в кафето.

— Успя ли да поговориш с Броуди? — попита Елиът.

— Той попита ли те на колко възлиза неговия дял от наследството? — Рачел зададе въпроса си преди Фред да бе отворил уста да отговори на първия въпрос.

— Не. — Фред си сръбна от кафето, веднъж, втори път, после остави чашката. — Броуди искаше да узнае дали родителите ви са били законно женени и дали аз съм подготвил документите за развода. Всичко това се е случило, преди аз да поема правните дела на Джан. —

Адвокатът наклони глава към античната ловна сцена на стената. — Казах му да провери в личните документи, които са в сейфа хей там.

— Защо е задавал тези въпроси? — Рачел бе напълно объркана. Най-много от всичко мразеше да не може да разбере правилно хората. Когато знаеше какво искат, тя бе наясно кои бутони да натисне, за да ги манипулира.

— Нещо е предизвикало подозрението му относно брака. — Фред взе отново чашата си. — Броуди питаше дали родителите ви въобще са се женили или дали легално са се развели.

— Ще се промени ли нещо в завещанието, ако не са се оженили легално — попита Рачел.

— Ни най-малко. Предполагам, Броуди мисли, че отговорът ще разкрие мистерията.

Рачел погледна към Елиът, после към Фред:

— Каква *мистерия*!

Фред не отговори, а Елиът промълви със свито гърло:

— Защо майка ми е взела Броуди и е оставила мен?

— Не е ли по-логичен въпросът защо баща ти е задържал теб, а не Броуди? — поиска да знае тя.

Елиът отхвърли въпроса с присвиване на раменете и Рачел изведнъж осъзна нещо, което не ѝ бе хрумвало преди. Елиът завиждаше на брат си, защото не е бил принуден да израсне заклещен в здравия юмрук на Джан Хок.

— Защо не провериш в сейфа? — попита Фред. — Имаш ли комбинацията?

— Да — отговори Елиът. — Татко ме накара да я запомня преди години. Каза, че ще ми потрябва след смъртта му.

— Може би там има тайни документи или вещи — каза Рачел, като не можеше да овладее възбудата си.

За нейно разочарование всичко, което беше в стария сейф зад ловната сцена, бе кутия за бижута с антични часовници и копчета за ръкавели, най-вероятно от началото на века. Имаше тъничка купчинка документи под кутията за бижута.

Това бяха оригиналния нотариален акт за земята, розови квитанции, които доказваха правото на собственост на Джан върху колите, и акта за раждане на Елиът.

— Записано е, че майка ми е Линда Хок — каза Елиът със замислен глас.

— Няма ли брачно свидетелство или решение на съда за развод? — попита Фред от другия край на стаята, където се бе разположил в един фотьойл.

— Не. Това е то.

Рачел попита:

— Може ли да са на друго място?

— Ако са били в бюрото му, щях да ги намеря — отговори Елиът. — Не мога да разбера защо да ги крие.

— Може би Броуди бе подозрителен с право — тихо проговори Фред. — Може въобще да не са се женили.

— Но ти каза, че юридически това няма никакво значение, нали? — Рачел се опита да говори спокойно, но гласът ѝ леко изтъня. Случваше ѝ се винаги, когато бе объркана. Сега бе истински раздразнена, защото не разбираше какво става.

— Хайде да питаме брат ми какво го е накарало да мисли, че родителите ни не са се сключвали брак.

Ето този миг чакаше Рачел. Тя каза:

— Едва ли ще го намерим. Тори го заведе някъде. Предполагам, че ще се върнат... рано или късно.

Интонацията на Рачел се промени, забеляза Елиът. Тя се опитва да го *предупреди* за Броуди и Тори. А той бе решил да не реагира както на гроба. Нямаше за какво да ревнува. Броуди е последният мъж, от когото Тори би се заинтересувала.

Елиът и Тори си бяха говорили няколко пъти за нейния брак. Тя се бе омъжила за професионален каскадьор. Неговата безразсъдност я бе плашила и то основателно. Той се бе пребил, докато изпълнявал някаква лудешка каскада, за която го предупредили, че е прекалено рискована.

Тори бе споделила с Елиът, че иска да се чувства в *безопасност* с човек, който се интересува от семейството си, а не с някой, дето живее заради тръпката. Броуди бе най-крайното въплъщение на търсач на силни усещания. По време на разходката им с колата той му каза някои неща за опасните си мисии. Брат му възнамеряваше да се върне към антитерористичните операции. Той не е мъж, който да хареса на Тори...

Освен ако...

Освен ако подсъзнателно не е привлечена от мъже, които живеят на ръба, въпреки това, което тя си мислеше, че иска. Възможно ли е това, което я бе привлякло у Конър Андерсън, Тори да го намира у брат му и да не може да му устои?

Откакто се помнеше, Елиът бе популярен сред жените заради красотата и социалното си положение. Той обаче нямаше сестри и бе отгледан от Мария, майка за него, но все пак с известна дистанция помежду им, защото тя беше само служител тук и това означаваше, че истинското му общуване с жени беше ограничено. Нямаше никаква представа как мислят мозъците им.

Беше смутен вече месеци наред, защото Тори отлагаше определянето на дата за сватбата. Той бе чакал години, излизал бе с много жени и сега беше сигурен, че е срещнал подходящата за него жена. Тя изглежда се чувстваше по същия начин, но поради някаква причина продължаваше да отлага.

Уважи желанието ѝ да запазят секса за след сватбата. В живота си бе имал достатъчно лесни жени и сега ценеше високо някой, за когото интимностите бяха с голяма стойност, макар за него това положение да бе направо ад. Сега се зачуди за нейните мотиви.

Може би грешката е моя.

Може би бе видял у Тори съвършената съпруга — а не истинската жена. Представата му за нея, за техните отношения, може би не е нищо повече от добро пожелание.

Докато обмисляше тази възможност, вдигна поглед и откри, че Рачел го изучава по един доста обезпокоителен начин. След смъртта на баща му Рачел изглеждаше прекалено забързана да установи позицията си на партньор. Имаше нужда от помощта ѝ, вярно, но не бе сигурен, че иска тя през цялото време тя да му върви по петите.

На вратата се почука два пъти и Лоренцо подаде глава, без да дочака отговор.

— Познай кой пристигна току-що! Братята Корели.

— О, по дяволите! — Точно от това нямаше нужда сега — съперниците му да поднасят съболезнованията си. Разбира се, благоприличието изисква да го направят. Въпреки че бяха врагове, протоколът на лозаро-винарската област изискваше любезно лустро. Всички очакваха Корели да поднесат почитанията си.

Елиът пресече стаята с две големи крачки.

— Ще намеря Броуди. Братята сигурно вече знаят за наследството. Искам да излезем в единен фронт.

— Ще дойда с теб — каза Рачел. — Видях ги накъде тръгнаха.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Тори погледна през рамо, за да види дали Рачел ги следва. Сексапилната брюнетка я дразнеше и то не само защото си падаше по Елиът. Тори усещаше, че тази жена е жадна за власт и безмилостна също като Джина Барзини.

Не видя никого, но имаше неприятното чувство, че някой ги следи иззад гъстите храсти на пътеката. *Нямай доверие никому, отекваше в ума ѝ*, отново се зачуди за смъртта на Джан. Изглеждаше нещастен случай, но дали наистина беше?

— Оттук — каза тя.

Поеха по каменистата пътека, която се виеше чак до пещерите, където се произвеждаше пенливото вино. Тя бе слабо осветена от миниатюрни фенери, закачени на стълбове, високи не повече от един фут над земята. Резултатът бе почти пълна тъмнина сред храстите от двете страни, но самата пътека бе осветена.

— Какво представлява Алдо Абрузо? — попита Броуди.

— Тих и мълчалив, мисля, че двамата с Мария са добри приятели — отговори тя, като се опита да си припомни редките си разговори с експерта на избите. — Живее в къща в северния край на имението, но всеки ден вечеря в кухнята с Мария.

— Какво е станало с жена му?

— Не съм сигурна — отговори Тори. — Разведен е от години и сам е отгледал единственото си дете. Синът му, Алекс, е управител на съседната изба и постига големи успехи.

Броуди спря и леко докосна рамото ѝ:

— Що за човек е Алдо?

— Не го познавам добре. Често ги виждах двамата с баща ти да си говорят, но никога не съм била достатъчно близо, че да дочуя разговора им. След удара Джан позволяваше единствено на него и на Мария да се грижат за него.

— Ами Елиът?

Тя се поколеба за миг, реши, че няма да е лоялно да разкрие колко наранен бе Елиът, защото баща му го е изолирал, и каза:

— Джан даде на Елиът да поеме бизнеса, а за него това бе най-ценното нещо на света. — Поне бе самата истина. Доколкото Тори можеше да прецени, в живота си Джан Хок се бе интересувал единствено от „Ястребово гнездо“.

— Ще трябва да позвъним и да изчакаме Алдо — каза тя, когато приближиха каменния свод с дървена врата, вход към пещерите. — Ако точно сега обръща бутилките и е стигнал до средата на някоя редица, няма да му се иска да загуби мястото, така че ще трябва да изчакаме няколко минути.

Броуди не отговори, а набра кода на таблото до вратата. Слабо щракване ѝ показа, че вратата се отключи автоматично.

— От къде знаеш тайния код? — попита тя, докато той ѝ държеше тежката врата, за да мине.

— Може да се каже, че Елиът ми го даде.

Може да се каже? Точно както си бе мислила.

Броуди бе отлично обучен професионалист, който не пропуска нищо. Някак си бе открил кода. Той е много наблюдателен човек и все пак по един особен начин тя почти му имаше доверие.

Вътре единствената светлина идваше от екрана на компютъра на бюрото в приемната, където се събираха групите туристи за обиколка на избата. Беше достатъчно светло и те видяха дървената врата, която води към лабиринта от пещери за производство на вино. Тори често бе обикаляла с Елиът, обикновено, след като се бяха срещнали в офиса му в общата секция зад приемната.

— Защо са взети всички мерки за безопасност тук, а в къщата не? — попита Броуди.

— За да се предотврати саботаж. Преди няколко години някой успя да влезе в избите на Лангпре. Натрапникът бърникал в количеството мая, което се добавя към виното.

— То прави шампанското газирано, нали?

— *Пенливо вино* — поправи го тя. — Да, балончетата идват от маята. Виното, което Лангпре произведеха, не бе газирано.

Те забавиха крачка за миг, за да се ориентират в сумрака. Коридорът беше тесен и нисък и Броуди трябваше да се привежда, за да не удря главата си.

— Това поражение съсипа семейство Лангпре. Винарната банкрутира и Джан я взе без пари. Лангпре смятат, че Джан стои зад фиаското с маята. Те сега имат малка изба-бутик. Все още не са простили на Хок за случилото се.

Броуди не направи коментар, но определено имаше впечатлението, че Тори подозира Джан да стои зад саботажа. Долен номер, но някак си Броуди не се изненада. Сякаш семейството би направило всичко необходимо, за да остане на върха.

— Може да ни отнеме половин час, за да стигнем до най-отдалечените пещери — каза Тори. — Но няма страшно. Там са вината за пазара. Алдо няма да е там.

Повървяха няколко минути през хладните, миришещи на влага пещери и тогава видяха експерта на избата. Забелязаха го в малка пещера, осветена от една-единствена крушка, която висеше от каменния таван. Алдо вдигна поглед, очевидно се изненада да ги види, но Тори усети, че не обърка Броуди с Елиът, както повечето хора.

— Алдо — извика тя, прекалено жизнерадостно, — познаваш ли Броуди?

Високият мъж имаше изправена стойка, само раменете му бяха леко приведени от десетилетията на обръщане на хиляди бутилки всеки ден. През младостта косата му трябва да е била кафява, като очите, но сега бе прошарена с бяло. Лицето му бе бледо от часовете, прекарани в пещерите, а около очите имаше дълбоки бръчки.

Без да вдига поглед, възрастният мъж отговори:

— Не, не сме се запознавали, но видях Броуди на погребението. — Той отиде до друга редица, започна бързо да вдига всяка бутилка, разклащаше я, после я обръщаше обратно и я слагаше с малко различен ъгъл в дървената рамка. — Ей сега ще дойда.

— Това ли е обръщането? — прошепна Броуди на Тори и използва момента, за да се приближи до нея.

— Да. Прави се, за да може утайката да се събере около корка. По-късно ще махнат старата и ще сложат нова коркова тапа.

Възрастният мъж свърши редицата бутилки удивително бързо и се обърна с лице към тях.

— Аз съм Алдо Абрузо. — Експертът протегна ръка на Броуди.

Тори забеляза леко потрепване на пръстите. Колко ли още ще може да върти бутилките, преди китките му да го предадат?

— Израснах с баща ти.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна Броуди и стисна ръката му здраво, по мъжки.

Те отпуснаха ръце и Алдо допълни:

— Джан ще ми липсва жестоко.

Броуди улови силното чувство в гласа и му хрумна, че никой — а на погребението имаше поне петстотин човека — не бе говорил за Джан с такава привързаност. Емоционалният отговор на Алдо ярко контрастираше на думите, които другите опечалени изричаха за смъртта на Джан Хок. Никой, включително и Елиът, не изглеждаше *истински* разстроен, че Джан е мъртъв.

Лея Джина бе плакала и после продължи напред. Предполагаше, че загрижеността ѝ е повече заради семейната власт, отколкото истинска тъга. Не трябва да си много прозорлив, за да усетиш напрежението между Елиът и семейство Барзини.

Някой обичал ли е Джан? Броуди се зачуди какво ли го е грижа. След смъртта на майка му и него никой не го обичаше. Но това нямаше значение. Някои хора са родени да изживеят живота си самотно.

Броуди се заслуша в думите на Алдо, бе очарован от обясненията му как се прави шампанизираното вино. Тази тема не би предизвикала интереса му по друго време, но Алдо така го увлече с подробности, че бе невъзможно да не сподели ентусиазма му. Процесът бе много по-овладян, по-логичен, отколкото Броуди си бе представял, и това допринасяше за чара му. Той винаги се бе чувствал по-удобно с точните науки, а не с изкуството. Погрешно е било предположението му, че правенето на вино е повече изкуство, отколкото наука.

Вече бяха стигнали до пресата, част от пещера, където машина от неръждаема стомана изстискваше сока от гроздето. Миризмата на плесен, която идваше от постоянно процеждащата се през варовика вода, бе потисната от острия аромат на зряло грозде.

— Почти приключихме с първото пресоване — информира ги Алдо.

— Всичко е механизирано — каза Броуди, като се огледа наоколо. — Не е необходимо някой да го управлява.

Алдо се усмихна и разкри малко криви долни зъби:

— Тежката работа вече е извършена. Брат ти стои там — посочи варели за съхраняване на гроздето, докато машината го премести в

пресата, — лично сортира гроздето и отделя лошите зърна.

— Наистина ли?

Беше му трудно да си представи Елиът часове наред да сортира грозде, но какво ли знае той? Близнакът му изглежда прекалено светски и изтънчен мъж за подобна работа. Или поне това бе първото му впечатление. Сега Броуди се замисли как Елиът му разказа откъде идва името „Ястребово гнездо“ и трябваше да си признае, че брат му обича земята, лозята. Предположи, че не е чак толкова трудно, колкото си помисли първоначално, да си представи как Елиът сортира грозде.

Броуди живее за своята работа. Елиът живее за неговата.

— Някои от именията тук не произвеждат вино. Те просто отглеждат гроздето и го продават на други, които се занимават с това — обясни Тори.

— Интересно — промърмори Броуди и наистина го мислеше.

Не бе очаквал да се заинтересува толкова много от този процес. По някакъв особен начин тук се чувстваше у дома си. Сигурно заради тъмните, влажни пещери, реши той. Работата му го отвеждаше на странни места, подобни на това тук, и Броуди се чувстваше неудобно с нормалното, обичайното.

— Ами, това е то — приключи Алдо с усмивка.

— Това е за днес. Ела пак и ще ти покажа дозирането, както и бутилирането и поставянето на етикети.

Алдо се обърна да си върви.

— Чакай. Искан да те питам за родителите ми — спря го Броуди.

Възрастният мъж го погледна право в очите, но усмивката бе изчезнала от лицето и погледа му. Броуди разбра, че експертът бе бърбил за правенето на вино, защото от това разбираше. Беше се надявал да избегне напълно *другата* тема.

— Какво искаш да знаеш? — попита Алдо предпазливо.

— Как са се срещнали. Дали са се оженили. — Не попита защо той е заминал, а брат му е бил избран да остане.

— Нищичко не мога да ти кажа. — Гласът на експерта сега бе дрезгав.

— Но ти беше най-близкият приятел на Джан — изрече невярващо Тори.

— Е, и?

— Как обясни той неочакваната поява на Елиът? — попита Броуди.

— Появата му с малко бебе вероятно е предизвикало разни предположения — допълни Тори.

— Джан твърдеше, че той е бащата и ще отглежда сина си. — Гласът на Алдо беше тих, но в него се долавяше обезпокоителна нотка. — Кой би посмял да го пита?

Кой, наистина, помисли си Броуди. Парите бяха власт.

— Спомена ли за друг син, близък?

— Преди два месеца Джан ме накара да ти напиша писмо на компютъра. Тогава за първи път обясни, че е имало и друго дете, близначе.

Броуди определено имаше усещането, че този мъж, макар и близък като брат на баща му, не би задал въпроси за действията на Джан.

— Видя ли какво надраска Джан накрая на писмото? — попита той.

— Не. Дадох му химикалка, после се обърнах.

— Защо?

— Джан бе най-гордият мъж, когото познавам. Ударът го остави частично парализиран. За да пише трябваше да държи химикалката в юмрук. — Алдо грабна стоманена пръчка от съседната маса и я стисна в юмрука си като кама. — Би се почувствал унижен някой, дори и аз, да го гледа как се бори.

— Той е написал: „Сине, ела веднага. Имам нужда от помощта ти. Враговете ми приближават. Нямай доверие никому“. — Броуди се загледа в Алдо, опита се да прецени реакцията му.

— Ако познаваше баща си, щеше да знаеш, че той не се доверяваше напълно на никого, дори на мен.

Тори допълни:

— На никого. Дори и на... Елиът.

Броуди усети как гласът ѝ заглъхна, стана почти шепот и една сянка като бързо движещ се облак премина по изразителното ѝ лице, после изчезна. Тя се бореше с нещо в отношенията им с Елиът, но Броуди реши, че няма опит с жените, за да предположи какво я безпокои.

Той попита Алдо:

— Мислиш ли, че е възможно някой да е *убил* Джан?

— Не — безизразно произнесе Алдо. — Бяхме го предупредили да не излиза сам през нощта, но той не ни слушаше. Било е нещастен случай, вярвайте ми.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Моят ба... — Броуди се спря, не можеше да нарече мъж, когото дори не бе виждал, *баща*. — Джан и Алдо са били близки, нали? Струва ми се трудно да повярвам, че никога не са обсъждали неочакваната поява на Елиът. Мислиш ли, че Алдо ни казва всичко, което знае?

— Не всичко — съгласи се Тори тихо. Вървяха отново по пътеката, която водеше към къщата, след като оставиха Алдо в пещерите да продължи да обръща бутилките. Беше тъмно като в рог. Единствената светлина идваше от градинските лампи с нисък волтаж и луната, която се мръщеше зад разпокъсани облаци.

— Не мисля, че той лъже — продължи тя. — У Джан Хок имаше нещо, което беше, ами... *различно*. Съмнявам се, че някой истински го е познавал, дори и тези, дето му бяха най-близки, като Алдо.

Броуди забеляза, че Тори не спомена Елиът, но не я попита. Да заговори за брат си беше като да дръпне завеса между себе си и нея. Той усещаше, че нещо в отношенията ѝ с Елиът я безпокои, но въпреки това носи пръстена му и изглежда много вярна жена.

— Алдо може и да вярва, че смъртта на Джан е нещастен случай — каза ѝ Броуди, — но аз продължавам да мисля, че е убийство.

— Защо?

— Отдай го на шестото ми чувство... — Не искаше да я тревожи и да ѝ разкаже колко пъти бе срещал смъртта по време на кариерата си. Интуицията му казваше, че това е чувствителна тема за нея. — Ще зная повече след разговора с шерифа утре.

Тори не отговори, остави го да се чуди какво наистина мисли за смъртта на Джан. Стигнаха до едно място, където в прахта личеше отъпкана пътечка, която водеше някъде настрани.

— Накъде води? — попита той.

— Към Панорамата — отговори тя. — Недалеч оттук има един връх, от който се открива красива гледка към всички лозя.

Без да я попита, Броуди хвана ръката ѝ и я поведе по страничната пътечка. Луната се бе подала иззад облаците, горделиво минаваше по хребетите на хълмовете и разпръскваше блещукаща светлина върху долината долу. Пред себе си той видя равното място на края на една скала, където през годините хората бяха отъпкали тревата. В далечината успяваше да различи лозите, които обточваха хълмовете подобно на паяжини.

Спряха и мълчаливо се наслаждаваха на гледката, много впечатляваща през нощта и вероятно не по-малко вълнуваща през деня. Броуди не бе сантиментален човек, но трябваше да си признае, че имаше нещо завладяващо в „Ястребово гнездо“. Искаше му се да има повече време, за да го изследва и наистина да го опознае както Елиът.

Изшумоляване в храстите го накара да се завърти назад за частица от секундата. Изправен с лице към натрапника, той автоматично се пресегна за оръжието си, което сега не носеше.

Тори сграбчи ръката му.

— Това е Пини. Дошъл е да ме търси.

Броуди си пое дълбоко дъх и се отпусна, пръстите му все още ровеха там, където трябваше да е оръжието. Черен лабрадор се появи от храстите и размаха опашка, целодневно занимание за ловджийските кучета.

— Кучето ти е дошло чак до тук? — попита той.

— Не е толкова далеч, колкото изглежда. Има голям риск от пожари в нашия край. Черни пожарникарски пътища свързват цялата област. — Тя се наведе да погали кучето си. — Пини и аз много пъти сме се разхождали насам.

— Наистина ли? — Броуди съхрани информацията. Той бе забелязал мрежата от черни пътища по-рано, когато бе излизал с Елиът, но не бе осъзнал колко обширна е тя.

— Много си напрегнат — отбеляза Тори.

Доста би могло да се говори за доброто обучение, но то не включва плашенето на жени, помисли си той, когато видя шока, изписан на лицето на Тори.

— Кого очакваше? — попита тя, като милваше лабрадора, който послушно седеше в краката ѝ.

— Никого — сви рамене и се опита да ѝ се усмихне окуражително. — Просто първичен инстинкт.

— *Първичен инстинкт?*

— И тренировки — допълни той. — Тренировките на тюлените. Извинявай, ако съм те уплашил.

Настъпи продължителна тишина. Тори потръпна, косата ѝ се стелеше по раменете, изключително възбуждащо според Броуди. Тя му хвърли кос поглед и сребристото сияние на лунната светлина се отрази в очите ѝ.

— Студено ти е. — Броуди смъкна сакото си и я загърна с него. Опита се жестът му да изглежда съвсем безличен, нещо, което би направил за майка си. Но се провали безславно.

Докато придърпваше дрехата, не можа да устои и повдигна дългата ѝ коса с една ръка, като се наслаждаваше на гъстата и мека коприна, която се плъзгаше през пръстите му. Тори сведе поглед и очите ѝ се скриха под дълги, тънки мигли. Тя неспокойно облиза долната си устна с върха на езика.

Устните ѝ бяха така приканващи, така близо.

С опакото на пръстите си леко докосна врата ѝ. Стори му се, че тя се приближи съвсем мъничко, в очакване. В очакване на какво? *Целувка?*

Тори се опита да се отдръпне, да разруши мига. Но не успя, наистина не успя. Някаква невидима сила я държеше на мястото ѝ, чакаше... надяваше се.

Броуди наклони главата ѝ назад като подпря брадичката ѝ с показалеца си. Лунната светлина отново се отрази в очите ѝ, като ги озари с чувствен вътрешен блясък.

О, по дяволите! Все още нищо не му подсказваше какво мисли Тори. А тялото му сякаш не го бе грижа. Със свободната си ръка я придърпа, докато топлата ѝ гръд го докосна и изпрати настойчиво послание надолу към слабините.

Тори мълчаливо се молеше: „Целуни ме, Броуди! Целуни ме, преди да ти кажа да спреш“.

Успокой се, каза си той. *Успокой се!*

Това е годеницата на брат ти, прошепна му един вътрешен глас. Пренебрегна предупреждението, собствените му нужди бяха по-настоятелни. От онази първа целувка в беседката болезнено много искаше да я целуне отново.

Устните му нежно докоснаха нейните, но той продължаваше да се сдържа. Целувката му няма да е пламенна, само нежен, сладък копнеж — или поне така си казваше. Миналото му отново го обърка, бе преживявал само кратки, сексуални срещи с жените и сега се чудеше как да се държи.

Усети как под устните му нейните се разтварят и езикът ѝ докосна долната му устна. Стеснителен, почти плах жест, но кръвта му се разбушува. Преди да се усети, я хвана по-здраво и вече я притискаше много повече от необходимото.

Тори се предаде с въздишка и се сгуши по-близо, нямаше нищо против грубоватата му прегръдка и превръщането на нежната целувка в почти дивашка. Езикът му бе обхванал нейния и я въвличаше в еротична оргия, за която тялото ѝ наистина копнееше.

Цялата Тори. Ето това искам, реши Броуди.

Негова да е. И само негова.

По-полека, по-полека, предупреждаваше го гласчето вътре в него. Принуди се да охлаби прегръдката, но продължаваше да я целува, като леко следваше очертанията на бузата ѝ с върха на палеца си. Кожата ѝ бе топла и по-мека, отколкото си бе представял. Свежо ухание на цветя идваше от гърдите ѝ, изпълваше дробовете му и го замайваше.

Спри! Тори не бе и мислила, че ще му позволи да я целуне отново. Наистина бе вярвала, че първия път не бе нещо повече от объркана идентичност. Но сега, в ръцете му, се зачуди дали през цялото време не бе планирала подсъзнателно това да се случи.

Спри, повтори мозъкът ѝ. Тялото ѝ отново не отговори. Не бе, толкова глупава, че да си позволи Броуди да я увлече. Не само защото бе сгодена за брат му, а защото Броуди бе самата противоположност на типа мъж, от когото имаше нужда.

Той се излага на рискове, той е луда глава, той живее, за да флиртува със смъртта. Точно като Конър.

Мисълта за покойния ѝ съпруг ѝ даде силата, която ѝ липсваше преди няколко секунди. Обидата и нещастieto я заляха като приливна вълна. Тя се отдръпна рязко.

— *Спри!* — успя да промълви.

Броуди ѝ се усмихна, усмивка на дяволито малко момче; нямаше как да отрече, че е прелестна. Опита се да не отговаря на усмивката му,

но не успя да се въздържи. Той оправи реверите на сакото, с което бе загърнал раменете ѝ, и се взря в нея.

— Какво не ми казваш? — Броуди я хвана напълно неподготвена.

В дрезгавия му глас имаше нотка сексапилност, но и нещо заплашително. Съвсем погрешно бе възприела този мъж. Измамена от собственото си тяло, тя бе помислила, че той мисли единствено за секс.

След кратко мълчание Тори отговори:

— Нищо, всъщност... — Преди да може да се спре, изплю камъчето: — Баща ми подготвя специален материал за „Сан Франциско хералд“ по повод смъртта на Джан. Бившият редактор на татко му се обади и го помоли да разследва случая. Редакторът подозира, че Джанкарло може да е бил *убит*.

Броуди кимна, спомни си, че Лу Едуардс му разказа как, преди да се пенсионира и да стане управител на хотелче в този лозарски район е работил като репортер за вестник в Сан Франциско.

— Защо баща ти не ми каза?

— Иска да разследва това без много шум — отговори тя. — Все пак аз съм сгодена за Елиът. Не искаме да разстройваме семейството.

Ами аз, зачуди се Броуди. После си каза, че тази жена, чието изкусително тяло докосваше неговото, обича брат му. *Не него*.

— Благодаря, че ми каза — промълви той. Но не можа да я пусне. Вместо това остави ръцете си на раменете ѝ и я задържа близо до себе си.

— Преди колко време ги видя да тръгват насам? — попита Рачел Елиът.

Мислеше си, че гласът му не разкрива неговата тревога. Нещо в отношенията на Тори и Броуди го безпокоеше.

Освен на погребението, когато ги видя заедно за първи път, двамата се държаха на разстояние един от друг — *прекалено* голямо разстояние. Броуди не познаваше никого, но все пак говореше с непознати, дори когато Тори стоеше сама, достатъчно близо, че да отиде при нея, без да се отдалечава от пътя си.

Още по-тревожното беше, че зърна Тори да наблюдава Броуди, когато си мислеше, че никой не я вижда. Това е лудост, си каза Елиът.

Тори току-що се запозна с Броуди. Тя не е жена, която ще си хареса някой мъж толкова бързо.

— Май ги видях преди час — отговори Рачел.

Елиът реши, че трябва да има логично обяснение за това, че са заедно. Не беше сигурен какво е, но отказа да позволи на въображението си да го победи.

В мрака хълмовете не бяха нещо повече от тъмни сенки в далечината. Луната хвърляше синкавобял отблясък върху гъстите храсти край пътеката. Слаб ветрец, предвестник на идващата зима, се спусна надолу от гребена на хълма, дал името на лозята.

— Мислиш ли, че Тори му е показвала лозята? — Рачел направи дълга пауза, преди да отговори на въпроса. Вече бе възбудила подозрителността на Елиът. Сега трябваше да я задълбочи:

— Мисля, че вероятно са там... някъде.

— Хммм — измърмори Елиът и Рачел не можа да реши дали намекът ѝ бе постигнал желаните ефекти.

Завиха надясно и поеха по настланата с плочи пътека по склона над тази част на „Ястребово гнездо“, където бяха засадени най-старите лозя с шардоне. Тези стари лози бяха с дебела основа, като стъбло на дърво, и имаха извити клони, които се протягаха нагоре към теловите, дето крепяха младите, по-неукрепнали издънки. Лозите бяха оголени, по тях нямаше плодове, така че имаха доста окаян вид. Скоро щяха да ги окастрят, да ги подрежат ниско долу до широките вече основи.

— Какво е това? — попита Елиът, като спря внезапно.

— Кое?

— Чуй. Гласове. — Той наклони глава за миг, после посочи. — Идват оттам.

Рачел беше обикаляла по тези пътеки от дете. Гласовете сякаш идваха от завоя на панорамния връх. Тя прокле лошия си късмет. Надяваше се двамата с Елиът да се шляят из лозята дълго време. Ако открият как Тори и Броуди си бърбят, какво щеше да спечели?

Елиът се забърза и си каза, че не трябва да си вади прибързани заключения. Вероятно има логично обяснение защо двамата са излезли сами. По-рационалната част от ума му го дразнеше. Защо ще излязат навън, където е студено и тъмно, и ще изберат точно панорамния връх измежду всички други места?

Рачел и Елиът завиха и видяха Тори и Броуди да стоят с лице един към друг. Като сукалче, ударено в корема, ревността почти повали назад Елиът. Неговият брат и годеницата му стояха така близо, че човек не би могъл и линейка да промуши между тях.

Не се целуваха, но Броуди бе поставил ръце на раменете ѝ, а тя се взираше в него, като че ли той я бе омагьосал. Бяха така погълнати от себе си, че не чуха приближаването им.

Рачел хвана ръката му, после прошепна, устните ѝ се движеха тихо до ухото му:

— Може би не трябва да ги прекъсваме.

В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, Броуди се завъртя с лице към тях. Яростният блясък в очите на брат му напомни на Елиът, че този мъж бе обучен да се бие. Той беше убил шестима мъже, четирима от тях с голи ръце.

— Братята Корели — напомни му Рачел, гласът ѝ бе тих, но в него се усещаше неотложността на мисията им.

Елиът събра цялата си воля и успя да овладее яростта, която премина през вените му. Въпреки че копнееше да разбие с юмрук носа на брат си, не можеше да си позволи да се отчужди от него точно сега.

— Хей, Броуди! Търсех те. — Елиът се поздрави, защото успя да изрече думите с нормален глас.

Броуди се приближи, а Тори и Пини го следваха по петите. Оттук Елиът виждаше лицата им по-добре. Тори изглеждаше малко зачервена, но изражението на Броуди бе непроницаемо както винаги.

— Хайде, Броуди! — Рачел пое инициативата, тъй като Елиът не можа да продължи. — Искаме да те запознаем с братята Корели.

Тори мълчаливо се прокле, че днес не бе дръпнала Елиът настрана и не му бе върнала пръстена. Но при тази навалица през деня не ѝ се стори подходящото време. Сега той може да си помисли, че решението ѝ е повлияно от идването на брат му — а то не беше. Нищо не се бе случило, но вината я караше да се срамува от себе си.

Тя ги последва надолу по пътеката към къщата. Елиът и Броуди вървяха напред и Елиът разказваше за братята Корели. Рачел крачеше до Тори, пренебрегваше я както обикновено, но Тори не пропусна да забележи лукавата усмивка на лицето на Рачел, когато я заловиха в ръцете на Броуди.

— Става късно — каза Тори, като приближиха къщата. — Ще заведе Пини у дома.

— Имаш ли кола? — попита Елиът с хладен тон.

— Да. Татко ми я остави. Него го закараха едни приятели.

Елиът я целуна по бузата, вместо по устата.

— Карай внимателно, особено покрай Склона на мъртвеца.

Щеше да добави и още нещо, но Рачел го прекъсна:

— Корели ни чакат.

Тори ги остави и отиде там, където баща ѝ бе паркирал беемвето. Отвори едната врата, пусна Пини да скочи вътре, после седна отпред и потегли, като се опитваше да анализира чувствата си.

Завоите по пътя, който излизаше на магистралата, бяха опасни. Имайки предвид многобройните туристи, които идваха да разгледат лозята, Тори бе изненадана, че не бяха павирали пътя или поне не го бяха настлали с асфалт отгоре. Може би Джан бе решил, че селският чар придава известна атмосфера на „Ястребово гнездо“, която не присъства в останалите лозя. Напълно в негов стил.

Тори караше бавно; тя се принуди да прояви жестока откровеност относно чувствата си, трябваше да си признае, че е неимоверно много привлечена от Броуди — точно както някога бе привлечена от Конър.

Беше наясно, че заниманието на Конър е опасно и изисква той да прекарва известно време далеч от дома, за да изпълнява каскади на различни места. Винаги си бе мечтала за безопасно пристанище, любвеобилно, сплотено семейство, подобно на нейното собствено преди ранната смърт на майка ѝ. Въпреки опасенията си относно страховитото му занимание, тя се бе оженила за Конър.

— Каквото повикало, такова се обадило — каза тя на Пини. Кучето наклони глава, сякаш разбираше всяка нейна дума.

Получи противоположността на своята мечта. Конър беше точно какъвто изглеждаше. Оставаше сама много повече време, отколкото бе предполагала, и дори дългите часове, които прекарваше с успешната си кариера в престижна фирма за графичен дизайн, не можеха да компенсират самотните нощи и липсата на семеен живот.

Когато Конър счупи крака си на две места при изпълнението на един от неговите каскадьорски скокове, трябваше да си остане у дома шест седмици. Тя се бе заблудила, че почти смъртоносното падане ще

го принуди да приеме някоя по-лесна работа, да прави не толкова рисковани каскади за телевизионни програми, снимани в Лос Анджелис.

— Каква глупачка бях — чудеше се тя на собственото си безумие. Глупаво вярваше, че Конър ще се промени заради нея. — Конър си имаше любовница и аз не можех да се състезавам с нея.

Любовницата му не беше жена, а адреналинът, бушуващ в тялото му, когато поемаше рисковете. Докато се възстановяваше от нараняването, гледаше видеокасети и анализираше каскади, изпълнявани от други мъже. Тори се бе опитала да обсъди с него брака им, но той я отпрати с думите: *Знаеш, че те обичам, скъпа, но това е моята кариера. С това се занимавам.*

Подтекстът беше: *заради това живея.*

Тъй като тя го обичаше, остана с него и при всяко негово тръгване изпитваше ужас, че може да не се върне. Един ден най-големите ѝ страхове се превърнаха в реалност. Конър се преби, докато изпълняваше някаква невъзможна каскада за последния филм с Джеймс Бонд.

В мига, в който получи новината, нещо умря в нея. Светлината, която винаги бе виждала в света около себе си, стана по-бледа.

— Все още е бледа — промърмори тя на Пини и си напомни, че трябва да се съсредоточи върху опасния път.

Баща ѝ бе дошъл в Ел Ей, за да помогне в погребението. След като прахът на Конър бе разпръснат над „Юнивърсъл студио“ от каскадьор пилот, който летеше нагоре-надолу и правеше безумно сложната фигура, приятелите му направиха бдение, след което сигурно са имали махмурлук цял месец.

Тори едва успя да се съвземе и да тръгне на работа. Струваше ѝ се, че е приклепена на дъното на океан и нито лъч светлина не прониква през дълбоките води. Продължаваше да се опитва да изплува до повърхността, но сякаш бе закотвена на дъното с тежести, които усещаше, но не вижда.

— Не можеш да продължиш напред — каза баща ѝ, — ако продължаваш да гледаш назад. Не е добре за теб да живееш в миналото. Конър е мъртъв. Ти си жива.

Напусна работата си и се премести в този лозарски район, за да е по-близо до баща си. Той ѝ даде малката вила в „Сребърна луна“,

голямото викторианско имение, което бе реставрирал с много любов и бе превърнал в хотел. Тя отвори своя собствена фирма за графичен дизайн в един малък офис в града.

През следващите години бе намерила своето спокойствие. Постепенно се утвърждаваше в работата си и репутацията ѝ нарастваше. Това ѝ носеше удовлетворение, но не беше достатъчно.

Намали скоростта почти до пълзене, когато навлезе в острия завой.

— Грр, грр — предупреди я Пини, като при завоя се обърна на едната страна.

— Всичко е наред, момчето ми — увери го тя, но продължаваше да мисли за покойния си съпруг.

Склонът на мъртвеца беше точно типа смъртоносен завой, който Конър би използвал в своите каскади. Толкова лесно бе на върха на завоя да се хвърли през скалата.

Откъде ѝ хрумна тази смъртоносна мисъл? Дори и в най-мрачните моменти не ѝ идваха мисли за самоубийство. Взе опасния завой и след като излезе от него и премина в правата отсечка, натисна педала за газта.

— Ами Елиът? — запита се тя.

Срещнаха се преди няколко години на търг за вина от долината Напа, където бе отишла да се види с един клиент. Беше направила ново лого за лозята му и целия рекламен дизайн. Елиът Хок бе впечатлен от работата ѝ. Джан Хок — не.

Когато Елиът ѝ се обади и я покани на вечеря, Тори отиде въпреки мигновената си антипатия към свадливия му баща. В началото започнаха да излизат непредвидено и рядко, но с времето отношенията им се промениха. Въпреки че не можеше съвсем да достигне до една частица от Елиът, тя знаеше, че той е добър и честен човек. *Семеен тип.*

Не ѝ отне много време да се убеди, че го обича. За щастие не бе направила грешката да се омъжи за него, преди да разбере, че вече няма способността да го обича така, както той заслужава. След като обмисли случилото се с Броуди тази вечер, Тори се зачуди дали не е завинаги обречена да е привлечена от хора на риска, подобно на безразсъдния мъж, който бе разбил сърцето ѝ.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Броуди устоя на импулса си да я изпрати до колата и да се увери, че е заключила вратите, преди да потегли за вкъщи. Пини не е истинско куче-пазач, помисли си той, когато Тори му подаде сакото и си тръгна, но все пак лабрадорът е достатъчно голям, че да всява страх у хората. Областта тук е безопасна. Не би трябвало да се безпокои и все пак бе малко загрижен.

Изпитваше нещо повече от сексуално привличане към годеницата на брат си. Нещо по-дълбоко, психологическа връзка... или друго. Зачуди се за миг дали просто не оправдава действията си. Да открадне жената на друг мъж беше против морала му.

Що за човек мамеше собствения си брат?

Елиът не заслужава това. Броуди си напомни, че сега брат му ще има достатъчно грижи с управлението на „Ястребово гнездо“. Не трябва някой да усложнява личните му отношения с Тори. Съвсем сигурно е, че Броуди няма нужда от жена в своя живот. Последното нещо, от което обучен за антитерористични мисии тюлен се нуждае, е съпруга у дома, за която да се тревожи.

Въпреки че Елиът не бе казал нищо, Броуди знаеше, че брат му е страхотно ядосан. Очакваше гневни думи или дори борба след тръгването на Тори. Вместо това Елиът се впусна в обяснения кои са братя Корели.

— Корели са били основните ни съперници по времето на дедите ни. Пенливите вина Корели престиж и „Ястребово гнездо“ са се равнявали с най-доброто френско шампанско.

— После Корели се продават на френския консорциум за шампанско „Le Ruisseau“ — добави Рачел с нотка на отвращение.

— Французите превърнаха етикета Корели в специалитет за супермаркетите — обясни Елиът. — Хубавото шампанско е на пет или повече години, ако е реколта...

— *Реколта?* — попита Броуди.

— *Реколта* е термин, който се използва за годината, в която е брано гроздето — поясни Елиът, а в гласа му се долавяше известна нетърпеливост. — Много от френското шампанско и американското пенливо вино са комбинация от няколко години. Това не означава, че са лоши. Отлични са, но вината от дадена реколта са изключителни и се нуждаят от по-дълъг процес на отлежаване.

— Пенливите вина, които не са от определена реколта, като произведенияте от семейство Корели, са на възраст две или три години — каза Рачел.

— По-бърз оборот, по-големи пари — заключи Броуди.

— Парите не са всичко — погледна го Елиът.

— Защо да не се произвеждат едновременно комерсиални и специални вина? — попита Броуди.

— Логото на семейство Хок никога не е стояло до нещо посредствено — отговори Елиът с нотка, като че ли слага точка на разговора.

— И няма да започнем сега — допълни Рачел.

Тя ме дразни, помисли си Броуди и се зачуди защо ли е толкова близка с брат му. Как може Елиът да я понася? Без съмнение, Рачел е влюбена в Елиът, но той едва ли имаше и най-малката представа за истинските ѝ чувства. Рачел притежаваше някаква лукава жестокост, която караше Броуди да стои нащрек.

Същото това чувство често бе изпитвал на мисиите на тюлените, когато навлизаше във вражеската територия и не знаеше кой се спотайва в сенките. Или когато врагът правеше своите ходове.

Жените са също толкова смъртоносни, колкото и мъжете, напомни си той. Във все повече и повече затворнически килии за терористи, както у дома, така и в чужбина, попадаха жени. Много мъже не разбираха измамните им ходове, защото не бяха тренирани да мислят като тях.

Ти никога не разбра майка си...

Неочакваното прозрение го връхлетя с пълна сила. Беше живял с майка си и я бе обичал безусловно, но никога не я бе опознал напълно. Защо се бяха местили от град на град толкова често? Защо тя бе отказвала да си търси друга работа, освен сервитьорството? На въпросите си Броуди все бе получавал неопределени отговори и накрая престана да я пита.

Дали се бе крила от Джан Хок?

Броуди никога не си бе задавал този въпрос, защото не бе знаел, че миналото на майка му е засенчено от такъв безмилостен мъж като... като баща му. Явно страхът бе отговорът на постоянното им местене и обяснението за тайнствеността на майка му.

Рачел прошепна нещо на Елиът и Броуди пренасочи вниманието си. Стояха пред френските врати на коридора, който водеше към огромния хол. Броуди забеляза, че тълпата е понамаляла, но все още имаше повече от дузина хора, които стояха наоколо.

Брат му отвори вратата и докато Рачел се плъзваше покрай тях, каза:

— Корели представляват интересите на френския консорциум тук. От няколко години се опитват да купят „Ястребово гнездо“. Това би разрушило всичко, за което нашето семейство е работило поколения наред.

Нашето семейство...

Броуди се загледа в очите на брат си, сини очи, така обезпокоително подобни на неговите, сякаш се взираше в огледало. Дъхът му заседна в гърлото. Не само че не успяваше да преодолее факта, че вижда себе си всеки път, когато погледне към Елиът, но и страстта, изписана на лицето на неговия близък, го шокира.

Броуди беше абсолютно сигурен, че никога не бе допускал подобно изражение на своето лице. От най-ранните си години той се бе тренирал да разкрива колкото е възможно по-малко от емоциите си, да не показва нищо, което би могло да бъде използвано срещу него.

Дали той самият придава толкова голямо значение на нещо, колкото Елиът на „Ястребово гнездо“!

Да. Отговорът веднага изплува в ума му. Обича кариерата си. Живее заради треската на всяка опасна мисия. Това не бе реално място като лозята, но за него имаше същото значение.

— Братята Корели са тук, за да ни изкажат съболезнованията си, но скоро ще дойдат при теб с предложение да им продадеш своята част от „Ястребово гнездо“ — изрече Елиът толкова тихо, че гласът му не достигна до стоящите наблизо хора.

— За какво им е моят дял? — попита Броуди.

— Ние заедно, аз и ти, държим контролния пакет акции — отговори Елиът, гласът му стана още по-тих. — Алдо Аброзо и леля

Джина притежават малък дял. За достатъчно пари могат да бъдат убедени да продават, особено ако по-голямата част от акционерите, в случая ти, вече са постлали пътя.

Броуди, човече, каза си той, ето защо Елиът не ти се нахвърли заради Тори. Има *нужда* от теб и каквото и да означава Тори за брат ти, „Ястребово гнездо“ значеше повече.

Може би Тори е усетила и това, помисли си Броуди. Тя изглежда има опасения относно отношенията си с Елиът; а може би просто на него така му се иска. Той няма никакъв опит с жените. Какво ли знае за начина им на мислене?

Като стана въпрос за това, Броуди нямаше никаква представа и за начина на мислене на Елиът. Той не бе отгледан в „Ястребово гнездо“, не е бил потопен в традициите му, не е живял с очакванията му. Не можеше да разбере манията на брат си относно лозята, освен ако не я свърже със собствената си обич към кариерата.

— Броуди, имам нужда от помощта ти — Елиът докосна ръката му.

Броуди погледна мястото на ръкава си, където брат му го докосваше. Стоеше там, небрежно бе праметнал якето през рамо и остро осъзнаваше, че това е първият им допир. Нещо прищрака вътре в него, но той го отхвърли.

Вместо това се загледа в ръката на Елиът. Голяма и квадратна като неговата, с дълги, тъпи на върха, пръсти.

Същите като неговите.

— Каква помощ? — успя да попита Броуди.

Елиът отдръпна ръката си.

— Тази вечер, поне, нека да покажем на братята Корели, че сме отбор. Дръж се, сякаш си тук, за да научиш бизнеса. Преструвай се, че ще останеш.

— Чакай малко. Искам да се върна към моята работа — сепна се Броуди. — Казах ти, че ще ти дам моя дял.

— Наследството няма да бъде уредено така бързо — намеси се Рачел. Тя стоеше на няколко крачки, Броуди си мислеше, че е прекалено далеч, за да ги чува, но очевидно е грешал. — Това ще даде време на Корели да работят по закупуването на дяловете.

— Разбирам... — Главата на Броуди пушеше. Нямаше намерение да се мотае наоколо много дълго, но настойчивото изражение на

лицето на брат му го накара да каже: — Можеш да разчиташ на мен.

Елиът кимна, но в очите му имаше искрица бдителност. Ти нищо не разбираш, искаше да каже Броуди на брат си. Аз съм тюлен. Моите мъже трябва да разчитат на мен и на думата ми.

Преди да успее да си отвори устата, Джина Барзини се втурна към тях:

— Ето те и теб, Броуди. Корели умират от нетърпение да се запознаете.

Елиът тръгна след Джина и Броуди, за да потърсят братята Корели, но Рачел го дръпна за ръката и го спря:

— Не вярвам на Броуди — прошепна тя.

Елиът отвори уста, за да започне да спори с нея, но си спомни удивителния обрат на събитията през последните няколко дни. Има брат близък, за който баща му никога не бе споменавал. Някога Елиът би заложил живота си, че това е невъзможно. Сега мислеше друго.

В този свят *всичко* е възможно.

Когато се вглеждаше в очите на Броуди и се вслушваше в гласа му, сякаш виждаше и чуваше себе си. И все пак му бе трудно да разгадае брат си. Лицето му, гласът му изразяваха по-малко емоции от на останалите хора.

Кой знае какво иска Броуди в действителност?

Той твърдеше, че не иска дела си от „Ястребово гнездо“, но това може да е само димна завеса пред... пред кой знае какво. По дяволите, сигурен бе, че Броуди си е харесал неговото момиче. Хладнокръвието на Елиът се пропука при спомена за Тори в ръцете на брат му.

— Трябва да ти кажа нещо — додаде Рачел. Вече бяха в края на коридора, стояха до Ремингтън, който баща му много бе ценил. Висока бронзова статуя, улавяща духа на Дивия Запад — един каубой обзядва мустанг.

Това е нашето семейство, често повтаряше баща му, опитомяването на земята.

— Какво има? — попита Елиът, като се опита да пренебрегне нетактичното й отношение.

— Дочух разговор между Джина и Лоренцо — поде тя, гласът й бе тих и той си представи как леля му и братовчеда си шушукат, често

го правеха. — Джина повдигна интересен въпрос. Ако нещо се случи на Броуди, преди наследството да е уредено, има специална клауза в завещанието, която определя начина на действие.

Елиът преглътна поредица от мръсни думи. Какво става?

— При кого отива наследството? — чу той гласа си.

Рачел се поколеба, нави кичур тъмна коса около ръката си, после каза:

— Семейство Барзини, моето семейство и Алдо Аброзо.

Семейство Ритво? Това бе невероятно дори за баща му. Доминик и синовете му, Еди и Сам, да отглеждат грозде! Те нямаха никакъв опит в правенето на вино. Само Рачел разбираше от бизнеса, но баща му никога не би оставил винарната на някоя жена.

В извивката над горната му устна се събраха капчици пот, когато осъзна напълно какво загатва Рачел. Дали Барзини наистина ще убият Броуди? Докато баща му беше жив, леля Джина играеше ролята на прелестната, безпомощна сестричка. Елиът бе разбрал от собствен опит, че Джина Барзини е женско копие на баща му и е толкова безпомощна, колкото навита на кълбо гърмяща змия.

Леля Джина бе живяла в сянката на Джан, но сега смъртта му я освободи. Често бе манипулирала съпруга и сина си. Елиът се съмняваше, че който и да е от мъжете може да стигне чак до убийство, но все пак ще си поговори с тях, за да се увери, че нищо лошо няма да се случи на Броуди.

— Шегуват се — побърза да каже Рачел, когато той се взря в нея и тя видя шока, изписан на лицето му. — Те няма да направят нищо, особено ако научат, че Броуди възнамерява да припише дела си на теб.

Елиът кимна, но не бе сигурен. Много пари бяха поставени на карта. Барзини бяха скапани производители на вино с етикет, който щеше да изфиряса без неговата финансова помощ. Семейство Ритво бяха в още по-лошо състояние. Отглеждаха грозде и успяваха да достигнат най-много до посредствено ниво.

Преди Елиът възнамеряваше да отреже Барзини незабавно, но сега не можеше да рискува да ги отчужди. Те ще продължат да бъдат финансов разход по време, когато почти не може да си го позволи, но какъв избор има?

С рушвети в кеш от французите, братята Корели обикаляха наоколо като хиени около току-що убито животно. Няма да е много

трудно да убедят Ритво и Барзини да продават, особено ако открият, че „Ястребово гнездо“ изпитва финансови затруднения.

Без съмнение, помисли си Елиът. Вярвайки му или не, той има нужда Броуди да играе за него и трябваше да увери всички, че брат му е на негова страна.

Елиът прекоси стаята, а Рачел подтичваше, за да е редом с него. Със залепена на лицето усмивка, Елиът се приближи до Рико и Дон Корели с думите:

— Виждам, че вече сте се запознали с брат ми.

Той застана рамо до рамо с Броуди, беше сигурен, че представляват по-внушителна гледка от Корели. Дватамата братя имаха пет години разлика във възрастта, Дон бе по-големият. И двамата бяха ниски и набити като тапи, с ниски чела, така че вълнистата тъмна коса почти стигаше до още по-тъмните им очи.

— След всичкото това време трябва да си бил шокиран при откритието, че имаш близък — каза Дон Корели на Елиът.

Словоохотлив и хитър бизнесмен е Дон Корели, вероятно той ще говори с членовете на семейството за продажбите, реши Елиът.

— Бях малко изненадан — Елиът се усмихна на Броуди, — но ми хареса да имам брат близък.

— Броуди вече придобива доста добър нюх към бизнеса — намеси се Джина, като неволно играеше за Елиът.

— Вярно е — потвърди Елиът. — Роден е за това.

— Чудесно — обърна се Рико към Броуди. — Значи възнамеряваш да останеш?

— Отказваш се от кариерата си? — гласът на Дон прозвуча изумено. — От това, което чувам, ти си един от малкото специалисти в тази област. Техно тероризъм, нали?

Елиът мълчаливо отбеляза червена точка за Корели. Очевидно бяха проучили Броуди. Сега беше по-уверен от всякога, че са се прицелили в брат му, за да могат най-накрая да пипнат „Ястребово гнездо“.

— Ще поостана известно време — отговори Броуди. — Тъкмо говорих с Алдо, *нашият* експерт на избата. Той ме увери, че това ще е най-добрата ни година.

Значи ето къде е ходил Броуди с Тори... Ако брат му възнамерява да даде дела си, защо, по дяволите, прави такива проучвания?

Предупреждението на Рачел отекваше в главата му. Може ли да разчита на думите на Броуди?

Като че ли прочела мислите му, Рачел го смушка и се включи в разговора:

— Как вървят нещата с „Корели престиж“! Все още ли сте доволни, че сте част от „Le Ruisseau“?

Добрата стара Рачел, помисли си той. Сега Корели бяха принудени да се защитават. Трупаха пари като луди, но за сметка на гордостта си. Любителите на вино по целия свят знаеха, че етикетът им означава четвърто качество, меко казано.

— „Le Ruisseau“ е най-доброто! — Рико насочи отговора си към Броуди. — Имаме някои наистина вълнуващи планове за разрастване.

— Ще натрупаме милиони и милиони — допълни Дон, като също визираще Броуди с думите си, но бе достатъчно тактичен, че да погледне и към Елиът.

— Късмет! — пожела Броуди, като въобще не изглеждаше впечатлен. Обърна се към Елиът: — Трябва да тръгвам.

— Ще те закараме — намеси се бързо Дон и така потвърди предположенията на Елиът. Корели знаеха, че Броуди е дошъл с Тори и баща ѝ. — Ние също трябва да вървим.

— Не е необходимо — опита се да подхвърли небрежно Елиът. — Броуди ще вземе моята кола, така че да може да си пренесе нещата тук.

— Точно така — без колебание потвърди Броуди.

Елиът погледна Джина и Рачел с ъгълчето на очите си. И двете не изглеждаха твърде доволни, но когато забелязаха погледа му, изкопаха по една усмивка.

— Е, ще тръгваме. Искрахме само да наминем и да ви кажем колко съжаляваме за смъртта на вашия баща — усмивката на Дон бе по-мрачна и от тези на Джина и Рачел.

— Рачел, заведи Броуди в библиотеката. Аз ще изпратя Рико и Дон до колата им — каза Елиът, а после се обърна към Броуди: — Да седнем за малко и да поговорим, преди да отидеш за нещата си.

Разделяй и владей, помисли си Броуди, това е мисията на Корели. Представянето на един здрав фронт бе осуетило плановете им засега, но без съмнение няма да се предадат.

— Ти оставаш тук — възкликна Джина и плесна с ръце. — Прекрасно!

— Двамата с Елиът трябва да се опознаят по-добре — вметна Рачел бързо.

— Елиът ще даде на Броуди ключовете на поршето си? — обърна се възрастната жена към Рачел. — Удивително!

Броуди се съмняваше, че брат му ще позволи на някой друг да кара ценната му кола, но си държеше устата затворена. Елиът вероятно имаше намерение да му даде рейндж роувъра.

— Много бързо се сприятелиха — увери Рачел Джина, а после се обърна към него: — Хайде, Броуди. Ела да ти покажа библиотеката.

Младата жена вървеше до Броуди и си мислеше, че двамата братя са като две капки вода — физически. Непреодолимо чувство на загуба я прониза до мозъка на костите. Ако не внимава, Броуди ще заеме мястото ѝ. Но тя няма да позволи това да се случи.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Елиът забърза по коридора към библиотеката, надяваше се Броуди все още да е там. След като изпрати Корели, го отклониха от пътя му. Колко ли време бе оставил брат си да го чака?

Колкото повече обмисляше идеята, толкова повече тя му допаднаше — Броуди да отседне в „Ястребово гнездо“. По този начин брат му няма да е близо до Тори и той ще може да го наглежда и да провери какви са истинските му намерения.

Отвори със замах вратата на библиотеката и почти въздъхна на глас от облекчение. Броуди седеше в единия от фотьойлите пред камината. Както обикновено през хладните есенни нощи, слугите бяха запалили огъня с ароматното борово дърво и уханието му изпълваше въздуха.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — каза Елиът при влизането си в стаята.

— Няма проблем. Хубаво местенце да се отпуснеш.

— Какво ще пиеш? — Елиът отвори барчето, което бе изкусно скрито в античен френски шкаф. Ледът стоеше в сребърен съд в специална ниша между бутилките.

— Малцов скоч с лед, ако имаш.

Елиът замръзна, добре че беше с гръб към Броуди. Малцов скоч с лед беше точно неговото питие. Въпреки че баща му се беше опитал да го принуди да култивира вкуса си към виното, подобно на останалите производители на вино, Елиът все пак предпочиташе и настояваше да пие хубав скоч. Беше безумно странно, че измежду всички питиета на света Броуди, който нямаше и керемидата над главата си, знае да си поръча скъп скоч.

— Макалън или Спрингбенк? — Елиът спомена два от най-известните и все пак скъпи малцови уискита.

— Да не би да имаш Ройъл Лохнагар?

Елиът сграбчи бутилката скоч, за да не се разтрепери ръката му още повече. Минаха секунда-две, преди да събере сили да отвърти

капачката. Този скоч не беше много известен извън Англия. Под кралския син етикет стоеше печатът на Британската империя: „По нареждане на техните покойни величества кралица Виктория, крал Едуард VII и крал Джордж V“. Разположена близо до двореца Балморал, фабриката за спиртни напитки поколения наред осигуряваше скоч за кралското семейство.

— Ходил ли си в Англия? — попита Елиът, докато наливаше Ройъл Лохнагар върху кубчетата лед, които бе пуснал в кристалните чаши. Докато гледаше как великолепната кехлибарена течност се спуска около леда, той чакаше отговора и си мислеше, че пътуване до Англия е може би обяснението за привързаността на брат му към тази необичайна марка шотландско уиски.

— Не. Бих искал да отида някой ден — отвърна Броуди. Елиът се приближи и му подаде питието, после седна срещу него и отпи от своето. — Но Англия не е на първо място в списъка ми за задължителни посещения.

— Наистина ли? Къде си бил? Къде най-много искаш да отидеш?

— Ходил съм на много места в Близкия Изток. — Над ръба на чашата си Броуди се вторачи в Елиът по един обезпокоителен начин. — Места, които не се посещават от туристите. Места, за които едва ли би искал да знаеш.

— Опитай де! — Елиът се изненада колко любопитен бе относно живота на брат си.

Броуди отпи от скоча си, наслади му се за миг като истински познавач, после избегна въпроса като каза:

— Виждал съм и по-голямата част от Южна Америка. Единственото място там, което все още не съм посетил, а искам, са Галапагоските острови.

За миг Елиът се зачуди дали някой не е казал на близнака му за неговата пристрастеност към островите, които са подтикнали Чарлз Дарвин да създаде своята теория за еволюцията на видовете. Отхвърли идеята по простата причина, че никога не я бе обсъждал с никого, дори и с Тори.

— Възнамерявах да отида в Чили това лято. Ходил ли си там? — попита Елиът.

— Разбира се. Няколко пъти.

— Така ли? Какво си правил в Чили?

За миг Броуди впери напрегнат поглед в него, после отговори:

— Извинявай. Тайна е.

Изрече го хладно, но нещо в тона му говореше, че е било доста рискована задача.

— Мислех си да инвестирам в лозя там — каза Елиът.

— Малко късничко скачаш на борда, а? Много други винопроизводители вече са инвестирали в Чили.

Стомахът на Елиът се сви на студена топка. Предположението се оказа вярно. Брат му знаеше прекалено много за бизнеса, за да възнамерява да изпусне дела си от „Ястребово гнездо“.

През последното десетилетие водещи американски винари изкупуваха дялове от чилийски лозя. Заможни хора биха купили целите лозя, ако законите на Чили позволяваха на чужденците да притежават земята. Джан бе отхвърлил тези инвестиции, но последните анонимни дегустации доказаха, че чилийските вина не са трето качество. Това бе изненадващо напомняне за анонимната дегустация във Франция през 1968 година, когато каберне совиньон — от цяла Калифорния — победи френските качествени вина.

— Климатичните условия в Чили са подобни на тези в лозаро-винарския район на Франция и на тази област тук, нали?

— Точно така и наистина е малко късно да се инвестира в Чили — призна Елиът. — Щях да го направя по-рано, но за мен беше по-важно да осъвременя работата тук. До миналата година татко не позволяваше да осъвременяваме нашите операции. — Той се загледа в пламъците, които танцуваха в камината, и си спомни колко старомодно бе всичко, преди ударът на Джан да му даде възможност да поеме нещата. — Дори не използвахме поточни линии.

— Вярно ли?

Тонът на Броуди бе монотонен, не показваше изненада от новината. Колко ли знаеше този човек за лозята? При тези свои умения в шпионажа, вероятно знаеше много повече, отколкото показваше.

— Изненадах се като видях Алдо да върти бутилки — продължи Броуди. — Струва ми се, че тази дейност може да бъде механизирана.

— Така е. Повечето изби имат механични рафтове, които са компютъризирани да се извъртат с частица от инча всеки ден. Не е лесно да се създаде подходящия софтуер, който да контролира

процеса, така че утайката да се събира както трябва около корка. Моят... *нашият* баща нямаше доверие на машините.

— Традиция... Сигурно е трудно да я отхвърлиш. — Броуди си пийна от питието. — Алдо има ли син, който да е обучен да върти бутилки?

— Да, но Алекс Абрузо не работи за нас. Алекс е добър винар, управител на една от най-преуспяващите изби-бутици в долината.

— Какво точно е бутиково вино? — поиска да узнае Броуди.

— Много хубаво вино, но производството му е ограничено, така че не се продава навсякъде като добре познатите видове. Често избите-бутици, като тази на Алекс, разпродават продукцията си на запалени колекционери, преди тя още да е бутилирана.

Аматорският въпрос накара Елиът да промени мнението си. Ако Броуди се бе запознал с „Ястребово гнездо“ предварително, щеше да знае какво е изба-бутик. Семейство Хок никога не е било незначително. Шампанизираните им вина можеха да се намерят на рафтовете на всеки магазин за вино и във всяка любителска колекция.

За известно време в стаята настъпи тишина, нарушавана само от приятното ухание на бор и торфения аромат на скоч. Огънят припукваше, а последното дърво се смъкна до решетката и разпрати наоколо дъжд от искрици. Елиът се опита да си спомни колко пъти бе седял в същия този стол срещу баща си.

Прекалено много.

Нямаше нито един приятен спомен. Джан обикновено опитваше някое качествено вино, а Елиът пиеше скоч. После идваше ред на лекцията.

— Имам намерението да си тръгна веднага щом говоря с шерифа относно смъртта на Джан.

Забележката на Броуди изненада Елиът. Брат му измести темата от виното към смъртта само за миг.

— Сигурен съм, че шериф Уесткот ще ти каже, че е нещастен случай. Не биха позволили да погребем тялото, ако имаше някакво съмнение.

Броуди го премери бързо с поглед, после каза:

— Разузнаването е неизменна част от борбата ми с тероризма. Имам чувството, че не е било нещастен случай. Прекалено много хора се опитват усилено да ме убедят, че е случайност.

Елиът беше убеден, че смъртта на баща му е случайна. Истина е, много хора искаха да го видят мъртъв, но нямаше причина да се подозира убийство.

— Утре ще дойда с теб при шерифа. Искам да съм наясно ако има нещо.

Броуди кимна, очевидно доволен, после се загледа в огъня. Елиът дръпна друго малко борово дръвце от коша и го хвърли в камината. Искрите се втурнаха нагоре със съскане и пламъците облизаха новата цепеница с подновена сила.

— Не ти ли се струва странно, че сме били разделени след раждането си? — попита Броуди.

Елиът отново се изненада от въпроса. Кой ли можеше да предположи каква ще е следващата реплика на брат му?

Елиът често бе размишлявал над това, след като научи за своя брат близник. Без значение от коя страна го разглеждаше, все му идваше същият отговор на този въпрос:

— Нашият баща беше особен човек. Той често действаше единствено според собствената си логика. — Елиът замълча, не бе сигурен как да опише баща си на някой, който никога не се бе срещал с Джан. — Той не смяташе, че дължи обяснение на някого. Каквато и да е причината за нашата раздяла, татко никога не я е споменавал на някого, когото аз познавам. — Следващите думи му костваха повече усилие: — Ами майка?

Броуди го загледа продължително, очите му не издаваха нищо, после промълви:

— Тя ме излъга. Майка твърдеше, че баща ми е бил убит в автомобилна катастрофа. Никога нищичко не ми е казвала за теб.

— Странно. Изключително странно. — Елиът глътна последните капки от питието си. Никой от тях не бе подозирал за съществуването на другия. Странно, вероятно имаше някаква причина.

Елиът стана и донесе бутилката. Наля в чашите. Седна отново, усети, че от няколко минути никой не бе проговорил.

Това не е неловка тишина, помисли си той, като си спомни други вечери в същия този стол — горещото място — и очакването баща му да го разпитва. Джан Хок беше мъртъв. Тишината в стаята вече не бе зловеща или заплашителна.

Спокойна пауза. Споделяна от приятели или братя. Какво по-приятно от пийване на малцов скоч пред топлата камина през хладна есенна вечер?

— Какви проблеми има „Ястребово гнездо“! — попита Броуди, като за трети път хвана Елиът неподготвен.

— Проблеми? — Колко ли знаеше Броуди?

— Братята Корели искат да купят лозята. Защо си мислят, че те са за продан?

Елиът си глътна питието, не бе сигурен дали ще е разумно да обсъжда финансовото състояние на имението. Но като си спомни шпионските умения на брат си, реши, че той вероятно вече знае отговора.

— Моите подобрения за механизирането на процесите бяха скъпи. Имаше буря, която засегна лошо някои от лозите, кожичките на гроздето бяха наранени и прекалено жилави за нещо друго, освен за нискокачествено вино.

— Жестоки ли са тези финансови затруднения?

— Не точно — започна да увърта Елиът. — Имаме проблеми, но не е необходимо да вземаме кредит или нещо подобно.

— Корели надушват кръв.

— Те са опортюнисти. Баща ми бе жилав човек. Без него на върха е възможно да опитват да разделят и владеят.

— Имаш предвид да убедят Алдо или Джина да продадат по-малките си дялове, така че Корели да стъпят вътре в компанията. После могат да създадат проблеми, които да доведат до принудително изкупуване на компанията.

Мрачна перспектива, помисли си Елиът, но нямаше друг избор, освен да се изправи пред нея.

— Точно така. За имението това е сезонът *печелиш-губиш*. Ако всичко е наред, мога да откупя Джина и Алдо.

— Не се тревожи за моя дял — каза Броуди и стана. — Имаш го. Сега трябва да тръгвам. Късно е.

Елиът си помисли, че Броуди звучи искрено, но не бе съвсем сигурен дали трябва да му се довери.

Успя да промърмори дрезгаво: „Благодаря“. После остави двете чаши на подноса и каза:

— Донеси си нещата тук. Мария ще приготви един от апартаментите за гости.

Мълчаливо отидоха до гаража, където Елиът бе оставил поршето, дете толкова много ценеше. Вратата на гаража бе все още отворена. Очевидно прислугата, прекалено заета с почистването след гостите, не бе успяла да затвори. Ниски мъгли се промъкваха в долината всяка сутрин. Ако гаражът не се затваря, огледалната повърхност на хромовата боя ще се замъгли на следващия ден.

Броуди вече стоеше вътре, близо до рейндж роувъра. Елиът му хвърли ключовете, а Броуди ги хвана встрани, над главата си.

— Лош удар — каза Елиът. — Едва не улучих рейндж роувъра.

— Няма проблем. Свикнал съм с предни защитници, които хвърлят далеч от целта.

Елиът се засмя на шегата, после се спря:

— Играеш ли американски футбол?

— Разбира се. Обикновено бях нападател.

— *Обикновено?* — чу се Елиът повтаря. Разкъсваха го противоположни чувства. Той беше звездата на местния отбор. Едър и висок, но все пак бърз като вятъра, Елиът винаги отбелязваше точки за резултата. Беше му невъзможно да си представи брат си, който живее на друго място, да играе нападател.

— Местехме се доста — обясни Броуди. — Играл съм в няколко отбора. Понякога играех на друга позиция. Зависи.

Разтърсен, Елиът стоеше като закован на мястото си. Първо скоча, после желанието му да посети Галапагоските острови. Не беше ли достатъчно брат му да е клониран негов екземпляр? По дяволите, всичко ли трябваше да споделя с близнака си?

Броуди се преструваше, че не го е грижа за бизнеса, така, както криеше отношението си към Тори.

Той, обаче, не бе измамил Рачел, която приемаше присърце интересите на Елиът. Може би ще е разумно да обърне внимание на нейното предупреждение.

Броуди тръгна към рейндж роувъра, погрешно реши, че неговите ключове бяха в ръцете му.

— Вземи поршето — каза Елиът.

Тъглчето на устните на Броуди се изви нагоре, това бе най-близкото изражение до усмивка, което Елиът бе забелязвал до сега у

близнака си.

— Хей, чудесно! Благодаря!

Без да каже нещо повече, Броуди скочи в колата, запали, включи на скорост и потегли в тъмнината. Елиът стоеше в гаража, юмруците му бяха стиснати в джобовете на панталоните. Защо, за проклетия, бе разрешил на Броуди да вземе безценното му притежание...

Отговорът изникна, докато въпросът все още отекваше в ума му. До сега животът на Елиът не беше лек, емоционално, но се бе радвал на охолство повече, отколкото му се полагаше. Брат му бе живял в сенките, никога не бе ставал звездата на футболния отбор, никога не е имал хубави дрехи, никога не е пътувал за удоволствие.

Никога бяха прекалено много, за да изброи всичките. Елиът чувстваше не вина, а благодарност за дадените му възможности — неща, които до сега никога не бе ценял или забелязвал заради фиксидеята да впечатли баща си. За пръв път мисълта, че може да сподели живота си, наследството с брат си, започна да му изглежда привлекателна.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Броди караше с умерена скорост и докато „Ястребово гнездо“ не се скри от погледа му, продължаваше да гледа светлините на къщата в средиземноморски стил зад себе си, после увеличи скоростта. Беше много изненадан, че Елиът му даде колата си. Подозираше, че брат му е решен да го задържи на своя страна в битката за спасяването на лозята.

Луната се бе скрила зад облаците и фаровете изрязваха ярка ивица в тъмната като рог нощ, докато той се движеше по самотния път, водещ към главния. Взе първия завой на виещия се черен път и се замисли за семейството си.

Неговото семейство.

Идеята му изглеждаше все още нова. Къде беше неговото място? Всички, включително и брат му, се опитваха да го манипулират. Не стигна до никъде в проучванията си за отношенията на своите родители, единственото нещо, което наистина го интересуваше.

Нямай доверие никому.

Тайнственото съобщение на Джан отекваше в ушите му, сякаш напълно непознатият за него мъж му говореше от гроба. Някой трябва да знае истината, реши той. Липсата на отговор го безпокоеше.

Натисна педала на спирачката заради язовец, който пресичаше пътя, после намали при навлизането в следващия завой. Дали управлението е малко хлабаво? Взетото под наем порше беше същият модел. Неговата система за управление изглеждаше по-стегната, по-отзивчива. Погледна километража и видя, че тази кола бе изминала доста повече мили от поршето под наем. Елиът го бе карал много и кормилният механизъм е по-разбит, реши той.

— Страхотна кола — каза си на глас и погледна скоростомера.

Черният път беше неравен, но спортната кола минаваше през всяка бразда или дупка сякаш навсякъде бе гладко като крем. Възхитен, той направи следващия завой.

— Господи! — Кормилната уредба му се стори още по-хлабава и Броуди компенсирала с широко завъртане на волана. Колата зави надясно, после наляво, докато той рязко дръпна волана отново към средата. Измърмори на глас: — Елиът ще трябва да си провери кормилния механизъм.

Навлече в правия участък и намали скоростта. Колата засвистя напред, като минаваше по неравностите безпроблемно. Мислите на Броуди се насочиха към Тори.

— Какво, по дяволите, се опитваше да докажеш? — запита се той.

Въпреки убежденията си, въпреки собствения си морален кодекс, той изглежда не можеше да й устои. Защо? В живота си бе имал повече от достатъчно красиви жени и не се съмняваше, че и в бъдеще ще има.

Не се надуваше относно късмета си с противоположния пол. Беше факт още от онова лято, когато се превърна от ниско, беззащитно дете във висок юноша с мускули, придобити по време на непълния работен ден в местната дъскорезница.

Чиновничката на дъскорезницата Ривър Бенд Мил го бе завела зад склада, уж за да му покаже най-доброто местенце за отмора. Преди да разбере какво става, тя бе вдигнала полиестерната си блузка и му предлагаше тялото си на фотомодел. След десет минути доказа, че е мъж.

Оттогава насетне бе имал поредица от жени. Нито една от връзките му не бе продължила дълго. Бяха се местили прекалено често, за да си създаде приятели, а какво остава да установи значима връзка с другия пол.

По-късно, когато отиде във флота, Броуди се срещаше с жени в клубовете и баровете. Срещите му носеха единствено секс, нищо друго. Допадаха му тези непринудени, спокойни моменти, които разведряваха тъмната страна на антитерористичната му дейност.

— Какво се е променило? — запита той себе си, а думите му отекнаха срещу гюрука.

Ти си се променил.

Изненадан установи, че за много кратко време се е превърнал в друг човек. Откритието, че е близък, член на голямо семейство, промени представата му за самия себе си. Той бе вярвал, че със смъртта на майка си остава без корени, но сега разбираше, че не е така.

Ако нещо му се бе случило на някоя от антитерористичните мисии, никой нямаше да го усети. Сега това вече не беше вярно. Дори и да припише всичко на Елиът, Броуди не можеше да се лиши от рожденото си право. Ще продължи да бъде близък, брат, племенник, братовчед.

Член на семейство.

Никой от тях не го познаваше достатъчно добре, че да тъгува за загубата му, ако умре, но смъртта му би променила самото семейство. Елиът ще бъде единственият оцелял син на италиански имигрант, който е започнал от нулата и е изградил една от най-престижните изби в света.

— По дяволите, какво общо има това с Тори? — Умът му отговори незабавно: *всичко*. Тя беше интелигентна и изискана, жена, която принадлежи към такъв величествен дом като къщата на „Ястребово гнездо“. С Тори сексът би бил само една страна от многообразна връзка. Тя притежаваше сила и дълбина, която липсваше на останалите му познати жени.

„Внимание: Опасен завой“ — жълто-черният знак рязко върна ума му към опасния път. Пред него беше острият завой, познат като Склона на мъртвеца. Когато навлезе в него, колата се удари в поредната буца. Цялата кола се разтресе и Броуди натисна спирачките.

Изви рязко наляво, за да вземе завоя. Воланът се завъртя в ръката му, но колата продължаваше да върви направо. Извъртя кормилото на другата страна.

Нищо.

Светлината на фаровете изгуби пътя и се премести над черната бездна — отвъд скалата. Склонът на мъртвеца. Ако стигне над ръба и прехвърли автомобила, ще загине. Ще си строши главата или ще получи паралич на двете страни на тялото.

— Кучи син!

Скалата се мерзелееше само на няколко фута от него, Броуди стъпи здраво на спирачките. Поршето се плъзна по ронливата почва, така че се наложи да поднесе настрани. Използва цялата сила на горната част на тялото си, за да насочи колата обратно към пътя, но кормилният механизъм отказваше да се подчини.

Инстинктът му каза да откопчее колана, но преди да успее да намери ключалката, предните колела на поршето загубиха почва.

Колата се отдели от земята. За частица от секундата висеше там, провесена във въздуха, след това полетя над Склона на мъртвеца.

Тори седна изправена в леглото. Винаги спеше леко, неспокойно. След смъртта на Конър бе склонна към тревожни кошмари. Помисли си, че нов смуцаващ сън я бе събудил.

Опита се да си припомни съня. Самолетна катастрофа? Падане от покрива на висока сграда? Сал, който се строполява надолу по един смъртоносен водопад? Коя от лудешките каскади на Конър я преследваше този път?

Смътни, объркани спомени се прокраднаха в ума ѝ. Първоначалните мъгляви образи ставаха по-ясни и накрая дръзките черти на мъжко лице се фокусираха ясно пред нея.

— Броуди — прошепна Тори, след като внезапно си спомни съня.

Броуди кърви от порезни рани на ръката, върви през джунглата, а група въоръжени мъже го преследват, като намаляват разстоянието помежду им с обезпокоителна бързина. Тя се опитва да стигне до него, но мрежа от преплетени лози ѝ препречва пътя.

Неочаквано, както често се случва в сънищата, тя вече е свободна от лозите и тича редом с него, и двамата са облечени с камуфлажни костюми. Те тичат, тичат, тичат...

Без да стигат до никъде.

— Не — извика тя високо.

От кога Броуди заема мястото на Конър в сънищата ѝ? Отговорът дойде с удивителна яснота. Броуди приличаше толкова много на Конър. Те и двамата живееха на ръба, живееха заради тръпката, която идваше с опасността.

Защо ли сънува Броуди? Той не е типът мъж, който иска. Тя има нужда от спокоен, безопасен живот, живот, какъвто би имала с Елиът. Това е истината, опита да увери себе си, но мълчаливо трябваше да си признае, че все пак нещо ѝ липсва.

Какво в действителност иска от един мъж?

Все още бе замаяна и ѝ трябваша няколко минути, за да осъзнае, че някой чука на вратата и точно това чукане я бе събудило. По това време? Погледна към цифровия часовник на нощното шкафче. Почти два и половина.

Шумът бе разбудил Пини, който не бе съвсем куче-пазач, и сега лабрадорът яростно въртеше опашка. Сигурно е баща ѝ, помисли си Тори. Кучето лудееше по него.

Тя щракна нощната лампа до леглото си, скочи, прекоси малкото антре и отвори вратата на вилата.

— О, божичко! — извика тя при вида на Броуди.

Дали все още сънува? С една ръка подпрян на рамката на вратата, Броуди се олюля пред нея. Прясна кръв се процеждаше от разрез на слепоочието му и се стичаше надолу по лицето, където известна част вече бе засъхнала и се бе струпала на бузата.

Думите заседнаха в гърлото ѝ и тя се опита да осъзнае какво е положението. Това не е джунглата и Броуди не носеше камуфлажни дрехи. Беше обут с панталоните, подхождащи на сакото, с което бе на погребението. Те бяха мръсни, единият крачол бе раздран.

Бялата му риза бе омърляна и разкъсана. Клечки стърчаха от единия ръкав, сякаш се бе търкалял по земята. Беше разкопчал горните копчета на ризата и вратовръзката му висеше ниско на гърдите като примка.

— Боже мой, Броуди, какво се е случило?

Той я погледна изтощено, но очите му отразяваха свирепост, която бе почти плашеща.

— Имаш ли ключ за къщата? — попита той с дрезгавия глас, характерен и за двамата близнаци. — Заключили са ме навън.

— Татко заключва вратата в един. Написано е на рецепцията и във всяка стая.

Тори го хвана за ръката, която не бе облепена с клечки и бодили. Той ѝ позволи да го заведе до антрето. Тя му показва канапето и Броуди се отпусна на него като примигна, но не издаде нито звук.

— Трябва да те прегледа лекар. Ще се обадя.

— Не! — Сграбчи я, преди тя да успее да помръдне, силната му ръка обвиваше напълно китката ѝ. — Ще се оправя.

— Ти си ранен!

Тори се отдръпна назад и се опита да се откопчи. Ръката на Броуди бе много по-голяма от нейната. Хватката му подсказваше овладяната мощ на мъж, свикнал да използва сила, ако се наложи. Ръката му се отпусна леко, но мина известно време преди да я освободи напълно.

— Нека да се погрижа за раната на главата ти. — Тя бързо мина под свода, който делеше антрето от спалнята ѝ, неочаквано осъзна, че беше облечена само с ефирната бледолилава нощница. Сякаш голата ѝ кожа под тъничката материя бе свръхчувствителна — прекалено топла и прекалено тясна за тялото ѝ. Тори откочи подхождащия на нощницата халат от закачалката и се загърна в него. Започна да се бори несръчно с коланчето и накрая успя да го завърже здраво.

В банята намери памук и антисептични материали, за да почисти раната. Върна се в антрето и видя Броуди, наведен напред, с ръце на коленете. По гърба на ризата, който тя не бе видяла преди, имаше клечки и бодили както на ръкава му.

— Какво е станало? — попита отново.

— Катастрофа.

— Не челна, нали? — предположи тя от състоянието му.

— Може и така да се каже.

— Някой друг ранен ли е?

Той се изпъна и я погледна право в очите:

— Други коли не участваха.

— Какво се случи? — Тори се наведе над него, подпря едното си коляно на канапето, като се опитваше да се съсредоточи върху почистването на раната на челото му. Гледаше я особено, предпазлив и все пак изключително чувствен поглед, който я караше да усеща колко малко дрехи има върху себе си и колко много трябва да се приближи до него, за да обработи раната.

Дъхът му пареше бузата ѝ, от него кожата на врата ѝ настръхваше. Пръстите ѝ трепереха леко, докато поставяше антисептика. Броуди стисна зъби и един мускул под тъмната набола брада се стегна, но очите му въобще не издаваха изпитваната болка.

Тори хвърли настрани първия тампон, взе друг и го притисна върху раната, за да спре тънката струйка нова кръв, предизвикана от почистването на раната.

— Трябва да те зашият.

— Зарежи това! Ще се оправя.

— Имунизацията ти срещу тетанус валидна ли е?

Той изпухтя нещо, което трябваше да звучи като: „Да“.

— Задължително е за тюлените.

Тори взе друг тампон и избърса кръвта от слепоочието му. Успя да превърже раната с голяма превръзка, но пръстите ѝ все още трепереха и малко я изкриви на една страна.

— Благодаря — каза той, след като тя приключи.

Намек за усмивка заигра на устните му. Тори се зачуди дали наистина е това, не знаеше какво ще се случи. Тази пародия на усмивка я остави задъхана и смутена заради оскъдното облекло и близостта си до него.

Погледът му задържа нейния за миг, беше хладен и преценяващ. Дали се досеща за какво си мисли тя? От толкова близо забеляза, че очите му са по-тъмносини от на брат му и много по-напрегнати.

Той е тюлен, реши тя, обучен е да убива и да бъде убиван. Беше виждал и бе вършил неща извън границите на въображението ѝ. Тори никога не се бе срещала с човек като него досега.

Вярно, Конър живееше заради тръпката на опасността, но в овладени ситуации. Броуди бе мъж, заложил живота си на ръба заради някаква кауза. Нищо чудно, че изглежда толкова сериозен. Целият му свят бе между живота и смъртта — не за игра и забавление.

Тори се отдръпна от него, но на малкото канапе не можеше да се отдалечи прекалено, без това да стане очевидно. Пресегна се за друг тампон със спирт, за да довърши почистването и попита:

— Разкажи ми какво се случи.

— Не съм сигурен.

Броуди наклони глава и тя внимателно изтри засъхналата кръв, като се приближи доста до устата. Устните му бяха като на Елиът, но все пак изразяваха повече решителност... повече чувственост. За миг си спомни докосването им до нейните, когато го бе целунала по погрешка.

Кратък трепет премина през нея при спомена. Нищо, никой, дори и Конър, не я бе докосвал така дълбоко. Отхвърли тази мисъл и се обърна настрана, за да не е под пронизателния му поглед.

— Разкажи ми за катастрофата — подкани го тя, а гласът ѝ бе малко по-задъхан, отколкото ѝ се искаше.

Очите му се спряха за миг на лицето ѝ, после се спуснаха надолу до устните. Най-накрая отговори:

— Карах поршето на Елиът.

— *Неговото* порше? — Тори дръпна ръката си от бузата му и задържа тампона във въздуха. — Любимецът му? Никога не ми е разрешавал да го карам — допълни момичето, преди да успее да се спре.

Нещо потрепна в неподвижния поглед на Броуди, но той не промълви и дума. Гореща вълна обля лицето ѝ и тя бързо прибави:

— Предполагам, че е проява на мъжественост да няма доверие на жени шофьори.

Никакъв отговор. Единственият звук в малката вила беше пулсът ѝ в слепоочията и помръдването на лапите на Пини, докато спеше и сънуваше, че гони зайци или нещо друго.

— Какво каза Елиът, след като му обясни за катастрофата?

— Той не знае.

— Защо? Много ли е зле поршетото? — Би ѝ било неприятно да се изправи пред Елиът с новината, че ценното му притежание има малка драскотина.

— Съсипано е.

Тонът му бе равен, но тя веднага реши, че е открила пукнатина в бронята му. Броуди е предпочел да дойде тук, вместо да каже на брат си, че е разбил поршетото. Елиът не бе смъртоносно оръжие като Броуди, но с право бе заплашителен.

— Съсипано? — повтори тя, като го погледна отново. Броуди имаше дълбока рана на челото, дрехите му бяха изпокъсани, но иначе не изглеждаше да е претърпял сериозен сблъсък. — Предполагам, че наистина си имал късмет.

Устните му се разтвориха така, че някой би могъл да го обърка с усмивка:

— Късметът няма нищо общо.

Тори почти се страхуваше да попита:

— Какво имаш предвид?

— Кормилната уредба излезе от строя при Склона на мъртвеца. Поршетото се прекатури от скалата.

— О, господи!

Тори го зяпна, бе зашеметена и се чудеше дали спокойствието му не е резултат от шока. После реши, че катастрофата може да е нищо в сравнение с другите заплашващи живота изпитания, с които се бе

сблъсквал в кариерата си. За него опасните ситуации бяха нещо обичайно, а не изключение.

— Как се върна тук? — попита тя.

— Пеша.

— *Пеша?* В твоето състояние? Та това са поне пет мили. Може би повече.

— Не е толкова далеч, ако вървиш по пожарникарските пътища — каза той. — Пини ми даде тази идея.

При споменаването на името му лабрадорът се събуди и наклони глава към Броуди. Тори се загледа в мъжа. Тя живееше тук вече почти пет години, но се съмняваше, че в средата на нощта ще може да намери пътя през хълмистия терен, където лозята се нареждаха подобно на парченцата от пъзел.

— Защо не се обади в полицията?

— Трябваше да помисля за катастрофата.

— Защо? — попита тя, а той сви рамене, изражението на лицето му не говореше нищо, а очите му още по-малко.

В настъпилата тишина ѝ хрумна изненадваща мисъл. Дали Броуди съзнателно не бе потропал на нейната врата, защото искаше да поговори с нея? Вярно, „Сребърна луна“ беше заключена, но човек с неговите умения лесно можеше да влезе в сградата.

Веднъж ѝ бе споменал, че е възможно да му дотрябва приятел. Може би искаше приятел сега, но не знаеше как да се изрази.

Малко бе научила тя за Броуди, но знаеше, че е мъж, който не споделя чувствата си с много хора, може би с никого. Сега бе дошъл *при нея*, но продължаваше да е все така резервиран. Не бе сигурна какво да направи или да каже, за да го измъкне от черупката му.

Пресегна се и докосна бузата му. Леко го погали, наболата брада боцкаше върха на пръстите ѝ, после вдигна ръка, за да обхване бузата му с дланта си. Очите ѝ се приковаха в неговите и Тори мълчаливо се опита да му предаде, че може да ѝ се довери. Би направила всичко, което е по силите ѝ, за да му помогне.

Не успя да разгадае дълбините на очите му, но чувствата, преминали през тялото ѝ, я оставиха малко зашеметена. Преглътна два пъти, опита да разчупи образуващата се в гърлото ѝ буца и да успокои лудешкото биене на сърцето си.

— Обясни ми защо трябва да си помислиш за катастрофата — каза тя, а гласът ѝ бе малко по-силен от шепот.

За един продължителен миг настъпи тишина и Тори си помисли, че той ще откаже да обсъжда мотивите си. Тогава Броуди проговори, думите му бяха добре премерени:

— Опитвах се да реша дали кормилният механизъм се е повредил случайно... или брат ми се е опитал да ме убие.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Броуди гледаше как зелените очи на Тори се разширяват от изненада. Остави въпроса да виси във въздуха. Ръката ѝ все още докосваше бузата му, но сега бе напрегната заради потисканата емоция.

Кажми нещо, мълчаливо я подтикваше той. Кажми ми какво мислиш.

Броуди имаше нужда от помощта ѝ, за да се справи с дилемата си. Ето защо я бе потърсил. Беше се изправял и преди пред ситуации на живот и смърт, но сега бе много по-сложно. Не само брат му беше замесен, но и тази жена.

Виктория Андерсън.

Самото ѝ име звучеше мелодично и го караше да забрави мъчителния удар и дългия път в тъмното по малко използваните черни пътища, които водеха до хотел „Сребърна луна“. През целия път бе размишлявал по проблема си, но умът му непрестанно се връщаше към Тори.

Искаше му се тя отново да погали бузата му с нежните си пръсти, точно както преди малко. Копнееше за нещо повече от бегло докосване. Испитваше болка не само заради нараненото си тяло, но и заради желанието си да я прегърне. Чувството бе настойчиво, сложно, една обезпокоителна емоция, неизпитвана до сега.

При отварянето на вратата светлината бе преминала през ефирното оправдание за нощничка. Той бе изтощен, бореше се с болката, но въпреки това тялото му отговори незабавно на примамливата гледка — високи, добре оформени гърди със стегнати зърна на върха, които повдигаха тъничката материя. Трениран да възприема всичко с един поглед, бе забелязал и талията, която можеше да обхване с ръце, и заоблените, но все пак стройни бедра.

О, по дяволите!

Само споменът предизвика желание в натъртените му и наранени крайници. Би дал всичко, за да я почувства под себе си, да усети

стегнатото вкопчване на тялото ѝ около своето. Прилив на копнеж го прониза като удар в корема.

Трябва непременно да се изплъзне от магията. Да си тръгне сега! Здравият разум му говореше да запази всичко вътре в себе си.

Нямай доверие никому.

Накрая Тори каза:

— Да те убие? Елиът никога не би направил такова нещо! — Ръката ѝ се отпусна надолу. — Божичко, какво те кара да мислиш така?

Начинът, по който тя бързо скочи в защита на брат му, предизвика внезапен прилив на съжаление у него. Той се отдръпна, отдалечи се от нея, знаеше, че е разкрил прекалено много от себе си.

Тори чу собственото си дълбоко поемане на дъх. О, господи, помисли си тя. Броуди се отдръпва. Погледът, дето ѝ хвърли, носеше смисъл, който не можа да разгадае добре. Мигът се удължи, тялото му се стягаше все повече с всяка изтичаща секунда. Той ѝ напомняше ранен лъв, готов да се защитава.

— Броуди, моля те! Плашиш ме — прошепна тя.

Изразът му се смекчи, стана по-малко заплашителен. Той се пресегна и отмахна кичур коса от лицето ѝ, като го сложи зад ухото. Изглеждаше замислен сега, не обезпокоен или ядосан, приближи се още повече.

— Не исках да те плаша. — Устните му бяха само на сантиметри от нейните, очите му бяха така близо, че тя за първи път забеляза мъничките черни петънца в дълбоките сини ириси.

Въобщо не бяха заплашителни, премрежените му очи отразяваха възбудата, която вероятно кипеше в него. Неочаквано сърцето ѝ започна да тупти така силно, че едва успяваше да диша. Всеки миг щеше да я целуне.

Тори не искаше той да я целува. Искаше да го разбере. Нещо се разтърси в нея, разби се на хиляди назъбени парченца. Този мъж бе самата противоположност на всичко, за което копнееше, и все пак тя беше... свързана с него по начин, който все още не можеше да определи с думи.

— Броуди, кажи ми какво се случи.

Очите му отново се захлопнаха, отдалечиха се от нея. Тя докосна бузата му с върха на пръстите си и леко започна да прокарва линия по

мъжествената извивка на челюстта му, опитваше се да достигне до него.

— Моля те, обясни ми какво имаше предвид. Искам да зная.

Мина известно време, преди той да каже:

— След като ти си тръгна, ние отидохме в библиотеката и си поговорихме за работа.

— Добре ли мина разговорът? — подсказа му тя.

— Да, така мисля. — Гласът му изглеждаше напрегнат, като че ли се бореше да овладее някаква вътрешна емоция. — На тръгване ми се стори странно, че Елиът ми предложи поршето си. Очаквах да използвам рейндж роувъра или може би ягуара на баща му.

Който е и твой баща, безмълвно произнесе тя, като отново забеляза, че Броуди никога не го изричаше.

Гласът му беше много тих и все пак носеше фатален нюанс, който разкриваше колко обезпокоен е всъщност. Много тънка промяна в интонацията, повечето хора биха я пропуснали. Тя обаче придобиваше фина настройка към него и започваше да разбира какво става зад невидимата бариера, която той издигаше между себе си и другите.

— Вървеше чудесно по-рано, когато Елиът ме заведе да видя къде кацат ястребите.

— Но ти не си шофирал. Не си пробвал в действителност управлението, нали?

— Не, но Елиът кара, сякаш смъртта му е по петите. Предполагам, че някой е разхлабил болтовете, които придържат предавателните кормилни пръти. По онзи неравен път, с високата скорост, валът на кормилния механизъм щеше да се отдели, но не стана така.

— Чак по-късно, когато ти си седнал зад волана — вметна тя и той кимна. — Колко време е необходимо, за да се отвъртят болтовете на предавателните кормилни прътове?

— Няколко минути, ако знаеш какво правиш.

Усети как гърлото ѝ се свива и се задушавя. Виждаше как Броуди наистина вярва, че Елиът се е опитал да го убие. Без значение колко добросърдечен изглежда Елиът, една частица от своя характер той никога не разкриваше. Точно като брат си, помисли си Тори и неочаквано осъзна колко много си приличат двамата.

— Можеше да умреш — промълви тя, като повтори вече казаното от първия миг, в който чу за катастрофата на Склона на мъртвеца, само че този път сърцето ѝ биеше до пръсване и едва успяваше да произнася думите. Какво ѝ става? За няколко минути загрижеността ѝ се бе превърнала в неимоверен страх.

Не се приближавай, крещеше рационалният ѝ ум. Не си позволявай да се привързваш.

— Не умрях — отговори той с успокоителен глас, който в следващия миг се изпълни с ожесточение. — Ще трябва нещо по-голямо, за да ме убият.

Ожесточението и яростта останаха да висят във въздуха за миг и я оставиха безмълвна. Най-накрая Тори каза:

— Може би е някой от другите. Има нещо макиавелистично в целия клан. Някои от тях не е ли имал възможност да бърника по поршето?

Броуди сви рамене пресилено, като опъна шевовете на мръсната си риза:

— Възможно е, но Елиът печели най-много от смъртта ми.

Тя отвори уста, за да започне да спори, но после я затвори. Елиът би бил много по-богат, ако Броуди е извън картинката, не можеше да го отрече. Искаше ѝ се да помисли за ситуацията и да я обсъди с баща си. Но най-много от всичко ѝ се искаше да постави известна дистанция между себе си и Броуди. Напълващото ѝ емоционално притегляне към него я плашеше.

Тори стана и разчупи тъпичката връзка помежду им.

— Ще взема ключа от къщата. Скоро ще съмне. — Тя изтича към рафта и грабна ключа. — Тогава ще решим какво да правим.

— Добре, но първо имам нужда от помощта ти.

Тори се обърна и видя как Броуди става, сваля вратовръзката си и я захвърля настрани. Какво прави той? Намигна ѝ, смъкна скъсаната риза, като откъсна бодилите, които бе забелязала по-рано на ръката му. После пушна ризата в краката си.

О-о-о, господи... имай милост!

Броуди бе по-мъжествен и по-внушителен без дрехи, отколкото си го бе представяла. Мускулест, без да изглежда като спортист за вдигане на тежести. Висок, все пак... той изведнъж се обърна и тя видя, че гърбът му е раздран и покрит с червени ивици и засъхнала

кръв. Със свалянето на ризата бе издърпал много от забелязаните по-рано бодили, но други бяха останали, а някои се бяха пречупили, като оставяха осили да стърчат от кожата му. Тори пусна ключовете на масата.

— Ще взема пинсетите. Ти легни на канапето. — Тя забързано отиде в банята и започна да рови в чекмеджето за козметика. Най-накрая откри пинсетите, с които си скубеше веждите. Изми ги с топла вода и се върна в другата стая с нова купчина антисептични тампони. Замръзна на мястото си.

— Крайно време беше. Човек може да умре, докато те чака.

Броуди се бе проснал на леглото ѝ по корем, беше гол, само единият край на цветния чаршаф покриваше дупето му.

— Какво правиш? — думите едва излязоха от гърлото ѝ.

Той наклони глава и я погледна над голото си рамо с усмивка-убиец:

— Задните ми части и краката ми отзад също имат бодили.

Тя бе прекалено смутена, за да каже нещо. Той беше прав, разбира се. Задната част на добре оформения крак беше обсипана с бодили. Можеше само да си представя какво се крие под чаршафа.

— Цяла нощ ли ще стоиш там и ще се дивиш над тялото ми, а?

— Аз не се дивя — отговори му, с право горда от уверения си глас. — Мисля си, че някои от тези червени ивици изглеждат инфектирани. Ще ми трябват още антисептични материали.

— О, това не е нищо. Веднъж ме простреляха в крака и получих гангрена. Трябваше да отрежат парче от бедрото ми. Искаш ли да видиш? — Той се пресегна назад и започна да дърпа малката част от чаршафа, който покриваше дупето и горната част на бедрото.

— Не! Не се тревожи! Ще повярвам на думите ти.

Броуди отпусна глава на възглавницата ѝ и опъна дългите си ръце, после сграбчи таблата от ковано желязо на леглото, а мощните му бицепси се раздвижиха. Движението беше котешко, грациозно, но все пак у него нямаше нищо женствено. Опъването сякаш подчерта мъжествените контури на тялото му.

Тори направи две колебливи стъпки към голямото легло. То изглеждаше огромно и самотно, когато лежеше в него, но сега сякаш бе прекалено малко за двама им. Броуди се беше проснал под ъгъл и заемаше по-голямата част от пространството. Тя постави

антисептичните тампони на нощното шкафче и приседна на празното място до него.

Лицето му бе обърнато настрани върху светлолилавата възглавница и той продължаваше да държи желязната табла с ръце. Вдигна поглед към нея и устните му се извиха, придавайки му леко развеселено изражение. Какво точно бе толкова смешно? Че е гол в леглото ѝ?

Каква беше алтернативата? Погледна встрани. Броуди беше прекалено висок, за да легне на канапето, а бодилите трябваше да се махнат, преди да се получи инфекция.

Без съмнение той усещаше колко неудобно се чувства тя с гол непознат мъж, независимо от обстоятелствата. И се забавляваше. Тори го пренебрегна и се съсредоточи върху контузиите.

Единствената сериозна рана беше на челото, но кожата около бодилите на гърба му ставаше тъмнолилава. Дълбоки наранявания, осъзна тя. Беше паднал върху гърба си с голяма сила, значи някои от бодилите може да са се забили прекалено дълбоко и няма да може да ги извади с пинсети.

— Може да те заболи — предупреди го тя, като извади първия осил, който намери, после го постави върху тампона.

Пини дотича и положи глава на коляното ѝ. Изскимтя с нисък, съчувствен звук, докато тя махаше някои от другите големи бодили, които не бяха излезли при свалянето на ризата. Броуди не трепна, дори когато тя трябваше да стисне кожата, така че да се покаже достатъчна част от осила, за да го издърпа.

След като свърши с горната част на гърба му, Тори изтри ожулената плът с антисептичен тампон.

— Не мога да извадя някои от по-малките крайчета, които са се отчупили. Вече са започнали да загнояват. Ще трябва да отидеш на лекар утре сутрин.

— Не се безпокой. — Гласът му беше дрезгав и заглушен от възглавницата.

Дюшекът се размърда и Броуди погледна през рамо.

— Къде отиваш?

Тори се бе забързала и русата ѝ коса се развяваше около раменете.

— Имам лосион с алое. Ще облекчи зачервените места.

— Чудесно! — измърмори той във възглавницата си. Точно от това имаше нужда: още разтривки. Нежните ѝ ръце отново да допират кожата му. Чия идея беше това, все пак? Мълчаливо се прокле. Защо не бе изчакал до сутринта и не бе отишъл до поликлиниката...

Отговорът му хрумна в следващата секунда: защото искаш да бъдеш с Тори. Това е само извинение.

Броуди усети как дюшекът пак потъва при сядането ѝ до него. Погледна през рамо и се прокле за глупостта си. Тъничкият пеньоар се бе смъкнал от едното рамо и предлагаше еротичен поглед върху горната част на гърдите ѝ. Многообещаваща цепнатина.

Той зарови нос във възглавницата и преброи до десет. Съскащият звук от стискането на пластмасово шише бе последван от студена струйка лосион по гръбнака му и замайващ аромат на алое. Тя лекичко размаза крема с кратки, кръгообразни движения, които съвсем определено бяха еротични.

Тори се зае със стегнатите мускули на врата му. Там нямаше тръни, но Броуди бе напрегнат от катастрофата, която едва не му бе коствала живота. Бавно, благодарение на нежните движения, напрежението отслабна.

— Приятно ми е — промърмори ѝ той. Ръцете ѝ се придвижиха леко нагоре, изследваха чувствителната кожа зад ушите му, където започваше косата. Въпреки охлаждащия лосион, който бе втрила в гърба му, лепкава пот се образува на челото му. Непреодолим глад се разля по всяка частица от тялото му.

От момента, в който се съблече и се хвърли на леглото, все бе възбуден. Доста женствените светлолилави чаршафи му се сториха глупави, но бяха изключително меки и носеха нейното ухание. Тя използваше някакъв аромат на цветя и той напояваше възглавницата ѝ, изпълваше дробовете му. Възбуждаше тялото му.

— Ами, струва ми се достатъчно забавления засега. — Ръцете ѝ се отделиха от врата му, а той стисна зъби, за да не започне да я моли да продължи. — Трябва да извадя останалите ти тръни.

Броуди използва възможността да намести по-удобно тялото си. С тази скорост ще му посинеят топките и ще отиват на останалите му синини. Скръцна със зъби и остави носа си заровен във възглавницата, докато тя обработваше долната част на гърба му.

Издърпването на няколко дълбоко забили се бодили направи чудеса за напъпващата му ерекция. Тъкмо започваше да подозира, че тя нарочно го тормози, когато усети струйка хладен въздух в основата на гръбнака си.

— О, господи — ахна тя. — Погледни това.

Той вдигна глава от възглавницата:

— Стегнати кифлички, а?

— Много смешно! Как се е озовала тази кал под панталоните и под бельото ти?

— Едва ли би искала да разбереш. — Той отново си представи безумното изплъзване от Склона на мъртвеца. — Вярвай ми.

Тори не можеше да не забележи колко стройни са кръстът и бедрата на Броуди в сравнение с широкия му гръб. Тенът му свършваше при талията. Тори задържа чаршафа върху една част от дупето му и внимателно прегледа другата за бодили. За щастие двата пласта — единият на слипа и единият на панталоните — го бяха предпазили.

Нямаше друг избор, освен да докосне голото му дупе и да извади тръните, които намери. Свърши бързо с едната страна. Само за да се увери, че няма осили от другата страна, тя надникна под чаршафа. За щастие, кожата бе гладка като бебешка. Както и при гърба и ръката му, всичките наранявания бяха от едната страна, сякаш той се бе приземил настрани.

Броуди я погледна със закачлива полуусмивка:

— Трябва да призная, че имам железни кифлички.

Тя го преобърна на една страна върху голото бедро:

— Не мисля така.

— Продължавай. На мен ми се доспива. — С пресилена въздишка той отпусна глава върху възглавницата.

Тори внимателно загърна чаршафа около задните му части и се опита да не надзърта между краката му. Въпреки че направи големи усилия, успя да види мъничко. Преглътна с мъка и се зае с работата.

— Не пропускай нищо — предупреди я Броуди, а гласът му звучеше сякаш едва сподавя смеха си. — Не искам да получа отравяне на кръвта.

— Няма да имам чак такъв късмет.

Върху каквито и храсти да бе паднал, по крака му бяха останали по-малки, по-трудни за вадене тръни от онези, дето бе извадила от гърба му. Има най-дългите крака, помисли си тя, докато го преглеждаше. Те имаха тен също като гърба му и бяха много мускулести. Косъмчетата, обсипали краката му, подчертаваха още повече неговата мъжественост.

Беше съвършен. Почти. Лявото му бедро имаше отстриани дълбок, като издълбан белег. Тори се пресегна и го погали.

— Тук ли са те простреляли?

Две минути тишина, после приглушено да се дочу откъм възглавницата. Очевидно Броуди заспива. Тя започна да работи прилежно, като махаше дузината трънчета, които изпъстриха кожата му. Бавно се спускаше надолу и сякаш ѝ отне часове, за да стигне до прасците, където имаше по-малко осили. Дотогава вратът ѝ започна да се схваща.

Тори се изправи и се изпъгна назад, за да облекчи напрежението.

— Мисля, че тук трябва още алое.

Той не отговори и тя предположи, че е заспал. Ръцете му все още обгръщаха таблата от ковано желязо, но вече не я стискаха така здраво. Като внимаваше много да е изключително нежна, за да не го събуди, Тори размаза лосиона с върха на пръстите си. От глезена нагоре по прасеца нямаше проблеми, но горната част на бедрото му изглеждала прекалено интимна област. Би я избегнала напълно, но точно там най-много трънчета бяха пробили кожата и я бяха оставили одраскана и с червени ивици.

Тори размаза успокояващото алое, но страхотно предпазливо избягваше вътрешната част на бедрото. Там нямаше никакви белези и все пак тя не можа да се въздържи да провери — само за да се увери.

Броуди стисна очите си и се опита да диша нормално, докато Тори разтриваше чувствителната му кожа с този проклет крем. Алоето бе хладно, но го разгорещяваше дяволски много. *Господи Исусе Христе, питам те какво направих, за да заслужа това?*

Направи всичко възможно да се престори на заспал, когато всяко помръдване на леглото, всяко докосване му напомняше, че тя е полугола и само на няколко сантиметра от него. Ще се престори на заспал и Тори ще го остави на мира за известно време, в противен случай ще бъде дяволски смутен.

Тори приключи с размазването на крема и се загледа в равномерните, ритмични движения на тялото на Броуди. Беше заспал. Ами, кой би го обвинил? Тя самата бе изтощена.

Тори се подпря на леглото и се надигна, после спря, тъй като не успя да се въздържи да го погледне. Много, прекалено много ѝ влияеше сексапилът му, помисли си тя и рязко си пое дъх. Представи си предната част на бедрата му, притиснати към нейните чаршафи.

Какво, по дяволите, прави Тори? Беше ужасно тихо зад гърба му. Броуди все още усещаше тежестта ѝ върху леглото и топлината на тялото ѝ, където то се докосваше до неговото. Макар че беше твърд като кокал, продължаваше да диша бавно и отмерено, така, както бяха научени тюлените, за да не ги откриват.

Чакаше.

Нито тогава, нито по-късно, нито и след милион години Тори би могла да обясни какво направи след това.

Тя се наведе над него и внимателно погледна лицето му, което бе полускрито от възглавницата. Той е страховит и опасен, бе сигурна, но освен това беше най-пленителния мъж, който бе срещала. Дори когато си почиваше, сдържаната свирепост на тялото му я очароваше.

Тори се наведе още по-близо, надвеси се над врата му. Миризмата на антисептика се смесваше с определено мъжка миризма. Тя я остави да пропие дробовете ѝ, а с нея долови и полъх от афтършейв с ухание на гора. *О, господи, о-о господи...*

Какви са намеренията ѝ? Броуди заповяда на всеки свой мускул да остане на мястото си и задържахше дишането си бавно и равномерно. Но не можеше да контролира кръвта, пулсираща във вените. Гореща, буйна кръв.

Тори се приближи още повече, гърдите ѝ докосваха меко гърба му. Тя разтвори устни и лекичко целуна извивката на врата му. С върха на езика опита вкуса на кожата му. Солена, с остър вкус и прекалено секси.

По дяволите! Броуди почти се поддаде. Ако тя не бе престанала да целува врата му в същата тази секунда, той щеше да я претърколи по гръб и да ѝ покаже нещо адски повече от целувките.

Тори знаеше, че е на опасна територия и се премести встрани на леглото, бе шокирана от действията си. Ами ако той се бе събудил и я

бе хванал да целува врата му? Броуди никога нямаше да разбере, че това е само моментен импулс — нищо повече от временна лудост.

Той така се бе извил на леглото, че не й оставаше много място, но тя се опъна до него. Ще го остави да си почине няколко минути, после ще го събуди, ще му даде ключа и ще го изпрати в стаята му. Междувременно тя използва възможността да помисли за него, опитваше се да анализира защо го намира за толкова неустоим.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Лу Едуардс надникна през капаците на прозорците на апартамента си в хотел „Сребърна луна“. Тънка сива ивица се прокрадваше зад хълмовете и предвестяваше идването на новия ден. Ще изминат няколко минути преди слънцето да си проправи път към тази част от долината. Имаше малко време, преди да съобщи на дъщеря си наученото от шериф Уесткот късно снощи.

Погледна към вилата, където живееше Тори. Там светеше, което бе странно. Тя имаше проблеми със съня нощем, но обикновено успяваше да заспи преди изгрев-слънце. Често трябваше да отвори вратата ѝ, да пусне Пини да излезе и после да я събуди за закуска.

— Може би най-сетне успява да преодолее Конър и отново започва да спи нормално — промърмори той на себе си.

Лу се облече и забърза надолу към кухнята, умът му бе зает със статията, която пишеше за „Сан Франциско хералд“. Голяма история, помисли си той, като включи фурната, за да приготви сладкиша. Беше приготвил тестото вечерта, след като сервира коктейлите и ордъворите на гостите.

Закуската бе неговата запазена марка и не искаше да разочарова посетителите си от Изтока. Подозираше, че един от тях е репортер от известно списание за туризъм. Извади домашно приготвените наденички от хладилника и реши, че има достатъчно време да поговори с Тори, преди печката да се затопли.

Забързано излезе навън и се наслади на хладния освежителен въздух. Поздрави го тишината, тежката тишина, дето често настъпва през есента и е причинена от ниската мъгла, която се прокрадва близо до земята и заглушава всеки звук. Мъглата се издигаше до колене, ала въздухът над нея бе ясен. Лек ветреца раздвижи величествения дъб в градината и някъде високо, забелязващ се само като тъмна сянка, един ястреб, носейки се по вятъра с широко разперени криле, прелетя над лозята в търсене на закуска.

Лу се спря пред вратата на вилата с вдигната ръка, готов да почука. През остъклената част обаче нещо странно привлече вниманието му. Вгледа се по-внимателно, надникна през дантеленото перде, което частично покриваше прозорчето на вратата.

От този ъгъл можеше да види отвъд малкото антре, в нишата до леглото. Тори спеше до мъж. Лу се отдръпна бързо, като си каза, че не бива да нахлува в съкровения свят на дъщеря си. Любопитството обаче го победи и той си открадна нов поглед.

Пини се бе свил на килимчето до леглото, а нощната лампа бе включена и хвърляше топла, златиста светлина върху една много интимна сцена. Мъжки дрехи бяха разхвърляни навсякъде. Тори се бе сгушила до мъж, чиято ръка я обвиваше собственически. Тя се размърда в съня си и той я придърпа още по-близо.

Лу се отдръпна и си каза, че е естествено Тори и Елиът да спят заедно. Бяха сгодени. Само глупак би си помислил, че не са интимни, макар досега да бяха проявили голяма дискретност.

Лу тръгна обратно към кухнята, но изведнъж се закова на мястото си. Това *не беше* Елиът Хок в леглото ѝ. Не успя да види лицето на мъжа, но репортерската интуиция му подсказа, че мъжът с дъщеря му беше Броуди Хок.

— Въобще не е в характера ѝ — каза си той на глас. — Тори не е жена, която би скочила в леглото с брата на годеника си, когато едва познава.

Опита се да убеди себе си, че греша и че мъжът би трябвало да е Елиът. За да провери, отиде до паркинга за гости и потърси черното порше на Елиът.

Имаше едно порше, но то бе взетото под наем от Броуди, беше му го показал предишния ден.

Сторило му се бе странно, че и двамата братя карат съвсем същата кола. Беше забелязал и други прилики. Носеха един и същи тип слънчеви очила и имаха същите маниери. Лу беше чел статистики за близнаци, отгледани отделно, които си избират същите хобита, имат една и съща професия и дори жените им си приличат.

Но това тук бе различно.

Имаше само една Тори и тя бе сгодена за Елиът. Тори, която той познаваше, детето, което бе отгледал, никога не би измамила годеника

си. *Никога не казвай никога*, напомни си той. В кариерата си на репортер-детектив се бе срещал с доста странни неща.

Мина покрай къщата и се запъти към задната врата. Какво я бе прихванало дъщеря му? Забеляза, че двамата с Броуди са привлечени един от друг, но не можеше ли тя да почака и да развали годежа или нещо подобно?

Леко хрущене от стъпки привлече вниманието му. Слънцето вече бе изгряло, то плетеше някаква своя магия и шареше небето с мек кехлибарен цвят, който преливаше в тъмнорозови нюанси. Някой от гостите сигурно бе станал, за да наблюдава есенния изгрев.

Присви очи на светлината и зърна Катрин — как ѝ беше фамилията? — да идва по пътеката. Трябва да е била на черния път, който свързва лозята, реши той, след като я видя да тръгва към задната градина. Какво е правила там по тъмно?

Тя го забеляза и му помахаша, а той отвърна на поздрава ѝ, като все още се опитваше да си спомни фамилията. Друг момент от остаряването, помисли си Лу. Катрин беше хубава възрастна жена със страхотни крака и атлетично тяло.

Той тръгна към нея и заговори с тих глас, за да не събуди останалите:

— Рано си станала.

Кафявите ѝ очи се присвиха в ъгълчетата и се показаха дълбоки бръчици, които сочеха, че се усмихва често.

— Ранното ставане е съдбата на орнитолога — посочи към бинокъла на врата си. — На изгрев и залез. Тогава се виждат най-много птици.

— С бинокъл за нощно гледане?

Тя се усмихна топло, непринудено и той си спомни, че предишната вечер, по време на коктейла, му се бе усмихвала няколко пъти. Не ѝ бе обърнал внимание, както и на всички други жени след смъртта на Ели. Държеше се непреднамерено, напълно непреднамерено.

— Добър е, докато не стане прекалено светло. Видя ли червеноопашатия ястреб? — попита Катрин и пристъпи към него. — Трябва да си сменя биноклите, ако искам да си отметна моя дял птици преди закуска.

Лу стоеше там и си казваше, че не бива да се разсейва от стройните, почернели крака в спортни панталони и от прекрасната усмивка. Точно както бе усетил, че не Елиът е в леглото на Тори, сега бе абсолютно сигурен, че тази жена не ходеше да наблюдава птици.

— Елиът! Елиът, събуди се!

Защо, по дяволите? Та той току-що си легна. Отвори едното си око, после повдигна глава от възглавницата и примигна, беше полузамаян.

— Хайде! Събуди се!

Гласът на Рачел идваше откъм вратата. Семейство Барзини и семейство Ритво бяха прекарвали нощта по обичайния за след големи семейни събирания начин.

— Господи! — изпъшка той, поглеждайки през прозореца. Едва се бе зазорило. Защо е станала толкова рано? Какво има?

Рачел подаде глава на вратата точно когато Елиът отхвърли завивките, за да стане от леглото. Беше обут само с боксерки. Обикновено се чувстваше съвсем удобно с Рачел, но погледът ѝ сега го стресна.

За бога! Бяха отгледани заедно откакто бяха пролазили. Тя бе сестричката му, която никога не бе имал. Но сега нещо бе по-различно. Ако не грешеше, в погледа ѝ се четеше същото одобрение, забелязвано у други жени.

— Какво има? — повтори той и грабна кадифения халат от закачалката.

— Станала е катастрофа — невъзмутимият ѝ тон показваше, че едва ли е чак толкова важно.

Елиът завърза здраво халата и се обърна да я погледне:

— Какво се е случило?

Тя влезе по-навътре в стаята и обясни:

— На път за работа един от мъжете е видял малък пожар в клисурата под Склона на мъртвеца.

— Кучи син! — Той отвори със замах гардероба и грабна панталоните с цвят какви, които Мария бе изгладила и върнала обратно на мястото им при всички други панталони от тази цветова гама. — Пожар! Точно това не ни трябва.

Есента е време за гроздобер в долината Напа. Това е и сезонът, когато гъстите храсти, изсъхнали през горещото лято, може да се подпалят и да горят яростно, подклаждани от сезонните ветрове. Ако пожарите не се овладеят, те често преминават надолу по хълмовете, към лозята, където лозовите насаждения, незаменима стока, може да бъдат унищожени само за минути.

Рачел изчака, гледаше го отново с онзи хищен поглед в очите, докато той смъкваше халата, за да обуе панталоните си и да ги закопчае. Елиът се съблече и се пресегна за риза.

— Не е било горски пожар. Когато човекът излязъл и се огледал, видял, че горят останките от някаква кола.

— Някой се е преметнал през скалите. — Той издърпа черна спортна риза с щампа в цвят каки. — Нещастно копеле. Познаваме ли го?

Елиът преглътна с мъка и се замисли за хората, дошли на погребението вчера. За да се върнат на главния път, всички те трябваше да използват черния път и да минат покрай Склона на мъртвеца. Сигурно е някой познат. Молеше се да е оцелял, но се съмняваше да има такъв късметлия.

— Говорих с шериф Уесткот по клетъчния телефон — каза Рачел и той ѝ призна, че е експедитивна, както винаги. — Няма следи от тяло, но чакат да стане достатъчно светло, за да изпратят екип за претърсване там долу. Колата е напълно разбита, но се е запазила една част от капака на мотора и се вижда орнаментът. — Тя го изглежда продължително. — Порше е.

— Черно? — Елиът произнесе думата, сякаш се бореше за въздух и се строполи в близкия стол, като стискаше колана си в ръка. Вече знаеше отговора.

— Да. Черно. — Рачел изтича до него. — Когато чух в началото, си помислих, че си ти, но Мария ме увери, че спиш в стаята си.

— Броуди — прошепна той, като си спомни със стряскаща яснота усмивката на брат си, когато му каза да вземе поршето. — О, господи, не! — плесна челото си с ръка. — Дадох на Броуди да кара моето порше.

Рачел се наведе да го прегърне и зарови лицето му в гърдите си. Той се отдръпна и се изправи. Гневът се надигна в гърлото му. Господ

да му е на помощ! Как можа да причини смъртта на собствения си брат?

— Аз съм виновен. Трябваше да съм по-предпазлив. Броуди не познава пътя. Карал е поршето прекалено бързо.

Рачел вдигна вежди:

— Дал си на Броуди колата си? Ти никога не я даваш на друг, дори и на мен.

Как да ѝ обясни? Беше импулс, осъзнаване, че брат му е израснал само с ризата на гърба си. Това бе жест на любезност. Гордееше се с него, поне до настоящия момент.

— Помислих си, че на Броуди ще му хареса да покара порше. — Това бе истината, но тя едва ли му повярва, ако се съди по изражението на лицето ѝ.

Студен вятър развяваше дългата коса на Рачел и носеше със себе си миризмата на овъглен метал и гума, докато тя стоеше до Елиът при Склона на мъртвеца. Слънцето току-що бе изпратило първите си лъчи над хълмовете в отсрещния край на долината. „Екип за бедствия и аварии Напа“ бе започнал да се спуска надолу преди няколко минути и почти бе стигнал до купчината останки от обгорял и изкривен метал. Само емблемата на порше върху капака, изправен на задните си крака черен кон, като по чудо бе издържала на катастрофата.

Рачел отново се опита да привлече вниманието на Елиът:

— Не изглежда обещаващо.

Яката на късото яке на Елиът се бе обърнала, а ръцете му бяха дълбоко заровени в джобовете на панталоните. Той напрегнато следеше екипа. Не бе промълвил и дума след пристигането им. Остави тя да говори за всичко, нещо необичайно за него.

Това бе възможност да се сближи още повече с Елиът, да стане крайно необходим човек за него, реши Рачел. Елиът я изолираше все повече и повече, особено след като Броуди се появи от неизвестното. Но може би смъртта на брат му ще промени нещата.

Младата жена чу хрущенето на чакъла зад тях и погледна през рамо. Лъскаво тъмносиньо бентли спря до колата на екипа на шерифа.

— Барзини са тук — прошепна Рачел на Елиът.

Елиът все така не отговори. Погледът му бе вперен в сцената долу. Екипът за бедствия и аварии вече претърсваше останките.

— Мамка му, невероятно е — изруга тя, въпреки че рядко псуваше. — Леля Джина е станала.

— Какво?

Сега вече привлече вниманието на Елиът. Едва се бе зазорило, но все пак Джина Барзини е решила, че е достатъчно важен повод, за да се измъкне от леглото. Тя обикновено ставаше в десет и прекарваше следващите два часа в пиене на кафе и гримиране, така че да може да се появи на сцената в пиеса на Бродуей.

Както винаги Джина Барзини бе облечена за модно ревю. Рачел носеше дънки и памучен пуловер, недостатъчно дебел, за да я предпази от студения въздух, а леля Джина беше в черен костюм с панталони Армани и кашмирено поло отдолу. Шалче в червено и черно бе драматично завързано около посребрялата ѝ коса.

Рачел трябваше да си признае, че възрастната жена има осанка, царствен изглед, на който Рачел завиждаше. Може да се направи копие в по-съвременен вариант, увери младата жена себе си. Просто ще трябва да инвестира в по-хубави дрехи. Това е всичко.

Е, не съвсем всичко. Ще трябва да придобие арогантен вид, същият вид, който Джан и Джина Хок притежаваха в изобилие. Той идва от властта, реши Рачел, но също може да се имитира.

— О, господи! — извика Джина, както винаги кралица на драмата, при огледа на останките.

— Исусе, Мария и Йосифе! — Тито Барзини изкопира ужаса на жена си.

Лоренцо Барзини мълчаливо разгледа сцената и отбеляза:

— Броуди не може да е оцелял.

Елиът се спусна към братовчед си и го сграбчи за яката на коженото яке:

— Откъде знаеш, че Броуди е карал *моята* кола?

— Мария ни каза — отговори Джина вместо сина си. — Тя го е видяла да тръгва снощи.

Елиът пусна разтреперания Лоренцо и се обърна да погледне от скалата, докато Рачел се зачуди кой е събудил семейство Барзини и им е казал да дойдат тук. За нея би било по-добре да е сама с Елиът.

Миг по-късно въпросът ѝ получи отговора си. До тях спря миниван със сателитна чиния отгоре на КСТВ — от едната страна бе изписано „Очите на Напа“. Зад него, от главния път към страничната алея, се спускаха две други коли. Без съмнение и те бяха медийни.

Рачел се опитваше да измисли начин как да не допусне Джина да попадне в центъра на вниманието на всички, когато шериф Уесткот се приближи към групичката им.

— На място ли е загинал Броуди? — поиска да знае Джина. — Надявам се, че не е страдал.

Елиът вече бе съобщил, че Броуди Хок е карал колата му, така че обезпокоеното изражение на лицето на шерифа не би могло да е заради въпроса на Джина. Той закачи радиостанцията си на широкия колан до кобура и отпрати отговора си към Елиът:

— Говорих с мъжете долу. Няма никой в колата.

— Хората ти проверили ли са района наоколо? — попита Тито.

— Никъде няма никакви признаци за труп. — Шерифът продължаваше да гледа към Елиът.

— Никъде наоколо? Няма логика. Продължете с проверката — настоя Джина.

— Оттук можете да видите по-голямата част от района. Няма нищо — отговори шерифът. — Но ще продължим да търсим, за да се уверим.

Рачел видя своя ход. Докато семейство Барзини, ръководени от Джина, се обърна да поздравят медиите, Рачел дръпна Елиът настрана.

— Това не е катастрофа — заяви твърдо тя. — Броуди иска всички да се безпокоят за него.

Сините очи на Елиът я погледнаха неразбиращо:

— Защо да го прави?

— Това е част от играта му. Исква да те тормози. Съсипва колата ти, а после намира извинение, за да запази наследството. Завийда ти.

— Той не прилича на завистлив човек.

— Така ли? Запомни думите ми, Броуди е отмъстителен тип. Несъмнено действа енергично с Тори, нали?

Елиът не отговори, но тя разбра, че е подръпнала вярната струна.

— Броуди нарочно е съсипал колата ти — после Рачел изказа едно обмислено предположение. — Рано или късно той ще се появи у

Тори с някоя сълзлива история. Всичко това е номер, за да разклати основите ти и да продаде „Ястребово гнездо“ на братята Корели.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Тори се сгуши по-близо до топлото тяло, миризмата на прах, лосион за след бръснене и слабото ухание на мъжки мускус ѝ напомняха, че Конър току-що се е прибрал у дома след снимането на някаква реклама. Среднощни снимки, припомни си тя, умът ѝ все още бе замъглен от съня. Бяха се любили, след като той се върна, после се бяха унесли в сън.

Трябва да ставам и да тръгвам за работа, помисли си Тори. Денят на Конър бе приключил, но за нея едва сега започваше. Ако не побърза, ще закъснее за важната презентация във фирмата за графичен дизайн, където се опитва да си създаде име.

Отвори очи и се опита да помръдне, но усети как здравата ръка на Конър я е приковала към леглото. Освободи се от нея, не желаше да го буди, но страшно много искаше да види колко е часът. Колко ли ще закъснее?

Примигна два пъти, вторачи се невярващо в тъмнокосата глава върху нейната възглавница. Това не беше гъстата, с цвят на зряло жито коса на Конър. Действителността я разтърси така, сякаш наистина я бяха ударили.

Тя не е в Лос Анджелис заедно с Конър Андерсън. Конър е мъртъв.

Божичко! Припомни си събитията от преди зазоряване със заслепяваща бързина.

— Броуди Хок — измърмори тя под носа си.

Спомни си как го бе целунала по врата... как бе опитала вкуса му. О, господи, защо бе направила подобно нещо?

Как ръката му се бе озовала около нея? Топлината, която се бе процедила от неговото тяло към нейното през тъпичката нощница и халата ѝ подсказваха, че лежат в това положение от известно време. Сигурно е заспала така, както го е гледала.

Тори се опита да се измъкне изпод ръката му, но не можеше да я повдигне. Дори и заспал, силата му беше удивителна. Ами ако той се

събуди и я завари така? Ще си направи погрешни изводи.

Очевидно, полузаспал, я е помислил за някое от своите гаджета и я е придърпал по-близо. Ако се измъкне сега, той няма нищо да разбере. Тя се смъкна надолу, извиваше тялото си, но се придвижваше съвсем леко, за да не го събуди. Ръката му бе непосилен товар и тя не стигаше доникъде. И още по-зле, нощницата и халатът ѝ се вдигаха нагоре, към горната част на бедрата.

Броуди внезапно завъртя главата си върху възглавницата и каза:

— Хей, бейби, тъкмо започна да става интересно. Недей да ставаш.

Тори не можа да овладее изненаданото си ахване. Мъжът беше буден и я изучаваше изпод дълги, тъмни мигли с най-сините очи, които някога бе виждала. Тъмната, набола брада му придаваше мошенически, сексапилен вид, на който много жени не биха могли да устоят.

Но не и Тори. Този мъж носеше неприятности с главно Н. Може би преди няколко часа временно бе изгубила ума си, но със слабата светлина на новия ден се връщаше и здравият ѝ разум.

— Пусни ме да стана — изписка тя. — Гърбът ме болеше, затова полегнах за минутка. Сигурно съм заспала.

Броуди обвини ръка около талията ѝ и я придърпа в горещата си прегръдка, като я караше да усеща силното му тяло, дългите, здрави крака и способността му да я оковава с една ръка. Преди да успее да си поеме дъх, тя осъзна, че солидното доказателство за неговата мъжественост се е притиснало в корема ѝ.

О-о, господи! Пред себе си имаше един напълно възбуден мъж.

Тори стисна очи и се опита да измисли как да се измъкне от затрудненото положение. Ами не можеше да вини друг, освен себе си. Никой друг.

Отвори очи и се озова нос до нос с Броуди. Заради тази близост и възбудата му, притисната към меката ѝ плът, той ѝ се стори по-завладяващо мъжествен, отколкото можеше да си представи.

— Хайде, ангелче, не ми пробутвай тези глупости за заспиването. Ти ме целуна.

Какво можеше да му отговори? Тя наистина беше целунала врата му. Защо, никога нямаше да разбере, но някакъв лудешки импулс я бе накарал да го стори.

— Това бе само проверка, за да видя дали си все още буден.

Очите му се присвиха и станаха тъмносини цепнатини, който ѝ казваха, че въобще не се хваща на тази въдица.

— Наистина ли? А защо ме лижеше? Да не си нещо като канибал?

Няма как да обясня това, помисли си тя, извънмерно ужасена. Никакъв начин. Все пак каза:

— Предполагам, че беше само една малка игра.

— Разбирам. — Усмивката на лицето му би могла да бъде тест за клетвите на коя да е монахиня. — Игра. Добре, съгласен съм. Мой ред е.

Броуди вече дишаше по-учестено, очите му се бяха уголемили от сексуален глад. Устните му се приближиха към нейните и заглушиха протестите ѝ. Те бяха удивително нежни, когато се разтвориха над нейните и езикът му обходи горната ѝ устна. Една сладко-горчива болка се разгоря в бедрата ѝ, после се премести нагоре и тя разбра, че ако не прекрати това веднага, няма да успее да овладее собствените си емоции.

— Престани!

— С кое? — попита той, самата невинност. — Това?

Устните му отново потърсиха нейните, още по-настоятелни този път. Изненадваща вълна истинско желание премина през цялото ѝ тяло. Стегни се, каза си тя, преди да загубиш контрол.

— Да! Това! — Тя се извиваше в ръцете му, дърпаше се и се опитваше да се освободи. — Играта свърши.

— Не, скъпа. Аз определям кога ще свърши играта.

Той я целуна изкусително във вдлъбнатинката на шията, едно от най-чувствителните места на тялото ѝ. С бавни, тръпнещи целувки устните му бродеха нагоре сантиметър по сантиметър и достигаха до още по-чувствителната зона около ухото ѝ. Тя си мислеше, че знае всичко за сексуалните възбуди, но този път бе различно.

Нямаше никакъв опит с мъж като него. Необуздано пътешествие. Това ще бъде правенето на любов с Броуди Хок.

— Бейби, твой съм. Харесва ми тази игра — прошепна той и уверените му устни докосваха меката част на ухото ѝ.

Тори би могла да отвори уста и да му каже да спре, но кръвта ѝ бе станала гъста като топъл мед, а крайниците прекалено меки, за да ги

раздвижи. Тя осъзна, че по природа е чувствена, но физическата ѝ реакция никога не е била толкова непреодолима. От кога бе загубила контрол над собственото си тяло?

Откакто срещна Броуди Хок.

Нямаше как да го отрече. Сега бе напълно загубена.

Лу поръси сирене върху плодовата пита и се усмихна на себе си. Уилсън. Неочаквано си спомни фамилията ѝ. Катрин Уилсън. Аматьор орнитолог или поне така обясняваше на останалите гости на хотела, докато той приготвяше сутрешната им закуска. Чуваше ги как разговарят в съседната трапезария.

Катрин погледна през отворената врата и хвана Лу, че я наблюдава. Той ѝ намигна, само за да види какво ще направи тя. И тя му намигна.

Преди да се усети, Лу сложи прекалено много сирене върху плодовата пита и се наложи да изстърже част от него. Плешивият мъж в дясно беше от „Пътувания Елит“, едно от най-престижните списания за туризъм. Остин Глейсъл си мислеше, че Лу и не подозира кой е той, но Лу ненапрасно е бил репортер-детектив.

Глейсъл се регистрира и плати в брой, като възбуди подозренията на Лу. Не се искаше много акъл, за да провери уебсайтовете на всички туристически агенции. Снимката на Глейсъл беше на заглавната страница на сайта на Елиът.

Лу влезе във викторианската трапезария с огромната маса от черешово дърво и сервира плодовата пита, украсена с резенчета пресен пъпеш и местни сладки ягоди. Внушително представяне, ако смееше да си направи сам оценка. Леките му, пухкави сладкиши вече бяха на съседния бюфет заедно с кана кафе и селекция от най-хубави видове чай.

— Ухае великолепно — заяви един от гостите.

— Фантастично — обади се втори.

— Хммм — измърмори Глейсъл уклончиво. — Познаваш ли семейство Хок?

Неочакваният въпрос изненада Лу. Ако авторът на материали за туризма бе говорил, с който и да е от долината, щеше да знае, че Тори е сгодена за Елиът Хок, но Лу не обичаше да се хвали с връзките си.

— Познавам ги. — Лу премести подноса с домашно приготвени наденички от бюфета на голямата маса. — Всички в долината ги познават.

— Щях да се изкача дотам тази сутрин — каза Катрин и отново му се усмихна. — Разбрах, че в имението им има уникално ястребово гнездо.

— И аз така съм чувал — отговори Лу. Беше ходил там, разбира се, но знаеше, че Джан Хок се вбесяваше, ако непознати хора се мотаят из земите му. Лу не знаеше какво е отношението на Елиът, но не искаше да насърчава тази жена.

— Ако тръгнеш по пожарникарския черен път, ще стигнеш до ястребовата височинка, нали? — попита Катрин.

— Предполагам... — Лу се зае с пълненето на чашите за кафе. От къде, по дяволите, знае? Пожарникарските пътища не са тайна, но не бяха отбелязани на повечето карти. На места бяха обрасли с храсти и се водеше постоянна борба с местните бюрократи тесните черни пътища да се поддържат чисти в случай на пожар.

— Орнитолозите винаги знаят тайните пътеки — каза Катрин. — Редките птици се намират извън отгъпканите пътища.

Начинът, по който го изрече, разтревожи Лу, или може би бе обезпокоен заради блясъка в очите ѝ. Снощи, по време на коктейлите, Катрин Уилсън флиртуваше с него. Имаше усещането, че зад флирта ѝ се крие нещо.

В повечето случаи Лу се присъединяваше към гостите си за чаша кафе, но сега присъствието на Глейсъл го изнервяше, а Катрин го дразнеше. Като капак на всичките му безпокойства беше обезпокоителната новина, която получи късно снощи от шериф Уесткот. Върна се обратно в кухнята, за да накисне тиганите.

Искаше му се да обсъди положението с Тори, но тя бе в леглото с Броуди, което създаваше нови тревоги на Лу. Върна се сърбежът му, старото безпокойство, което го обземаше преди всеки голям разказ.

Не искам да хванат дъщеря ми наред тази каша, помисли си той и надникна през прозореца към вилата. Тори дори не бе отворила вратата си, за да пусне Пини, който обикновено се появяваше всяка сутрин и просеше от гостите му. Какво става там?

Може би не иска да знае.

Лу се обърна, за да се върне при гостите си и да провери дали нямат нужда от нещо, но откри Остин Глейсъл до лакътя си.

— „Ястребово гнездо“ е затворено тази седмица заради смъртта на Джан Хок — каза Глейсъл. — Мислиш ли, че можеш да уредиш обиколка лично за мен?

В повечето случаи Лу щеше да откаже, но сега не искаше да види „Сребърна луна“ разкритикувана на страниците на „Пътувания Елит“ или омърсявана в киберпространството на техния уебсайт.

— Нека да се обадя тук-там. Ще направя, каквото мога — обеща той на плешивия пътеписец.

— И за мен — включи се Катрин, която бе пристигнала в кухнята с празната си чиния. — Бих искала да се разходя из имението и да видя дали няма някакви необикновени птици.

Дръзка е, помисли си Лу. И двамата бяха, но събра кураж да се усмихне и да кимне. С ъгълчето на очите си улови движение пред прозореца на кухнята. Може би Тори е пуснала Пини. Вгледа се по-внимателно.

— О-о, по дяволите!

Елиът Хок и братовчедка му Рачел вървяха по алеята към вилата.

— Колата на Тори все още е на паркинга — каза Елиът на Рачел, докато вървяха към къщата. — Тя е тук, но не виждам никакви признаци от Броуди.

— Може би е дошъл и си е отишъл. — Рачел започваше да мисли, че това не е от най-блестящите ѝ идеи. Нямаше и следа от Броуди на мястото на катастрофата. Кой знае къде беше? С настояванията си, че Броуди е потрошил колата и после е дошъл да плаче на рамото на Тори можеше да постигне обратен ефект. — Трябва да признаеш, че катастрофата изглежда подозрителна. Дори и шериф Уесткот го казва.

— Елиът! Елиът! — Зачервен и запъхтян, Лу Едуардс изскочи през задния вход. — Какво правиш тук толкова рано?

Защо вика така силно бащата на Тори, зачуди се Елиът, а на глас каза:

— Търся Тори.

Лу спря, дишаше малко по-задъхано, отколкото се очакваше от мъж на неговата възраст и запречваше пътя на Елиът към вилата.

— Тя още спи.

— Няма ли да тръгва скоро за работа? — попита Рачел, преди да успее да се усети.

— По-късно — отговори Лу. — Рано е.

Двама от гостите бяха излезли през задната врата. Плешивият мъж му се струваше смътно познат, но Елиът не можеше да се досети от къде. В ума си продължаваше да вижда сцената на катастрофата и обръчите около гърдите му се стегнаха още по-здраво. Какво се бе случило с брат му?

— Елиът Хок? — каза плешивецът, като се приближи към тях. — Аз съм Остин Глейсъл.

Елиът преглътна един стон. Досадникът от „Пътешествия Елит“, който всяка година пише статия и класифицира лозята на долината Напа. Той безмилостно дегустираше пробите вино, които следваха обиколките на лозята, и ги класифицираше със звезди. „Ястребово гнездо“ винаги бе получавало четири звезди, най-високото отличие, но това може да се промени. А сега най-малко имаше нужда от лоша оценка, дадена от най-доброто туристическо списание в Америка.

— Радвам се най-после да се запознаем. — Елиът се надяваше гласът му да не звучи така фалшиво, както се чувстваше. — Умен сте. Отседнали сте в най-добрия хотел в Напа.

— Остин Глейсъл от „Пътешествия Елит“ — каза Лу. — Каква чест...

Какъв майтап, помисли си Рачел. Всеки мамеше и си пъхаше носа в делата на другите. Кога ще получи тя миг спокойствие?

Докато те си говореха за последната реколта, Рачел се изкачи нагоре по стълбите. Надникна през дантеленото перде на вратата. По дяволите!

Късметът бе с нея — големият час настъпи. Тори беше в леглото с някакъв мъж. Те се мятаха толкова буйно, че за миг не можа да различи кой е той. Бруди Хок, осъзна тя, който целуваше Тори много страстно и за момент Рачел си представи, че Елиът целува нея.

Бруди Хок в леглото с Госпожица Надменност Виктория Андерсън. До къде ли ще и стигне късметът на Рачел? В началото си

мислеше, че за целите ѝ ще е добре дошла смъртта на Броуди, но това беше много, много по-хубаво.

Мъжете зад Рачел все още обсъждаха достойнствата на френските и на калифорнийските вина. Рачел използва момента, за да планира действията си. Първата ѝ мисъл бе грубо разкриване на ситуацията, но след това реши, че да предпази Елиът от истината, ще се възприеме като по-покровителствен, по-състрадателен подход. Разбира се, няма да успее да прикрие грозната истина от нещастния човек.

— Тори вероятно е отишла на работа с велосипеда си — каза Рачел, като се присъедини към групичката долу в началото на стълбите към вилата.

— Точно така — реагира бързо Лу. — Замина преди известно време.

Лъжа. Рачел реши, че Лу Едуардс знае точно кой е в леглото на дъщеря му. Ето защо долетя така от кухнята.

— Май ни спомена, че Тори спи — каза Елиът на Лу.

Неочаквано вратата на вилата се отвори малко и лабрадорът палаво се спусна навън. Пини размаха опашка и се втурна право към Лу.

— Татко? — извика тихо Тори и надникна през вратата.

Косата ѝ изглеждаше, сякаш циклон е минал оттам, а нощницата ѝ висеше от едното рамо. Само пълен идиот не би забелязал подутите ѝ устни и широко отворени очи.

Рачел сграбчи Елиът за ръката:

— Да тръгваме. Едва ли ще искаш да видиш това.

— Да видя кое! — попита Елиът. Всички около него се държаха странно. Защо казаха, че Тори не е тук, когато очевидно беше? Просветна му и бе обзет от същото съкрушително чувство, както когато научи, че има брат близък.

— Броуди вътре ли е? — чу той въпроса си, въпреки че не можа да разпознае собствения си глас.

— Броуди? А-а...

Вратата се отвори и пресече думите на Тори. Броуди застана зад нея, беше само по едни скъсани панталони, които се бяха смъкнали на кръста и откриваха пъпа му.

Нямаше нужда Елиът да използва въображението си.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Елиът се вторачи в Тори и Броуди зашеметен; не вярваше, че двамата току-що се измъкват от леглото. Но нямаше място за съмнение. Зачервеното лице на Тори, обърканата коса, подутите устни. Пък и Броуди, полугол...

Крехкото овладяване на настроението му се прекърши.

— Копеле!

Елиът се спусна нагоре по стълбите и се нахвърли върху брат си с двата юмрука напред. Първият разярен удар се стовари в корема на Броуди — и Елиът едва не си счупи ръката. Мускули като цимент, помисли си той, а сляпата ярост заличаваше болката му. Замахна отново.

Броуди го хвана за ръката и го преметна встрани. Елиът се стовари по гръб под стълбите, виждаше само звезди пред себе си, а въздухът бе излетял от дробовете му. Преди да успее да си поеме дъх, Броуди се бе навел над гърдите му и се готвеше да размаже челюстта му с юмрук.

— Спрете! Сирете! — Тори се затича надолу по стълбите и се опита да сграбчи Броуди за ръката. — Спри! Някой ще пострада.

Елиът едва успя да чуе Тори. Юмрукът на Броуди се стовари в корема му и той изстена от болка. Рачел се хвърли върху гърба на Броуди и заби ноктите си като дива котка. Тя го ухапа по рамото, а зъбите й потънаха в твърдата плът. Това даде възможност на Елиът да нанесе удар. Кръв рукна от носа на Броуди и оплиска лицето на Елиът.

Тори скочи и сграбчи дългата коса на Рачел:

— Остави го на мира!

— Престанете! — извика Лу, но никой не му обърна внимание.

— Извикайте полицията — изкрещя един от гостите, които наизлизаха от къщата при започването на битката.

Пини обикаляше около мъжете, лаеше яростно и махаше с опашка. Очевидно кучето мислеше, че кавгата е някаква игра и искаше да бъде част от нея.

Лу изтича за маркуча, защото реши, че някой може сериозно да пострада, преди властите да пристигнат. Докато успее да се обърне и да намокри полуделите братя, Рачел и Тори също бяха вплели тела при Елиът и Броуди, така че Лу нямаше друг избор, освен да пусне водата докрай върху тях всичките.

— Достатъчно! — опита да надвика той суматохата. — Престанете веднага!

Вир-вода и останала без дъх, Тори се отдръпна. Тя направи няколко стъпки олюлявайки се и погледна надолу изумена.

— Точно така! — извика Лу на дъщеря си. — Нощницата ти е станала съвсем прозрачна.

Той продължи да насочва маркуча към двамата мъже, като проклинаше ината им. Рачел се беше претърколила на една страна и стискаше коляното си с две ръце, ала мъжете продължаваха да се борят на алеята. Елиът се биеше храбро, но беше ясно, че Броуди ще победи.

Тънкият вой на сирена преряза утринния въздух като с бич. Броуди и Елиът замръзнаха на земята, пухтяха като състезателни коне. Тори изчезна във вилата. Лу насочи маркуча към лехата с жълти хризантеми встрани от алеята.

— Полицията — обяви Остин Глейсъл с помпозен тон и Лу бе убеден, че малкият епизод ще намери място на страниците на „Пътешествия Елит“.

Колата на шериф Уесткот зави по алеята, бурканът бе пуснат, сирената виеше. Зад него имаше две полицейски коли и една медийна, както и някаква друга.

— Велики боже — извика Лу на глас. — Пресата. Как пристигнаха тук така бързо?

Очите на Елиът бяха замъглени, той примигна и видя двама от заместниците на шериф Уесткот да вървят към него. Разтърси глава, обаче ушите му продължаваха да бучат. Успя да седне изправен и примигна силно, за да проясни зрението си.

Вляво от него Броуди вече стоеше прав, кръв се процеждаше надолу по лицето му. Кървенето на носа винаги цапаше много, макар обикновено да не беше сериозно, но сега Елиът се надяваше да е счупил носа на това копеле. Поне бе отбелязал един солиден удар. Броуди беше съвсем близо до момента, в който щеше да го смачка, когато пристигна шерифът.

Шериф Уесткот спря пред Елиът, говореше нещо, което той не можеше съвсем да разбере заради бученето в ушите. Двама от заместниците на шерифа стояха точно зад него, а след тях идваха някои от репортерите, които беше оставил преди малко на мястото на катастрофата да интервюират Джина. Репортерите от Сан Франциско сигурно си бяха тръгнали, тези бяха местни.

— Какво? — попита Елиът, усещаше гадене да се надига някъде в гърлото му.

— Попитах дали трябва да арестувам брат ви за физическо насилие.

Елиът почти отвори уста да каже: „Да, по дяволите“, после реши, че мястото и времето не са подходящи. Случилото се беше нещо лично. Защо да ги накара да арестуват Броуди и така да разпространи инцидента из цялата долина?

Броуди докосна носа си с опакото на ръката, знаеше, че не е счупен, но все пак бе доста наранен. Сладникавото му братле удари носа му там, където веднъж му го бяха чупили на една задна уличка в Истанбул.

— Да ме арестувате? — предизвикателно попита Броуди дебелия шериф, чието шкембе висеше така, че закриваше колана му. — Трябва да арестувате Елиът за убийство. Опита се да ме убие.

— Да *те* убия? — Елиът се олюля на краката си. — Какво, по дяволите, говориш?

Броуди едва не му повярва, толкова искрен звучеше брат му. Едва. Но по време на дългия път до „Сребърна луна“ бе мислил много. Кой друг има мотив и възможност да го убие?

После да го представи като злополука.

Точно както смъртта на Джан Хок изглеждаше случайна.

Шерифът се намръщи на Броуди и каза:

— Дължиш ни известни обяснения.

— По-добре е всички да влезете вътре.

Като чу приглушения глас на Тори, Броуди хвърли поглед през рамо. Тя стоеше на вратата на вилата боса, но с дънки и широк червен пуловер. Очевидно току-що бе намъкнала тези дрехи, ала не се бе постарала да срещне косата си.

— Да, да го обсъдим насаме — присъедини се Лу към идеята на дъщеря си.

Броуди не изчака другите да го последват. Тръгна редом с нея, не знаеше какво да каже и се запъти право към банята. Тя ме защити, помисли си той, доста изненадан.

Е, беше му позволила да я целува, но не и без вътрешна борба. Тори го харесваше, но не искаше ли тя Елиът? Всичко започна с нейната целувка по врата му, когато мислеше, че е заспал. После го близна. Какво ли значи това?

Жени. Върви ги разбери.

Броуди се обърна настрани, за да влезе в малката баня до спалнята, в нишата, точно до антрето. Един поглед към овалното огледало изтри всякакви опити да се опитва да разгадае мотивите на Тори. Носът му бе подут и облян в кръв. Маникюрът на Рачел бе оставил дълбока бразда отстрани на врата му, която също кървеше. Да не споменаваме какви ли поражения бе нанесла на гърба му, но той виждаше само кръглият отпечатък на рамото си, където го бе ухапала.

Точно както винаги бе твърдял. Жените са не по-малко опасни от мъжете. Може би дори повече, помисли си той и наплиска лицето си с вода, за да отмие кръвта.

Когато се върна в стаята, Лу и шериф Уесткот стояха до канапето, където седяха Рачел и Елиът. Отстрани, на един стол се бе настанила Тори, сякаш имаше виновно изражение. Дрехите на Броуди все още бяха пръснати по пода, а мократа нощница на Тори бе метната върху леглото. Стаята прилича на любовно гнезденце, реши Броуди. В следващия миг си каза, че пет пари не дава.

Брат му се беше опитал да го убие — ясно и просто.

Броуди застана до Лу и се опита да улови погледа на Тори. Тя се бе притекла в негова защита, искаше му се да разбере, че той оценява този жест. Не че имаше нужда от нея. Тюлените бяха обучени да се справят с много по-сложни ситуации, но не можеше да не е трогнат.

— Какво става тук? — попита шерифът.

— Как можеш да обвиняваш Елиът, че се опитва да те убие? — вметна Рачел и от всяка нейна сричка капеше злоба. — Нелепо е.

— Така ли? — обърна се Броуди към брат си. — Стори ми се странно, че ми предлагаш поршето си. Но тогава ти си знаел, че управлението ще излезе извън строя и ще предизвика катастрофа.

— За какво говориш? — намеси се Лу.

Докато шерифът обясняваше за катастрофата при Склона на мъртвеца, Броуди не откъсваше поглед от брат си. Елиът отвърна на стоманения му поглед, без въобще да мигне.

— Колата ми си беше наред, когато те закарах до Ястребовата поляна — каза Елиът.

— Бутнал си колата от скалата, защото завиждаш на Елиът. Искал си да съсипеш колата му и да го използваш като извинение, за да получиш симпатиите ѝ. — Рачел посочи към Тори.

Тори погледна към Броуди, после бързо отмести поглед встрани. Той реши, че реакцията ѝ разкрива съмнение. Не го ли познаваше достатъчно добре, че да може да му вярва? *Не*. Свързваха ги няколко страстни целувки. Те едва ли можеха да бъдат основа за доверие.

— Ти не си бил в поршето, когато то се е разбило — каза шерифът с прикрито подозрение. — Моите хора не намериха никакви следи около колата.

— Бях скочил от поршето, много преди то да се разбие долу.

Шерифът пъкна палци в колана си и се залюля на пети:

— Хайде де! Очакваш да ти повярвам, че си скочил?

— Точно така. Предните гуми минаха над скалата и аз се измъкнах, преди задните гуми да се отделят от настилката.

Броуди не обърна никакво внимание на изуменото ахване на насъбралата се групичка. Дявол го взел, дори Тори се държеше сякаш това е невъзможно. Какво ли знаят те? Пфу...

— Лъже! — Рачел изрази с една дума мислите на всички.

Броуди насочи отговора си към шерифа:

— Аз съм лейтенант командир от американските военноморски сили, тюлен. Обучен съм да реагирам при дяволски по-трудни ситуации от тази. Стигнах земята, преди поршето да се удари долу на скалата. — Той се обърна, за да покаже гърба си на шерифа. — Приземих се върху някакви бодили.

— Господи! — възкликна Лу.

— Лесно може да е фалшифицирал всичко — изсъска Рачел.

— Не е — тихо промълви Тори. — Аз самата извадих дюзини дълбоко набити тръни.

Въпреки че Тори говореше на шерифа, Броуди усети, че коментарите ѝ са насочени към Елиът, за да му обясни защо бе хваната

в такова интимно положение с Броуди. На кой му пука, запита се Броуди.

— Ако проверите колата, сигурен съм, ще установите, че шарнирните болтове на кормилната щанга липсват. Известно време с управлението не би имало проблеми, но на неравния път, какъвто е около Склона на мъртвеца, кормилната уредба ще се разпадне. Това и се случи.

— Правдоподобна история! — с отвращение изпухтя Рачел и погледна към Елиът.

Устните на Елиът бяха здраво стиснати, докато се взираше в брат си. Бе невъзможно човек да каже какво мисли Елиът, а Броуди и пет пари не даваше за това. Той бе казал истината и една проверка на колата щеше да го докаже.

— Ще накарам да проверят ходовата част на колата — обяви шериф Уесткот.

— Не е ли възможно ударът и огънят да са заличили доказателствата? — поиска да знае Рачел.

— Ако двата болта, които държат напречните кормилни щанги, липсват, можем да предположим, че някой наистина умишлено е повредил колата. — Шериф Уесткот погледна към Броуди. — Бих могъл да те призова, че си напуснал местопроизшествието.

— Как дойде до тук? — попита Лу.

— Пеша. Доста особена седмица за мен. Срегнах се с отдавна изгубеното си семейство, после някой се опита да ме убие. Имах нужда да помисля.

— Какво те кара да мислиш, че ударът е бил насочен към теб? — попита Рачел, а ръката ѝ лежеше върху десницата на Елиът. — Това е колата на Елиът. Някой може да се е опитвал да убие него.

— Кой например? — попита шерифът.

— Братята Корели — отговори Рачел без колебание.

Шериф Уесткот бавно поклати глава и Броуди усети, че мъжът не вярва на тази теория. Броуди бе обмислил подобна възможност, докато се връщаше към хотела си.

— Защо им е на Дон и Рико да го правят? — попита шерифът, очевидно достигайки до същите заключения като на Броуди.

Явно той бе приятелски настроен към братята. До този миг Броуди бе разбрал, че районът е една много затворена общност.

Шерифът не би искал да разпитва братята, без да има много основателна причина.

— Те искат да купят „Ястребово гнездо“ — отвърна Рачел.

— По-лесно е да дадат на Броуди пари за дела му, отколкото да рискуват да ги хванат в убийство — вметна Лу.

— Никой няма по-голяма полза от смъртта ми от Елиът — намеси се Броуди.

Стаята потъна в мълчание, докато всеки претегляше положението, но никой не си отвори устата, за да оспори думите му.

Петнадесет минути след тръгването на всички Лу стоеше в кухнята и жулеше съдовете от закуска. Когато видя Елиът и Рачел да се задават по алеята, Лу бе изтичал навън, забравил сладкишите, които се лежах в във фурната. Сега те бяха твърди като подметка и също толкова вкусни.

Той стържеше загорелите сладкиши от тавичките и мислеше за дъщеря си. Тори е най-сладкият човек, когото познава, дори прекалено мила и доверлива, каза си Лу, като си спомни Конър Андерсън.

Каскадърът, който бе станал неин съпруг, бе постоянно подтикван от необходимостта да се доказва отново и отново. Рискованите му лудории най-накрая го доведоха до една погрешна стъпка и той се преби. Тори се бе тревожила заради неразумния живот на съпруга си, а Лу го бе подозирал, че е Дон Жуан.

Неустановеното работно време и честите пътувания за снимки бяха предоставяли на Конър възможности за любовни авантюри с други жени. Лу винаги се бе тревожил от чувството си, че този мъж не може да устоява на изкушения. Тори обаче никога не бе поставяла под въпрос верността на съпруга си.

— А сега ти се питаш за нейната — измърмори Лу на себе си.

Той осъзнаваше, че между Броуди и Тори съществува взаимно привличане, но въобще не бе предполагал, че са способни да действат така прибързано.

Това въобще не беше в характера на дъщеря му. Какво ли я бе прихванало?

Лу остави загорялата тавичка да се накисва и мислите му се насочиха към катастрофата на Броуди. Опит за убийство? Преди

седмица би отхвърлил напълно идеята. Сега се чудеше.

— Татко, имаш ли време да поговорим?

Лу се обърна и видя, че Тори се бе промъкнала през задната врата, докато той стърже съдовете.

— Разбира се, мила. Седни и пейни кафе.

Тори се отпусна на един стол до кръглата дъбова маса. Това беше семейното им кътче, убежището им, встрани от трапезарията, където се събираха гостите. Хубаво местенце да си поговорят, защото никой нямаше да ги прекъсне.

— Броуди тук някъде ли е? — попита тя, като сипа и за двама им по чаша кафе.

Лу приключи с наливането на обезмаслено мляко в кафето ѝ и чак тогава отговори:

— В стаята си е, взима си душ. После ще поспи. Шерифът няма да разполага с никаква информация за колата, преди да я извадят от Склона на мъртвеца и да я проверят.

— Вярваш ли на Броуди? — попита Тори.

— Да — каза Лу, без да се замисля. Имаше намерение да надене ролята си на репортер при тази история и да изчака да научи всички факти. Все пак, разследваше смъртта на Джан за статия в „Сан Франциско хералд“. Но му беше трудно да бъде неутрален, след като дъщеря му бе така дълбоко замесена.

Лу остави чашите с димящо кафе на масата и се настани срещу дъщеря си. Тя все още бе с червения пуловер, подарък от него в годината, когато отиде в университета, и дънките, които бе облякла, след като я намокри с маркуча. Беше отделила време да срещне косата си, но сякаш нищо друго не бе променила след тръгването му от вилата преди малко.

Тори си пейна глътка кафе, преглътна, после каза:

— Сигурна съм, че се чудиш какво става.

— Ти си възрастен човек. Не ми дължиш обяснение. — Така трябваше да се чувства, но беше загрижен за Тори.

Тори се загледа в кафето си продължително, после промълви:

— Ще ми се да можех да ти обясня за Броуди.

Лу изчака, обвил чашата си с две ръце, не знаеше как да отговори. Тори не бе момиче, което скача в леглото с всеки мъж, особено след като все още носеше пръстена на брат му.

— Какво за него? — подкани я той, след като тя не продължи.

— Мислиш ли, че Елиът се е опитал да убие Броуди?

Разговорът не тръгваше в желаната от него посока. Искаше да разбере за личните им взаимоотношения. Върна й топката.

— А ти как виждаш нещата?

— Аз... аз не зная, татко. Изглежда не мога да мисля логично, що се отнася до Броуди. Сигурна съм, че изглеждаше сякаш... ами, нали разбираш, правим секс, но не беше така. Честно!

Лу докосна ръката на дъщеря си:

— Вярвам ти.

— Той дойде при мен, покрит с тръни и каза, че е катастрофирал. Извадих тръните и промих раните.

Тя отново замълча, изглежда искаше да събере мислите си, а Лу каза:

— Елиът се появи и си направи погрешни изводи.

Тори се вгледа в него над ръба на чашата си. После я остави на масата и отговори:

— Не точно. Аз наистина целунах Броуди. Нямам представа какво ме прихвана. Аз... аз...

Този път Лу не я подтикна да продължи, разбра, че темата е доста чувствителна.

— Целунах го, татко. Аз започнах. Не зная защо, но не можах да се въздържа. — Тя поклати глава и дългата и коса се разпиля по раменете. — Нали ти казах, че ще върна пръстена на Елиът.

— Да, каза ми.

Лу си спомни, че тя го спомена в нощта, когато дойде да му каже, че Джан е мъртъв. Искаше да изчака с връщането на пръстена докато мине погребението и той я бе поощрил. Сега разбра грешката си.

— Аз нараних Елиът. Трябва да говоря с него, да го накарам да разбере, но как, след като аз самата не мога да го обясня на себе си?

— Влюбена ли си в Броуди?

— Не, разбира се, че не. Прекалено много прилича на Конър — загледа се за миг в тавана. — Привлича ме. Това е всичко.

Лу се отнесе скептично към това, но не даде глас на мнението си.

— Вярваш ли, че Броуди съзнателно е повредил колата на брат си?

— Не. Може да е било механична повреда или нещо друго, но Броуди не е инсценирал тази катастрофа. — Тя бавно изпусна въздуха си, после го погледна уверено. — Не мога да повярвам също, че Елиът би се опитал да убие Броуди.

— А какво ще е мнението ти, ако ти кажа как в доклада на следователя пише, че в дробовете на Джан Хок не е имало *никаква* вода?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Броуди спря в преддверието на кухнята. Косата му бе все още мокра от банята и вървеше бос. Слезе долу, за да помоли Лу да му помогне да извади едно трънче, което Тори бе пропуснала. Не можа да не дочуе думите на Лу.

— А какво ще е мнението ти, ако ти кажа как в доклада на следователя пише, че в дробовете на Джан Хок не е имало никаква вода?

— Чакай малко! Мислех си, че Джан се е удавил... — Това бе гласът на Тори от другата страна на вратата.

Броуди използва рамото си, което не бе сериозно наранено, за да побутне и отвори вратата. Мина през кухнята с думите:

— Ако не е имало вода в дробовете му, това означава, че Джан е спрял да диша, преди да падне във водата.

И двамата вдигнаха поглед, очевидно изненадани да го видят. Той прекоси кухнята, усещаше хладната дървена настилка под нозете си. Грабна един стол от кухненската маса, завъртя го обратно и го яхна.

— Точно така — кимна Лу. — Джан е спрял да диша, защото си е ударил главата в ръба на басейна, преди да падне във водата, поне това е теорията на следователя.

— Не вярвам. — Броуди насочи коментара си към Лу. Не искаше да поглежда Тори. Нямахше представа как да се държи с нея, а докато не измисли някакъв план, по-добре да стои настрана. — Мисля, че Джан вече е бил мъртъв. Злополуката е била нагласена, за да прикрие убийството му.

— Може и да си прав — отговори Лу.

— Ако има такива съмнения, защо не се повдигне обвинение? — запита Тори.

— Шерифът се е срещнал с областния прокурор и следователя. Те заключили, че е било нещастен случай — обясни Лу. — Снощи имах дълъг разговор с шерифа. Той твърди, че няма доказателства за убийство.

— Освен мотив — каза Броуди — Елиът не е знаел за моето съществуване. Мислел, е, че ще наследи лозята.

Те не продумаха нито дума известно време, но това не беше тишина от изненада. Броуди разбра, че и двамата си го бяха мислили и преди. Проблемът беше, че Тори все още не му вярваше. Тя се взираше в кафето си, за да избегне погледа му, което напълно го устройваше. И Броуди не искаше да я поглежда, ако тя наистина обмисля възможността той да е инсценирал катастрофата.

— Какво те кара да мислиш, че някой се опитва да убие теб? Не е ли възможно да са се прицелвали в Елиът? Всички знаят, че той е луд по поршето си. Кой би очаквал ти да го караш? — Тори зададе въпроса, като му хвърли само един бегъл поглед.

— Имаше няколко души, когато Елиът ми предложи колата си.

— Кой? — попита Лу.

— Братята Корели. Рачел и Джина.

Сега Тори му хвърли директен поглед, зелените ѝ очи бяха оживени:

— Той каза ли, че ще ти даде точно поршето?

— Не — призна Броуди. — Можеше да има предвид рейндж роувъра или ягуара на баща си. Никой не разбра, но Елиът настоя да изпрати братята Корели навън. Нямаше го достатъчно дълго време, за да е имал възможност да повреди поршето.

Това ѝ подейства. Блясъкът в очите ѝ угасна.

— Шериф Уесткот може би си е заложил главата в това разследване — бързо заговори Лу, като прекрати напрежението. — Не се случват много неща в долината.

— Ами палежите и случаите с маята? — попита Тори.

— Не е същото — отговори баща ѝ. — Убийството обикновено е престъпление от страст или алчност. Това са двете основни причини, заради които хората биват убивани.

— Не е ли вярно, че в повечето случаи хората познавал убиеца си? — попита Броуди. — Възможността да бъдеш убит от абсолютно непознат човек е равна почти на нула.

— Точно така. Ако Джан е бил убит, той е познавал убиеца си.

Внезапно Броуди почувства искрено съчувствие към бащата, когото никога не бе срещал. Какво ли е да си беззащитен в инвалиден стол и да се изправиш пред убиец?

„Рачел, ти не разбираш. Аз обичам Тори. Наистина я обичам...“

Рачел настъпи педала на червения си корвет и си мислеше за казаното от Елиът. *Глупак! Какво ли знае за любовта...*

След сцената във вилата Елиът и Рачел се върнаха в „Ястребово гнездо“. Елиът се мусеше през цялото време, а Рачел се опитваше да не злорадства. Женската интуиция ѝ бе подсказала, че Броуди ще потърси Тори, но не беше очаквала да ги хванат заедно в *леглото*.

Какъв късмет! Не можеше да се случи по-добре, дори и самата тя да бе планирала всичко. Елиът бе напълно унижен. Тори се превърна в история с главно И.

Проблем е как Елиът все още вярва, че обича тази гъска. Ама ще му дойде умът в главата, увери Рачел себе си.

— Елиът вероятно бърка секса с любовта — измърмори тя под носа си. — Това не е мой проблем.

Откакто стана на шестнадесет, Рачел знаеше разликата между *секс* и *любов*. Към Елиът Хок изпитваше дълбока привързаност, едно толкова силно чувство, че времето само го бе задълбочило — това бе истинска любов. Сексът беше физически акт, нищо повече.

Тя беше пристрастена към секса. Няколко ноци седмично, дори и повече, ако успееше да се измъкне, се наслаждаваше на секса си с Алекс Абрузо. Алекс бе синът на Алдо, онзи работник, който се бе издигнал до експерт на избата в „Ястребово гнездо“. Алекс беше истински жребец. Той ѝ отне девствеността на шестнайсетия рожден ден.

На Рачел понякога ѝ се искаше да обича Алекс, а не Елиът, но уви! Елиът притежаваше образованието, класата и социалното положение, които винаги щяха да убягват на Алекс Абрузо. Алекс бе талантлив, нямаше съмнение. Той бе превърнал лозята Фаралон в престижна изба-бутик за собственици, които живееха в Силиконовата долина.

Талантът не е наследствен. Алекс произхожда от работнически род, хора, които се трудеха по полята и се грижеха за лозята. Ако Алдо не бе толкова близък с Джан, никога нямаше да се издигне до главен експерт. Колкото и да ѝ харесваше сексът с Алекс, Рачел нямаше да се

унижи да се омъжи за него — не че той някога бе споменавал за женитба.

— Един хубав секс ще ме поотпусне — каза си на глас тя.

Отпусна педала на газта, когато пътят на „Ястребово гнездо“ се вля в главния път. Не можеше да си позволи още една дупка в талона за превишена скорост. Запъти се на север, по 1–29, към Фаралон, където знаеше, че ще намери Алекс.

— Броуди — прошепна тя. — Той е истинската спънка. Колко жалко, че не умря.

Рачел вдигна телефона и набра личния телефонен номер на Джина Барзини. Няма смисъл да губи времето си, докато пътува. По-добре да разбере какво знае Джина, ако въобще знае нещо.

Телефонът иззвъня четири пъти и Рачел тъкмо вече щеше да затваря, когато се обади мъжки глас: Лоренцо Барзини.

— Здравей, Рачел е. Майка ти там ли е?

— Приготвя се за интервю по телевизията. Ще трябва да ти се обади по-късно.

Още интервюта? Кучка! Присвояваше си ролята на говорителка на рода. Само почакай... На Джина Барзини ще ѝ се върне тъпкано.

— Знае ли за Броуди? — Рачел зададе въпроса с равен глас.

— Намерили ли са тялото!

Рачел бе изкушена да съобщи лично на Джина, но ѝ хрумна по-добър план. Не беше близка с Лоренцо и не знаеше къде стои. Време беше младото поколение да поеме нещата в свои ръце. Ще се съюзи ли с нея Лоренцо? На ум хвърли зара.

— Лоренцо, можеш ли да пазиш тайна?

— Разбира се — отговори той малко прибързано.

— Броуди е жив. Той е скочил, когато поршето е полетяло над скалата.

— *Скочил?* — Шепотът му бе едва доловим.

— Да. Можеш ли да повярваш?

— Не е ли мъртъв?

— Не. Съвсем жив е.

Тя се извини и затвори. Ще каже ли Лоренцо на майка си или ще ѝ позволи да се изложи пред телевизията, като оплаче смъртта на Броуди, който всъщност беше жив?

Лоренцо бе достатъчно красив и умен, но майка му винаги го бе пренебрегвала. Единственият мъж в живота ѝ, който бе имал значение, беше нейният брат. Сега, след смъртта на Джан Хок, майката на Лоренцо можеше да се посвети на най-важния човек в живота — Джина Барзини.

Какво можеше да очаква Лоренцо занапред, освен мизерна заплата в имение, което вече бе изпаднало във финансови затруднения? Ако Броуди умре, делът му ще бъде разделен между Джина и семейството на Рачел. Джина може да поживее още трийсетина години, преди Лоренцо да наследи нейния дял.

Рачел си помисли, че за съответната цена Лоренцо може да премине на нейна страна. Нека бъде *тяхна* страна. Ако не сложи Елиът в джоба си и тя самата няма да е в по-цветущо състояние от това на младия Барзини. Дори Броуди да отиде шест фута под земята, баща ѝ и тъпите ѝ братя ще разделят наследството с леля Джина.

Рачел караше и обмисляше своя план, напълно доволна от себе си. Зави по страничния път, който водеше към лозята Фаралон. Компютърджиите поне имат достатъчно пари, че да асфалтират шосето си, помисли тя, като сравни този път с изровената алея към „Ястребово гнездо“.

Е, добре... Някой ден и техният път ще бъде асфалтиран. Тя ще поръча и нова табела. Няма да е златно листо, подобно на онова, покрай което току-що премина. Ще бъде изискано. Не беше сигурна какво точно иска, но имаше време да помисли.

Размина се на пътя с позната синя тойота пикап, която идваше от имението. На Рачел ѝ бе необходимо известно време, за да осъзнае, че зад волана седи Алдо Абрузо. Защо е тук по средата на деня?

Експертът рядко напускаше работното си място. Точно сега възрастният мъж трябваше да обръща бутилки колкото се може по-бързо. Обикновено, след като приключи с тази дейност, Алдо започваше да дегустира съчетания от пенливи вина, опитваше часове наред, докато установи коя е най-добрата смес.

Рачел паркира корвета и влезе в съвременен оборудван склад, очаквайки да завари Алекс да управлява дейностите, както обикновено. Нямахте го. Един от мъжете каза, че е отишъл в къщата заедно с баща си.

Интересно, помисли тя. Алекс и баща му си бяха взели почивка. Обикновено двамата мъже все нямаха време да отдъхнат.

Рачел не си даде труда да позвъни на входната врата на огромната къща в стил Санта Фе, която бе проектирана от някакъв изключително скъп архитект от Ел Ей, нает от компютърните досадници. Собствениците рядко идваха в долината. Алекс живееше в едното крило на голямата къща, но управляваше всичко.

— Алекс. Алекс — извика тя, като отвори вратата.

Никакъв отговор.

Тръгна към крилото на Алекс, като продължаваше да вика името му. Той беше в облицования с дърво офис надолу по коридора, недалеч от спалнята. Въвеждаше някакви числа в компютъра си.

Висок като баща си, с гъста тъмна коса и тъмни очи, Алекс Абрузо беше колкото красив, толкова и интелигентен. Рачел не се съмняваше, че ще преуспее. Всъщност, вече бе пожънал успехи, като взе неразработени лозя и ги превърна в лозя-бутик.

Рачел не се интересуваше от лозя с ограничена продукция, макар че неговите вина бяха толкова ценени, че колекционерите ги разграбваха, преди те да достигнат до пазара. Тя се целеше по-високо. Етикетът на Хок стоеше рамо до рамо с най-доброто шампанско по света. Можете да попитате за „Ястребово гнездо“, в който и да е четиризвезден ресторант, а вината на Фаралон не бяха известни извън пределите на Америка.

— Алекс — каза тя тихо, след като усети, че стои на прага, а той не я е забелязал.

— Рачел. — Младият мъж понечи да се изправи от стола си, после бързо натисна няколко бутона на компютъра. На монитора се появи скрийнсейвър с логото на лозята Фаралон. — Не те очаквах.

— Не обичаш ли изненадите? Тогава се забавляваме най-много, нали?

Алекс се усмихна, но не с обичайната си *умирам-за-секс* усмивка.

— Какво правеше баща ти тук?

Алекс вече беше прекосил половината стая, вървеше с протегнати ръце за мечешка прегръдка и целувка. За частица от секундата той се поколеба, но после веднага я придърпа в ръцете си.

— Намина, след като е оставил Мария в Калистога, при доктора й.

— Така ли? — Рачел се опита да не го остави да я отвлече със страстна, жадна целувка. Мария не шофираше, така че не бе странно Алдо да я закара, но необичайното беше, че напускат имението по средата на деня. — Болна ли е Мария?

— Не, само женски болести.

Той я целуна отново, този път по-настоятелно. Коленете й едва не се огънаха, както всеки път, когато Алекс й показваше колко много я желае. Той вече бе възбуден, готов за хубаво, дълго търкаляне в леглото. Защо ли не можеше той да е Елиът?

Рачел изпита изгарящо я желание, болезнена нужда Алекс да я обладае колкото е възможно по-бързо. Преди два дни се бе принудила да спи с онзи старец Ормънд, за да получи необходимото на Елиът грозде. Разгоненият стар пръч имаше малък, тънък като вейка инструмент. Беше свършил за по-малко от две минути, което нея я устройваше, но набъбналата възбуда на Алекс, който се притискаше към тялото й, напомни на Рачел точно за какво копнее.

— Искаш ли да видиш какво съм купила специално заради теб? — тя се отдръпна назад, после бавно започна да смъква панталоните стреч. — Любовна тайна.

Младата жена лека-полека разкри прашката, която уебсайтът рекламираше, че е френска норка. Очевидно майката на тази норка бе дружила с таралеж. Мъхестият плат дразнеше кожата й, но заради жадната усмивка на лицето на Алекс си заслужаваше да търпи сърбежа.

— Олеле! Ела тук, любима!

Той се пресегна към нея, но Рачел пъргаво се отдръпна и грабна стола му.

— Седни! Този път аз водя играта.

— Да отидем в спалнята ми. Аз...

— А какво ще кажеш за един танц на скута ти?

Алекс се отпусна на стола, а тя го яхна. Въпреки панталоните му и тъничките мъхнати бикини, нямаше съмнение относно неговата твърда като скала ерекция. Ето от какво имаше нужда, за да се почувства по-добре. Никога не се бе съмнявала, че този мъж я желае страстно.

Тя започна да тананика „Гордата Мери“, като се движеше в такт, танцуваше в скута му, а гърдите ѝ докосваха лицето му. Притисна бедрата си и започна да масажира пениса му.

— Ра-ра-чел, и-искам да поговорим за... нас.

— *Нас?*

Алекс никога преди не бе казвал ние или нас. Никакъв обещаващ знак. Тя затвори устните му с целувка, за да възпре думите. Какво става? Няма да развали всичко между тях, нали?

Влажна, лепкава възбуда се насъбираше под мъхнатата ѝ пращка и колкото повече го масажираше, толкова по-възбудена ставаше. Езикът на Алекс нахлуваше и излизаше от устата ѝ, като постоянно ѝ напомняше какво ще направи той с пениса си, веднага щом тя разкопчае панталоните му. Рачел бе готова, повече от готова, но първо трябваше да свърши нещо.

Пресегна се и докосна клавиша за интервал на клавиатурата. Скрийнсейвърът изчезна. Замени го нещо, което приличаше на бизнес план. Тя промени ъгъла на целувката си, като се опитваше да разчете цифрите.

Очевидно Алекс възнамеряваше да купи Фаралон. Щеше да му трябва огромна сума пари, за да убеди компютърджиите от Силиконовата долина да продават. С направеното до сега от него можеше да поиска пари от банката или да отиде при друга група инвеститори от Силиконовата долина, които не знаеха какво да правят с киберигрите си, но Рачел знаеше, че Алдо Абрузо никога няма да направи това.

От едно-единствено друго място можеше да вземе пари. *От баща си.*

Те неведнъж бяха разговаряли за поражението на Алдо Абрузо. Алекс говореше с обезпокоителна горчивина за опита на баща му да накара банката да му даде начален капитал за малко лозе, което Алдо бе искал да закупи. Никой в долината Напа не би му заел пари.

Това се бе случило преди много години, когато Алекс е бил дванайсет-тринайсетгодишен, година-две, след като Джан Хок бе направил Алдо експерт на избата си. Алекс обвиняваше Джан, че е попречил на усилията на баща му. Самата Рачел обаче смяташе, че старецът е опитал да надскочи себе си. Алдо само е обръщал бутилки като баща си и дядо си, докато Джан го издигна до експерт на избата

си, пост, обикновено поверяван само на членове на семейството. В „Ястребово гнездо“ Алдо започна да получава процент от печалбите, както всички експерти. Ако бе тръгнал по самостоятелен път, вероятно е щял да се провали.

Но не така виждаше ситуацията Алекс. Алдо бързо бе преодолял неочаквания си провал, но синът му бе отказал да работи за семейство Хок. Алекс бе тръгнал по свой път и Рачел бе сигурна, че нищо не би променило независимия му характер.

Рачел бе уверена, че Алекс възнамерява да купи Фаралон и да използва парите на баща си, за да финансира сделката. Това означаваше само едно нещо. Алдо — изменникът — има намерението да продаде своя дял от „Ястребово гнездо“ на братята Корели.

Само почакай да чуе Елиът!

Внезапно главата на Алекс се дръпна назад:

— Любопитко, любопитко... Нямаш търпение да узнаеш какво правя, нали?

Останала без дъх от целувките, Рачел остана с отворена уста, загледана в решителната извивка на брадичката му и спотайващата се възбуда в очите му. Ако беше някой друг, щеше да се смути, че са я хванали, но това бе Алекс, нейният човек.

— Любопитна съм, това е всичко.

Той се изправи и я остави да се плъзне по здравето му тяло. С една ръка разтвори блузата ѝ. Копчетата се разхвърчаха във въздуха и издрънчаха по плочките. Рачел прехапа устни, помисли си, че тази страна на Алекс никога не бе виждала.

Какво ли имаше на компютъра, което не трябваше да вижда?

Алекс смъкна сутиена ѝ, като скъса едната презрамка и я захвърли настрани. С едната ръка сграбчи мъхнатата кожа, която покриваше чатала ѝ, а с другата си играеше с гърдите ѝ. Тя не можа да потисне надигащия се стон. Размърда се до ръката му и мълчаливо се опита да се извини за любопитството си.

— Побързай, побързай — каза Рачел и забрави всичко друго, освен настойчивото си желание да го почувства вътре в себе си.

Алекс я притисна към бюрото и смъкна мъхнатите бикини. Пусна ги на пода до краката ѝ, после пъхна ръка между бедрата ѝ и тя започна да се извива.

Нищо не може да се сравни с истинското.

— О-о, Алекс, жееелая те! — извика тя. — Желая те толкова много.

Рачел не бе забелязала разкопчаването на панталоните, докато не усети как напълно възбуденият му пенис докосва бедрото ѝ отвътре. Внезапно, възбуден и твърд, той я прониза с едно силен тласък.

— Да! Да!

Алекс я задържа на мястото ѝ със своето тяло, за миг престана да се движи. С накъсан стон се отдръпна и се вгледа в очите ѝ:

— Обичам те, Рачел! Винаги съм те обичал. Имам големи планове за нашето бъдеще.

— Какви планове? — задъха се тя.

— Ще ти кажа, когато всичко свърши, мила. Тогава ще мога да се оженя за теб.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Тори пръсна скиците по чертожната маса в работното студио на офиса си. Слънчеви лъчи се процеждаха през облачното небе и придаваха на образците, които показваше на клиента си, някаква величавост. Тя знаеше много добре, че Кевин Пут няма да приеме, която и да е от първите ѝ скици за лого на новите си лозя.

След бегъл поглед към чертежите господин Точка-ком ѝ каза:

— Не, не мисля. Надявах се за нещо по-необикновено, каквото направи за моя приятел от Белмарк Аби. Очаквах да си вложила повече... — Той извъртя сините си очи нагоре, сякаш търсеше точната дума, за да изрази важната си мисъл — *въображение* в моето лого.

Тори не бе отделила много време за това първоначално упражнение. В Лос Анджелис бе работила с прекалено много вгълбени в себе си, подобно на Кевин Пут, клиенти. Нищо нямаше да го задоволи първия път.

— Извинявай — измърмори тя. — Поради смъртта на Джан Хок и погребението му не можах да се съсредоточа добре.

— Ти си била негова приятелка?

Тори знаеше, че името Хок е мощен талисман в долината. Успехът на „Ястребово гнездо“ бе неоспорим, това бе постижение, достигнато след повече от век, а Кевин се надяваше да го надмине за една нощ. Тя кимна, нямаше желание да обсъжда отношенията си със семейството.

— Ами, несъмнено мога да разбера проблема ти. Кога мислиш, че ще направиш по-добри скици?

— Следващата седмица — увери го Тори. — Ще ми помогнеш, ако отговориш на въпросите ми.

— Имаш предвид за какъв тип вино са плановете ми?

— Да. Към нещо за масовия пазар ли се насочваш или към нещо за ценители?

Тори неохотно повтори въпроса си от първия им разговор. Дори и неговият точка-ком мозък, обзет от манията за бързо правене на

пари, трябва да разбере, че производството на вино не може да бъде извършено в кибер времето. Необходими са тухли и хоросан, както и търпение.

— Имаш предвид дали ще произвеждам скъпо вино или евтино?

Тя кимна и се зачуди дали е забравил, че обсъждаха това при първата им среща.

— Влагат се пари в етикетите, за да може продуктът да се продава. Знаеш ли, повечето вина се консумират месец след покупката им. — Тайничко хвърли поглед на часовника си, решена да не удължава срещата. Трябваше да отиде до „Ястребово гнездо“ и да поговори с Елиът. — Колекционерите изчакват по-дълго време, преди да изпият виното си. Те не купуват, защото етикетът *изпъква*, както казваме ние в рекламния бизнес.

Кевин замълча за миг и разгледа по-подробно предварителните ѝ чертежи.

— Май не съм решил. А и имам проблем. Не мога да намеря човек, който да управлява винарната ми. Това не е основното ми занимание, нали разбираш.

Кой ли би предположил? — помисли си тя, а после каза:

— Опитал ли да наемеш някой като... — замисли се за момент — Александър Абрुзо от Фаралон!

— Управителят на Хойт Адер и Райън Бърк?

Тори не би могла да назове собствениците, но знаеше, че са софтуерни магнати. Очевидно Кевин ги познаваше.

— Хора като Алекс наричаме наемно оръдие. Той взе едни напълно неразработени лозя и само за няколко години достигна до изба-бутик.

— Бутиците обслужват колекционери, нали?

— Да. Колекционерите купуват и задържат вината, като смятат, че ще им се вдигне цената. Бутиците са вълната на бъдещето. Кой би си помислил, че един ден „Майкрософт“ ще засенчи „Дженеръл мотърс“? Това е една възможност да бъдеш новатор. — Тори си помисли, че идеята сигурно ще му допадне.

— Интересно. Много интересно.

— Ако предложиш на Алекс процент от винарната си, можеш да го подмамиш да дойде при теб.

— Чудесна идея. — Кевин вече се бе запътил към вратата. — Пак ще ти се обадя.

Тори едва чу думите на господин Точка-ком. Тя с безпокойство обмисляше това, което възнамеряваше да каже на Елиът.

Рачел не обърна внимание на знака за опасен завой и натисна педала за газта на корвета си. Какво, по дяволите, ще прави с Алекс? Облиза долната си уста, вкуси отново целувките му.

Би ли могъл сексът да е по-добър?

Не. Двамата с Алекс бяха превърнали тази част в наука, а сега той да иска да се жени за нея... Откъде можеше да знае? През цялото това време е бил влюбен в нея.

„Обичам те, Рачел! Винаги съм те обичал. Винаги ще те обичам.“

Колко пъти бе копняла да чуе тези думи от Елиът? Колко пъти си бе представяла, че страстта в очите на Алекс я вижда в очите на Елиът? Алекс я обича, истински я обича.

Беше се трудил като роб през всичките тези години, превърнал бе Фаралон в престижна винарна бутик заради нея. Страхотно! Защо не бе усетила как се чувства той? Защо това бе такава изненада за нея?

Защото обичаше Елиът. Не си бе търсила друг мъж. Трогателно е, трябваше да признае тя, много трогателно.

— Алекс е намислил нещо — каза си Рачел на глас. — Уверена съм, че баща му има намерение да продаде дела си от „Ястребово гнездо“ на братята Корели. Как по друг начин би могъл Алекс да намери пари, за да купи лозята?

— Защо не иска да й разкрие всичко? — запита се отново младата жена. „Ще ти кажа, когато всичко свърши, мила.“ Алекс я обича. Тя беше сигурна, че може да изтръгне истината от него, но ще ѝ е необходимо време.

Трябва веднага да предупреди Елиът.

Тори тръгна след Мария по коридора към библиотеката, където бе Елиът. Възрастната жена сякаш вървеше по-бавно от обикновено и изглеждаше уморена. Вчера денят ѝ вероятно е бил изморителен.

Мария се спря, хвърли поглед през рамо и каза:

— На мен не ми бе толкова трудно, колкото на Елиът.

Тори пристигна пред къщата и видя икономката да седи в пикапа на Алдо. Като че ли те двамата разгорещено обсъждаха нещо, но при приближаването ѝ замълчаха. Тори дочу как Мария благодари на Алдо, че я е закарал на доктор.

Наистина ли е ходила на лекар? Тори не знаеше Мария да е боледувала някога, а Елиът често бе правил забележки относно отличното ѝ здраве и младежки вид. Имаше усещането, че нещо става, но тази жена не би се оставила да бъде разпитана.

Тори пропъди съмненията си и се опита да се съсредоточи върху това, което щеше да каже на Елиът. Отдавна трябваше да му върне пръстена, но не го бе сторила. Сега ще нарани мъж, проявил към нея единствено доброта.

Мария почука на вратата на библиотеката:

— Тори е тук.

— Отпрати я. Не искам да я виждам.

Мария се намръщи на Тори, явно не очакваше подобен отговор.

— Елиът, трябва да поговорим — извика Тори и се пресегна към бравата, но Мария препречи пътя ѝ. Тори не искаше да изблъска настрана възрастната жена и нямаше как да се справи. — Моля те! Важно е...

Мария се намръщи. Цялата ѝ дружелюбност се бе изпарила. Тори не се изненада от реакцията на икономката. Тя бе отгледала Елиът и бе съвсем естествено да го закриля. Всичко, което нараняваше Елиът, нараняваше и Мария.

Вратата се отвори.

— Всичко е наред, Мария. Остави я да влезе.

Жената неохотно се отдръпна и Тори влезе в библиотеката. Елиът изглеждаше уморен и изпит, също както Мария. Сигурно не бе най-подходящото време да говори с него, но въобще не трябваше да отлага това до сега.

Елиът се изправи до бюрото си:

— Какво искаш?

Тори бе репетирала речта си десетина пъти, но все още се ужасяваше от предстоящото си изявление. Мразеше да наранява

чувствата на хората и винаги бе избягвала конфликтите, но сега нямаше друг избор.

Елиът е приятен мъж. Не заслужава да му се случи нещо толкова ужасно, тъкмо когато опитва да се възстанови от неочакваната смърт на баща си. Не можеше да го вини, че е ядосан.

Тори заговори с мъка:

— Съжалявам за тази сутрин. Зная как вероятно ти е изглеждало всичко, но нищо не се е случило между мен и брат ти.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Хайде, Тори! Да не мислиш, че имам лайно вместо мозък?

Джентълмен до крайност, Елиът никога не бе ругал пред нея. Тя се вторачи в него, мълчаливо се молеше да я разбере.

— Не. Ти си много интелигентен. Не бих те обидила, като кажа, че абсолютно нищо не се е случило с Броуди. Не преминахме отвъд целувките...

— О, чудесно! — Той разпери ръце. — Брат ми ти играе театър и не може да устои...

— Не е виновен Броуди. Аз извадих десетки от онези ужасни тръни от гърба му. После... не зная какво ме прихвана. Целунах го. Аз започнах. Не е виновен Броуди.

— Ти, *ти* си започнала? — В тона му се долови горчивата нотка на цинизъм и тя не можа да прецени дали той ѝ вярва или не.

Тори кимна, усети кръвта да пулсира в лицето ѝ:

— Нещо ме прихвана...

— *Прихванало* те. Колко удобно. — Той се приближи към бюрото и равнодушно почти седна върху него. — И когато бе обзета от това чувство, дали случайно не си спомни, че си сгодена!

Буца заседна в гърлото ѝ и за миг тя не можа да проговори. Най-накрая отговори:

— В нощта, когато се обади да ми съобщиш за смъртта на баща си, бях решила да ти върна пръстена. Осъзнах, че отлагам определянето на дата за сватбата, защото не те обичам както трябва. Ти ми каза, че баща ти е починал и аз реших да изчакам.

— За какво? Второ пришествие?

— Помислих си, че щом нещата се пооправят, ще ти обясня чувствата си. — Думите ѝ вече се лееха в поток. — Ти заслужаваш някой, който да те обича без резерви, жена, която няма да прекарва

времето си да се чуди дали бракът ѝ с теб е правилният избор за нея. Искаше ми се аз да бъда тази жена, но не съм. — Тя свали диамантения пръстен и му го подаде. — Съжалявам.

Той сграбчи пръстена в юмука си, а кокалчетата му побеляха. После бавно отвори ръка и се загледа в него.

— Ами Броуди. Обичаш ли го?

— Аз едва го познавам. Почти не съм говорила с него.

— Това не те спря да му се хвърлиш на врата.

Тори реши да не спори с Елиът. Той имаше право да е ядосан. Надяваше се с времето да преодолее болката си. Елиът бе добър човек. Независимо какво мислеха другите, тя не вярваше, че той ще опита да навреди на брат си.

— Искам да си поговорим за Броуди — каза Тори.

Елиът подхвърли пръстена във въздуха, хвана го и го пъкна в джоба си.

— Вече каза всичко, което трябваше да чуя. Излизай.

— Елиът, изслушай ме — помоли го тя, докато той ѝ обърна гръб. — Важно е.

— Излизай — повтори той, тонът му беше студен, категоричен. — Веднага.

— Не и преди да чуеш какво имам да ти кажа. — Нетипичната за нея острота на гласа вероятно го изненада. Той се обърна и я погледна, устните му образуваха една сурова линия.

— Имаш две секунди.

— Зная, че не си се опитал да убиеш Броуди.

— Хей, благодаря ти! Явно вярваш на фантастичния му разказ.

— Да, вярвам му. И на теб ти вярвам — отговори тя и продължи да говори, макар той да се опита да я прекъсне. — Обмислял ли си възможността не Броуди да е бил на прицел? Възможно ли е някой да иска да убие теб?

Очите му се присвиха и той продължи да се взира в нея:

— Въобще не съм мислил, че някой ще се опитва да ме убие, но разбирам какво имаш предвид. Повечето хора биха очаквали аз да карам поршето.

— Кой знаеше, че Броуди ще вземе колата ти?

— Споменах го, когато братята Корели все още бяха у дома — каза Елиът и така потвърди думите на Броуди. — Рачел и Джина стояха

до мен.

Това не отговаряше напълно на въпроса, който в действителност ѝ се искаше да зададе: *къде е бил*, докато Броуди го е чакал в библиотеката.

— Четирима души са знаели. Може ли някой друг да е дочул разговора ви?

— Възможно е, или някой от тях може да е казал на друг човек.

— Видя ли самото заминаване на братята Корели?

— Не. Изпратих ги до мястото, където Рико бе паркирал ферарито, казах им довиждане и отидох в кухнята.

— Защо? — попита Тори. Знаеше, че Броуди е седял в библиотеката и дълго е чакал завръщането на брат си.

— Трябваше да се видя с Мария.

— Много ли време ти отне?

Сянка на раздразнение премина по лицето му.

— Защо? Броуди да не ти е казал, че съм се бавил подозрително дълго?

— Спомена го, да.

— Исках да поздравя Мария за това колко гладко мина всичко. Не беше добре и знаех, че е стояла цяла нощ, за да се увери, че всичко е наред.

— Много мило от твоя страна — промълви Тори и наистина го мислеше.

— Мария се грижи за нас от години. Мисля, че баща ми не ѝ е благодарил нито веднъж.

— Ти спомена ли ѝ, че ще дадеш на Броуди колата си?

— Да. Освен това ѝ казах да оправи една стая за него. — Елиът замълча за миг, после поклати глава.

— Чакай малко. Мария не би могла да пипне нещо по поршето. Та тя дори не шофира.

— Може да е казала на някого.

— Хващаш се за сламки.

— Може би — отговори Тори. — Шерифът ще открие дали някой е махнал болтовете на кормилната щанга. Без значение колко смачкано или изпепелено е поршето, болтовете би трябвало да са си на място.

— Има ли смисъл всичко това? — попита Елиът. За момент тя го бе разсеяла, но сега сарказмът отново се бе върнал в гласа му.

— Да. Ако някой умишлено е повредил колата, ми се иска ти и Броуди да оставите настрана чувствата си и да поговорите сериозно. Подозирам, че някой се опитва да убие единия от вас, а може би и двамата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Рачел отвори входната врата на къщата, без да чука.

— Елиът тук ли е? — извика тя на една прислужничка, която лъскаше мебелите.

— Си, синьорита — момичето посочи към библиотеката.

Свечеряваше се и в коридора бе почти тъмно. След гостуването си у Алекс Рачел отиде набързо до дома си, за да вземе душ и да се преоблече. Баща ѝ и братята бяха заминали за Сан Франциско без нея. Несъмнено планираха да прекарат една нощ в града, но без да я включват. Като че ли я бе грижа. Това ѝ даваше чудесното извинение да остане тук с Елиът.

Почука тихо на вратата на библиотеката.

— Аз съм, Рачел.

Измина толкова много време, преди той да отговори, че Рачел си помисли, че момичето се е объркало. Отвори вратата и видя Елиът да седи на бюрото си в тъмното.

— Добре ли си?

Измина още един продължителен миг, преди Елиът да щракне малката настолна лампа. Тя хвърли своите отблясъци нагоре и подчерта големите кръгове около очите му и дълбоките линии около устните. Елиът държеше в ръката си годежния пръстен на Тори и дори и на бледата светлина той блестеше като Полярната звезда. Рачел прехапа буза, за да не се усмихне.

— Какво стана?

— Тори не иска да се омъжи за мен.

— След сутрешната сцена бих си помислила, че ти няма да искаш да се ожениш за нея.

Елиът присви рамене.

— Тя твърди, че нищо не се е случило. Целунала Броуди. Това е всичко.

Рачел не можа да не изпита разочарование от Елиът:

— Само не ми казвай, че ѝ вярваш.

— Има ли значение? Между нас всичко е свършено.

Ура! Рачел притисна коленете си, за да не заподскача нагоре във въздуха.

— Съжалявам. Тя не те заслужава.

Елиът се размърда в големия кожен фотьойл, който бе принадлежал на баща му. Не изглеждаше да е ядосан на Тори, както Рачел бе очаквала. Какво му става?

— Разбрах, че Джина ще се появи в ранните новини. — Рачел не знаеше какво друго да каже, така че премина към програмата си. — Трябва да гледаме.

— От къде разбра?

— Лоренцо ми се обади. — Всъщност, той бе оставил съобщение на телефонния ѝ секретар. Чу го, когато се прибра вкъщи и го възприе като знак, че синът на Джина е на *тяхна* страна.

Рачел грабна дистанционното и включи телевизора. Каналът на Сан Франциско предаваше времето и повтаряше информацията, пристигнала по факса на бюрата на лозарите рано тази сутрин. Студеният фронт приближава. Въпреки че гроздето бе обрано и най-голямата заплаха се бе разминала, самите лози можеха да измръзнат.

— Накара ли Алдо да изнесе радиаторите? — попита тя.

— Готови са — отговори Елиът без ентузиазъм.

Искаше ѝ се да му каже за Алдо и Алекс, но нещо я спря. Какво ще е удоволствието ѝ, ако няма цялото внимание на Елиът? Той се взираше в телевизионния екран, но като че ли не виждаше нищо.

— Виж! Ето я Джина.

Елиът сякаш се съсредоточи малко, когато репортерът до Джина започна да говори.

— Подобно на фамилията Кенеди, нова трагедия сполетя известното семейство Хок от Напа. Преди няколко дни Джанкарло Хок умря при трагична злополука. Сега един от синовете му, Броуди Хок, бе убит, докато карал колата на брат си...

— Какво? Броуди не е умрял — възкликна Елиът, като заглуши края на изречението. — Нямах ли тълпа репортери тази сутрин, докато се биехме?

— Имаше, но тези репортери са от Сан Франциско. Репортерите, които присъстваха на боя ви, бяха от местната телевизия. — Рачел се опита да прикрие усмивката в гласа си. Лоренцо не бе казал истината

на майка си. — Несъмнено местният канал ще предаде точните новини. Да чуем Джина.

— Трагедия, истинска трагедия! — Джина успяваше да изглежда с насълзени очи. — Току-що се бяхме запознали на погребението с Броуди. После да го убият толкова... толкова... трагично е, просто сърцераздирателно.

Рачел изчака за момент, заслуша се в новините, които вече предаваха за фондовата борса, преди да се осмели да попита:

— Искаш ли да се отървеш от него?

— Да, да! Броуди има девет живота... поне. Кой друг би могъл да се преобърне през скалата и да скочи?

— После да оживее, за да го разказва на една жена, докато тя удобно вади тръните от гърба му. — Рачел не можа да се сдържи и да не поръси прясната рана със сол. За да смекчи удара, добави: — Той нарочно е разбил колата ти.

Лицето на Елиът придоби особено изражение:

— Иска ми се да мисля така.

Клетъчният телефон в чантичката ѝ зазвъня, преди тя да успее да попита какво има предвид. Рачел се пресегна и го извади. На цифровия екран бе изписано: „Фаралон. Алекс.“ Той никога не ѝ се обаждаше по друго време, освен късно през нощта.

Но пък и никога не бе разкривал истинските си чувства към нея. Не ѝ харесваше, че всичко се променя прекалено бързо. Имаше нужда от време, за да обхване ситуацията и да измисли план.

— Татко е — каза тя на Елиът. — Ще поговоря с него в коридора. Ти превключи на местния канал. Виж дали предават историята правилно.

Рачел излезе в тъмния коридор.

— Алекс?

— Познай кой беше тук току-що? — попита той.

— Броуди?

— Не, ангелче. Мисли в голям мащаб. Наистина голям. — Алекс не се хвалеше често, но сега тя долавяше самодоволния му тон. — Много пари.

— Някой от Ротшилд? — предположи Рачел. Бившият френски производител на вина бе започнал да си сътрудничи с Мондавис, за да

произвеждат най-висококачествено вино „Опус едно“. То стана едно от най-добрите и най-скъпи вина в региона.

— Неее. Искам да кажа изключително богат.

— По-богат от Ротшилд? Предавам се.

— Кевин Пут.

— Онзи Кевин Пут, господин Точка-ком?

Алекс се засмя гърлено, нисък, мъжествен, изключително сексапилен звук.

— С подобно име колко на брой Кевин Пут може да има?

— Какво искаше? — Рачел беше толкова развълнувана, че ѝ бе трудно да говори тихо.

— Кевин ще създава лозя — изключително модерни и технологично оборудвани. Иска аз да ръководя всичко.

Той спря и я остави да чака известно време. Рачел не можеше да не забележи как Алекс е на ти с един от най-богатите мъже в страната. Измежду всички хора точно Алекс.

— Кевин има желание да ми даде пет пъти повече от настоящата заплата и процент от лозята.

— Наистина ли? — Не можеше да не се впечатли. Алекс бе талантлив, всички го знаеха, но точно Кевин Пут да му предложи подобна сделка бе наистина безпрецедентен удар. Това означава, че той няма да има нужда от парите на баща си. Заплахата Алдо да продава на братята Корели вече няма да съществува.

— О, Алекс! Чудесно е. Кога започваш?

— Да започвам? Зарежи това. Искам да имам собствен бизнес. Защо да работя за някой компютърджия, който не разбира нищичко от правенето на хубаво вино? — Алекс се засмя отново, после допълни: — Просто си помислих, че ще ти достави удоволствие да чуеш предложението му.

Броуди седеше в заседателната зала на шериф Уесткот и четеше за пореден път папката с материалите за смъртта на Джан Хок. Беше разпръснал всички снимки от сцената на местопрестъплението по дългата заседателна маса. Навеждаше се над тях и разглеждаше всяка поотделно със специалната лупа на шерифа.

Нищо.

Нямаше дори едно неопределено доказателство, което да намеква за убийство на баща му, освен факта, че не е имало вода в дробовете му. Оглеждането на ръба около басейна му разкри, че е повече от възможно инвалид да се прекатури от количката и да си удари главата. Възможно е Джан да е останал да виси — според теорията на следователя — защото се е закачил за инвалидния стол. Докато падне до мястото, където бе намерено тялото, Джан вече е бил мъртъв и затова не е имало вода в дробовете му.

— Добре — измърмори Броуди под носа си. — Правдоподобно е.

Шестото му чувство настояваше, че *не това* е сполетяло баща му, но все пак разбираше защо властите бяха обявили смъртта за злополука. Да се докаже нещо различно въз основа на наличните доказателства щеше да стане на куково лято.

Или когато Тори реши, че го обича.

— От къде ли ми хрумна това? — запита се той. Не можеше да престане да мисли за нея. Беше опитал да пренебрегне Виктория Андерсън, после се опита да се съсредоточи върху катастрофата, а след това поиска да прегледа материалите по смъртта на баща си.

Нищо не излизаше. Умът му продължаваше да се връща към Тори. Ако Елиът не се бе появил тогава, Броуди знаеше точно какво щеше да се случи. Въпреки строгия си морал, щеше да люби годеницата на брат си.

Щеше да се наслади на всяка секунда от преживяването, но щеше да се мрази след това. Що за човек се промъква зад гърба на брат си? Някои хора го правеха, но майка му го бе възпитавала, като бе обръщала сериозно внимание на честността.

Годините му като тюлен бяха затвърдили морала му. За да ръководи мъжете си, те трябваше да вярват безрезервно на думата му. Да се промъква наоколо с годеницата на друг мъж не беше в неговия стил или нещо, което би простил на хората си. Ако се случи подобно нещо, то би довело до деморализирането на цялата група.

Какво, по дяволите, правеше? Той бе нищо и никакво лайно. Точка. Край на обсъжданията.

Започна да събира снимките на мъртвия си баща, за да не мисли за Тори. Повечето бяха на мястото на злополуката, но имаше няколко и на Джан Хок. Той е бил висок мъж като синовете си, но възрастта и болестта го бяха омаломощили. Тъмната му някога коса бе станала

оловно сива, а лицето му бе придобило онзи често срещан у възрастните мъже сивкав вид.

— Един ден и аз ще стана такъв. И Елиът също. — Броуди постави снимките в кафявия плик. — Ако живея толкова дълго.

Тори можеше да си мисли каквото иска, но Броуди бе сигурен, че Елиът бе повредил поршето. Извади късмет, че остана жив. Господи, та той цял живот бе имал късмет! Колко пъти бе на косъм от смъртта по време на мисиите на тюлените? Прекалено много, за да ги брой.

Беше живял заради тръпката, а сега... сега какво? Дали не започваше да се съмнява в начина си на живот? Не, разбира се, че не. Броуди е човек с посока, който знае какво иска. Тази неочаквана поява на семейство и роднини — *и Тори* — го извади от равновесие. Това е всичко.

Рязко почукване на вратата нахлу в мислите му. Един от заместниците надникна и каза:

— Шериф Уесткот иска да дойдете в офиса му. Брат ви е тук.

Тук? *Защо?* Броуди взе папката, после се запъти към офиса на шерифа две стаи по-нататък.

Уесткот му махна с ръка да влезе и той мина покрай Елиът, седнал на един стол срещу бюрото на шерифа. Подаде папката на шерифа, като пренебрегна брат си. Благодарение на сполучливия удар на Елиът носът му беше леко подут и ужасно го болеше. От котешкото драскане на Рачел имаше коричка от горе до долу на врата.

— Седни, Броуди. Искам да си поговоря и с двамата. Затова помолих Елиът да дойде.

Броуди седна до стола на брат си, но не погледна към него. С ъгълчето на окото си забеляза, че Елиът се е обръснал и се е преоблякъл след срещата им тази сутрин.

Шериф Уесткот се наведе напред, като подпря лакти на масата. Вторачи се в тях, очите му се местеха от единия на другия и обратно, после каза:

— Предварителният доклад за поршето пристигна. И двата болта от кормилните щанги липсват.

Елиът седеше изправен на стола си. Господи, о господи... Не можеше да погледне брат си. Преди бе абсолютно сигурен, че Рачел е права. Броуди е инсценирал катастрофата, за да потроши колата му.

Сега се оказва, че теорията на Тори може би е вярна. Някой се опитва да убие или него, или Броуди. *Или и двамата.*

Елиът бе грешал. Само тренировките на Броуди като тюлен го бяха спасили от смъртта. Обезпокоителни мисли преминаха през ума му.

Брат му се бе опитал да е честен с него, като му предложи наследството.

Какво бе направил Елиът? Беше се нахвърлил срещу него, воден от алчност. Как може да е толкова злобен? Не бе дал на брат си равен шанс.

Бърз поглед към Броуди потвърди това, което Елиът вече знаеше: изражението му не се бе променило. Каквото и да мислеше Броуди, изразът на лицето му не го издаваше. Елиът нямаше такава способност. Той бе направил грешка и искаше да я обсъди с брат си, но не пред шерифа.

— Няколко души са имали възможност да повредят колата ми. — Елиът се надяваше да не звучи отбранително, но въпросът на Тори защо се бе забавил с изпращането на братята Корели заемаше първо място в ума му. Не искаше Броуди да мисли, че той е отговорен за инцидента.

— Да чуем някои имена. — Шериф Уесткот взе химикалка и лист от бюрото си.

— Рачел Ритво и Джина Барзини присъстваха, когато предложих на Броуди да вземе колата ми, както и Рико и Дон Корели. Казах на Мария Санчез, икономката ни. Някои други гости наблизо може да са дочули разговора ни.

— А какво ще кажеш за това кой е имал възможност!

Елиът помисли за миг и си спомни нещо странно.

— Когато изпратих Броуди до гаража, вратата беше отворена, което е необичайно. Знаете, че мъглата тук не е добра за колите. Нощем държим вратата на гаража затворена. Помислих си, че моите хора са се разсеяли от събитията онази вечер и са забравили да я затворят. Сега се чудя.

— Ще проверя — промърмори шерифът. — Ще разпитам всички, които спомена, и ще видя какво може да откроя.

Шериф Уесткот започна да се изправя и Елиът разбра, че ще ги пусне да си вървят.

— Изпратих братята Корели навън, но не ги видях да тръгват. Върнах се в кухнята, за да поговоря с Мария.

— Добре. Ще се видим с вас двамата, след като проверя всичко това.

Елиът напусна кабинета на шерифа, а брат му все още не го бе погледнал. Докато двамата излизаха от управлението на среща със студения нощен въздух, Елиът каза:

— Не съм направил опит да те убия.

Броуди го погледна и за миг погледът му се изостри:

— В началото си мислех, че си направил опит, но Тори ме накара да преосмисля мнението си.

— Тори? — Елиът не можа да произнесе името ѝ, без да го прониже остра болка.

— Да. Продължавах да се питам кой би имал полза от моята смърт. Сещах се единствено за теб. Тогава Тори отбеляза, че ти въобще не си използвал думата *порше*, когато спомена кола. Повечето хора биха очаквали да ми дадеш рейндж роувъра. Някой трябва да е искал *ти* да умреш, не аз.

— Имаш ли време да отидем някъде да поговорим — попита Елиът.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Броуди трябваше да признае, че се чувства малко неловко да следва рейндж роувъра на Елиът. Той самият седеше зад волана на взетото под наем черно порше. Нямахме как да не си мисли, че брат му би трябвало да кара собственото си порше, но сега то бе само купчина ламарини.

— О, по дяволите! Как се озовах в тази бъркотия? — каза си на глас.

Той прекара по-голямата част от деня, като караше из Напа и размишляваше. Беше прибързал да обвини брат си за катастрофата. Тори е права. Може би нарочената жертва е бил Елиът.

По време на кариерата си на тюлен Броуди се бе научил да разчита на инстинктите си. Божичко, беше живял авантюристично откакто се помнеше. Майка му бе до него, но все пак не съвсем. Беше се научил да се доверява на вътрешните си усещания, ала сега бе различно. Имаше действащи сили, които не разбираше.

Спря на светофара, замисли се колко се бе усложнило положението. Никога до сега в целия си проклет живот не се бе забърквал толкова много. Беше човек, който винаги знаеше какво иска и как да го получи.

До този момент.

Сега му убягваше какво става вътре в собствената му глава. Броуди не можеше да реши какво в действителност изпитва към Тори. Или към брат си. Или към „Ястребово гнездо“.

Трябваше да си признае, че лозарският край със своите хълмисти баири и ширналите се по тях лозя му допадеше. През детството си бе живял в поредица от малки южни градчета. Живописни, но не му бяха въздействали така, както тази долина.

Може би защото научи как прадедите му са дошли тук и са се трудили усърдно, за да намерят мястото си в долината. За пръв път в живота си Броуди имаше усещането кой е той и къде е неговото място в този свят. Е, едва ли това беше най-подходящият израз.

Знаеше повече за произхода си, черна дупка за него до този момент. Като момче колко нощи бе лежал буден и се бе чудил? Когато се записа във флота, Броуди вече бе убедил себе си, че въобще не му пука.

Не беше вярно. Част от него — независимо колко дълбоко я бе погребал — бе продължавала да се чуди. Част от мистерията бе разрешена, но все още не знаеше цялата история.

Светофарът светна зелено и той включи на скорост.

— Защо Елиът и аз сме отгледани отделно? — питаше се Броуди. — Някой трябва да знае истината. Залагам живота си, че е така.

Броуди последва брат си до момчето, което паркираше колите в Нино бланк и му даде поршето, а той, след като вече бе обслужил Елиът, очевидно си помисли, че вижда двойни образи.

— След малко имам среща с Рачел — каза Елиът. — Искаш ли да вечеряш с нас?

— Съжалявам, имам други планове, но ще отделя време за едно питие. — Броуди опита да увери себе си, че не излъга съвсем. Плановите му не включваха Рачел Ритво. Не бе сигурен защо, но нещо в нея го караше да се чувства неловко.

Докато влизаха в ресторанта, се зачуди защо Елиът е поканил Рачел на вечеря, а не Тори. Тори бе застанала зад Елиът, като настояваше, че той не е убиец. Въпреки че бе целунала Броуди, тя все още носеше пръстена на Елиът. Разбира се, вероятно бяха имали някоя любовна кавга. Независимо от обясненията ѝ, брат му сигурно бе вбесен от сцената тази сутрин.

Оберкелнерът веднага позна Елиът и ги поведе през подобния на клуб-ресторант, плюшени канапета и уютна дървена облицовка към вътрешния двор, където на оградена тераса гореше камина.

— И двамата ще пием „Ройял Лохнагар“ с лед — каза Елиът на мъжа, който ги настани на маса близо до огъня. После се обърна към Броуди: — Да поговорим сега малко. Утре ми се иска да дойдеш с мен за бутилирането.

— Добре — съгласи се Броуди. — А сега трябва да обсъдим катастрофата.

Брат му се облегна назад в стола си и за миг се загледа в камината, където бавно гореше една цепеница. Когато вдигна поглед, в

очите му се четеше безпокойство. Никой не го е научил да прикрива чувствата си, реши Броуди.

А кой те научи да криеш твоите? Получи отговор в следващата секунда. Майка. Тя рядко бе показвала някакво друго чувство, освен тревога. Не се смееше, нито пък плачеше и му казваше да престане, когато той проявяваше емоциите си. Безпокоеше се за пари, но иначе майка му бе много сдържан човек. Необичайно сдържана, помисли си той като хвърли поглед към миналото.

— Прибързах с изводите си относно катастрофата — призна Елиът.

— Аз също. — Броуди изчака да им сервираат скоча, после добави: — Защо да инсценирам катастрофа?

— За да разбиеш поршето ми.

— Защо да го правя? — Броуди се опита да овладее гнева си, но дочу беглата му нотка в гласа си.

Елиът си пийна от скоча:

— Имам доста повече, отколкото заслужавам.

— Не ти завиждам. Нищо твоё не искам. — В мига, в който произнесе тези думи, разбра, че не са съвсем верни.

Елиът го погледна над ръба на чашата си, кехлибареното питие блестеше като разтопен огън и отразяваше горящата цепеница. След това попита:

— Ами Тори?

Броуди се скова при този въпрос, но после си припомни, че дължи на Елиът извинение. Никога досега не бе говорил с друг мъж за чувствата си и мразеше да разкрива вътрешните си емоции, но нямаше друг избор.

— Недей да виниш Тори — започна той. — Изглеждаше сякаш има нещо, но всъщност не се е случило нищо.

— Нищо?

— Целувка брой ли се?

— Зависи. — Елиът разклати чашата си и ледените кубчета издрънчаха. — Кой започна?

Броуди не искаше да създава проблеми на Тори. Тя го бе целунала, но той бе започнал с отиването си там.

— Аз.

— Така ли? Как?

— Не трябваше да отивам в дома ѝ. Знаех, че катастрофата можеше да ме убие. Реших, че само ти би могъл да имаш полза от това. Искях да поговоря с Тори.

— Разбирам защо си стигнал до това заключение, но искам да те уверя, че не съм повредил аз колата.

Броуди бавно кимна. И той бе стигнал до същото заключение.

— Може би някой иска ние да се хванем за гушите. Обмислял ли си такава възможност?

Сервитьорът се опита да им даде менюто, но Елиът му каза, че чакат приятел. После се наведе напред и продължи:

— Да. Мислех си за това днес, след като Тори ми върна пръстена.

— Върнала ти го е? — Броуди се задави с последната си глътка скоч и се опита да прикрие прилива на въодушевление, предизвикан от новината. — Сериозно ли? Тя те защитаваше всеки път, когато аз намеквах за възможността ти да стоиш зад катастрофата.

— Тори ме познава достатъчно добре и може да осъзнае, че никога не бих убил никого, но тя не иска да се омъжи за мен.

— Съжалявам. Надявам се да не съм аз причината. — Броуди бе напълно искрен. Поведението му беше достойно за презрение.

— Тори е имала намерение да върне пръстена. Поради смъртта на баща ми е отложила. Не те виня. — Елиът сви рамене. — Очевидно нещо не е било наред.

Броуди бавно изпусна тежка въздишка на облекчение. Вината не бе точно у него, но не можеше да не се зачуди дали присъствието му нямаше нещо общо с това, че Тори разваля годежа.

— Не исках да причинявам неприятности, но изглежда завещанието доведе до точно това — каза Броуди, решен да промени темата. Изчака малко, докато Елиът направи знак на сервитьора да им донесе по още едно питие. Размърда се на стола, за да освободи напрежението отзад на бедрата си, където няколко бодила бяха оставили следи. — Знаеш ли какво ще се случи, ако един от нас умре, преди наследството да премине през легализиране на завещанието?

— Рачел ми каза, че „Ястребово гнездо“ ще бъде разделено между Джина Барзини, семейство Ритво и Алдо.

— Рачел? От къде знае тя?

— Не съм сигурен. Трябва да я питам.

Броуди се замисли над информацията, после каза:

— Рачел има двама братя, нали? Запознахме се, но си признавам, че съм забравил имената им. Ти имаш толкова много втори и трети братовчеди...

— *Ние* имаме — засмя се Елиът. — Ти си част от семейството, независимо дали ти харесва или не. Чрез брак сме свързани с половината долина или поне така изглежда. Това води началото си от нашите прапрадядовци, когато италианците са имали големи семейства. След сватбата новите роднини ставали част от семейството.

— Разбирам — кимна Броуди, въпреки че не разбираше. Цялото негово семейство включваше майка му и той не бе свикнал с тълпа от уж роднини. — Има ли някаква специална причина, поради която измежду всичките братовчеди семейство Ритво получават наследство?

— И аз съм се питал, но не зная отговора. Татко никога не е ценял високо Рачел. Не харесваше много баща ѝ Доминик, както и братята Еди и Сам.

— Какъв вид вино произвеждат те?

— Отглеждат гроздето *chenin blanc* и го продават на пазара. Това не е необичайно. Повечето от половината лозари в долината само продават гроздето, а не произвеждат вино.

Сервитьорът пристигна с новите питиета, а Броуди попита:

— Възможно ли е семейство Ритво да са знаели какво пише в завещанието?

— Не е изключено. Може да е изтекла информация чрез някой от офиса на Фред. Секретарката му или помощничката, или чиновник. Кой знае? Но в момента, в който се регистрира завещанието, всеки може да отиде в съда и да поиска да го види.

— Можем да проверим и да видим дали някой е искал да чете документите — каза Броуди.

Той зърна на двора Рачел Ритво, облечена в прилепнала лимоненозелена рокля. Тя отметна тъмната си коса, после я нави на ръката си, докато търсеше с поглед Елиът. Видя Броуди и усмивката ѝ увехна.

— Имам чувството, че Рачел проявява сериозен интерес към теб — каза Броуди.

— В никакъв случай. Близки сме от деца. Това е всичко.

— Трябва да тръгвам — Броуди глътна набързо скоча си, за да не се наложи да прекара известно време с Рачел. — До утре.

Тори яростно нахвърляше скици, идеите нахлуваха в главата ѝ със светкавична бързина, както често се случваше. Хвърли един недовършен чертеж настрани, знаеше, че може да го довърши по-късно. Грабна нов лист хартия и надраска новата идея, преди да я е забравила.

— Удивително — довери тя на празното студио. След като дни наред умът ѝ бе блокирал, мислите ѝ сега отново летяха. Беше ѝ трудно да съобщи на Елиът, но това бе правилното решение и трябваше да го направи по-рано. Сега, след раздялата им, Тори се чувстваше странно освободена.

Следващата идея изтече от молива върху листа с удивителна бързина. Беше толкова погълната от работата си, че не чу първото почукване на вратата на студиото, докато не прозвуча второто, по-силно потропване. Минаваше девет часа. Кой ли идва по това време на вечерта?

Обикновено не би се поколебала, преди да мине от студиото през тъмния офис до вратата, но прекалено много неща се бяха случили напоследък, за да предположи, че е приятел.

Въпреки че вратата не беше заключена и можеше да бъде отворена, тя извика:

— Кой е?

— Броуди. Отвори. Пини е с мен.

Тя отвори вратата. Каза си, че няма причина пулсът ѝ да бие поучестено. Светлината отвън осветяваше Броуди, а Пини покорно седеше в краката му. Тори не можа да се въздържи и им се усмихна.

— Какво правите тук? — попита, след като се отдръпна и те влязоха.

— Баща ти каза, че работиш до късно. Реших да намина и да видя дали не искаш да вечеряш с мен.

Младата жена не знаеше какво точно да каже. Да му съобщи ли за Елиът? После ѝ хрумна, че той вече знае.

— Татко ти е казал за Елиът?

— Не. С Елиът пийнахме по едно питие. Той ми каза, че си върнала пръстена му.

— Трябваше да го направя по-рано. Елиът е добър човек. Не бях честна към него.

Броуди сякаш се чувстваше неловко. Той леко промени стойката си и погледна отвъд тъмния офис, към студиото ѝ.

— С какво точно се занимаваш?

Тя го заведе в другата стая.

— Правя дизайн за всичко: от меню на ресторанти до лого на изби. — Спря до чертожната си маса, където бе натрупала екипирани набързо идеи. — Това са груби скици на логото, което правя за един клиент.

— Може ли да погледна?

— Разбира се. — Тори се наведе и започна да гали Пини по главата, докато Броуди внимателно разглеждаше всяка скица. — Това са само идеи. Ще ги прегледам и ще реша кои две или три да разработя в цветен вариант и да ги представя на клиента.

— Добри са, много са добри. — От начина, по който го каза, тя разбра, че той не прави нито много комплименти, нито пък често.

— Благодаря. Надпреварата при създаването на лого е ожесточена. Трябва да изляза с нещо уникално и отличително.

— Права си — отговори той, но Тори усети, че не мисли вече за работата ѝ.

Властните му очи я приковаваха на мястото ѝ. Той излъчваше енергия и сила, които несъмнено я привличаха. Под втренчения му поглед, който внимателно я разглеждаше, тя не можеше да мисли, камо ли да говори.

Броуди наруши тишината:

— Искам да те заведа на вечеря на някое ярко осветено място, където няма да се изкушавам да започна да те целувам пред тълпа непознати.

Тори отвори уста да му каже, че трябва да работи, но не можа да устои на чаровния израз на лицето му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Ресторант „Тра вине“ беше пълен, но собственикът познаваше Тори.

— Преправих корицата на менюто му — прошепна тя на Броуди, докато ги водеха към масата. — „Тра вине“ означава между лозите. На корицата преди имаше мрежа от лозички. Аз я направих да изглежда сякаш някой надниква между лозите и вижда романтичната вечеря на една двойка.

Броуди разгледа корицата на менюто, което сервитьорът току-що му бе подал заедно с менюто на вината, дебело колкото енциклопедия.

— Свършила си чудесна работа.

— Цветът. Това е ключето. Промених дизайна, после прибавих бледо мораво и неуловими нюанси на синьото. Онези груби скици в офиса ми са блудкави в сравнение с цветните интерпретации, които ще направя, когато реша кои от тях са най-подходящите за клиента ми.

Сервитьорът застана до Броуди.

— Вино?

Броуди кимна към Тори:

— Ти си специалистът. Какво ще искаш?

— Чаша „Blanc de Blanc“ на „Ястребово гнездо“.

— Аз ще пропусна за сега — каза Броуди на сервитьора, после погледна към Тори. — С Елиът вече пийнахме по два силни скоча.

Когато сервитьорът се отдалечи, Тори попита:

— Какво обсъждахте вие двамата?

— Освен теб ли? — отговори й той и се надяваше тонът му да е закачлив. Тори обаче махна с ръка, вече не носеше внушителния годежен пръстен, и той забеляза, че тя възприема разговора сериозно. — Говорихме си кой може да желае смъртта на единия от нас.

— До какъв извод стигнахте?

— Вероятно мотивът е финансова облага. Елиът се кълне, че не се е опитал да ме убие...

— Ти вярваш ли му?

— Да — изрече той без резерви. — Мисля, че някой може в действителност да го е планирал да изглежда по този начин. Елиът ще бъде виновен и това ще ни разедини.

Докато сервитьорът поставяше пред Тори питието ѝ, тя попита:

— Кой?

— Трудно е да се каже. Ако нещо се случи с кой да е от нас, частта му от „Ястребово гнездо“ ще бъде разделена между семейство Ритво, Джина Барзини и Алдо Аброзо.

— Семейство Ритво? Няма логика. Освен Рачел никой друг от тях не се занимава с този бизнес.

— И Елиът ми каза така. Ще проверим дали някой от семейство Ритво е ходил в съда да прочете завещанието, след като адвокатът го е регистрирал.

Тори си пийна от виното, тя бе навела очи надолу и миглите ѝ хвърляха дълги сенки по високите скули. Несъзнателно движение, но той го намираше за изключително предизвикателно. О, по дяволите... Всичко в тази жена му се струваше сексапилно.

— Ако някой е прочел завещанието, той ще знае кой печели при евентуалната смърт на един от вас.

— Точно така. — Броуди откъсна очи от Тори и забеляза, че сервитьорът кръжи наблизко. — Кое е хубавото ястие тук?

— Нека Микаел Чарело, главният готвач, да ни предложи специалитета си. Ще го харесаме, какъвто и да е.

Броуди направи знак на сервитьора да дойде и поръча. Загледа се в Тори, докато тя вдигаше отново чашата си за шампанско и една чувствена искра премина помежду им. Не прибързвай, предупреди той себе си. Оpozнай тази жена.

— Относно Ритво — поде той. — Рачел харесва Елиът, нали?

— Точно така. Влюбена е в него. — Тори размаха чашата. — Вероятно е целувала земята, след като е открила, че съм върнала пръстена.

— Тя и Елиът вечерят в Нино бланк тази вечер. Поканиха ме да се присъединя към тях.

— Защо не го направи?

Броуди едва не каза: „Исках да те видя“. После реши, че истината може да я накара да се отдръпне точно когато се разбираха толкова добре.

— Рачел не ми е много симпатична. Има нещо в нея, което ме кара да бъда предпазлив.

Тори остави чашата си и се наведе към него, неочаквано изражението ѝ стана много сериозно:

— Току-що се сетих за нещо, което се случи миналата Коледа. В „Ястребово гнездо“ винаги има тържество за работниците и техните семейства. Синът на Алдо, Алекс, също присъстваше. Запозна ли се с него на погребението?

— Не, не си спомням да съм го срещал, но там имаше толкова много хора. Аз...

— Не би забравил Алдо Аброзо. Той е висок и страшно красив.

— Не бих забравил някоя жена, но мъж... — Броуди не довърши изречението си, опита да се пошегува, но на нея не ѝ стана смешно.

Изслуша я, докато тя му разказа за караницата на Алекс със семейство Хок.

— Чакай! Баща му наследи част от винарната. Ако се случи нещо с единия от нас, Алдо ще получи още по-голям дял. Възможно ли е той да е пипал...

— Алекс? В никакъв случай. Той самият е управител на много успешна изба.

Броуди се загледа за миг в нея:

— Ти каза, че Алекс е бил ядосан, защото Джан е задържал Алдо да не тръгне по свой собствен път.

— Вярно е. Но това се е случило преди много години. — Тя му се усмихна с думите: — Алекс ми напомня за теб, не е тип човек, който би направил нещо подмолно, като например да повреди управлението на колата.

Броуди прие двусмисления комплимент и ѝ отговори с усмивка. Мислено си отбеляза, че трябва да проучи Алекс Аброзо.

— Та какво се случи на коледното тържество?

— Помислих си, че може би има нещо между него и Рачел.

— Така ли? — Броуди прехвърли в ума си фактите и се опита да реши какво общо може да има това със смъртта на Джан или катастрофата. — Права ли беше?

— Любопитството ми бе разпалено достатъчно много, че да попитам Елиът. Той твърдеше, че Рачел не се интересува от нищо

друго, освен от бизнес. Казва, че няма постоянно гадже, а той би трябвало да знае най-добре. Винаги са заедно.

— Не ми се вярва. Тя е прекалено готино парче.

Сервитьорът им поднесе вечерята — раци, желирани с топъл портокалов сос. Първата хапка беше толкова вкусна, че стомахът му закъркори от удоволствие. Кога ли беше ял за последен път?

— Броуди, разкажи ми за майка ти — помоли Тори, докато опитваше раците си.

Той усети, че това е един вид тест. Ако не й сподели нещо лично, отношенията им не напредват. А това бе целта, нали? Искаше да прекара известно време с нея на място, където сексът не е най-важния фактор.

Добре де, все пак си оставаше *някакъв* фактор. Кой би могъл да пренебрегне съблазнителната извивка на гърдите, които се скриваха под кръглото деколте на роклята ѝ, или пленителния израз на очите ѝ? Не и той, разбира се.

— Майка ми беше... различна. Тя работеше много, главно като сервитьорка. Тревожеше се много. — Замисли се за миг, после се обърна към Тори. — Майка ми беше на границата на параноята. Само да си помисли, че някой я поглежда втори път и настояваше да се местим. Ето защо живяхме в толкова много малки градчета.

— Възможно ли е да е *бягала* от нещо или от някого?

Той поклати глава:

— Никога не съм забелязвал доказателства за нещо подобно, освен свръхактивното въображение на майка ми. Сега започвам да се чудя.

— Дали майка ти не се е страхувала, че Джан Хок ще я намери и *ще те вземе*?

— Възможно е, но мисля, че Джан е знаел къде съм през цялото време.

— Така ли? Защо?

— Знаеше точно къде да ме намери, когато поиска. — Броуди бутна чинията си настрана. — Въпросът е защо *въобще* ме потърси? Мисля си, че отговорът се крие в бележката, надраскана на края на писмото: „Сине, ела веднага. Имам нужда от помощта ти. Враговете ми приближават. Нямай доверие никому“. Тези редове са ключът към всичко.

Последните думи на бележката отекваха в ушите му, той знаеше, че иска да има доверие на тази жена, но се чудеше дали трябва. „Нямай доверие никому“.

— Изглеждаш чудесно — каза Елиът на Рачел.

— Благодаря! — Тя засия и седна, без да го попита защо Броуди бе тук с него.

Докато Рачел си поръчваше питие, той си пийваше от скоча и изчакваше подходящ момент.

— Рачел, как разбра за онази клауза в завещанието?

— Клауза? — Тя изпърха с мигли, като че ли се опитваше да си спомни. — О, да, баща ми каза.

— Той откъде знае?

— Сигурно Джан му е казал. — Тя взе чашата с *pinot noir*, която ѝ подаде сервитьорът. — Предполагам, че така е разбрал. Татко не ми каза. Важно ли е?

Елиът поклати глава, но не ѝ повярва. Откакто получи удар, Джан не можеше да говори много. Елиът не си представяше как баща му обяснява една мъглява клауза на Доминик, роднина, с когото рядко се срещаше.

Рачел му бе близка приятелка от дете. Той я харесваше повече от всеки друг в голямото си семейство, но не се интересуваше от баща ѝ и двамата братя. Със сигурност им нямаше голямо доверие.

Елиът изчака двамата да свършат с кафето, преди да повдигне въпроса, който го безпокоеше. След смъртта на баща му Рачел проявява неприятно собственическо чувство, реши той, тъй като не можа да намери по-подходящ начин да опише ситуацията. Трябваше да постави граници — сега — преди да се усложни положението.

Реакцията на Броуди при пристигането на Рачел го накара да си помисли, че брат му не харесва твърде братовчедка им. Броуди не знаеше колко му е помагала Рачел и колко добре биха могли да работят всички заедно, в екип, ако Рачел стори малко място за Броуди.

— Броуди ще дойде утре да наблюдава бутилирането — започна Елиът.

— Защо?

— Той наследи голяма част от лозята. Време е да научи нещичко за операциите.

— Мислех, че ще ти даде дела си... — Тя нави дълъг кичур копринена коса около юмрука си.

— Не сме го обсъждали след катастрофата. Не зная какви са плановете на Броуди *сега*.

Рачел се наведе напред, като му даде чудесната възможност да види гърдите ѝ така, както бе правила цялата вечер.

— Ето какво смятам, че трябва да предприемем ние.

— *Ние?* — Той зададе въпроса по-рязко, отколкото възнамеряваше. Смекчи думите си с усмивка. — Не искам да те намесвам в тази бъркотия.

— Тук съм, за да ти помагам — отговори му тя с усмивка, на която той не отвърна.

— Имението е наследено от мен и брат ми. Алдо и Джина имат малки дялове, така че зависи от нас с Броуди как да се справим с него.

Рачел се изправи, ноздрите ѝ потрепваха от потискан гняв:

— А къде е *мое* място?

Справедлив въпрос. Рачел бе с него толкова дълго, че му бе невъзможно да си представи управлението на избата без нея, особено след смъртта на баща му.

— Къде искаш да е твоето място?

— Мислех, че сме партньори. След като се отървем от Броуди, всичко ще бъде наред.

Да се отървем от Броуди. Думите отекнаха глухо в главата му. Не е възможно тя да го е направила, нали?

— Рачел, имаш ли нещо общо с катастрофата?

— Не — поклати глава тя и лъскавата ѝ черна коса се праметна от едното рамо на другото. — Как въобще можеш да предполагаш нещо подобно?

Елиът сви рамене, беше малко засрамен, че я е обвинил, но все пак имаше отчетливото впечатление, че Рачел *крие* нещо.

Тя се наведе напред, в очите ѝ имаше сълзи, и докосна ръката му:

— Искам само да бъда твой партньор. Това е всичко, което някога съм желала.

Рачел го умоляваше с очи, с цялото си тяло по един очевидно сексуален начин. Тя бе за него малката сестричка, но виждаше, че

младата жена не се възприема така. Ако не изясни всичко сега, ще има повече проблеми в бъдеще.

— Ти си ми като сестра — изрече нежно той едва чуто, — сестричката, която си нямах.

— *Сестра?* — Рачел изплю думата.

— Да. Надявам се, че винаги ще си бъдем толкова близки, но трябва да разбереш, че Броуди е мой брат. Той...

— *Сестра? Сестра?* — Рачел стана и дръпна надолу роклята с цвят на лимон, която се бе вдигнала нагоре на бедрата ѝ. — Това ли е всичко, което съм аз?

— Ние сме семейство. Не разбираш ли? Ние...

Тя бе изчезнала, преди той да успее да довърши изречението.

Когато Тори спря до къщичката си, в кухнята на „Сребърна луна“ светеше. Броуди отиде да остави своята кола на паркинга за гости отпред. Тя го бе поканила на кафе и десерт при баща ѝ. Беше късно, почти полунощ, но знаеше, че Лу ще прави някакви вкусни сладки за гостите си за сутринта.

Тори паркира под навеса за коли и каза на Пини:

— Скачай, момчето ми. Да видим какво е скроил татко сега.

Кучето се върна с тях от ресторанта, където покорно ги бе изчакало да се нахранят. След тази вечер Тори се почувства по-близка, по-спокойна с Броуди. Той беше очарователен мъж и все пак тя не можеше да престане да го сравнява с Конър. Въпреки че Броуди притежаваше сила и дълбочина, които липсваха на Конър, и двамата мъже обичаха да живеят на ръба.

— Не съм толкова глупава, че да се обвържа с такъв мъж — измърмори тя на себе си и тръгна след Пини по алеята към кухнята.

Отвори вратата и видя Елиът да седи на масата с баща ѝ. Какво прави тук? След мъчението на връщането на годежния пръстен, не очакваше да го види скоро.

— А, Тори, ето те и теб — поздрави я Лу. — Пини, ти къде беше, момчето ми? Искаш ли вечерята си?

Баща ѝ стана, за да даде на лабрадора купичката от неръждаема стомана, която стоеше на плота до чешмата и бе пълна с едри парчета храна. През това време Тори се усмихна на Елиът. Тя го харесваше,

истински го харесваше, но не искаше да се омъжи за него. Надяваше се, че могат да останат приятели.

— Търся Броуди. — Елиът не се усмихна, но не изглеждаше враждебно настроен.

— Ще пристигне всеки момент. — Не ѝ се искаше да признае, че е излизала с Броуди, но и не искаше да лъже.

— Броуди идва? Да го изчакаме. Така ще мога да съобщя на всички — каза баща ѝ и вдигна каничката за кафе. — Кафе, Тори?

Щеше да каже *не*, когато реши, че то ще ѝ даде възможност да прави нещо с ръцете си. Да ни каже *какво*, зачуди се момичето.

— Кафе, чудесно — отговори Тори и тъкмо сядаше срещу Елиът, когато Броуди влезе през задната врата.

Баща ѝ остави нейната чашка на масата и се обърна към него:

— Хей, Броуди, искаш ли кафе?

Макар че преди няколко часа Броуди бе излязъл заедно с Пини да търси Тори, Лу се държеше, като че ли го очакваше. Най-малко от всичко му се искаше Елиът да се почувства още по-неловко в настоящата ситуация.

— Кафе? Да, благодаря. Чисто.

Лу видя как Броуди прекосява стаята, кимва на брат си и си придърпва стол към масата. Някакъв шум откъм предната част на къщата разсея Лу и той се приближи към вратата, която водеше към трапезарията. Оттам можеше да вижда входа. Катрин Уилсън се изкачваше на пръсти нагоре по стълбите.

Вярно, че беше малко късно, но имаше още половин час до заключването на вратите на хотела. Защо ли се промъква така тази жена?

— Татко? — подвикна му Тори. — Всичко наред ли е?

Лу осъзна, че Пини е до него с оголени зъби. Глухо ръмжене тътнеше в гърлото му подобно на далечна гръмотевица. Той погали кучето по главата.

— Да, миличка, един от гостите влезе. — После се обърна към останалите и попита: — Някой да иска сладки с шоколадови пръчици? Току-що ги направих.

Никой не отговори, но Лу донесе подноса заедно с кафето за Броуди и го остави на масата. Сякаш никой не знаеше какво да каже,

така че Лу реши да разхлаби напрежението. Седна до Тори и си взе една топла сладка.

— Написал съм статия за вас двамата, която ще се появи утре сутрин в „Сан Франциско хералд“ — започна той, като се обърна към близнаците.

— Мислех, че си се пенсионирал. — Гласът на Броуди прозвуча бдително.

— Да. Редакторът ме помоли да разследвам смъртта на Джан Хок и да напиша поредица от статии. Тази е първата.

— Защо започваш от нас — попита Елиът. — Не би ли трябвало това да са материали за баща ми?

— Първоначално трябваше да е за живота на баща ти и неговата смърт — каза Лу с усмивка, като се надяваше да разведри всички с нея. Той пусна част от сладката под масата за Пини. — После убедих редактора си, че тук има нещо по-голямо.

— Историята на Броуди и Елиът — предположи Тори.

— Ами да. Тяхната история, както и историята на една династия и нейния принос за долината, за региона. — Лу погледна първо към единия близък, после към другия. — Вие двамата си приличате толкова много. Осъзнавате ли го?

— Не — отговори Елиът, а Броуди поклати глава.

— Приличат си удивително много, нали, Тори?

— Да. Напълно.

— Освен по външността, няма друго — каза Броуди.

— Чели ли сте изследвания за еднояйчни близнаци, разделени от раждането си?

Двамата братя поклатиха глави, но Тори кимна утвърдително.

— Те често си избират едно и също хоби, предпочитат едни и същи цветове, харесват една и съща храна, дори — Лу замълча — харесват един и същ тип жени. Вие и двамата сте леваци, което е необичайно, и двамата харесвате същата нетрадиционна марка малцов скоч.

— Карате един и същ тип кола — допълни Тори.

— Беше случайно — промърмори Броуди. — Аз наех моята само за кеф.

— Ние наистина носим един и същ вид слънчеви очила — призна Елиът, — но не зная дали не е само съвпадение.

— Не, не мисля така — каза Тори. — Вие двамата си приличате по толкова много различни начини. Маниерите ви, начинът ви на мислене. Смятам, че ако се поопознаете по-добре, ще намерите и още много други прилики.

— Защо ще започваш серията от статии от този ъгъл? — попита Броуди.

Добър въпрос, помисли си Лу. Близнаците си приличаха много, но Броуди бе обучен да бъде любознателен.

— Темата за близнаци, разделени от раждането си, винаги е интригувала хората, особено когато някой се опитва да убие единия от тях.

— Ние имаме своя теория за това — каза Елиът, като погледна към брат си. — Веднага след регистрирането на завещанието в съда то става публично достояние. Има няколко души, които ще наследят дела ни, ако се случи нещо, с който и да е от нас. Те са открили това и са предприели някои действия.

— Точно така. — Лу мислено поздрави бързото им съобразяване. — Тази сутрин, преди да сложа последните щрихи на статията си, интервюирах чиновниците. Кой, предполагате, че е дал хиляда долара, за да му се обадят, когато завещанието се регистрира?

— Рачел Ритво — помъчи се да отгатне Броуди.

— Близо си — кимна Лу. — Баща ѝ, Доминик Ритво.

Броуди подсвирна, а Елиът поклати глава, само Тори изглеждаше объркана.

— Доминик? Защо Доминик? Мисля си, че той и Джан не бяха близки.

— Ето как си представям аз нещата — каза Лу на близнаците. — Доминик знае нещо във връзка с историята на майка ви.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Елиът тайничко се наслаждаваше на чувството на въодушевление, което изпитваше, докато показваше на Броуди бутилирането. *Неговият брат*. Да си признае, мисълта можеше да изкара ангелите му.

Защо? Като дете Елиът беше самотен. Знаеше, че Мария го обича като собствен син, както знаеше, че баща му пък въобще не се интересува от него. Един брат би могъл да бъде отговор на молитвите му.

— Рачел не се ли върти наоколо обикновено? — попита Броуди, когато спряха до конвейера и машината за поставяне на коркови тапи, инсталирани наскоро от Елиът.

— Съмнявам се, че ще дойде днес — избъбри Елиът, премълчавайки част от истината. През изминалата нощ дълго лежа буден в леглото и се проклина заради неумелото си справяне със ситуацията. Имаше нужда от Рачел. Тя отговаря за закупуването на стока за избата. По-голяма част от работата би могла да бъде лесно свършена от някой друг, но да намери грозде с подходящо ниво на захарност можеше само специалист. А той нищичко не знаеше за сключената от нея сделка с Нейт Ормънд.

Елиът осъзна, че Броуди го гледа и очаква да му обясни операцията.

— Тук бутилките се *обработват* механично. Това означава, че старата коркова тапа се изважда от първата машина. Бутилката минава по транспортната лента до втората машина, където се слага новата коркова тапа. Оттам се придвижва до машината за поставяне на телчетата. — Той посочи една бутилка, чиято коркова тапа бе обхваната от телена захлупка. — Виждаш ли как телената захлупка здраво закрепя корковата тапа? Заключителният етап се извършва от машина, която покрива тапата и телта с луксозно златисто фолио.

Броуди с внимание наблюдаваше как бутилката се придвижва по конвейера и преминава в съседното помещение.

— Предполагам, че после се поставят етикетите.

— Точно така. Етикетът е последното нещо. Клиентите са много смешни. Ако етикетът е леко скъсан, с драскотина или зацапан, те няма да купят тази бутилка.

— Мислил ли си някога да направите нов дизайн на етикета на „Ястребово гнездо“?

Елиът замълча, не искаше да споменава името на Тори. Снощи при Лу всичко мина гладко, но дори и Пини сигурно усети искрите, които прехвърчаха между Броуди и Тори. Елиът си каза, че не може да вини брат си. В следващия миг се запита какво ли е това, което Броуди притежава, а той не.

— Златистите букви в средновековен стил са малко остарели — призна си Елиът. — Бихме могли да потърсим нов дизайн, но точно сега имаме други приоритети.

— Здравейте, момчета! — Рачел се втурна вътре, цялата сияеше, а черната ѝ коса се развяваше зад нея като знаме. — Алдо започна ли вече с бутилирането?

Елиът се опита да се усмихне. След снощната сцена въобще не очакваше братовчедка му да се появи, а още по-малко пък да влезе захилена, сякаш нищо не се бе случило. Той каза:

— Тъкмо тръгвахме натам.

Рачел се промъкна към Броуди с думите:

— Ако нещо те интересува, а Елиът е зает, обърни се към мен. Мотая се наоколо от пеленаче.

— Благодаря. Ще го имам предвид.

Отговорът бе достатъчно сърдечен, но Елиът усети, че брат му не харесва или няма доверие на Рачел. Какво ли предизвика тази мисъл, зачуди се той.

Броуди не бе показал критично отношение нито с думи, нито с действията си.

Рачел вървеше пред тях към следващата пещера и викаше Алдо. Елиът улови погледа на брат си и разбра, че той си мисли как е напълно възможно Рачел да стои зад почти фаталната катастрофа. Елиът повдигна вежди, за да покаже на Броуди, че е получил съобщението му. Хрумна му, че започват да четат мислите си, сякаш са заедно от години.

Сигурно си въобразявам, помисли си Елиът, но изпита едно особено, тревожно чувство.

— А, ето ви и вас — поздрави ги Алдо и Елиът усети, че възрастният мъж няма търпение да започне.

— Обясни ни какво правиш, моля те. Броуди иска да се научи.

— По мое време корковите тапи се изваждаха на ръка — гордо го информира Алдо. — Ти видя как обръщам бутилките. Пенливото вино...

— Утайката се събира около корка, когато бутилката е обърната надолу — намеси се Рачел.

Алдо ѝ хвърли гневен поглед. Тя млъкна и го остави да продължи. Той посочи към дълго метално корито, където десетки бутилки стояха с гърлото надолу в сух лед.

— Месеци наред обръщам тези бутилки. Утайката се е събрала зад корка. Сега замразяваме само гърлото на бутилката. Този уред — той с любов потупа метална машина, която приличаше на тирбушон — измъква временната коркова тапа, а заедно с нея излиза и топчето замръзнала утайка, привлечано с въртене към гърлото на бутилката много седмици наред.

Изчакаха докато няколко бутилки преминаха през машината, където корковите им тапи се махаха заедно с мръсно кафява запушалка от лед. Елиът със задоволство забеляза, че брат му обръща голямо внимание на процеса.

Алдо също го забеляза и се усмихна одобрително на Броуди.

— После бутилката се придвижва по конвейера към машината *горница*. Това означава, че се добавя още вино, което да замени ледената запушалка.

Броуди продължаваше да наблюдава процеса и отново не откъсваше очи от бутилките, докато няколко унции вино се добавяха към всяка от тях. Рачел, от своя страна, изучаваше Броуди, а около пръста си бе намотала кичур коса. Елиът се страхуваше да се замисли какво ли се върти в главата ѝ.

— Най-накрая бутилката стига до машината за поставяне на нова коркова тапа — каза Алдо.

— Това не е последната тапа, нали? — попита Броуди.

— Не — отговори Елиът. — Гледаш процеса отзад напред. Току-що дойдохме от поточната линия, където се слагат оригиналните тапи.

Това се извършва чак на етап оформяне.

— Коркът е дефицитен — каза Рачел. — Аз го поръчвам през последните няколко години и цената му се е повишила пет пъти.

Броуди повдигна веждата с белега си скептично:

— Защо?

— Коркът се прави от външната кора на особен вид дъб. В средиземноморските страни, където расте той, много от горите се изсичат за дървен материал. Едни от малкото страни, които произвеждат корк, са Испания и Португалия, а те не се смущават да поискат висока цена.

А Рачел няма да се мине, помисли си Елиът.

— Светът се променя — тихо допълни Алдо. — Един ден ще трябва да преминем към пластмасови тапи. Няма да имаме друг избор.

При тези думи Броуди погледна към Елиът, а той се зачуди дали брат му има представа колко в стила на Джан Хок звучат те. Рачел спря, защото звънна клетъчният ѝ телефон, а Алдо се забави, за да даде нареждания на един от мъжете на конвейера.

Елиът използва възможността и прошепна на Броуди:

— Сякаш Джан Хок говореше току-що. Алдо и Джан имаха напълно еднакъв поглед върху всичко. Те не се отказват от консерватизма си, както скъперникът не се отказва от късчето злато. Нямах представа какво трябваше да правя, за да въведа в работата няколко машини и четири конвейерни ленти.

— Разбирам те — каза Броуди. В гласа му сякаш се долови нотката на симпатия, но Елиът не беше сигурен. — Има ли и други винари, които все още да обръщат бутилките на ръка?

— Никой в района тук. Може да има някои твърдоглави производители на шампанско във Франция, някои дребни производители, които да се придържат към старомодните методи. — Той се обърна към възрастния мъж, който беше приключил с другия си разговор. — Не зная какво ще правим, когато Алдо се пенсионира. Никой не е обучен да обръща бутилките.

— Е, и? Ще си вземете машина, управлявана от компютър, както всички други.

Елиът потупа Алдо по рамото:

— Няма да е същото. Обръщането на бутилки е изкуство.

— Обречено изкуство — старецът присви устни и се усмихна мрачно. — Светът се променя. Нищо не остава същото. Трябва да сме подготвени.

Думите му звучаха особено, като предупреждение, нещо нетипично за Алдо. Може би смъртта на Джан и всичките промени в „Ястребово гнездо“ бяха повлияли на обикновено спокойния му темперамент.

— Благодаря, Алдо. — Елиът се стремеше да говори с жизнерадостен глас. — А сега ще покажа на Броуди къде оставяме виното да отлежи.

— Аз ще съм тук, докато се напълни и последната бутилка.

Елиът тръгна с брат си към тунела, който водеше към най-вътрешните пещери, където се бутилираше и съхраняваше най-хубавото пенливо вино.

Слава богу, че Рачел все още говореше по телефона. Ако имат късмет, тя ще отиде в офиса си, а не с тях.

— Дали си въобразявам — попита Броуди, след като вече вървяха по слабо осветения тунел и никой не можеше да ги чуе — или Алдо е обезпокоен от нещо?

— Много си наблюдателен. И аз си мислех същото. Не е в характера на Алдо да се безпокои за нещо друго, освен за работата си.

— Това е свързано с работата му.

Елиът поклати глава:

— Не, има нещо друго. Тези машини са тук от почти две години. Кризата с корка ни виси като меч над главите толкова дълго, че сме си приготвили в склада кашони с пластмасови тапи, готови да се използват при нужда. Някои от тях не са толкова лоши. По цвят приличат на истински корк.

— Алдо наследява малка част от „Ястребово гнездо“. Ако се случи нещо с единия от нас, той ще получи по-голям дял.

— Броуди, човече, не задълбавай в тази посока. Алдо беше най-добрият приятел на баща ми. Половин век се е скъсвал от работа за „Ястребово гнездо“. Никога не би ме наранил.

Броуди отново повдигна леко веждата си с белега:

— Ами мен? Алдо не ме познава.

— Невъзможно е той да се опита да убие, когото и да е. Не е такъв човек.

— Да повредиш кормилния механизъм не е същото като да стреляш по някого или да го нападнеш с нож. Това ти дава възможност мислено да се дистанцираш от престъплението. — Броуди замълча, после добави: — Ами синът на Алдо?

— Алекс? — Предположението шокира Елиът. — Той не би могъл дори да пипне поршето. Не беше там. Въобще не дойде на погребението, а даже и да е дошъл, не съм го видял.

Двамата мъже стигнаха до най-вътрешните пещери, които бяха по-малки. Трябваше да се приведат, за да влязат вътре, където от пода до тавана имаше рафтове с пенливо вино. Тук беше много по-хладно и по-влажно, миризма на мухъл се просмукваше в тъмната пещера.

— Реколтата ни, най-качествената, има годината на етикета си. Тя не се смесва както повечето пенливи вина и шампанското. Вината от дадена реколта се правят от грозде, набрано в същия регион и в същата година.

— Пенливите вина в супермаркетите са на... колко? Две години или по-малко? Вината на „Ястребово гнездо“ отлежават много по-дълго, нали?

— Най-евтините ни вина са на четири години. Най-добрите са на седем.

— Не разбирам много от това — призна си Броуди. — Предполагам, че Дом Периньон е единственото скъпо шампанско, което знам по име.

— Добро е. Обикновеният човек мисли, че е най-доброто, но истинският познавач ще избере от реколтата на „Ястребово гнездо“, ако трябва да е американско, или Салон, най-доброто френско шампанско. То отлежава осем години и се произвежда само през най-добрите години. Ако в някой сезон гроздето не е толкова качествено, те въобще не бутилират шампанско.

— Олеле! Трябва да е дяволски скъпо.

— Така е. Ние щяхме да сме на минус, ако подбирахме чак толкова много. — Елиът се сепна, пейджърът на колана му го изненада. Той погледна светещия дисплей и каза: — Код седем. Трябвам им в офиса.

Броуди тръгна след Елиът през лабиринта от пещери. Елиът не се поколеба на никой от завоите, но пък той обикаляше пещерите и тунелите от дете. И Броуди ги бе запомнил благодарение на тренировките си като тюлен. Обучаваха го като му завързваха очите, за да не вижда, и го пускаха в гора, пустиня, океан, после го принуждаваха да се върне до лагера, като използва единствено ума си. За него бе лесно, но можеше да разбере как това би объркало много хора.

— Насам — каза му Елиът, когато стигнаха до офисите.

Броуди забеляза, че брат му все още не се бе преместил в офиса на ъгъла. Вратата беше затворена, но на лъскавата златна табелка пишеше: Джанкарло Хок.

— Тори, хей, каква изненада — извика Елиът при влизането им в стаята.

— Може ли да излезем за малко навън — попита тя.

От особеното, но много сериозно изражение на лицето на Тори и от загрижения поглед на Елиът стана ясно, че това не беше обичайна молба. Излязоха и тръгнаха по пътеката към къщата. На разклонението, което водеше към Панорамата, Тори зави към върха с прекрасната гледка.

Времето беше ясно, чудесен ден да погледат лозята, но Броуди не можеше да повярва, че Тори ги е извикала от избата, за да се порадват на гледката. Спряха на мястото, където Рачел и Елиът ги откриха през онази нощ. Дори Тори да помнеше това, никой не би могъл да го отгатне по строгото ѝ изражение.

— Татко искаше да дойда тук и да поговоря с вас двамата насаме, където никой не може да ни подслушва.

— Той счита, че офисът се подслушва? — попита Елиът.

— Възможно е.

— Няма да е трудно. Вярвай ми — вметна Броуди. — Новите уреди са малки и лесно се крият.

— Татко каза непременно и двамата да чуете какво е открил тази сутрин. — Лицето на Тори стана още по-тревожно. — Знаете ли, че миналия месец Фред Уикерсън е станал адвокат на братята Корели?

— Невъзможно! Има конфликт на интереси. Той не може да представлява и двете страни. — Елиът се загледа надолу, където работници подрязваха лозите и ги подготвяха за зимата. — Разбирам.

Фред ще направи дъмпинг на „Ястребово гнездо“. Ние сме мушици в сравнение с Корели и техните поддръжници Лъо Рюсо.

— Има ли някакво значение? Няма ли адвокати тук или в Сан Фран... — после Броуди разбра. — Братята Корели може да са знаели предварително, доста по-рано, какво е завещанието на Джан.

Тори кимна, като го гледаше право в очите.

— Не би било етично за адвоката да разкрива...

— Етика и адвокат! Сега това е оксиморон.

— Освен това татко искаше да знаете, че Алекс Абрузо е поискал да прочете завещанието след регистрацията му. Чиновникът, който му е помогнал, е бил в отпуск заради грипа. Татко е научил това съвсем наскоро.

— Защо му е на Алекс да го прави? — зачуди се Елиът.

Броуди се замисли за миг, после попита:

— Изненада ли се някой, че Алдо получава дял от лозята?

— Не. Алдо и моят... нашият... баща бяха близки. Е, толкова близки, колкото е възможно да бъде човек с Джан Хок. Никой не се изненада, че Алдо получава част от наследството. Защо?

Нещо се въртеше в ума на Броуди, но той все още не бе сигурен какво е то. Погледна към Тори и опита да се досети, но хубавото й лице само го разсея.

— Може би Алекс е искал да разбере дали баща му ще получи нещо повече, ако се случи нещо с единия от нас.

Елиът изглеждаше изпълнен със съмнения:

— От къде ще знае, за да проверява?

— Не подценявай Алекс — погледна го Тори. — Той е изключително умен мъж.

Тя отмахна кичур коса от лицето си. Изведнъж се бе извил вятър, със свистене се спускаше надолу по хълмовете и после постепенно се отдалечаваше.

— На какво искате да се обзаложим, че братята Корели вече са се свързали с Алекс, за да го насърчат да накара баща си да им продаде дела си? — попита тя.

— Алдо никога не би направил подобно нещо! — извика Елиът и с вика си изненада Тори и Броуди. — Искам да кажа, че ако реши да продава, ще продаде на мен.

— Ами ако Корели му предложат много повече от реалната цена на неговия дял? — попита Тори.

Елиът пхна ръце дълбоко в джобовете на панталоните си.

— Ти не разбираш. Това е целият живот на Алдо.

— Така ли? Сигурен ли си?

Броуди зададе въпроса, после се загледа към долината. Прадедите му бяха носили камъни от хълмовете, за да отворят място за лозите. Бяха използвали скалите, за да павират пътеките и да направят ниските стенички, които разделяха различните сортове грозде. Виното се правеше с много труд и любов поколения наред чак до наши дни.

По един особен, напълно неочакван начин, тази земя, тази част от долината го привличаше. Като че ли бе закътал някакъв спомен от друг, отдавна отминал живот. И все пак сякаш беше нещо много повече от спомен. Ако трябваше да го назове, това, което усещаше, беше духа, наслаждането на годините, в които предците му бяха живели на тази земя, бяха я обичали.

Възможно ли е един спомен да остане да тече в жилите му по този начин? Напълно разбираше защо Елиът се отнася към „Ястребово гнездо“ с такава страст. Мислите на Броуди се насочиха към Алдо Абрुзо.

Какво ли би било да посветиш целия си живот на земята на някой друг?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Тори се загледа за момент в Елиът, после насочи вниманието си към Броуди. Както и очакваше, Елиът изглеждаше разтревожен, а Броуди непроницаем. Той сякаш се наслаждаваше на пейзажа, което й се стори невероятно. У Елиът се таеше частица сантименталност към „Ястребово гнездо“, но брат му не беше такъв тип.

След снощния разговор в кухнята Броуди излезе да изпрати Елиът до колата. В известна степен тя бе очаквала да дойде във вилата след това, но той не се появи. Тори бе чакала, на светло и с дръпнати пердета, но никой не почука на вратата й.

Разбира се, всъщност не бе искала той да идва, опита да увери тя себе си, докато наблюдаваше мъжествения му профил. Сутринта след катастрофата двамата бяха стигнали опасно близо до правенето на любов. Късметът й я спаси. Имаше нужда от време, за да опознае този мъж.

Романтични вечери като снощната — какъв е смисълът, запита се тя. Докато вечеряха, Броуди й разказа за себе си. Обичаше работата си, но колкото и да се опитваше да принизи опасността при антитерористичните операции, не можа да я измами.

На Тори й убягваше защо е привлечена от някой, който толкова много прилича на Конър. Часове наред лежеше будна и се опитваше да анализира притегателната сила на Броуди Хок. Не успяваше да я назове. Чарът обхващаше всички аспекти на личността му — от отношението му към политиката (той бе твърдоглав и независим) до впечатленията му от киното (прекалено много преследвания с коли) и до любимите му храни (всичко, с изключение на кисело мляко).

Ще й трябва цял живот, за да опознае всички страни от характера на Броуди Хок. А той си тръгва скоро; даде ясно да се разбере. Защо си губи времето да мисли за него?

Мълчанието между двамата братя й тежеше. Най-накрая тя каза:
— Може да се обадим на шерифа.

Елиът поклати глава:

— Има още нещо, което трябва да ви кажа.

Репликата беше насочена към Броуди, който откъсна поглед от лозята и се обърна към брат си. Що се отнася до нея, това беше техен проблем, не неин. Те, двамата заедно, трябва да го разрешат.

Тори разбираше, че бе застанала между тях и много съжаляваше. Можеше само да си представя какво бе преживял Броуди през младежките си години, но знаеше, че и животът на Елиът е бил труден, макар да изглеждаше прекрасен. Ако можеха да оправят нещата помежду си и да не позволят на наследството да застане между тях, и двамата щяха да имат огромна полза.

— Рачел ми каза, че е чула Лоренцо и Джина да обсъждат как може нещо да ти се случи.

Броуди не изглеждаше шокиран от новината. Всъщност и Тори не беше. Джина беше толкова алчна, колкото и погълната от себе си, а синът ѝ винаги бе изглеждал на Тори подлец. Нищо конкретно не беше извършил, но инстинктите ѝ я предупреждаваха да не му се доверява.

Семейство Барзини вероятно гледаха на Броуди като на натрапник, който няма право да грабне толкова голям пай от „Ястребово гнездо“. Лоренцо имаше юридическо образование и сигурно знаеше за клаузата в завещанието, разясняваща какво ще стане с този дял, ако нещо се случи на Броуди преди наследството да е уредено.

— Ти възприе ли заплахата насериозно? — запита Броуди брат си.

— Не, не и когато Рачел ми спомена, но сега, след като някой е бърникал по поршето ми — Елиът замълча, после добави неохотно, — считам, че е възможно.

Броуди каза:

— Мисля, че шериф...

— Хайде да не му се обаждаме все още. — Елиът пхна ръце в джобовете си. — Това е семеен проблем.

— Не и ако има убийство — накани се да протестира Тори. Тя се зачуди дали Елиът осъзнава, че звучи точно като баща си. Всичко трябва да си остане *в семейството*.

— Хайде да проучим и да установим със сигурност, че те са замесени. — Елиът продължи да гледа към брат си. — Джина притежава десет процента от „Ястребово гнездо“. Ни най-малко не

искам... не искаме да я ядосаме и тя да продаде дела си на братята Корели. Щом веднъж прекрачат прага ни...

Тори чакаше Броуди да започне да убеждава брат си да съобщят на шерифа, но той си мълчеше. Броуди е човек, който решава проблемите си, осъзна тя. Не му пречи да запазят всичко вътре в семейството.

— Хайде да поговорим с Рачел — предложи Броуди — и да установим какво точно е чула.

Тори очакваше Елиът да се съгласи незабавно, но той не го направи. Тя винаги се бе чудила относно отношенията му с Рачел, но сега стана още по-любопитна.

— Снощи, по време на вечерята — започна Елиът и Тори си спомни думите на Броуди, че Елиът и Рачел имат среща в „Пино бланк“, — Рачел и аз имахме малък спор. Мисля, че тя няма да иска да разговаря с мен точно сега.

Очите на Броуди се присвиха, толкова леко, че повечето хора не биха забелязали:

— Всичко ми изглеждаше наред при нея.

Братята се погледнаха за миг и Тори усети, че Елиът не им казва всичко. Броуди също го разбра. Елиът наруши пръв напрегнатата тишина:

— До снощи не знаех, но Рачел е влюбена в мен. Сякаш нараних чувствата ѝ с думите си, че ми е като *сестра*.

— Ти стоеше прекалено близо до Рачел и затова не си видял истината — каза Тори, преди да успее да се спре. После вдигна очи нагоре. — Разбрах, че е луда по теб в мига, в който двете се запознахме.

— И аз го забелязах — допълни Броуди, — а не съм много добър в разгадаването на жени.

— Така ли? Как съм пропуснал?

— Да се чуди човек — усмихна се Броуди. — Да говоря ли аз с нея?

Елиът се поколеба и Тори не го винеше. Броуди беше непознат, лесно можеше да предизвика подозренията на Рачел и нежелание от нейна страна да сподели цялата истина.

— Аз ще го направя — неохотно предложи Тори. — Понякога жените са по-добри в подобни неща.

— Добра идея — кимна Броуди.

— Благодаря, Тори — усмихна се Елиът. Това беше първата истинска усмивка, с която я даряваше след връщането на годишния пръстен. — Рачел вероятно е в офиса си и раздава нареждания. Ако имаш време, ела след това при нас в къщата. Днес Мария ще приготви един от своите специалитети. Ще ни разкажеш какво си научила, а после ще решим какво да правим по-нататък.

Тори се съгласи да обядва с тях, след това остави двамата братя да разговарят и да гледат работниците в подножието на панорамния връх. Елиът разказваше как се разрешава само на специално обучени работници да подрязват ценните лози. Тори трябваше да отдаде на Броуди дължимото. Той изглеждаше напълно погълнат, задаваше интелигентни въпроси и слушаше внимателно.

От своите предишни посещения на винарната Тори знаеше, че офисът на Рачел не е в централната част, близо до този на Елиът. Нейният кабинет се намираше в производственото крило, срещу залата за смеси, където се правеха различни комбинации от грозде, а после се дегустираха от експерта на избата и неговите асистенти. Изборът им трябваше да бъде одобрен от Джан Хок, преди виното да бъде утвърдено и после бутилирано. Сега Елиът трябваше да одобрява вината, които щяха да носят марката „Ястребово гнездо“.

Очевидно Алдо беше свършил с наглеждането на бутилирането. Той бе в залата за смеси с двама работници. Тори надникна в офиса на Рачел, видя я да седи на бюрото си с гръб към нея и да говори по телефона. Не искаше да я прекъсва, но остана до вратата и тихичко почука.

Рачел завъртя стола си и вдигна поглед, очевидно изненадана.

— Ще ти се обадя по-късно — приключи тя, затвори телефона и се обърна към Тори. — Елиът ли търсиш?

— Не — отговори Тори и направи няколко крачки навътре в кабинета. — Искан да говоря с теб.

— Побързай — Рачел махна с ръка към компютъра, — много съм заета.

Тори не се остави да я уплашат и се настани в един от двата стола срещу бюрото. Опита с директния подход, защото знаеше, че Рачел е умна и не се лъже лесно.

— Предполагам си чула, шерифът потвърди, че някой е бърникал по поршето. Това е предизвикало катастрофата.

— Елиът ми спомена снощи на вечеря.

Забележката подразни Тори, защото Рачел намекваше, че все още е в много близки отношения с Елиът, но се опита да я пропусне покрай ушите си. Телефонът на бюрото иззвъня.

— Извинявай. Телефонът въобще не спира да звъни.

Рачел се завъртя назад и тихо заговори в слушалката. Разговорът приличаше повече на личен, отколкото на служебен и Тори се опита да не слуша. Погледът ѝ се плъзна към екрана на компютъра, където Рачел бе писала някакво писмо. То трудно се четеше от това разстояние, но един ред привлече вниманието ѝ: „Анулирайте поръчката ни незабавно.“ Рачел се обърна и затвори, без да каже довиждане.

— Татко и братята ми. — Тя обвини кичур черна коса около пръста си. — Момчетата не се променят. Тръгват за „Пebъл бийч“ да играят голф. След като свърша тук, ще имам куп работа у дома.

Тори се усмихна с разбиране. На семейни тържества бе прекарвала известно време със Сам и Еди, по-големите братя на Рачел. Те бяха мъжкия вариант на сестра си, красиви, но още по-арогантни. Тори знаеше, че Доминик Ритво бе проверявал дали завещанието е регистрирано и това потвърждаваше чувствата ѝ относно мъжете на семейство Ритво. Те не биха били доволни от дребния бизнес за отглеждане на грозде, ако виждаха възможност да грабнат повече пари.

А къде беше мястото на Рачел? Тори ѝ съчувстваше, макар че тази жена никога не бе проявявала дружелюбно отношение към нея. Рачел бе отблъсната и на двата фронта. Всички знаеха, че винарната на Ритво е прекалено малка, за да може наеме на работа и нея, не само двамата ѝ братя. Рачел имаше свое място в „Ястребово гнездо“ само ако двамата с Елиът са в добри отношения. Все пак въпреки цялата ѝ усърдна работа, Джан Хок не я бе възнаградил справедливо.

— Какво казваше? — подкани я Рачел.

За втори път Тори бе почти изкушена да стане и да избяга, но събра кураж и продължи:

— Помагам на Броуди и Елиът. Те не искат да говорят с шерифа, освен ако не е абсолютно наложително.

— За какво?

— Джина и Лоренцо. Разбрах, че си дочула как те обсъждат нещо да се случи на Броуди, преди завещанието да бъде легализирано.

— Не разбирам за какво говориш — сряза я Рачел. Погледът ѝ попадна на екрана на компютъра, тя се наведе настрани, натисна един клавиш и на екрана се появи скрийнсейвър с логото на „Ястребово гнездо“.

— Не си ли казала на Елиът...

— О-о, това ли! — Усмивката, която блесна на лицето на Рачел, би могла да заблуди някой непознат, но Тори прекалено често бе виждала истинските ѝ усмивки, отправяни към Елиът, и не се излъга. — Просто се шегуваха. Знаеш колко глупости могат да наговорят хората. Леля Джина обожаваше Джан. Никога не би направила нещо, което да нарани сина му.

— Хайде, Рачел! Бъди честна, както съм и аз. Мисля, че Джина не дава и пет пари за собствения си син, а какво остава за детето на брат ѝ.

— Ами, вярно е — призна си Рачел. — Но тя се шегуваше. Нито една дума от тези, които дочух, не беше сериозна.

— Сигурна ли си? Важно е.

— Абсолютно съм сигурна. Защо? Елиът да не е казал нещо лошо за мен?

Тори се наведе напред, облегна се на бюрото и загледа Рачел право в очите:

— Не. Той каза, че не би могъл да ръководи „Ястребово гнездо“ без помощта ти. Искаше сам да поговори с теб за това, но сега е с Броуди. Елиът не иска Броуди да си мисли, че леля му планира убийство.

Рачел бутна стола си назад и се изправи, като даде ясно да се разбере, че разговорът им е приключил.

— Добре е, че Елиът ме оценява. Той наистина не може да управлява „Ястребово гнездо“ без мен. Нито за ден.

Тори излезе от офиса и се зачуди дали е свършила друго, освен да предупреди Рачел, че Елиът и Броуди са подозрителни към членовете на семейството. Доминик дали е споделил информацията, която е получил, със синовете си и Рачел? Невъзможно бе да се каже. Впечатленията на Тори бяха, че бащата и двамата братя по-скоро

изключват, а не включват Рачел, но кой знае какво се случва зад затворените им врати...

Тя зави зад ъгъла и почти се сблъска с Алдо.

— Извинявай. Бях се замислила, вместо да гледам къде вървя.

Усмивката на Алдо беше любезна, както винаги.

— Объркала си пътя. — Той посочи към отворената врата. — Това е *моят* кабинет. Тъкмо четях статията на баща ти във вестника. Ти видя ли я?

— Не, тръгнах от къщи преди пристигането на вестниците от Сан Франциско. Добра ли е?

Той я заведе в офиса си.

— Прецени сама. — Подаде ѝ вестника. — Ето я.

Тори прочете статията и се възхити на човешкото отношение, което бе вложил баща ѝ в работата си. Близнаци, разделени от раждането си, но все пак толкова еднакви. Баща ѝ си бе поиграл с малките странности, които притежаваха и двамата, като внушаваше на читателя, че това е *придобито* поведение, не наследствени черти, и все пак въпреки географското разстояние между близнаците, те и двамата бяха развили подобни интереси и маниери.

А предпочитанията им към жените? Не отивай там, Тори предупреди тя себе си. Нямахше да разбере чувствата си към двамата братя за един ден и несъмнено няма да стане, ако Алдо я изучава като нов сорт грозде.

— Татко е свършил чудесна работа — каза му тя. — Ще има продължение в неделното издание.

— Ще го следя.

— Разбра ли, шерифът е открил, че някой е бърникал по кормилната уредба на поршето? — Тори наблюдаваше възрастния мъж, нетърпелива да види реакцията му.

— Какво? — Алдо изправи прегърбените си рамене, като че ли събираше сили, за да се изправи пред врага си. — Елиът не ми е казал.

— Не е искал да те безпокои — смотолеви тя и съжали, че го е споменала. — Просто се чудех дали не си видял някой близо до колата през вечерта на погребението.

Алдо присви за миг очи, като че ли не можеше да вижда ясно, после каза:

— Да, след като свърших с въртенето на бутилките, отидох в кухнята да вечерям. Вратата на гаража беше отворена, което е необичайно. След залез-слънце Елиът настоява да затваряме, за да не допускаме мъглата да влиза вътре. Лоренцо беше там. Помислих си, че ще взема назаем някоя от колите.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Тори остави Алдо и забърза обратно към къщата, където откри, че Броуди и Елиът я чакат в трапезарията. Мария седеше с тях и слушаше как Елиът обяснява за възторга сред лозарите заради гроздето спра.

— Запомнете думите ми — казваше Елиът, — ако имах пари за инвестиции, щях да ги вложа в този сорт. От него ще се прави най-доброто вино през новото хилядолетие.

Елиът махна на Тори да седне на стола до Броуди и тя мълчаливо се плъзна на посоченото ѝ място до масата от черешово дърво, излъскана до огледален блясък. За миг Мария я погледна и ѝ се стори, че открива неодобрителни пламъчета в очите на икономката, но може би те бяха само плод на въображението ѝ. Тори се зачуди дали да обсъдят пред Мария казаното ѝ от Алдо, после реши, че той сигурно вече е споделил с икономката. Ако не е, ще го направи.

— Ще накарам Кончита да сервира обяда — каза Мария на Елиът и се изправи. — Предполагам, че бързаш, както винаги.

Елиът ѝ се усмихна с обич, а тя изчезна през страничната врата, която водеше към кухнята.

— Мария ми е близка като майка. Тя ми помогна през трудните моменти на младостта ми...

— А баща ти? — попита Броуди.

Тиха като сянка, Мария се върна в стаята и отново седна, очите ѝ бяха вперени в Елиът. Тори се зачуди дали бе чула въпроса и реши, че сигурно беше. Тази жена бе свикнала да влиза и излиза от стаите тихо, докато надзираваше правилното функциониране на огромното домакинство. Какво ли друго бе дочула по време на работата си в „Ястребово гнездо“?

— Джан Хок беше прекалено зает с винарната и нямаше време да отглежда дете, нали, Мария?

— Да, тя отнемаше всеки негов миг.

От отговора ѝ, с лек нюанс на сарказъм в тона, Тори разбра, че тя може да е работила почти през целия си съзнателен живот за Джан, но не одобрява неговото отношение към сина му.

Докато бе сгодена за Елиът, Тори бе прекарала известно време около Мария. Икономката ръководеше домакинството като генерал, не си губеше времето в празни приказки, освен с Елиът. Мария винаги бе намирала време за Елиът.

— Тори, има ли късмет? — попита Броуди.

Преди да успее да отговори, влезе Кончита с поднос салати и кошничка франзели, любимия хляб на Елиът. Зад нея идваше друг прислужник с бутилка шардоне Чок хил. Тори вдигна вежди, за да им покаже, че иска да изчака, докато останат сами.

— Разкажи ми за майка ни — каза Елиът на Броуди, докато им сервираха.

Дори въпросът да подразни Мария, тя не го показва. Внимателно наблюдаваше сервирането на салатите, които бяха произведение на изкуството.

Броуди за миг се загледа в младите зелени листа и нарязаните домати, размесени със стръкчета бяла аспержа, после каза:

— Тя работеше доста. Обикновено се трудеше на две места, за да може да ни издържа. Затова не прекарвахме много време заедно.

— Какво представляваше? — Елиът подтикна Броуди да разкаже още нещо.

Прислужниците бяха напуснали стаята, но Тори не искаше да прекъсва този разговор. Зачуди се дали разбира правилно ситуацията. Всичко звучеше сякаш двама напълно различни родители бяха отгледали тези момчета.

— Майка ни беше красива. Елегантна, с тъмна коса и сини очи. Жена, след която мъжете се обръщаха два пъти, дори и след като остаря.

Тори забеляза, че Мария си похапва, опитваше всяка част от салатата, сякаш за да установи дали всичко е било подправено с точното количество сладък винегрет. Тори не можеше да повярва, че възрастната жена въобще не е любопитна да научи за родната майка на Елиът.

Освен ако не я е познавала *лично*.

Смущаваща мисъл, мълчаливо отбеляза Тори. Не беше сигурна от къде ѝ дойде. Опита се да чуе отговора на Броуди. Елиът бе попитал дали майка им не е мислила да се омъжи отново.

— Майка никога не обръщаше внимание на мъжете — каза Броуди и се пресегна за хляб, а Мария автоматично му подаде маслото, както и мъничка гарафа със зехтин, но не го погледна. — Не зная въобще да е ходила на среща, а какво остава да мисли за брак.

— Сключвали ли са брак нашите родители? — попита Елиът.

— Един дявол знае — Броуди намаза хляба си. — Леля Джина казва, че са.

— Не бих казал, че Джина знае. Тя бърбори само бабини деветини.

Тори реши, че моментът е подходящ да им разкаже за Лоренцо, но Елиът се обърна право към Мария, улови погледа ѝ и попита:

— Ти каза, че те не са се женили. Това факт ли е?

Мария остави вилицата си и се взря в Елиът, сякаш той беше единственият човек в стаята:

— Да. Зная, че това е истината. Твоите родители никога не са сключвали брак.

— Тогава ти си познавала майка ми? — В гласа на Елиът се долавяше раздражение. — Защо не си ми казала? Години наред те питам за нея.

Тори започна да съчувства на жената, но Мария изглеждаше подготвена, като че ли дълго време бе чакала и бе предугаждала този въпрос. Тя отговори спокойно, гласът ѝ не се пречупи:

— Ако ти бях казала това, което знаех, а то не беше много, баща ти щеше да ме уволни. Тогава ти щеше да останеш сам-самичък с него. — Гласът ѝ се смекчи. — Не можех да го допусна. Когато порасна, вече нямаше значение. Ти престана да питаш.

— Направила си това, което си сметнала за най-добро — каза Броуди, тъй като брат му не може да пророни нито дума. — Кажете ни какво знаеш. Сега то не може да навреди никому, нали?

Мария се загледа в чинията си, като че ли търсеше правилния отговор сред младите зелени листенца:

— Родителите ви не се ожениха, защото майка ви, Линда, вече беше женена.

Думите сякаш предизвикаха взрив. Тори за първи път видя как Броуди зяпва от изненада. Елиът изглеждаше не по-малко изумен от това разкритие.

— Какво? — Гласът на Елиът бе почти дрезгав шепот.

— Случило се, докато били в Калифорнийския университет и учили ен... знаете я, науката за приготвяне на различни видове вина.

— Енология — подсказа Елиът. — Същото, което учих и аз.

— Тя е била съпруга на друг студент — продължи Мария, като че ли това обясняваше всичко.

Кончита се появи и взе чиниите за салата. Точно зад нея стоеше друг прислужник, който сервира бирата със замах. Сякаш му отне цяла вечност да поръси току-що настърганото сирене Пармезан върху вкусно ухаещото италианско ястие.

— Защо не се е развела със съпруга си и не се е омъжила за Джан? — попита Тори.

Мария разрови яденето си с вилицата, после погледна към Елиът, преди да отговори:

— Той не искаше да се ожени за нея. Толкова е просто.

Тори не можа да се въздържи:

— Няма логика. Искал е едното от нейните деца, но не и другото, не и майката.

Устата на Мария беше пълна и тя не отговори. Това е само върхът на айсберга, каза си Тори.

— Татко постъпваше точно така — отбеляза Елиът. — Той беше обсебен от страх да не си подели „Ястребово гнездо“ с някоя жена. Винаги е казвал, че човек не може да се довери на жените.

— Защо не е задържал и двамата ни? — поиска да знае Броуди. — Особено след като е оставил и на двамата равен дял от „Ястребово гнездо“?

Тори кимна, играеше си с яденето в чинията, апетитът ѝ бе изчезнал.

— Мария?

— Казах ви каквото зная — отговори Мария без колебание. — Всичко това се случи докато Джан беше в Санта Клара, в Калифорнийския университет „Дейвис“. Аз не съм била там. Точно преди края на последната си година се върна у дома с бебе. — Мария

се усмихна на Елиът. — Ти се дереше от рев. Добре, че бащата на Джан бе умрял предната година. Карло Хок не можеше да понася шум.

— Джан те е оставил ти да гледаш бебето, а той се е върнал в училище — предположи Тори и хвърли бърз поглед към Броуди, който си мълчеше.

— Не. Джан въобще не се върна в колежа. Остана си у дома, обаче грижите за бебето поех аз.

Броуди попита:

— Сигурно имаме роднини някъде. Трябва да проверим в архивите на колежа...

— Майка ви не е била студентка — каза Мария. — Тя работела там като сервитьорка. Съпругът ѝ е учел заедно с Джан.

— Има логика. Майка винаги се захващаше със сервитьорството, където и да отидехме — вметна Броуди. — Спомням си, че веднъж я помолих да ми помогне с дробите. Не можа. По-късно твърдеше, че е била прекалено уморена, но дори и тогава заподозрях, че за нея тези задачи са били прекалено трудни.

— Какво се е случило със съпруга на Линда? Знаеш ли?

— Напуснал я. Вие какво очаквате?

— Бих очаквал баща ми да се ожени за нея, така че ние законно да носим името му — изрече разпалено Елиът. — Освен това, бих очаквал да осигури Броуди, както осигуряваше мен.

— Не го е направил — каза Броуди, но без всякаква следа от горчивина в гласа си. — Откакто се помня, ние едва преживявахме, изхранвахме се с макарони, сирене и консерви боб.

За първи път Мария погледна Броуди със съчувствие и каза:

— Зная, че не е честно, но не мога да обясня защо го е направил. Баща ти често вършеше неща, които имаха логика само за него.

— Ако знаеш фамилията на съпруга на Линда, можем да го открием и да проверим дали вие двамата нямате и други роднини — предложи Тори.

Елиът се засмя, обаче, без да му е смешно:

— Точно от това имаме нужда. Още роднини.

— Искане ми се да мога да ви кажа — обади се Мария, — но всичко това се е случило в Дейвис, не тук, преди почти тридесет години. Не зная името му.

— Това не е толкова важно, нали? — обърна се Броуди към Елиът. — Ще го проверим по-късно. Сега трябва да чуем какво е научила Тори от Рачел.

Тори бутна настрани чинията си, едва бе опитала яденето, и започна:

— Рачел твърди, че Барзини са се шегували. — Тя се обърна към Мария. — Спомняш ли си, че Алдо е дошъл тук за вечеря вечерта след погребението?

— Разбира се. Алдо яде тук всяка вечер. Той обича домашно приготвената ми паста.

— Ние всички я обичаме — вдигна вилицата си Елиът. — Това ястие днес е чудесно.

— Кога дойде Алдо? — попита Тори.

— Късно. След като вече бях извадила всички десерти. Защо? — Мария я погледна подозрително.

— Само се опитвах да определя часа. Алдо ми спомена, че на влизане забелязал отворената врата на гаража. Видял Лоренцо вътре.

— Какво? — Броуди остави вилицата си. — Защо Алдо не е казал на шерифа?

— Никой не го е питал. — Тори се замисли за миг. — Снощи шерифът каза само на вас, момчета. Предполагам, че не е идвал отново тук.

— Не съм го виждала — отбеляза Мария.

— Ще се обадя на шериф Уесткот — надигна се Елиът.

— Чакай. — Броуди погледна Тори, а после и брат си. — Нека първо да говоря с Алекс Абрुзо.

— Алекс! Защо? — Въпросът на Мария прозвуча малко по-силно от необходимото. — Той не е идвал тук от месеци.

Тори бе подозирала, че може да сгреша, ако обсъжда въпроса пред Мария и явно е била права. Без съмнение Алдо щеше да научи всичко.

— Искаме да разберем дали братята Корели вече са се свързали с него — изрече Елиът монотонно, сякаш всичко това нямаше огромно значение. Той погледна часовника си. — Хайде да похапнем десерт. След малко ще дойде един износител.

— Искам да дойда с теб при Алекс — каза Тори на Броуди. С ъгълчето на очите си видя неодобрение да пробягва по лицето на

Мария. — Правя разни неща за него. Образците са в колата ми.

Лу прегледа документите на рецепцията веднага щом служителят му, който работеше на непълно работно време, си тръгна. Прелисти назад, за да провери Катрин Уилсън. Точно както и предполагаше. Беше платила в брой при настаняването си и нямаше предварителна резервация. Подобно на Броуди бе дошла в хотела „Сребърна луна“, след като някой се бе отказал в последната минута.

— Никой не плаща в брой в днешно време — измърмори той на Пини, който му вървеше по петите, — освен ако не се страхува някой да не хване дирите му.

Какво ли иска Катрин? Напомни си, че жената не бе извършила нищо нередно. Прибра се късно снощи и се качи на пръсти по стълбите. Излиза рано сутрин, като използва бинокъл за нощно виждане, за да наблюдава птиците. Е, и какво?

Нямаше какво да добави, освен някакво си чувство. Бинокълът, недоверието ѝ към другите, въпросите, които не бяха като на останалите туристи. Подозираше, че тя наблюдава хора, а не птици.

Лу се вгледа за миг в одухотворените очи на лабрадора, после нареди:

— Място, Пини! — И посочи дървения под.

Беше ранен следобед, хотелът бе пуст. Лу знаеше, че заради топлото време и пъстрите листа всички гости ще останат навън, на обиколка из лозята. Обикновено се връщаха полупияни около четири часа и си дремваха преди коктейлите.

Катрин Уилсън беше неизвестна величина. Излезе още след закуска с фотоапарат и бинокъл в ръце, обути с туристически обувки. Всеки идиот можеше да разбере, че не отива да дегустира вино.

От прозореца на коридора на втория етаж Лу погледна долу към паркинга за гости. Празен. Бялата тойота, взета под наем от Катрин, все още не се бе върнала.

Макар и да се мразеше заради това, Лу извади служебния ключ. Имаше ключ за всяка стая, но никога не му се бе налагало да използва някой.

Наетата от Катрин Уилсън стая се наричаше „Кралица Анна“, заради античното легло в стил „Кралица Анна“, което бе открил,

докато събираше антиките си. Стаята в розово и бяло бе с прекалено много дипли за неговия вкус, но жените, гости на хотела, я харесваха. Той хвърли бърз поглед на стаята и установи, че Катрин е подредена. Всичко беше в чекмеджетата или в гардероба.

— Чудесно — промърмори той под носа си. Ще трябва сериозно да потършува.

Отвори гардероба. Няколко рокли, панталони и две-три блузи висяха до спортно яке. Бързо ги прегледа. Нищо.

В банята намери обичайните женски вещи. Те не му разкриха нищо от истинската самоличност на жената. Тъкмо затваряше вратичката на аптечката, когато телефонът иззвъня.

Той подскочи и се удари в шкафчето.

— Стегни се — измърмори Лу на себе си.

Побърза да отиде в спалнята и да види на цифровия дисплей на телефона кой я търси. „Монтгомъри и Монтгомъри“. Името му звучеше познато. Адвокатска кантора? Изведнъж му прищрака: *частни детективи*. Това бе фирма от Сан Франциско, която бе срещал няколко пъти като репортер за „Хералд“.

Колкото е възможно по-бързо се измъкна от стаята, като остави телефонът да продължава да звъни. Докато вземаше стъпалата по две наведнъж, извика на Пини:

— Хайде, момчето ми. Тук, горе!

В стаята си Лу потупа няколко пъти лабрадора по главата, докато си поемаше дъх. „Монтгомъри и Монтгомъри“ не бяха баналните детективи, които си изкарваха парите като дебнат наоколо и правят снимки на неверни съпрузи. Те не приемаха семейни дела. Работата им беше строго свързана с бизнеса.

— Дали Катрин ги е наела или работи за тях? — попита той Пини. В отговор кучето близна ръката му.

Поведението ѝ и липсата на вещи в стаята, които да могат да я идентифицират, караше Лу да подозира, че тя работи за тях. Имаше само един начин да разбере. Обади се на Справки в Сан Франциско и поиска номера им.

Когато чу сигнала и някаква чиновничка вдигна телефона, той попита:

— Аз съм Уорън Талбот от „Майкро Нет софтуер“ в Пало Алто. Знаете ли, имам голям проблем тук. Запознах се с един от вашите хора

на купон, но не мога да си спомня името ѝ, а искам да я наема. Сега ще ви опиша дамата.

Лу се опита да звучи като един от младите компютърджии от Силиконовата долина, които обикаляха лозарския район тук, когато не сърфираха в киберпространството със своите компютри или не брояха микрочипове или нещо друго, което правеха, за да се забавляват. Той описа Катрин Уилсън, като пропусна всичко, свързано с наблюдаването на птици.

— О, запознали сте се с Марилин Моури. Съжалявам, но сега е по задачи. Да ви дам ли гласовата ѝ поща?

— Не, не. Благодаря. Ще си запиша името ѝ и ще се обадя покъсно.

Той внимателно остави слушалката, а Пини се отърка в крака му. Лу разсеяно погали кучето по главата.

— Какво, по дяволите, разследва тя?

Лу нямаше причини да подозира, че той или Тори са обект на проучванията ѝ. Катрин Уилсън се бе регистрирала сутринта, след като Броуди се настани в хотела.

— Някой е по петите на Броуди Хок.

Лу бавно се изправи, артритът на бедрото му го тревожеше, както винаги, когато приближаваше зима. Той се замисли за положението, приближи се до прозореца и се загледа към долината, накичена с червеникавокафявите и златисти цветове на есента. Работниците усърдно се трудеха по хълмовете, режиха лозите, преди да започне да пада ранната слана и да нарани растенията.

— Скъпа фирма, която специализира в корпоративно счетоводство — каза си той. — Братята Корели стоят зад всичко това. Кой друг?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Броуди взе с поршето острия завой. През деня Склонът на мъртвеца изглеждаше съвсем различно, не както през нощта. Не толкова заплашителен, макар и все пак опасен.

— Не мога да повярвам, че си се измъкнал — промълви Тори, която седеше зад него.

Това бяха първите й думи откакто оставиха Елиът в „Ястребово гнездо“ да се среща с някакъв износител на вино. Броуди се зарадва, когато тя предложи да го придружи при Алекс Абрुзо, макар сега да изглеждаше сдържана, сякаш умът й бе зает с нещо друго, а не с него. О, по дяволите, какво очаква той? Броуди Хок стои в центъра само на собствената си вселена, на ничия друга.

— Измъкването не бе трудно — каза й той, като влезе плавно в завоя. — Тюлените са обучени да се измъкват при разни условия. Обикновено от морето. Да те пуснат от хеликоптер в океана е като да се удариш в цимент. Вярвай ми, бодилите и синините не бяха нищо особено.

— Така ли? — Лъчезарните й зелени очи се ококориха.

— Да, не е голяма работа. — Той се пресегна и потупа ръката й. — Радвам се, че реши да дойдеш с мен.

Като излезе от завоя, му се наложи да гледа пътя, но усети смущението й. Снощи му се искаше да отиде във вилата, но устоя на изкушението. Единственият път към установяване на връзка с жена като Тори е чрез общуване. На вечерята бе положил началото, но този напредък сякаш вече се бе изпарил.

— Исках да си поговорим за Елиът.

Охо! Броуди не разбираше много от жени, но да разговарят за друг мъж беше сигнал за колебания. Кой можеше да я вини? Елиът беше страхотен мъж.

— Напоследък на Елиът му се струпаха доста лоши новини — започна Тори, а той се обърна да я погледне. Загрижеността бе сложила

отпечатъка си върху нежните извивки на лицето ѝ. — Не ми се иска да го безпокоим, освен ако ти не мислиш, че *ние* трябва да го направим.

Ти и ние. Хареса му как звучат заедно тези думи. Той не бе човек, който мисли в подобни термини, но целият му свят се бе променил. Може би е време за преоценка.

— Да го безпокоим? За какво?

— Не съм сигурна дали е съществено, но... докато разговаряхме с Рачел забелязах едно писмо на екрана на компютъра ѝ. В него пишеше: „Незабавно анулирайте поръчката“. Тя пусна скрийнсейвъра, преди да мога да го прочета цялото.

— Рачел отговаря за поръчките. Купуването и анулирането на поръчки са обичайно нещо, мисля аз.

— Така е, само че това писмо бе адресирано до Португалия. Там е техният основен доставчик на корк.

Броуди спря, за да даде възможност на един туристически автобус да отбие към лозята.

— Разбирам защо си загрижена. Съществува недостиг на корк. Защо „Ястребово гнездо“ да анулира поръчка?

— Имам чувството, че Рачел не ми каза истината за Барзини. Или знае, или подозира, че те са повредили колата на Елиът. Дори е възможно тя да го е направила. — Чувствената извивка на устните ѝ стана по-строга. После Тори продължи с глас, по-нисък от обикновеното: — Все пак, това е само чувство. Не съм сигурна. Исках да чуя какво мислиш ти, преди да безпокоя Елиът.

Броуди се развълнува. Точно на това се бе надявал от първия миг, в който я срещна. Една връзка не би могла да се основава само на секса, но преди не бе сигурен откъде да започне. Вечерята явно е била добро начало.

— Нещо у Рачел ме кара и мен да стоя нащрек. Да оставим чувствата си настрана, Тори, ще е полезно да знаем какво точно пише в писмото, преди да изтърсим всичко на Елиът.

— И аз това си мислех. — Гласът ѝ придоби развълнуван, задъхан нюанс. — Тази вечер искам да се промъкна в офиса ѝ и да разбера какво има в компютъра ѝ. Видях те да въвеждаш тайния код и го запомних. Можем да влезем там, без да казваме на Елиът.

Броуди едва не каза на Тори, че няма да ѝ позволи, после си промени мнението. Беше покровителствено настроен, но реши, че ще

прозвучи прекалено мъжкарски, прекалено деспотичен. Не му се искаше да я излага на опасност, но нямаше друг избор.

— Добре, ще се опитаме да влезем в офиса ѝ тази вечер, но ще трябва да си държим очите отворени за Алдо и Мария — каза той. — Не искам да ни хванат как душим наоколо.

— Добра идея. Рачел няма да е там след шест. Елиът ни покани на вечеря. Можем...

— Кажи на Елиът и го накарай да дойде с нас. Не искам брат ми да мисли, че съм си наумил нещо.

— Не зная... не съм сигурна.

Броуди превключи на по-ниска предавка и отби по страничния черен път.

— Фаралон е право напред...

— Зная. — Броуди зави и паркира до група диви елхи. — Трябва да изляза и да повървя. Алекс не ни очаква, така че няма значение кога ще пристигнем, нали?

— Не — много бавно промълви тя, докато той изключваше двигателя.

— Исках да поговорим очи в очи. — Броуди излезе преди Тори да започне да спори и отиде да ѝ отвори вратата.

— За какво? — попита тя, като изви стройните си крака, за да излезе от колата. Беше облечена с тъмносиня пола и червен пуловер, украсен с тъмносиня лента. Подходяща червена чантичка и обувки допълваха деловия, но все пак женствен костюм.

— За Елиът — каза той, докато крачеха по черния път. — Защо му върна пръстена?

— Изчака толкова дълго, за да ме попиташ? Защо не ме попита още снощи?

— Ти защо не ми каза? — парира той.

Спряха под дъб, до който имаше дървена ограда, прясно боядисана в бяло. Зад нея се виждаше малка ливада, където лудуваха два тъмни коня. Наблизо пасеше доресто жребче, то от време на време вдигаше глава и изцвилваше на двата коня, сякаш за да привлече вниманието им. Конете спираха да играят и го поглеждаха отдалеч.

— Ако някой друг ме беше попитал защо съм развалила годежа, щях да му кажа, че не е негов проблем, но всъщност това е и твой

проблем, предполагам. Елиът изтълкува погрешно това, което видя онази сутрин.

— Така ли? Че кое може да се изтълкува погрешно?

— Изглеждаше като че ли ние — тя пусна чантичката си на тревата, после седна до нея, близо до ствола на дъба, — ами, нали разбираш... сме в интимни отношения.

— Е, кажи ми, че имам бръмбари в главата — той се опита да прозвучи небрежно, докато присядаше на земята до нея, — но какво щеше да се случи, ако те не се бяха появили?

Лека руменина плъзна по врата към бузите ѝ. Броуди събра целия си здрав разум, за да не я сграбчи и обсипе с целувки, докато и двамата се проснат по гръб.

— Елиът не заслужава да бъде унижаван. Мисля, че той е най-прекрасният мъж, за когото коя да е жена би могла да се омъжи.

Не можеше да се отрече нейната искреност, както и острата ревност, която го прониза. Кой е Броуди? Някакъв си нехранимайко...

— Ако е толкова прекрасен, защо върна пръстена?

Броуди чу наситения си с цинизъм тон и веднага съжали. Искаше му се да я разбере, а не да я отблъсне. Приблужи се леко до нея, като скъси малкото разстояние помежду им, и постави ръка на рамото ѝ. Принуди се да признае:

— Просто ревнувам. Никой никога не ми е казал, че аз съм най-прекрасният мъж, за който коя да е жена би могла да се омъжи.

Тръсна го на шега, но изражението на Тори стана още по-сериозно:

— Позволявал ли си на някоя жена да те опознае достатъчно добре?

Броуди замръзна, стомахът му се сви от удара на голата истина. Вярно, животът му не включваше сериозни връзки с жени, но откъде ли знаеше това Тори? На челото ли му бе изписано?

— На тюлените не им остава много време за...

— Не си ли живял преди това?

По дяволите! Нямахте да го изкара извън равновесие, нали?

— Постъпих във флота в деня, в който навърших осемнадесет.

— Не си отишъл направо в специалните части, нали?

— Не — призна си той, после скочи в пропастта с въпроса: — Толкова ли съм прозрачен?

Тори му се усмихна или поне се опита:

— За мен — да. Сега, след смъртта на майка ти, някой познава ли те?

Майка не ме познаваше и аз не я познавах. Броуди устоя на настойчивото си желание да сподели горчивата истина. След като бе научил повече за миналото на майка си, той я разбираше малко по-добре. Нейната любовна авантюра бе съсипала живота ѝ, а отглеждането на детето бе цената, която бе платила.

— Зная, че за теб ще е голям шок — Броуди се опита да говори закачливо, — но аз имам много добри приятели в Кий Уест. — Той се наведе и носът му почти опря нейния. — И познай какво? Един от тях е жена.

— Така ли? — Дали долови ревност в гласа ѝ или просто така му се искаше? — Разкажи ми за нея... ъ-ъ, за тях. За всички тях.

— Хей, та ние нямаме на разположение цял един живот... — Броуди се насили да се усмихне, после осъзна, че само бе оголил зъбите си. Не успя да се усмихне.

— Добре, тогава ми разкажи за нея.

Той не бе толкова глупав, че да разтяга прекалено много истината. *Никога не подценявай женската интуиция!*

— Дженифър Уитмор е моя приятелка, женена е и живее в Корал Кейбълс. Запознахме се, когато приключвах с моето обучение за борба с тероризма в Кий Уест. Тя тренира копои, мъже, които се специализират в откриването на хора. Джени бе въввлечена в убийство и едва не отиде в затвора.

— Оле! И какво стана?

— Ще ти разкажа друг път. — Той целуна сладкото ѝ носле. — Какво всъщност се случи между вас с Елиът.

Тори се облегна на дъба и се вторачи в него с толкова сериозно изражение, че го стресна!

— Елиът е прекрасен и заслужава да бъде обичан от все сърце, но аз не го обичах. Бях привлечена от неговата честност, от упоритостта му. Той е човек, създаден за семейство. — Гласът ѝ стана тих и малко особен. — Всичко, което Конър Андерсън не беше.

О, божичко! Трябваше да се досети, че все още я боли. Баща ѝ бе споменал, че съпругът на Тори е умрял преди пет години. Броуди бе

предположил, че болката е утихнала, но сега виждаше колко много я тревожи все още.

— Съпругът ти е изпълнявал опасни каскади, нали? Мога да разбера защо не е искал семейство?

— Разбираш го?

Не му хареса как произнесе думите. В гласа ѝ се долавяше нещо, което трудно може да се опише.

— Да. Лу каза, че съпругът ти е правел много рисковани каскади. Ами да си тюлен е също много рисковано. Аз не бих искал да съм на мисия и някоя жена да отвлича вниманието ми. Деца? Ами децата създават още по-голямо напрежение.

Тя посрещна думите му с тъжна, напрегната усмивка.

— Страхувам се, че беше по-сложно.

— О-о? — Броуди изчака, като съчувстваше мълчаливо на този мъж. Не беше сигурен, че той би могъл да тръгне на мисия, ако Тори го чака у дома. Ще се притеснява прекалено много какво ще стане с нея, ако го изпратят у дома в чувал.

— Конър ме оставяше да се тревожа, че може да го убият. Той не искаше семейство уж заради рисковете. Да си кажем истината, въобще не е трябвало да се жени. През цялото време ми изневеряваше с други жени.

— Защо? — Въпросът прозвуча по-грубо, отколкото възнамеряваше, но, честно, въобще не можеше да си представи да изневерява на Тори.

— Защото Конър беше чаровен и обаятелен. Жените бяха луди по него. Той не можеше да устои на изкушението — изговори тя задъхано и забързано, после замълча и затвори очи за известно време. След като ги отвори, добави: — Разбрах го след първата година, но не можех да го призная, не и на татко, не на никого, особено на себе си.

Точно затова мразеше връзките. Какво, по дяволите, говори човек в подобни моменти? Как може да изтрие обидата, нанесена ѝ от това копеле? Опита се да постави ръце на раменете ѝ, да я придърпа по-близо и да я прегърне успокоително, но Тори се възпротиви.

— Добре съм, наистина. Трябваше ми много време, за да бъда честна със себе си. Не можех да се омъжа за Елиът, без да го обичам истински. Възнамерявах да върна пръстена още преди инцидента с Джан. Когато Елиът се обади да ми съобщи за случилото се, беше

толкова нещастен, че отложих разговора. Помислих си, че ще е по-добре да обясня как се чувствам след погребението и след като му дам малко време да свикне със смъртта на баща си.

— Разбирам — промълви той, доста изненадан. Май имаше голямо его. Беше предполагал, че поне отчасти е виновен за раздялата им.

Искаше му се да значи нещо за нея и вярваше, че е така, но тя не бе човек, който лесно се отделя от миналото си или пък емоционално се привързва към напълно непознат. Погледни истината в очите. Това си ти за нея — *напълно непознат*. Та те едва се познаваха... Разбира се, *не заради него* Тори бе върнала пръстена.

Броуди я прегърна и я приближи към себе си. Слънчевата светлина се процеждаше през клоните на дървото и ги обливаше с трепкащи сенки и светлини, докато той се опитваше да измисли какво да каже.

— Дай ми шанс, Тори.

— Шанс за какво?

— Да ти покажа, че аз съм толкова добър мъж, колкото и брат ми.

— Връщаш се скоро на работа, нали?

Не можеше да отрече. Възнамеряваше да се завърне към задълженията си, но нямаше да тръгне, докато не получи отговорите, които искаше, относно баща си, собственото си минало — о-о, по дяволите... Трябваше да свърши много неща, преди да си тръгне, но все пак щеше да си тръгне.

— Единственото, което мога, е да бъда тюлен.

— Ти си почти на тридесет. Имаш още няколко години и ще те назначат на канцеларска работа.

— Точно така — призна си той. — От къде знаеш?

Тори му се усмихна боязливо:

— Гледах специално предаване по канал Дискавъри. — Тя докосна бузата му с устните си и това бе най-бързата сладка целувка, която можеше да си представи. — Би могъл да смениш кариерата си.

— Така е. След като времето му изтече, Кайл Паркър започна работа като цивилен консултант за флота. Той е специалист по антитерористични технологии. Сателити и военна компютърна техника. Нещо подобно.

Не беше необходимо да е мозъчен хирург, за да разбере, че Тори нямаше предвид кариера *при военните*. Тя предполагаше, че Броуди би могъл да се възползва от наследството. Той трябваше да си признае, че бе привлечен от този лозарски регион толкова, колкото никога не си бе представял, че е възможно. Наслаждаваше му се, радваше му се също като брат си, но това не означаваше, че иска да прекара остатъка от живота си тук.

Така не стигаше до никъде. Не се доближаваше до Тори. По-скоро я отчуждаваше. Не знаеше какво да каже, затова се наведе и я целуна. Настоятелните му устни погалиха нейните и той се опита да не бъде прекалено агресивен. Жените харесваха чувствителни мъже, нали?

— Броуди, недей, моля те — прошепна тя. Устните му се отделиха от нейните и лекичко ухапаха мекото на ухото ѝ.

— Недей какво? Аз само те целувам.

— От това се страхувам.

Той дочу капитулацията в гласа ѝ и не се колеба повече. Отново докосна устните ѝ, а те леко се отвориха, като го приканваха да задълбочи целувката си. Не му трябваше да го окуражава дълго. Плавно пъхна езика си в устата ѝ и започна да изследва сладостта ѝ.

Чувствен стон се изтръгна от гърлото ѝ и Броуди я прегърна по-силно. Тя изви гърба си, притисна гърдите си до мускулестото му тяло. О, по дяволите, не може да ѝ устои, не може да забави темпото, не може да се въздържа...

Той плъзна едната си ръка от кръста ѝ към гърдите. Обхвана едната с длан и леко потри зърното с палеца си. То стана по-голямо и ставаше по-твърдо с всеки изминал миг.

— Тори, ти си нещо специално — промърмори той, прилепил устни до извивката на шията ѝ.

— Броуди — прошепна тя, тих, дрезгав звук, който направи името му да звучи невероятно еротично.

Настоятелното пулсиране в слабините се превърна в твърда възбуда, преди да успее да я целуне отново. Досега не бе предполагал колко възбуждащ може да е женският глас или как пръстите, заровени в косата му, могат да победят обикновено рационалния му ум.

Господи, о-о, господи, как му въздействаше тя, без дори да се старее много.

— Б-б-броуди... ъ-ъ... аз... не бива.

О, по дяволите! Точно това не искаше — Тори да размисли.

Той си пое дълбоко дъх.

— Всичко е наред, скъпа.

Броуди отново покри устните ѝ със своите. Изумен от силата на своето желание, той се потопа в жарта на тялото ѝ. Без да го осъзнава, провря ръка под пуловера и започна да гали дантелата на сутиена. Заоблената сфера отдолу беше топла — не гореща — при допира му.

Мислеше, че никога няма да се насити да я целува, да я докосва; смъкна я надолу в хладната трева, ноздрите му се изпълваха от уханието на влажна пръст и детелина, както и от дъха на цветя от парфюма ѝ. Броуди притисна тялото си към нейното, задълбочи целувката си и оголи гърдите ѝ със свободната си ръка.

— Много си опитен — прошепна тя, докато изваждаше ризата му от панталоните.

— Така е — избъбри той, преди да успее да се спре, след това добави: — Но това е най-дългата целувка в живота ми.

— Шегуваш се — ръцете ѝ обхождаха гърба му бавно и мамещо.

— Съвсем сериозен съм.

Тори го погледна, а зелените ѝ очи бяха ококорени:

— Защо?

— Защото ти си много специална за мен. — Очите му се плъзнаха надолу към възбудените гърди, загледа се в заострените зърна, които щръкнаха още повече от погледа му. Броуди се наведе, целуна едното, после другото, като ги поемаше дълбоко в устата си. Езикът му ги милваше, а в отговор тя заби нокти в гърба му. Макар да бе наранен от бодилите, не извика.

Болката беше толкова приятна.

Тори, Тори, спри го сега! Умът ѝ викаше думите, но тялото ѝ отказваше да ги чуе. Тя не познава този мъж; току-що се бяха срещнали, а вече втори път почти го канеше да се любят.

Никога, никога в живота си не бе изпитвала такава страст, която заплашва да я помете въпреки разума ѝ. Но този мъж бе различен, осъзна тя, толкова различен. Тялото ѝ разбираше този простичък факт и нямаше абсолютно никакво намерение да се откаже от удоволствието си.

Като че ли усетил мислите ѝ, той се претърколи върху нея и тя почувства силната му ерекция между бедрата си. Прехапа бузата си, за да се спре и да не започне да го моли да я обладае незабавно.

Бийп! Бийп! Бийп! Бийп!

Тори вдигна глава, тялото ѝ бе приковано към земята от Броуди.

— О, божичко!

Автобус, натоварен с туристи, премина и остави след себе си опашка от прах и силни подвиквания.

— Мислех си, че този път не се използва — промърмори Броуди.

— И аз.

Зън! Зън!

— Сега пък какво? — попита той.

Тори придърпа надолу пуловера си и се пресегна за захвърлената настрани чантичка.

— Клетъчният ми телефон.

Броуди се претърколи по гръб и се загледа в небето, ерекцията му бе ясно очертана под ципа на панталоните. Това е лудост, каза си тя, докато ровеше за малкия телефон сред вещите в чантичката си. Без значение какво иска предателското ѝ тяло, тя не бе толкова глупава, че да прави любов до шосето — а не другаде — и то посред бял ден. Да не си е загубила ума?

— А-ало? — Тя чу гласа на баща си и каза. — Т-т-тате, зъз...

Кога за последен път го бе наричала тате?

— Тори, добре ли си? Звучиш ми особено.

— Да, да, добре съм. — Не погледна към Броуди, не можа.

— Аз съм в офиса ти. Ти къде си?

— На полето. — Поне не го излъга.

— Трябва да намеря Броуди веднага. Имаш ли представа къде може да е той?

— Мисля, че ще го намеря.

— Нека да се срещнем веднага на белведерето в „Пайъниър парк“. Имаме сериозен проблем — каза Лу и затвори.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

— Познавам баща си — заяви Тори. — Нещо не е наред. Няма навик да е потаен без причина.

— Не се съмнявам — отговори ѝ Броуди и седна зад волана.

Той не бе промълвил нито дума откакто тя затвори телефона и настоя да се срещнат с Лу възможно най-бързо.

Размина ѝ се на косъм. Размина ѝ се на една телефонна жичка, така май беше по точно казано. Какви ги вършеше тя? Почти позволи на Броуди да я люби до шосето.

Той запали двигателя.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде отиваме?

— Вместо да завиеш към Силверадо Треил, за да отидеш във Фаралон, карай направо към Калистога. Ще се срещнем в малък парк, встрани от главната улица.

Следващите няколко мили никой не проговори. Тори нямаше представа какво да каже. Ставането и качването в колата бяха малко неловка ситуация.

Тя бе разтревожена от поведението си, но още по-смутена бе от начина, по който издърдори подробностите от връзката си с Конър. След като бе потискала истината толкова дълго време, защо я изричаше сега? Защо точно пред Броуди?

Всъщност Тори никога не бе хващала Конър в изневяра, но присъстваха всички признаци за това. Тя бе предпочела да ги пренебрегва. Защо бе отказвала да погледне истината в очите?

„Ти желаше съвършен брак.“

Вътрешният ѝ глас имаше право. Беше израсла със спомена колко щастливи бяха родителите ѝ преди смъртта на нейната майка да ги раздели. Идеята ѝ за брак се основаваше на ранните ѝ представи за живота.

За всичко бе хвърляла вината върху опасната кариера на Конър, но положението бе много по-сложно. И то започваше от нея. В основата на нейните връзки с мъже имаше нещо погрешно.

Беше излизала с Елиът повече от година, но го бе държала на разстояние от себе си, душевно и физически, после само се обърна и практически скочи в леглото на брат му.

— Кални бани? — Въпросът на Броуди прекъсна потока на мислите ѝ.

Тори вдигна поглед и видя табелата, която рекламираше билковите кални бани на балнеолечебен курорт Лавандула хил.

— Наблизо се намира угасналият вулкан, наречен Монт Света Елена и в района има много гейзери и горещи извори. Предполага се, че калта от вулканичната пепел е терапевтична.

Броуди се засмя:

— Ами, нали е Калифорния...

— Туристите идват не само заради обиколките на лозята, но и заради калните бани на Калистога.

— Така ли? Ще трябва да ги опитаме. Може да придадат ново значение на долния и мръсен секс.

Броуди направи шеговита забележка, но така напомни на Тори, не че имаше нужда нещо да ѝ напомня, колко близо бяха стигнали до секса. Господи, какво ще прави тя с него?

Броуди спря на светофара и пред тях минаха групички туристи, натоварени с пазарски чанти. Удължените сенки падаха по старите посивели сгради в стил уестърн и придаваха на главната улица още по-голям от обичайния чар, въпреки многобройните рекламни надписи за кални бани, масажи, аромотерапия и минерални извори.

— Завий надясно и гледай за улица Кедър — каза му тя.

Преди да стигнат до Пайъниър парк Тори забеляза на паркинга беемвето на баща си. Видя Лу в беседката във викториански стил, която ѝ напомни беседката в „Сребърна луна“ и нощта, в която целуна Броуди по погрешка.

Какво щеше да се случи, ако тогава въобще не го бе целунала по погрешка...

Броуди паркира поршето на определеното място на улицата и изключи двигателя.

Тори бързо оправи дрехите си, за да не би баща ѝ да заподозре какви ги върши тя. С периферния си поглед зърна как Броуди ѝ се усмихва.

— Кое е толкова смешно?

— Мислиш ли, че наистина успяваме да излъжем баща ти?

— Сигурно не — призна си младата жена.

Броуди хвана лакътя ѝ и я поведе по пътеката през малкия старомоден парк, където играеха деца и тичаха кучета. Старци седяха по пейките, бърбеха или играеха шах. Тори бе минавала през парка няколко пъти, но никога не се бе спирала.

Баща ѝ, който седеше в беседката, ги видя и им помахна. Групички високи борове правеха сенките в парка дори още по-дълги и Тори погледна часовника си. Къде се бе изнизал денят? След няколко часа щяха да ги чакат за вечеря в „Ястребово гнездо“.

Тя се тревожеше защо ли баща ѝ иска да се срещне с Броуди. И защо тук? Калистога се намираще северно от тяхното хотелче, не точно в обратна посока, но все пак беше по-логично да се видят в Света Елена.

— Проблем ли има, Лу? — попита Броуди, след като се изкачиха по стълбите към беседката и влязоха в нея.

Баща ѝ стана и Тори разбра, че има сериозен проблем. Лу се намръщи, очите му бяха мрачни под въпросително вдигнатите вежди.

— Има ли някаква причина, поради която частен детектив, специалист по корпоративни разследвания, да те преследва? — попита той Броуди.

— Мен?

Очевидно Броуди бе толкова изненадан, колкото и Тори.

— Татко, за какво говориш?

Баща ѝ не откъсваше погледа си от Броуди.

— Една от гостенките в „Сребърна луна“ е детектив.

— Защо мислиш, че тя разследва мен?

— Катрин Уилсън пристигна на следващия ден след теб — отговори Лу, а Тори слушаше внимателно обясненията му. — На сутринта след катастрофата тя проверяваше пожарникарските пътища, преструвайки се, че изучава птиците.

— Ако някой е по петите ми, то това е агент от Близкия Изток. Участвах в тайни операции там и в Южна Америка, където са се окопали наркобароните. Никой от тях обаче няма да изпрати жена, дегизирана като природолюбител.

— Защо поиска да се срещнем тук? — попита Тори.

— Радиолокационните антени могат да уловят всеки разговор на клетъчен телефон. След всичко, което става в „Ястребово гнездо“, не исках да допусна и минималната възможност някой да дочуе разговора ни.

— Добре мислиш — каза Броуди. — Предполагам, че това е заради наследството, не е моя работа.

Той произнесе думите без абсолютно всякакво чувство. Тори знаеше, че вече би трябвало да му е свикнала, но не беше. Защо не го възприеме по-сериозно? Някой се опита да го убие, а сега детектив се промъква по петите му.

— Какво ще правиш с Катрин? — попита тя.

— Ще я проследя довечера. Да видим дали няма да ме заведе до нещо интересно. Ако не стане, няма да си играя игрички. Ще си поговоря с нея и ще разбера кой я е наел.

Тори слушаше докато Броуди разказва на баща ѝ какво бяха научили в „Ястребово гнездо“. Умът ѝ все се връщаше на разговора ѝ с Рачел. Имаше натрапчивото чувство, че пропуска нещо. Ако Броуди реши да преследва детектива тази вечер — добре, но тя ще се промъкне в офиса на Рачел — с или без него.

— Дали да не изчакаме до утре — каза Тори, докато оставяха колата на паркинга за служители на Фаралон. — Става късно.

— Разговорът с Алекс няма да ни отнеме много време — отговори Броуди.

Тя се огледа наоколо. Никога преди не бе идвала тук. Всичко изглеждаше оборудвано с най-модерна техника, както и бе чувала, но си приличаше на изба-бутик. Нямахте огромен паркинг за туристическите автобуси и табели за залите за дегустация. Хората тук не си пилееха парите или времето да привличат вниманието на обществото.

Екипът по почистването на избата ги упъти към дългата хазиенда, където живееше Алекс. Подобно на производствената част, и имението беше ново и построено, с цел да впечатлява. Тори знаеше, че Фаралон се слави с отличното си вино, но смяташе, че винаги ще му липсва нещо, което е уникално за лозарския район тук, дъха на историята.

— Права си — измърмори Броуди. — Страхотно място. Разкажи ми още нещо за Алекс, освен че е изключително красив.

— Не съм твърдяла подобно нещо — избъбри тя, но усети как руменината плъзва по шията ѝ. — Вие с Елиът сте не по-малко хубави.

— Добре, бейби. Ние сме жребци. А сега ми разкажи за Алекс.

Тя се опита да си припомни какво ѝ бе разказвал Елиът.

— Алекс е три години по-голям от вас, така че той започва да учи енология в колежа Дейвис преди Елиът да се запише. Създава си контакти с хора, които по-късно отиват да работят в Силиконовата долина.

— Тъкмо когато нещата потръгват, нали?

— Точно така. Някои от тях направили толкова много пари, че не знаели как да ги похарчат. Много средства са се втели в тази долина. Две важни клечки от софтуерния бизнес са собственици на Фаралон. Мисля, че Джан Хок не е бил подготвен, във връзка със заплатите, да се състезава с парите на монопола, които заливат областта.

— Разбираемо е, но Елиът и Алекс вероятно са добри приятели, както бащите им.

Тори се спря и се възхити на фонтана в двора, недалеч от широката входна врата.

— Не чак толкова. Елиът ми каза, че разликата във възрастта ги е разделяла, но аз си мисля, че нещата са по-дълбоки. Елиът е ходил в частни училища, а Алекс — в държавни. Те не биха си избрали един и същи колеж, само че Дейвис е с най-добрата катедра по енология в цялата страна.

— Струва ми се, че Джан Хок е бил сноб.

Тори обмисли внимателно отговора си. Не знаеше какво да мисли за Джан.

— Предполагам. Елиът ми е разказвал, че баща му никога не е включвал Алдо или Мария в семейните тържества. Отношението на Джан към Мария като към наеман работник смущаваше Елиът. Той винаги се е отнасял към нея като към майка.

— Джан сякаш е бил страхотен тип.

— Мисля, че имаше параноя. Не съм психоаналитик, но ми се струва, че Джан беше ненормално подозрителен към хората. — Тя вдигна поглед към трите камбани на кулата на хасиендата. — Баща ти беше умен мъж, все пак. Той наблюдаваше всяка стъпка на Алекс тук.

Възхищаваше се на сина на Алдо. Не криеше, че би искал Елиът да е като него.

Те продължиха да вървят към къщата, а Броуди поклати глава:

— Повечето хора биха казали, че Елиът е имал прекрасен живот, но мисля, че аз съм имал повече късмет.

Тори не сподели мнението си. Тя смяташе, че всеки близък бе страдал по свой собствен начин.

Позвъниха на охранителното табло, с монтирана камера на него, и миг по-късно чуха глас:

— Тори? И Броуди Хок.

Тя разпозна гласа на Алекс и разбра, че той ги вижда чрез камерата. Броуди каза:

— Точно така. Трябва да поговорим.

— Ей сега слизам.

Тори съжали, че не бе предупредила Броуди да се държи спокойно и да не отблъсва Алекс. Тя се възхищаваше на извършеното от него и смяташе, че близнаците могат да се възползват от опита му.

Дъбовата врата се отвори и Алекс застана пред тях с протегната ръка.

— Александер Абрузо.

Тори гледеше как Броуди се представя и двамата си стискат ръцете. Подобно на повечето мъже от италианско потекло, и двамата бяха мургави и имаха тъмна, гъста коса. Алекс и Броуди стояха рамо до рамо, ръстът им беше много по-висок от средния. И двамата имаха пленителни очи, само че на Броуди бяха сини, а Алекс бе наследил черните очи на Алдо.

Тори не познаваше Алекс много добре, но все пак го бе срещала неведнъж и имаше впечатлението, че той е почти толкова напорист, колкото и Броуди. И двамата нямаха непринудената усмивка на Елиът, но от друга страна — те нямаха и вродената увереност, която идва, когато си израснал с парите и името, способно да отваря много врати.

Ако Елиът беше тук, тя щеше да е сред тримата най-впечатляващи млади мъже в долината. Интересно, помисли си Тори. И тримата са страхотни, ала все още ергени. Вярно, Елиът ѝ бе предложил брак, но не бе женен.

— Заповядайте — покани ги Алекс. — Тъкмо си приготвих питие. Днес денят беше дълъг.

Броуди хвана ръката ѝ, а Алекс ги поведе по коридора към кабинет в стил „Санта Фе“, където имаше черен кожен диван и камина. В камината в ъгъла гореше огън, а до нея се намираше малка масичка със стъклен плот върху плоча черен излъскан оникс.

— Аз пия скоч — обяви Алекс. — Вие двамата какво ще желаете?

— Какъв скоч пиеш? — въпросът на Броуди се стори малко странен на Тори.

— „Нокандо“, но имам и други марки.

— „Нокандо“ за мен — Броуди се обърна към нея — Тори?

— Диетична кола ще е чудесно.

Тя и Броуди се настаниха на кожения диван, а Алекс отиде да сипе питиетата на бара, където главата на един лос със стъклени очи им се хилеше. Изкуствена обстановка, помисли си тя, съмняваше се да отразява характера на Алекс или пък дори на софтуерните магнати, които финансираха Фарало. Това бе просто виждането на някой архитект по вътрешно обзавеждане за Санта Фе или Монтана, или за някое също толкова модерно място.

Домакинът им сервира питиетата и се настани срещу тях на стол от шведска кожа и странични облегалки от еленови рога.

— Предполагам, че това не е светско посещение.

Броуди си пийна от скоча, преди да отговори:

— Не, не минавахме наблизно.

Алекс се усмихна бегло, но не се засмя.

— Какво има?

Тори забеляза, че Алекс не зададе никакви лични въпроси на Броуди. Сигурно го бе видял на погребението и беше чул клюките за тайнствения брат близък на Елиът, но не спомена нищо.

— Чудех се дали братята Корели не са ти правили предложения...

— На мен? В никакъв случай. — Алекс се загледа в Броуди. — Защо Корели да правят предложения на мен?

— Заради дела на баща ти от „Ястребово гнездо“.

Алекс гаврътна остатъка от скоча си и каза:

— Не са ми правили предложения. Те се обърнаха директно към татко.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Броуди преглътна два пъти, за да не се задави. Не можеше да повярва, че Алекс им съобщи това така равнодушно.

— Корели са се обърнали директно към баща ти?

— Да. Някак си бяха научили какво пише в завещанието на Джан още преди той да умре.

Броуди си помисли в каква ли безизходица трябва да са били Корели.

— Мислиш ли, че Корели са убили Джан?

— Не. Защо им е да го правят? Баща ми се съгласи да им продаде дела си, след като наследи част от избата. Това за начало. Предполагам, че са планирали да вземат дела на Джина Барзини без всякакви проблеми.

— Защо баща ти ще иска да продава? — Очевидно Тори беше шокирана и разстроена.

Алекс отиде до бара и си сипа още „Нокандо“.

— Татко съобщи на Джан за предложението на Корели. Не е вършил нищо зад гърба му.

— О-о, помислих си... — Тори извинително вдигна рамене при отбранителния тон на Алекс.

— Татко каза на Джан какво ще направи, ако наследи част от „Ястребово гнездо“. — Алекс се върна до стола си и бавно потъна в мекото като памук кресло. — Джан каза, че няма нищо против.

— Така ли? Трудно ми е да повярвам — отбеляза Тори. Броуди си мислеше същото. — Защо Джан, човек, обсебен от „Ястребово гнездо“, ще го остави на някого, който ясно дава да се разбере, че ще го продаде на враговете му?

— Обсъждаха въпроса тук — информира ги Алекс. — Преди около шест месеца. Джан бе дошъл да види новата компютъризирана преса, която бях инсталирал. Безпокоеше се, защото Елиът искал да купи същата преса. Аз демонстрирах системата, после дойдохме в тази стая да пийнем по едно питие. Тримата си говорихме до късно след

полунощ. След това баща ми постави Джан в специално оборудваната за инвалидния му стол кола и го откара у тях. Това беше последният път, когато видях Джан Хок.

Можеше да се открие нотка на тъга в гласа му. Алекс Абрузо бе труден за разгадаване мъж. Той бе толкова впечатляващ, колкото Тори го бе описала, но не защото бе красив. Под външността му се криеше сила и дълбочина, каквато повечето мъже никога няма да притежават, а на Алекс тези качества му идваха естествено, така че Броуди въобще не бе изненадан от успехите му.

Алекс разклати чашата си, после отпи от скоча. Броуди се зачуди дали този мъж си играе с него. Или пък е тип човек, който предпочита да изчака и да отговаря само на зададените му въпроси, да не разкрива повече от необходимото? Самият Броуди предпочиташе да се отнася с хората по този начин.

— Какво точно каза Джан, когато баща ти му събщи за продажба на Корели? — попита Тори, преди Броуди да успее да вземе думата.

— Трябва да разбереш Джан Хок. — Алекс започна да говори на Броуди, макар Тори да бе задала въпроса. — Той беше най-умният мъж, когото някога съм срещал. — Гаврътна остатъка от скоча си. — И най-долният кучи син в долината.

Коментарът бе направен с монотонен глас, но смисълът стана ясен за Броуди. Алекс бе презирал Джан Хок. Достатъчно, че да го убие!

— Джан виждаше какво се случва в региона — бързо продължи Алекс — и в света. Конгломерация. Големите банки поглъщат малките банки. Супермаркетите се изяждат един друг и слагат края на бакалиите на мама и татко. Преди имаше железария на всеки ъгъл; сега има депо на дома, огромни магазини с хиляди стоки за бита и градината. Същото става и в долината на виното. Галос, Себастианис и Мондавис започнаха с дребен бизнес, а сега са огромни предприятия с много видове вино. Жабари като Ротшилд дойдоха тук от Франция. Виното е голям бизнес. Джан разбираше вероятните резултати от съчетаването с новите технологии.

— Той мразеше компютрите и техниката. — Тори поклати глава. — Дори спореше с Елиът относно нещо толкова фундаментално като поточните линии.

Бледа искрица смях озари очите на Алекс:

— Казах, че Джан *разбираше* влиянието на новите технологии и процеса на окрупняване, не съм казал, че го *харесваше*. Джан мразеше това. Освен това се страхуваше.

„Враговете ми са навсякъде. Нямай доверие никому.“

Дали враговете не са били символични, зачуди се Броуди, не можеше да реши, защото никога не бе виждал Джан Хок. И все пак определено имаше впечатлението, че всички го смятаха за много особен.

— Да се страхува? Какво имаш предвид? — попита Тори.

Алекс се изправи и разклати кубчетата лед в чашата си.

— Още скоч? Друга диетична кола?

Тори поклати глава, но Броуди му подаде чашата си.

— Едно малко. Трябва да шофирам обратно до „Ястребово гнездо“ за вечерята.

Алекс се изхвърли като извади нови чаши и лед. После отвори друга бутилка „Нокандо“, въпреки че в първата сякаш имаше достатъчно скоч. Нещо протака, помисли си Броуди и се зачуди защо ли. Сякаш не беше в характера на Алекс, но какво ли знаеше той? Току-що се бе запознал с мъжа срещу него.

Алекс му подаде чашата, а Броуди не каза нищо, макар тя да бе прекалено пълна. Прахосничеството дразнеше Броуди, вероятно отпечатък от дните, когато двамата с майка си живееха от заплата до заплата и все не им стигаха парите.

Алекс се настани на стола и опъна дългите си крака, като праметна едната „Найки“ върху другата. Беше облечен в зелена карирана фланелена риза и дънки „Ливайс“ — точно каквото Броуди би избрал за целодневна работа в избата. Елиът се обличаше повече по общоприетия начин за джентълмен винар — цветово подходящи риза и панталони и италиански обувки. Въпреки тези разлики, нямаше никакво съмнение, че и двамата мъже живееха заради работата си.

Както и Броуди живееше заради своята.

— Говореше, че Джан се е страхувал от нещо — напомни му Тори. — Какво бе то?

— *Промяната*. Нея не можеше да контролира. Той се стараяше да контролира своя свят. Вярвайте ми, Джан Хок се опита и постигна

успехи, но най-накрая техниката и конгломератите го победиха, това бе големият миг.

— Как успя той?

Алекс остави чашата си и Броуди забеляза, че е все още пълна.

— Джан действаше както всички богаташи. Използваше влиянието си, за да попречи на промените, които не му допадаха.

Когато стана очевидно, че Алекс няма да добави нищо повече, Тори попита:

— Например?

— Най-добрият пр...

Пронизителният звън на телефона на бара ги прекъсна. Алекс отиде до него, погледна цифровия дисплей и тръгна да излиза от стаята.

— Търсят ме по работа — подхвърли им той през рамо. — Трябва да поема разговора в офиса си.

Когато стъпките му заглъгнаха по плочките нататък, Тори прошепна:

— Какво мислиш за него?

Броуди не се поколеба.

— Знаеш ли, част от работата ми включва подбирането на екипи за опасни мисии. Подхождам с инстинктите си. Алекс е първият човек, когото бих включил в екипа си.

— А Елиът?

Броуди отново не се замисли.

— Ами... бих хвърлил ези-тура. И двамата са мъже, които бих искал. *Зад гърба* — това е израз на тюлените, означава, че се доверяваш на този човек да прикрива гърба ти в ситуации на живот и смърт.

— Интересно.

— Ти какво мислиш за него, Тори?

— И аз харесвам Алекс. Не го познавам така добре, както познавам Елиът, но го харесвам. Мисля, че вие тримата сте забележителни мъже. — Нежността, изписана на лицето ѝ, го удиви. — Усещам, че Алекс иска да ни каже нещо. Всъщност, на теб — поправи се тя. — Опитва се да те усети, защото не те познава.

— Така ли? — погледна я той закачливо. — Да нямаш кристална топка на гадателка?

— Не, но мога да разчитам на женската си интуиция.

Броуди не допълни, че и той бе стигнал до същото заключение. Алекс Абрузо им казваше нещо свое по свой собствен начин. Колко информация ще получи Броуди, вероятно щеше да зависи от реакцията му.

— Аз ще си взема нова кола — обяви Тори.

Броуди се възхити на прекрасното полюляване на дупето ѝ, докато тя вървеше към бара. За нищо на света не можеше да обясни поведението си от следобеда. Уж даде обещание пред себе си да действа бавно и да ѝ даде шанс...

— О, господи!

Той скочи:

— Какво има?

Тори стоеше до бара и му помаха да се приближи. Броуди прекоси стаята с няколко големи крачки. Тя му посочи цифровия дисплей на телефона: „Д. Ритво.“

— Говори с Доминик Ритво — прошепна момичето.

— Дисплеят показва собственика на телефона. Алекс може да говори с Рачел, някой от братята ѝ или друг човек от къщата — когато надписът изчезна, Броуди бързо добави: — Затвори. Побързай. Седни и се преструвай, че нищо не се е случило.

Те светкавично прекосиха стаята и се опитаха да изглеждат спокойни, въпреки откритието си. Миг по-късно Алекс се върна и се отпусна отново във фотьойла си.

— До къде бяхме стигнали? — попита той, а лицето му не разкриваше нищо подозрително.

— Даваше ни пример как Джан е използвал влиянието си, за да попречи на неприятните за него промени — напомни Тори и Броуди ѝ призна, че е доста хладнокръвна.

— Имало един мъж, това се случило преди повече от двадесет години, който искал да създаде своя собствена изба. Той бил изключително трудолюбив, много талантлив, с добра репутация и, доста важно в онези години, история в долината. Отишъл в няколко банки и без проблем получил обещание за финансиране. Можете да си представите колко въодушевен бил мъжът, колко щастливо било семейството му. Тяхната мечта, мечтата на всеки, който работи в долината, се превръщала в действителност. Мъжът имал земята,

изготвените планове за малка изба, поръчки за грозде... — Гласът на Алекс заглъхна, той замълча и отпи от скоча си. — След това неочаквано, без всякакво обяснение, само за една нощ цялото финансиране се оттегля.

— Джан им е повлиял — предположи Тори.

— Точно така. Това беше в доброто старо време. — Алекс се насили да го изрече с чувство за хумор. — В онези години Джан можеше да спре промяната и да прекърши мечтата на човека.

— Мъжът е бил твоят баща. — Въпреки че в тона на Алекс не се долавяше горчивина, Броуди лесно можеше да се постави на мястото му. Предполагаше каква голяма болка бяха изпитали Алекс и баща му.

— Точно така. Тогава Джан Хок все още имал власт, но при последната ни среща в тази стая светът вече беше прекалено сложен, за да може да го манипулира. — За миг Алекс сведе поглед към чашата си. — Джан беше притеснен. Не винеше баща ми, че иска да продаде дела си на Корели. Казваше, че ако не са Корели, ще бъде някой друг.

— Не мога да повярвам, че Джан Хок просто се е отказал от „Ястребово гнездо“ без всякаква борба — обади се Тори.

Алекс се вторачи в нея за момент, после промълви:

— Разбира се, че не. Затова повика Броуди.

— Това ли ти каза Джан? — Въпросът му се изплъзна, преди Броуди да успее да помисли. Нещо му подсказваше, че трябва да играе открито. Алекс бе извадил всички карти, а Броуди нямаше представа къде го водят те.

— Не, Джан не ми каза нищо — отговори Алекс и в главата на Броуди прозвуча едно особено примитивно предупреждение. — Да се свържем с теб беше моя идея.

— Твоя идея! — извикаха Тори и Броуди едновременно.

— Да. Писмото. Снимката на Елиът. Дори бележката, надраскана на края беше моя идея.

Сякаш въздухът се превърна в буца в гърдите на Броуди. Знаеше, че е зяпнал с широко отворени очи Алекс, но не можеше да си поеме дъх и да произнесе и дума.

— Как разбра за Броуди? — попита Тори, очевидно толкова шокирана, колкото и Броуди.

Алекс не обърна внимание на изумените им изражения и се държеше като че ли това е напълно нормален разговор за

възможността от измръзване на лозите или цената на гроздето.

— Баща ми разказа всичко за Броуди.

С едната ръка Тори покри устата си, а с другата очите.

— Божичко! Как може да съм била толкова глупава?

— Глупава? — попита Броуди с дрезгав глас.

Никой не каза нищо. Откъм камината се дочу тихо пращане, когато едно дърво се разпадна до решетката. Броуди се прокле. Какво не успява да схване?

Тори откри лицето си и се приближи до него.

— Скъпи — започна тя.

Господи! Никога не го бе наричала скъпи. Попита:

— Какъв е проблемът?

— Няма проблем — отговори Тори, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Трябваше да го забележа по-рано. Алекс е *твой* природен брат.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Броуди кимна, като че ли разбира, но бе напълно объркан. Добре де, Алекс прилича малко на отражението, което му се хилеше от огледалото всяка сутрин при бръсненето. Но, по дяволите, същото се отнася и за тълпата братовчеди, събрали се за погребението.

Той огледа мъжа пред себе си, както би огледал някой терорист. Броуди и Елиът имаха еднакви ъгловати брадички, а на Алекс брадичката бе по-издължена и очите му бяха тъмнокафяви, като на баща му Алдо.

Внимавай да не виждаш само това, което очакваш да видиш.

Познато предупреждение в антитерористичните среди. Броуди бе очаквал да види прилики между Алекс и Алдо — и точно това бе видял. Истинската изненада бе, че Броуди въобще не се бе сетил да потърси някакви прилики със собствената си майка.

И все пак те стояха точно пред него.

И тримата бяха наследили същата форма на устата с тънка горна устна и широка, плътна долна, както и брадичката с малка трапчинка. Трапчинката на Алекс не беше така дълбока, но все пак личеше.

Линда трябва да е била съпруга на Алдо, когато се е влюбила в Джан Хок.

— Как? — едва успя да изрече сковано Броуди.

— Как се е случило или как съм разбрал за теб? — попита Алекс.

— Няма значение откъде ще започнеш — отговори Тори.

— Открих истината, когато бях петнадесетгодишен. Група американски винари, оглавявани от Джан, отиде във Франция, за да се опита да убеди французите да ни разрешат да поставим думата шампанско на етикетите си, вместо пенливо вино. Те отказаха да позволят използването на името за производство на шампанско другаде, освен в областта Шампан. Никога не бях виждал баща си толкова развълнуван. Главните експерти на избите обикновено присъстват на различни срещи, заедно със собствениците, но Джан никога не канеше татко.

Гласът на Алекс бе монотонен, но вече се усещаше горчивината в него. Броуди се опита да си го представи как расте като син на експерта на избата, докато природеният му брат живее в имението на хълма и посещава частни училища.

Той е също и негов брат, осъзна Броуди. Изключително странно. Беше прекарал почти тридесет години — целия си живот до сега — вярвайки, че е *единствено* дете, но е грешал. Имаше *двама* братя.

— Джан се консултираше с татко за всичко от начина, по който се подрязват лозите до опаковката, фолиото около корка, но никога до това пътуване не го бе канил никъде. Докато татко го нямаше, аз отворих едно писмо, адресирано до него. Мислех си, че е сведение относно почвените образци, изпратени за тестове в колежа Дейвис.

Алекс замълча за миг, за да отпие от скоча си.

— Това наистина беше сведение. Линда Аbruзо, позната под името Линда Хок, живее във Флора Спрингс, Алабама. Работи в денонощно заведение.

Алекс не каза нищо повече и Броуди реши, че трябва да направи някаква забележка, за да не прекъсва разговора.

— Спомням си Флора Спрингс. Бях на дванадесет, но изглеждах по-голям и Харис ме нае да работя на бензиностанцията му след училище.

— Тогава чух за теб за първи път — продължи Алекс. — В сведението пишеше, че Броуди Хок има отлични оценки, въпреки че се е преместил във Флора Спрингс съвсем наскоро.

— Беше ли мислил за майка си преди това? — попита Тори.

— Разбира се, но бях повярвал на думите на баща ми, че е умряла.

— В семейството никой ли не намекна или...

— Най-близкият ни роднина е една възрастна леля от Ню Йорк. Само баща ми и Джан са знаели истината. — Алекс се усмихна кисело и добави: — Естествено, Доминик Ритво също знаеше цялата история.

— Доминик? — повтори Тори и хвърли бърз поглед към Броуди.

— Линда била дъщеря на семеен приятел на Ритво от Чикаго. Дошла на гости, станала сервитьорка, срещнала баща ми и се омъжила за него.

— Ами Джан? — интересува се Броуди.

— По това време Джан бил в Тоскана при роднини. Когато се срещнал с майка ми за първи път, тя вече била бременна с мен. Майка работила на две места, за да издържа татко в колежа. Той я обожавал и наистина вярвал, че тя го обича.

Като имаше предвид, че Алекс е три години по-голям, Броуди предположи, че любовната авантюра е започнала малко преди зачеването на близнаците, но реши да остави Алекс да им го разкаже по свой начин, когато му дойде времето.

Алекс се изправи и хвърли нова цепеница в тлеещия огън. Дъжд от искрици се издигна нагоре със свистене, единственият звук в стаята. Алекс стоеше с гръб към тях и Броуди погледна към Тори, помисли си колко по-добри са жените в подобни ситуации. Господи, та той нямаше представа какво да каже.

— Когато станало ясно, че тя е бременна с близнаци, татко бил във възторг, въпреки че вече имали мен и храненето на още две гърла означавало прекъсване на обучението му в колежа. — Алекс седна отново. — Тогава нашата скъпа майка го информирала, че близнаците не са негови. Изоставяла го заради най-добрия му приятел.

Алекс Абрुзо вече не се опитваше да крие ненавистта си. Не бе познавал майка си, но очевидно я презираше. Броуди не беше сигурен, че може да го вини за това.

— И баща ти не е подозирал нищо? — попита Тори.

— Не. Татко не е предполагал, че мъжът, който му е като брат, ще *открадне* жена му. Изпаднал в ярост. — Алекс се приближи напред и се наведе над питието си, оставено на малката масичка. — Скарали се. Майка паднала, ударила си главата и трябвало да бъде откарана в спешното отделение.

— Колко ужасно! — ахна Тори.

— Татко наистина обичаше майка. Било е нещастен случай.

Тори кимна съчувствено, но Броуди се зачуди. Майка му се плашеше от собствената си сянка и постоянно се местеше. Дали се е страхувала от Алдо или от Джан?

— Татко й казал, че е свободна да се омъжи за Джан, но няма право да ме задържи. Тя ме изоставила просто така — той щракна с пръсти, — но Джан отказал да се ожени за нея.

— Защо? — попита Тори с ококорени очи.

Алекс отправи отговора си към нея:

— Ти не познаваше Джан много добре. Той беше странна птица. Неуравновесен, ако питаш мен. Нямаше доверие на никого, освен на баща ми. Дяволски сигурно е, че никога не е имал доверие на жените. Любовната авантюра е едно. Бракът — съвсем друго нещо.

— О, господи! Горката жена — промълви Тори.

Алекс прониза Броуди с погледа си:

— Татко ме взел, отказал се от колежа и отишъл в Санта Барбара, където тъкмо започвали да произвеждат вино.

Нямаше съмнение на чия страна са симпатиите на Тори:

— Какво е станало с майка ти?

— Татко ѝ дал всички пари, които успял да събере. Джан я настанил в апартамент в Юнтвил до раждането на бебетата, но ѝ дал ясно да се разбере, че брак няма да има.

— Знаела ли е тя къде си ти? Сигурно много си ѝ липсвал — отрони Тори, а гласът ѝ потреперваше.

— Никога не направи опит да ме види.

— Така ти е казал баща ти — понечи да спори тя. — Може би не е искал да узнаеш истината.

— Татко не ме е излъгал. След като научих, че майка е жива, аз ѝ писах.

— Наистина ли? — намеси се Броуди.

— Да. Изпратих писмото до Флора Спрингс. Тя ми отговори и каза, че ми желае всичко добро, но за мен трябвало да се грижи баща ми. Тя не можела.

— Поне ти е казала, че те обича! — В очите на Тори имаше влага.

Алекс изкриви устни при своя вял опит да се усмихне:

— Въобще не използва думата *обич*. Пожела ми *всичко добро* — точка.

Дори пращането на огъня не можа да заглуши как Тори рязко си пое дъх.

— Не е било нещо лично — побърза да каже Броуди. — През всичките години, които прекарах с майка ми, никога не я чух да използва думата *обич*.

Тори вдигна вежди:

— Никога? Но ти знаеше, че те обича, нали?

Броуди призна пред себе си, че *не знаеше* нищо.

Майка му беше сериозна жена, чиято главна цел бе да сложи храна на масата.

— Разбира се, обичаше ме. Не мога да се оплача от начина, по който ме отгледа.

— Баща ти никога не се е оженил повторно, майка ти също — отбеляза Тори. — Колко тъжно... Сигурно са били самотни.

— Баща ми имаше своята работа. — Лицето на Алекс не разкрива почти нищо, отново отбеляза Броуди, но той по-скоро усети, а не чу, самотата в гласа на природения си брат. — Беше обладан от лозята.

— Майка ми никога не е излизала с мъж — каза Броуди. — Тя работеше постоянно, за да ни издържа.

— Не е ли велика любовта? — Алекс наклони глава назад и се разсмя, сух, циничен звук.

Краткият смях отмря, известно време никой не проговори, после Тори попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Баща ми — Алекс разтърси тъмнокосата си глава — и нашата майка, те и двамата са обичали един и същи човек: Джан Хок.

Броуди въздъхна, отмахна косата си от челото, не знаеше как да възприеме последната забележка. Сега в гласа на Алекс се долавяше жлъч. Една част от Броуди искаше да достигне до дъното на историята, но, дявол го взел, друга част от него искаше да си бъде отново самотник, човек без минало, без сложни роднински взаимоотношения.

— Какво намекваш?

— Не намеквам нищо. Отбелязвам фактите. Джан беше един от тези редки хора, които човек или обича, или мрази. Нашата майка го е обичала страстно. Моят баща го обичаше като брат и Джан му отвърщаше със същото. Татко отива да живее в Санта Барбара и намира някой, който да се грижи за мен. Джан ни посещава и убеждава татко, че много съжалява за любовната си авантюра. Джан се кълне, че никога повече няма да се занимава с нея. Обещава на татко поста на главен експерт на избата си, макар че татко така и не завършва енология.

— Джан се е безпокоял заради приятеля си повече, отколкото заради жената, която била бременна с близнаците му? — Гласът на

Тори бе наситен с презрение. — Защо не си е помислил за Алдо преди авантюрата с жената на най-добрия си приятел.

— Най-малкото аз бих извинил поведението на Джан Хок — увери я Алекс.

— Как е трябвало да се справи майка ти? Без образование и с две бебета на ръце? — В думите на Тори се долавяше гнева ѝ.

— Добър въпрос — отвърна тихо Алекс. — Татко я молил да се върне у дома, но не искал да гледа децата на друг мъж. Тя отказала. Дори след края на развода се надявала Джан да се ожени за нея. Преструвала се, че го е направил, като взела фамилното му име.

— За това имаш само думата на баща си — предизвика го Тори. — Може би има още нещо...

— Години след намирането на писмото аз се изправих пред баща ми — погледна я Алекс. — Той все още бе лудо влюбен в майка. Не се преструваше. Бях достатъчно голям, за да разбера.

Алекс започна да чертае някакви кръгове по стъклената масичка, после внезапно се изправи и прекоси стаята с няколко големи крачки. Загледа се през прозореца в спускащия се навън мрак, различните форми се долавяха само по различните нюанси на тъмнината. Минаха миг-два, преди той да заговори, като продължаваше да стои с гръб към тях.

— Татко следеше живота ѝ, дали евентуално Линда няма да изпита нужда от него... но единственият мъж, когото тя искала, бил Джан Хок.

— Джан не се ли е безпокоял за другия си син? — попита Тори.

Алекс отмести поглед към Броуди и бавно тръгна към стола си.

— Никога не съм видял никакъв признак Джан да се интересува от хлапето под собствения си покрив, та какво остава за син, който живее на хиляди мили отгук.

Броуди не се изненада. Представата, получена от всички наоколо, включително от Елиът, беше, че Джан Хок е бил жесток мъж, който не се е поддавал на никакви чувства.

Алекс се отпусна на стола си с въздишка на изтощение:

— Знаете ли какво правеше Джан за жени? — Не изчака да му отговорят. — Доминик Ритво му водеше проститутки от Сан Франциско. След Линда беше луд във връзка с отношенията си с жените.

Тори изглеждаше отвратена, но Броуди не бе шокиран. Смяташе, че повечето жени не разбират защо мъже, привлекателни за жените, си падат по проститутки. Това бе един удобен начин да получиш секс, без да се обвързваш.

Точно обратното на случващото се между него и Тори.

— Ами Доминик Ритво? — попита Броуди, като се сети за клаузата в завещанието. — Близък ли беше с Джан?

Алекс сви рамене:

— Не колкото бяха с татко, но Джан откри, че Доминик може — Алекс вдигна очи към тавана — да му бъде полезен.

— Какво означава това?

— Той е уговорил сделката майка ви да раздели теб и Елиът.

Броуди седна изправен на стола си и потисна настойчивото си желание да скочи и да измъкне всички подробности от Алекс. Природеният му брат очевидно разбираше колко важна е тази информация, но остави думите да висят между тях малко по-дълго време от необходимото.

— През годините все се намираще мръсна работа, която Джан искаше да му се свърши. Доминик се грижеше за това.

— Например фиаското с маята, която съсипва бизнеса на Лангпре? — вметна Тори.

— Не съм сигурен. Татко е честен в това отношение. Никога не се е замесвал в нещо подмолно.

— Чакай! — Броуди се наведе напред. — Искам да чуя защо са ни разделили? Няма логика. Или майка е трябвало да ни задържи и двамата, или и двамата да останем в „Ястребово гнездо“...

Алекс се загледа надолу в стъкления плот на масичката, очите му бяха прикрити от свъсените вежди. Мина известно време, преди да отговори:

— Джан не искал деца, но Доминик го убедил, че рано или късно ще му трябва син, който да наследи „Ястребово гнездо“. Джан избрал Елиът, защото бил по-едър.

По-едър? Броуди седеше шокиран. *По-едър!* Откакто научи, че има брат близък, си бе представял разни сценарии на раздяла. Майката е била разкъсвана; бащата е бил принуден да раздели момчетата. Изборът е бил просто въпрос *на размер*.

— Аз зная само, че Линда имала намерение да ви даде за осиновяване, но в последната минута не е могла да го стори. Джан ѝ е връчил тлъста сума за образованието ти и ѝ е казал да излезне от града.

Пари? Това бе нещо ново за Броуди. Та те нямаха и керемиди над главата си и, разбира се, никакви пари за образованието му. Записа се във флота, за да получи образование. Кой го беше грижа, че не е получил парите — ако предположим, че е имало някакви пари? По-добре, че си ги бе изкарал сам.

— Днес Джан никога не би се измъкнал с това свое отношение към Линда — отбеляза Тори.

— Хей, говорим за преди тридесет години, в долината, където името Хок имаше голяма тежест. — Алекс се размърда на стола си. — Времената се промениха.

Броуди забеляза как Алекс поглежда часовника си и осъзна, че става доста късно.

— Защо отиде в съда да прочетеш завещанието на Джан, ако вече си знаел какво пише там?

— Това е критичен и много труден за мен момент. — Ниският глас на Алекс звучеше особено. — Опитвам се да купя Фаралон, а татко ми помага. Исках да зная кой ще получи дела на татко, ако той умре.

— Проверявал си собствения си баща?

Алекс се загледа право в Броуди, въпреки че Тори бе задала въпроса.

— Да. Безпокоя се за здравето на татко. Има рак на простатата в напреднал стадий. Не съм сигурен още колко време ще може да работи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Тори сграбчи възглавничките на дивана. О, господи...

Не можеше да не усети огромната болка в гласа на Алекс и се постави на негово място. Не би могла да си представи своя живот без баща си.

Прогони мисълта от главата си и се опита да се постави на мястото на Броуди. Без всякакво предупреждение бе научил не само че има брат, но че има близък и природен брат. Как ли се чувства?

Както обикновено, беше трудно да познае по лицето му, но в краткото време, прекарано с него, Тори бе открила, че Броуди притежава чувствителност, която добре прикрива. *Самозащита* — зачуди се тя и се замисли за детството му. Той не искаше да обсъжда миналото си, а тя бе сигурна, че отговорът се намира в младежките му години.

— Когато татко и Джан се върнаха от Франция — продължи Алекс, — аз се изправих пред татко и попитах за майка ми. Той ми разказа цялата история и тогава отидох при Джан. Искрах Елиът да знае, че сме свързани, но Джан ми забрани да казвам, на когото и да е. Заплаши, че ще уволни татко, ако изпусна и една дума.

— Какво би навредило това на Елиът? — попита Тори. — Джан би могъл да го накара да се закълне да пази тайна, но поне Елиът щеше да е подготвен, когато баща му умря.

— Джан Хок беше изключително чудат. Никога не разбрах защо татко му беше толкова верен. Той се отказа от мечтата си за своя собствена изба, но дали се сърдеше на Джан, какво мислите? — Алекс се изправи и тръгна към бара, като продължаваше да говори. — По дяволите, не! Той е от старата школа. Нали разбирате, традициите се пренасят от баща на син поколения наред. Или си собственик, или си работник. Моят дядо и моят прадядо и моят прапрадядо са били все работници, които са въртели бутилките вино. Той го приемаше като своя жребий в живота и се гордееше с него. Да станеш главен експерт на изба е голяма стъпка напред.

Алекс бавно се върна до стола си. Сега обаче застана зад него, постави ръце на облегалката и се наведе към тях. Непринудена поза, но Броуди забеляза напрегнатата извивка на раменете му.

— Татко стана експерт на избата, без да завърши енология — продължи Алекс, като се обърна направо към Броуди. — Това бе неговата награда, задето се е отказал от майка. Аз съм амбициозният, не татко. Да ви кажа честно, мисля, че той се успокои, когато Джан провали плана му за самостоятелен бизнес.

— Отървал се е от напрежението — предположи Тори.

— Точно така — кимна Алекс, като не сваляше очи от Броуди. — В онзи миг реших, че ще постигна голям успех без всякаква помощ от Джан Хок.

— Вече си постигнал — увери го Тори.

— Не. На път съм, но докато не притежавам това място — той разпери широко ръце — всичко си е все още мечта. — Алекс се загледа в отблясъците по високия таван. Измина един дълъг миг, преди да погледне отново към Броуди. — Само се моля баща ми да живее достатъчно дълго, за да види мечтата ми осъществена.

Броуди кимна бавно, мислеше си, че никога не е споделял подобна близост с майка си. Тя беше добра майка, стараяше се да му осигури всичко необходимо. И все пак в много отношения се бе дистанцирала и до този миг той дори не бе подозирал, че нещо... може да му е липсвало.

— Колко болен е баща ти? — попита Тори. — Днес го видях. Изглеждаше ми добре.

— Напряга се много и разчита на обезболяващи. В някой миг ще трябва да се изправи пред истината. Той...

Зъъън, зъъън.

— О, извинете — смръщи се Тори. — Сега пък моят телефон.

Тя грабна чантичката си от пода, а Броуди извъртя очи към Алекс, сякаш му казваше: „Жени, иди ги разбери“. Алекс се засмя и на Броуди изведнъж му се стори, че усмивката му прилича на тази на тяхната майка. Беше малко резервирана, а Алекс не бе познавал Линда. Дали някои маниери не са генетично обусловени, зачуди се той.

— Баща ми — съобщи им Тори, като стана и отиде в другия край на стаята.

Броуди попита:

— Защо Джан ти е позволил да ме повикаш, след като е знаел, че нямам абсолютно никакъв опит с производството на вино?

Алекс погледна към Тори, но тя стоеше до прозореца, с гръб към тях и говореше толкова тихо, че не можеше да се разбере какво казва. Броуди стана.

— Знаеш ли, всъщност не очаквах посещението ви. Възнамерявах да дойда и да поговорим, след като нещата се поуталожат — каза Алекс и погледна часовника си. — След по-малко от час трябва да отида да взема едно гадже, което живее в другия край на долината. Можете ли да наминете утре сутрин? Ще ви покажа модерната си винарна и ще поговорим.

— Разбира се — кимна Броуди, въпреки че преди това бе решил да посвети следващия ден в търсене на отговор защо Катрин Уилсън го разследва. — Ще дойда първо тук.

Поеха бавно към вратата, а Тори продължаваше да говори с баща си.

— Всъщност, аз имах доверие в теб — изрече тихо Алекс. — От онзи първи доклад разбрах, че си борбено дете като мен. Никога не падаш по гръб. На всеки шест месеца детективът изпращаше на баща ми нов доклад. Четях разделите, посветени на теб, и ги запазих всичките.

— Защо?

— Искях да докажа нещо на себе си, на Джан — отговори той с леко предизвикателна усмивка. — Не е толкова важно това, което получаваш. Има значение как използваш мозъка си, предложените ти възможности.

— И аз винаги съм мислил така — промърмори Броуди и се зачуди за Елиът и Алекс. Те също бяха природени братя, но Елиът никога не е бил принуден да се бори така, както Алекс. Хрумна му, че Алекс нетърпеливо е очаквал срещата им, но въобще не изглежда близък с брат си, с когото бяха отраснали заедно.

— Знаеш ли — започна Алекс и снижи гласа си още повече, — мисля да се женя. Баща ми е толкова болен, че не ми се иска да го отлагам повече.

Исусе Христе, питам те, какво става тук? Броуди не бе подготвен за този внезапен порив за близост. Той бе живял

самостоятелен живот прекалено дълго време — целия си живот, — за да може така бързо да се довери на някой, който току-що е срещнал.

Вие сте природени братя, напомни му вътрешното гласче. Той те познава от години. Ти не си непознат за него, въпреки че той е непознат за теб. Изключително странно.

Алекс го гледаше, очевидно очакваше да каже нещо.

— Коя е щастливката? — успя да измисли само това.

— Рачел Ритво.

Броуди благослови всичките си тренировки, те му помогнаха да не издаде дори и стон.

— Сигурен съм, че си я срещал — допълни Алекс. — Работи в „Ястребово гнездо“ от дете. Правенето на вино е в кръвта й.

Вино и друго какво? Броуди се насили да се усмихне, но под носа си измърмори някакво проклетие. Дори подозренията на Тори да излязат безпочвени и те не открият нищо на компютъра на Рачел, инстинктите му нашепваха, че трябва да отбягва тази жена.

— Време е да тръгваме — сепна ги Тори, след като ги настигна. — Благодаря за питиетата.

— Няма защо — усмихна се Алекс. — До утре.

— Татко каза да побързаме. Катрин е на терасата с чаша вино — съобщи му Тори, след като излязоха от къщата. — Той я залисва.

— Доста дълго го обсъждахте.

Тя му намигна, изключително доволна от себе си:

— Изглеждаше като един телефонен разговор. Аз обаче натиснах автоматичното набиране и се обадох на Елиът, за да отложим вечерята за друг път. Той разбра.

Тори изслуша обясненията на Броуди за Алекс и Рачел и възкликна:

— Да се ожени за нея? Шегуваш се!

— Ами Елиът? Ти мислеше...

— Все още мисля така. Наречи го женска интуиция или каквото щещ, но съм сигурна, че Рачел е влюбена в Елиът. Това не може да промени любовта на Алекс към Рачел, но усложнява нещата.

— Какви са отношенията между Елиът и Алекс? — попита Броуди, докато отваряше на Тори вратата на поршето.

Тя седна, закопча колана си и се замисли по въпроса. Когато Броуди се качи, каза:

— Пред мен Елиът не е казвал никога нещо лошо за Алекс, но определено имам впечатлението, че Елиът мразеше как баща му все хвали успехите на Алекс, как преуспява и то сам.

Пътуваха през долината и обсъждаха положението. Когато завиха по алеята към хотел „Сребърна луна“, вече можеха да виждат кухнята и задната тераса, където обикновено се събираха гостите.

— Тъмно е. Сигурно всички са отишли на вечеря. Чудя се защо татко не се е обадил. — Тори започна да рови в чантичката си за клетъчния телефон. Намери го и натисна бутона за включване. Лампичката за изтощена батерия слабо светна. — Чудесно! Батерията ми е била прекалено изтощена, за да получа телефонно обаждане.

— Дали Лу не ти е оставил бележка? — попита Броуди, докато оставяше колата на празния паркинг.

— Разбира се. Татко знае колко много искаш да говориш с Катрин. Би оставил съобщение във вилата или на телефонния ми секретар.

Вилата бе тъмна, само на терасата светеше лампа, която се включваше автоматично при настъпването на мрака. Пини чакаше и веднага щом ги видя се спусна по алеята и замаха с опашка.

— Хей, момче, къде е Лу? — попита Броуди.

Лабрадорът отговори като започна да скача нагоре-надолу, сякаш не ги бе виждал цяла вечност, а не само няколко часа.

— Вероятно всички са отишли на вечеря. Резервациите са задължителни тук, особено в най-известните заведения — каза Тори, отвори вратата на къщата си и светна лампата. Нямаше никакво съобщение на телефонния секретар, нито пък на обичайното място в бележника до телефона.

— Надявам се всичко да е наред.

— Как звучеше гласът на Лу по телефона? — попита Броуди.

— Развълнуван. Щастлив. Остин Глейсъл, критикът от „Пътувания Елит“, бил с тях. Но татко знаеше колко важен е за теб разговорът с Катрин, затова я задържа. — Тя се запъти към вратата. — Да проверим в кухнята на хотела. Може би е бързал и е оставил бележката там.

В кухнята цареше мрак, виждаха се само чудатите отблясъци от цифровите часовници над печките. По плота бяха разпръснати

подноси, чинии и чаши. До печката имаше фурна за затопляне, чиято лампичка светеше.

Тори я отвори.

— Имаме късмет! Канапе с рак и артишок.

— Къде би оставил бележката баща ти? — не обърна внимание на храната Броуди.

— Хей там, бележника до телефона. — Тя изключи фурната за затопляне и взе готварската ръкавица, за да не се опари, докато вади изкусителното блюдо.

— Тук няма бележка. — Броуди погледна телефонния секретар. — Няма и съобщения.

Тори обезпокоена каза:

— Странно. Татко прави всичко възможно да ни открие, а после излиза. — Замисли се за миг. — Вероятно е бързал. Обзалагам се, че е отишъл да вечеря с Остин.

Броуди не отговори. Стоеше до телефона, а очите му бързо обхождаха цялата кухня, не пропускаха нищо.

— Да проверим на терасата, Тори.

— Татко няма да остави бележка там — каза тя, но той вече отваряше френската врата, а Пини го следваше по петите.

Тя щракна лампата и светлина обля задната тераса. Навън имаше няколко чаши, което също ѝ се стори необичайно за баща ѝ. Броуди стоеше с ръце на хълбоците, загледан към хълмовете, в тъмнината се открояваха само контурите му.

Малките косъмчета на тила ѝ настръхнаха, докато го наблюдаваше. Обстановката не ѝ се стори особено необичайна, но нещо изглежда безпокоеше Броуди. Напрегнатото му съсредоточаване ѝ даваше представа как работи той на мисиите си.

— Ще проверя в стаята на татко — извика тя през отворената врата.

Прерови чекмеджето за ключ, изтича в антрето, после нагоре по стълбите към апартамента на втория етаж и отключи вратата. Стаите бяха подредени, но нямаше и следа от бележка, не че очакваше да намери такава тук. Баща ѝ никога не и оставяше съобщения в тази стая.

Когато се върна долу и каза, че не е открила нищо, Броуди стоеше в кухнята. Той попита:

— Предполагам, че Лу има клетъчен телефон.

Тори поклати глава:

— Не, само телефон в колата. Тук наоколо единствено от това има нужда.

Тори се опита спокойно да отиде до телефона и да набере номера на баща си. Обикновено не би се разтревожила много, но поведението на Броуди увеличаваше тревогата ѝ. Изслуша записа, после му каза:

— Няма го в колата. Вероятно е на вечеря.

— Значи къщата е наша — намигна ѝ Броуди.

— Помислих, че се тревожиш за нещо.

— Да. Тревожа се, че тези приказни канапета ще са цялата ми вечеря.

— Татко винаги има пиле и пържоли, които само трябва да се хвърлят на скарата, както и хладилник, пълен със сладкиши. Мога да завъртя една сносна вечеря.

— Предполагам, че няма да се намери бутилка хубаво вино тук.

— Не се шегувай. — Тя вдигна заплашително юмрук към него.
— Виж на рафтовете зад ъгъла.

— Няма да мога да разпозная хубавото вино от оцета.

— Не е ли време да се научиш? — Тори постави ръка на рамото му и се приближи към него, като го гледаше със закачлива свенливост.

Лицето му стана мрачно:

— Тори, няма да остана. Знаеш го.

Някак си тя се бе надявала, че след като Броуди научи за двамата си братя и за наследството в долината, той ще промени мнението си. Трябва да е била много глупава. Той бе мъж, който чертаеше собствената си съдба.

Емоциите я задавиха, но тя успя да промълви:

— Имаме поне тази нощ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Броуди остави Тори да обсипва с целувки бузата му, знаеше, че не бива, но нямаше сили да я отблъсне. Случката край пътя днес трябваше да му даде урок, но не успя. Желаше Тори така, както не му се бе случвало да пожелава жена, преди тя да влезе в тъмната беседка.

— Недей — започна той, но тя вече бе в ръцете му и притискаше устни до неговите.

Сега Тори имаше само кратък миг, за да осъзнае какво прави, но цял следобед бе обмисляла положението. Години наред бе отказвала да погледне истината за Конър открито. Най-накрая се изправи пред миналото си. Не се криеше и нямаше да се превърне в жена, която не може да се справи с действителността.

А това бе неоспорим факт — пожела Броуди още при първата им целувка. Времето не бе на нейна страна. Той скоро си тръгва. Единственото, което би могла да има с този мъж, е настоящето. Не можеше да разчита на лукса да си построи бъдеще заедно с него. Тори нямаше намерение да прекара самотните си години занапред, като се проклина, че не се е възползвала от мига.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? — попита Броуди.

Тя се отдръпна мъничко, само колкото да го погледне и да го подразни:

— Разбира се, но ако ти имаш нужда от инструкции, в стаите за гости има порнографски видеокасети. Можем да ги гледаме и да следваме действията им.

— В никакъв случай!

Броуди склочи ръце около талията ѝ, устните му трептяха на сантиметри от нейните. Тя започна играта; тя го целуна първа. Какво чака той? Сега не му бе времето да бъде сериозен и да я анализира.

Ръцете на Тори обгръщаха врата му, кокалчетата ѝ докосваха гъстата му коса. Възбудата на силното му тяло преминаваше през пластове дрехи и ѝ напомняше колко чувствен бе моментът, когато усещаше цялата му тежест върху себе си. Усещаше до гърдите си

силното туптене на сърцето му, първичен ритъм, който предизвикваше по тялото ѝ вълни на удоволствие.

Броуди си казваше, че разбира всичко. Долна лъжа! Не разбираше нищичко от това да желае толкова много една жена, че цялото му тяло да го боли при вида ѝ. Бе имал много жени през живота си, но нито една от тях не бе успяла да докосне сърцето му.

— Стаята ми е точно долу до антрето — прошепна той до бузата ѝ.

— Ще те следвам до там, победителю...

— И да те оставя да се загубиш? — Той сложи ръка под коленете ѝ и я вдигна, преди да довърши изречението си. Това я смая. Изведнъж долната ѝ челюст увисна. Броуди се наведе и я целуна, преди Тори да успее да измисли някоя остроумна забележка.

Той излезе от кухнята и пое по тъмния коридор, а Пини ги последва по петите. Броуди се зачуди къде ли са всички останали, после реши, че Тори е права. Вероятно са отишли в някой от ресторантите, известни с прочутите си готвачи, които се считат за богове. Беше му трудничко да извади ключа от джоба си, докато държи Тори, особено след като тя лекичко хапеше чувствителното място зад ухото му, но все пак успя.

— Не забравяй Пини — предупреди го Тори.

— Побързай, момчето ми! — Броуди затвори с рамо вратата след лабратора, който започна любопитно да се оглежда наляво-надясно.

— Точно така, Пини. Стаята е прекалено сладникава за мъжага като Броуди.

Той я хвърли върху леглото с дантелена розова кувертюра и купчина възглавници в различни нюанси на розовото, след това легна до нея.

— Умница! Някой е отменил резервацията си. Имам късмет, че въобще намерих стая.

— Така ли? Изглеждаш ми като мъж, който би си поискал тази стая.

Броуди знаеше, че тя се шегува, защото е неспокойна, но идеята бе нейна, не негова. Е, той не се бе противопоставял много. За първи път му се прииска да е по-умел в обикновените разговори. Тъй като не беше, реши да опита нещо друго.

Лежеше настрани, с лице към нея, опънат диагонално върху леглото си. Плъзна една ръка по талията ѝ, после я пъкна под пуловера ѝ. Кожата ѝ беше топла и дори по-мека, отколкото я помнеше. Той я целуна лекичко, устните му едва докосваха нейните, и вдиша парфюма с дъх на цветя, който използваше. Останалият по устните ѝ вкус на кола му бе приятен. Прокара език по долната ѝ устна.

— Хмммм, кока-кола.

Тя се засмя, нисък, секси звук, и каза:

— Ти имаш вкус на скоч.

— Харесва ли ти? — попита Броуди, а тя сбръчка нос. — Човек трябва да свикне с вкуса на скоча.

Тори се усмихна завладяващо:

— Харесва ми *твоя* вкус, но не пия скоч. Изгаря ме цялата.

Той щеше да направи забележка за нещо друго, което я изгаря, но не можа. Да си цапнат в устата е лесно, помисли си той, но това само опорочава ситуацията. Искаше Тори да получи едно незабравимо *преживяване*. Проблемът бе, че не знаеше какво друго трябва да включва незабравимото преживяване, освен прекрасен секс.

С дяволита усмивка Тори издърпа ризата от панталоните му, а той я предупреди:

— Търсиш си белята.

— Кажи ми, че съм я намерила.

По дяволите, та тя откопча колана му, а после горното копче на панталоните. Наистина го искаше, значи така. Предишните пъти все той настъпваше, а сега бяха разменили ролите си.

И на него му харесваше.

— Сладурче, ти си намери повече, не зная дали ще можеш да се справиш.

Устните им се срещнаха и те се целунаха, страстни докосвания на устни и езици, не можеха да се наситят един на друг. Според него целувките се използваша само по филмите, за да се избегнат нецензурните сцени, но все пак да се получи представата за разгорещен секс.

Та това си беше разгорещен секс...

Тя бе преплела крака около неговите, а малката ѝ ръка се бе плъзнала отвъд колана на панталона. Единият ѝ пръст изследваше

вдлъбнатинката на неговия пъп с бавни, съблазнителни движения. *Неговият пъп?*

Не си бе представял, че може да има нещо интересно, да не говорим за еротично, в малкия пъп, но тя изглежда бе очарована от него. Тихо мъркане излезе от гърлото ѝ и започна да вибрира до езика му при целувките им като предизвика настоятелно пулсиране в слабините му. Стегни се, каза си той. Ако не внимава, щеше да се изпусне като някой възбуден юноша.

Отдръпна се и се загледа в зелените ѝ очи.

— Не спирай...

— Закъде да бързаме. Цялата нощ е пред нас. Защо да прибързваме?

— Права си — съгласи се той, но усмивката му изглеждаше пресилена.

— Имаме цялата нощ — прошепна тя до гърдите му и думите ѝ изпратиха безмилостни потоци възбуда по цялото му тяло.

— Мисля, че никога няма да се наситя да те целувам — промълви той, — но докато ръката ти е в панталоните ми, е доста трудно да се съсредоточа.

Устните ѝ оформиха едно изненадано „О“, а пръстът ѝ престана да се движи.

— Ще оставя ръката си хей тук, в случай че се отегча.

Тя заглуши смеха му с нова целувка, която настоятелно молеше да ѝ отвърне със същата огнена страст. Как бе станала толкова добра в това? Той се отпусна, отвори устните си по-широко и започна да гали езика ѝ със своя.

С едно плавно движение Броуди се претърколи по гръб и я прехвърли върху себе си. Като не преставаше да я целува, смъкна полата и бикините ѝ. Тя изви тялото си, за да се измъкне от дрехите, а това само превърна набъбващата му твърдина в здрава стомана. Стеснителната Тори от днешния следобед бе вече друга жена.

Разбира се, правенето на любов встрани от пътя може би не бе най-добрата му идея, призна си той. Просто искаше да прекара известно време с нея, но се бе отплеснал. Автобусът, пълен с развеселени туристи, не му помогна много, помисли си Броуди, а после се разсмя.

— Кое е толкова смешно?

— Следобед... туристите — успя да изрече той между пристъпите на смях.

— Когато се върнат в Айова, ще разправят, че сме дегустирали прекалено много вино. — Тори тихичко се засмя в ухото му и смехът ѝ му се стори изключително еротичен. — Или че въздухът в Калифорния кара хората да подлудяват за секс.

При тези думи и двамата избухнаха в неудържим смях. На Броуди му мина през ума, че никога не се е смял, докато е бил в леглото с жена. Имаше толкова много неща, които никога не бе правил, никога не си бе мислил, че ще прави. Тори разбуждаше у него нещо, което не бе подозирал, че съществува. Или може би той бе потискал част от себе си прекалено дълго.

— Не спирай... — Тори размърда голото си дупе, за да подчертае думите си. — Аз съм полугола, а ти все още си облечен. Поне можеш да продължаваш да ме целуваш.

Броуди се измъкна изпод нея и за рекордно кратко време съблече ризата си. Когато посегна към колана, си спомни, че тя вече бе започнала с панталоните му. Поиска да я подразни и, с ръка на ципа, я попита:

— Сигурна ли си, че си готова за това?

— Спри!

О, по дяволите! Защо ѝ бе задал този глупав въпрос?

— Искам аз да сваля панталоните ти.

— Сега го казваш. — За миг Броуди си бе помислил, че тя отново се бе превърнала в предишната Тори. С жените никога не можеш да бъдеш сигурен.

Той се просна върху леглото, вдигна нагоре ръце, сякаш се предава. Пини стоеше на пода до леглото и изляя два пъти, после постави предните си лапи на матрака, за да ги погледа. Още една точка в списъка му, реши той, докато Тори събличаше пуловера си. Никога не бе правил любов *пред други*, дори пред куче.

Тя съблече пуловера и го захвърли настрани. Бледосин сутиен повдигаше гърдите ѝ нагоре, чашките му бяха от фина дантела. Броуди се пресегна и обхвана гърдите ѝ с дланите си.

Очите ѝ се разшириха, когато погледна към него и той се зачуди какво ли мисли и чувства тя. Съпругът ѝ бе изневерявал, а тя не бе

правила любов дълго време. Какво ли търсеше сега? Ще ѝ помогне ли или ще я разочарова?

Тори гледаше Броуди, докато ръцете му обгръщаха гърдите ѝ. Би трябвало да се чувства уязвима, разголена. Вместо това обаче усещаше неподправеното чувство, което той едва сдържаше, и знаеше, че я желае така, както никой друг мъж не я бе пожелавал.

Тя се пресегна и разкопча сутиена си. Дантелените презрамки се смъкнаха от раменете ѝ надолу към китките.

— Ти си съвършена — изрече задъхано, — напълно съвършена.

Тори знаеше, че не е вярно. Беше средна хубост и ѝ трябваше сутиен Уондърбра, за да изглежда наистина чудесно в костюма си, но човек никога не би предположил това, ако гледаше блясъка в очите на Броуди. Не можа да устои и мъничко изви гърба си назад, чувстваше се доволна от себе си.

Той хвърли сутиена и каза:

— Дръж, Пини.

— Ах ти, мошенико! — Тя със смях се хвърли върху гърдите му и започна да целува голата кожа. — Това е скъп сутиен.

— Чудесно. Пини ще стане експерт.

— О, наистина ли?

— Да, бейби. Наистина...

Тя го целуваше все по-надолу и стигна до пъпа. Прокара език по външния кръг, после духна в мъничката дупка. Всички жени мечтаеха за тяло като неговото. Здрави гърди, силни, но все пак не прекалено мускулести, равни зърна, малко по-светли от загорялата бронзова кожа, и тъмни косъмчета, които се спускаха надолу към пъпа му във формата на буквата V. С ъгълчето на окоето си видя издатината под ципа на панталона му на няколко сантиметра от нея.

Трябваше само да откопчее панталоните.

Тори бе готова, повече от готова. Още след първата им целувка между бедрата ѝ започна да се събира гореща влага; толкова отдавна не бе правила любов. Трябваше да се получи хубаво първия път.

Вдигна поглед и видя как той я наблюдава изпод сведените си клепачи, сините му очи се бяха превърнали в тъмни цепнатини, а устните му бяха все още влажни от целувките им. Горчиво-сладкото напрежение продължи да се трупа в нея толкова бързо, че не можеше

да се съсредоточи. Със сигурност не успяваше да играе ролята на прелъстителка така, както си бе намислила.

Броуди може би не осъзнаваше какво бе сложено на карта тук, но Тори знаеше, че му дава най-големия си дар така, както жените се бяха отдавали векове наред на мъжете. Защото накрая това е всичко, което една жена получава — самата себе си, и дори то може да не е достатъчно, за да задържи мъжа, когото обича.

Обича?

Какви ги измисля? Цял ден бе анализирала чувствата си, но през цялото време не си бе помислила сериозно, че може да се е влюбила в Броуди. Прекалено скоро е, отсъди Тори. Та тя едва познава този мъж.

Спомни си какво се случи последния път. Връзката ѝ с Конър не дойде изневиделица. Те се срещаха, опознаха се и чак тогава се ожениха. Но дори и така не го опозна напълно. Ако си мисли, че обича Броуди, след като от толкова кратко време се виждат, очевидно прави огромна грешка. Тори бе нормална жена с физически нужди, които бе отричала прекалено дълго. Този мъж бе страхотен. Коя жена не би го харесала? Това не е любов, нали?

— Тори? — прошепна той, повдигна косата от врата ѝ и лекичко я погали. — Какво става? Пъпът, да не би да е твой фетиш?

— Ммммм — промърмори тя, устните ѝ почти допираха кожата му, а после събра кураж и откопча панталоните му.

Под слипа пенисът му щръкна, твърд като кокал и много по-голям, отколкото очакваше. Тя целуна закръгления връх през памучната материя, прекара език по него и навлажни тъканта. Пръстът ѝ мина нежно надолу, изследваше размера и формата му.

— Божичко — изстена той. — Ще ме убиеш.

— Или аз ще умра, докато опитвам. — Тори се опита да се пошегува, но несигурността я разкъсваше. Ами ако не е достатъчно добра? Дали нещо не е наред в секса при нея? Дали затова Конър бе забягвал толкова често?

— Тори? — подсети я Броуди и тя осъзна, че не бе помръдвала няколко секунди.

Дрезгавият му глас предизвика нови вълни от желание през цялото ѝ тяло. Тя искаше да се любят, но знаеше, че трябва да се отърве от миналото си — да се отдаде на тази възможност.

Днешната нощ може би е всичко, което ще получиш от този мъж.

Не му отдавай повече значение от реалното. Броуди няма да остане. Това е плътско желание, не любов или отдаване, увери тя себе си. Няма какво да губиш.

След като осъзна това, нещо дълбоко вътре в нея се освободи. Тори се размърда, опъна тялото си до неговото и започна да го целува. Той ѝ се усмихна, а зад усмивката му се криеше намек, от който сърцето ѝ се преобърна.

Тори обви ръце около врата му и телата им веднага се сляха. Той заплете пръсти в косата ѝ, после хвана здраво в юмрука си разпръснатите кичури. Дръпна я лекичко, приближи лицето ѝ до своето и се спря миг преди да я целуне. Продължи да се визира в нея, дълбоките му сини очи отразяваха светлината на нощната лампа.

— Хайде, Броуди — промълви тя, за да разруши магията.

— Защо да бързаме?

Тори го целуна, леко разтворените ѝ устни търсеха неговите, а очите ѝ бяха затворени. Той пусна косата ѝ и я приглади надолу по голите рамене. В целувката им се усещаше нещо приказно и съкровено. Нещо се бе променило, но не беше сигурна дали заради него или заради нея.

Прав е, помисли си тя. Закъде да бързат? Би искала да прекара цялата нощ в прегръдката на Броуди и да го целува. Тялото ѝ, обаче, имаше други идеи. Тори бе планирала да го примамва и прелъстява бавничко, но сега и дума не можеше да става за това.

Тя преплете крака с неговите и докато го целуваше се притисна до набъбналия penis. Броуди отпусна ръка надолу по гърба ѝ, като галеше голата ѝ кожа бавно и продължително. Той целуна бузата ѝ, после врата и след това устните му започнаха да слизат надолу към гърдите.

Тя изви тяло и притисна таза си към неговия, като така му предложи гърдите си. Устните му обхванаха стегнатото ѝ зърно. През нея премина еротична светкавица, от която пулсът ѝ заби учестено. Тори инстинктивно заби нокти в гърба му, за да го задържи.

— О, божичко!

Той я погледна, сините му очи бяха премрежени:

— Заради теб е, ти си дяволски секси.

— Секси?

Тя почти сподави думата. Той вече целуваше другата ѝ гърда, езикът му се извиваше около зърното и изпращаше чувствени послания до всяка частица на тялото ѝ. Тори прокара пръсти през разрошената му коса и се опита да се наслади на мига.

Искаше ѝ се да изчака. Наистина ѝ се искаше, но тялото ѝ се раздвижи, претърколи се назад и преди да се усети, тя вече разтваряше краката си.

— Хей! Не бързай толкова!

Не мога да чакам, крещеше умът ѝ.

— Кажи ми какво ти харесва.

— Всичко.

— Е, това наистина стеснява избора ни. Изглежда цяла нощ ще изясняваме какво обичаш.

Как бе възможно той да се шегува в такъв момент? Ако не се брои пълната му ерекция, Броуди въобще не изглеждаше възбуден. Сега се бе подпрял на една ръка и я наблюдаваше — дори не я целуваше.

Той плъзна ръка надолу по корема ѝ към окосменото хълмче и я погали с опитните си пръсти. Тя дочу тих стон да мърка в гърлото ѝ. Веднъж. Два пъти.

— Това харесва ли ти? — попита той, като продължаваше да я гледа.

— О, да! — прошепна тя и се раздвижи до ръката му, за да покаже колко много ѝ харесва.

Тя сграбчи раменете му и притисна устни към неговите. В една зашеметяваща целувка езикът на Броуди се преплете с нейния и започна да имитира движенията на ръката му. Замайваща възбуда обхвана всяка пора на тялото ѝ и я накара да задвижи бедрата си. Малко след това няколко горещи бели спазми я разтърсиха.

— Боже мой! — изпъшка тя.

— Хей, не заслужавам чак такова признание. Аз съм просто божествен, не божество.

— Аз... аз... — Не знаеше какво да каже или да направи. Неочаквано тялото ѝ отказа да помръдне. Лежеше и бе зашеметена, че получи оргазъм толкова бързо.

— Как се справям до тук? — попита той тихо.

— Добре... — Краткият ѝ отговор бе изречен с дрезгав глас.

Той разтвори бедрата ѝ с коляно и се надвеси над нея.

Започнаха да се движат заедно, в синхрон, танц на любовта. Дъхът му свистеше в ушите ѝ, докато се извиваха и се наслаждаваха на всяко свое движение. Малко след това Тори потрепери и премина отвъд ръба.

В следващия миг тръпките разлюляха и силното тяло на Броуди.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Тори се сгуши във възглавницата, усети нещо влажно до бузата си. Лекичко отвори едно око и откри, че носът ѝ докосва носа на Пини. Сутрин ли е вече, запита се замаяният ѝ ум.

Не, разбира се! Тя е в леглото на Броуди. Два пъти се бяха любили, а след това заспаха изтощени.

— Какво има, момчето ми? — прошепна Тори на кучето и погледна през рамо.

Главата на Броуди лежеше на възглавницата до нейната, ръката му бе собственически праметната през талията ѝ. И двамата са голи, осъзна тя, един омотан чаршаф едва покриваше телата им. Преживяването бе много... много повече от очакваното.

Тори с мъка отвори очи, чувстваше се отпаднала, сякаш бе преживяла огромна буря, но въпреки това удоволствие струеше от всяка пора на тялото ѝ. Нещо разтърсващо ѝ се бе случило, нещо, което минаваше отвъд секса. Не че до сега не бе имала оргазъм, но правенето на любов с Броуди я отведе в напълно различен свят.

— След като срещнах Броуди, животът ми се промени — прошепна тя на кучето.

Става въпрос *само за секс*, каза си бързо след това. Само секс, само секс... Умът ѝ повтаряше думите като молитва.

„Не ставаше.“

Във връзката ѝ с този мъж имаше нещо повече от секс, поне от нейна страна. Броуди Хок бе извадил на повърхността частица от нейната личност, която тя се бе опитвала да пренебрегне. Ненавременната смърт на майка ѝ бе кристализирала един образ в съзнанието на Тори, една представа какъв трябва да бъде съвършеният брак.

Без да взима под внимание различните типове личности и минаването на годините, тя се бе опитвала да повтори съвършения брак на родителите си. За разлика от Конър, баща ѝ се бе посветил на семейството си и едновременно с това имаше много успешна кариера.

Някои мъже са различни, реши тя. Мъжете, които я привличаха, имаха всепоглъщащи кариери, които стоят на първо място.

Въпреки че не го бяха обсъждали подробно, Тори вече знаеше колко много обича антитерористичната си дейност Броуди. Конър я бе оставял с месеци, за да снима каскади за киното и все живееше на ръба. Работата на Броуди беше дори още по-опасна. Той ще изчезва в зловещия подземен свят на терористи и може един ден да се появи мъртъв.

Колкото и да бе налудничаво, тя се бе влюбила в този мъжага. Леко обърна глава, за да погледне Броуди. Единствената светлина в стаята се процеждаше от малката нощна лампа и хвърляше дълбоки сенки върху ъгловатата челюст и издължаваше тъпичките сенки под миглите му. Дори и заспал, на лицето му пак бе изписана предпазливостта, която тя бе свикнала да вижда.

Тори се бе влюбила в мъжа в неговата цялост. Броуди криеше у себе си някаква почтеност, която много хора биха нарекли старомодна. Той бе отхвърлил рожденото си право настрана и даваше целия си дял от „Ястребово гнездо“ на своя брат, защото той е работил цял живот, за да наследи избата. В този век на алчност повечето хора не биха могли да устоят на изкушението да продадат на братята Корели.

Тори проследи с пръст извивката на челюстта му, наболата брада леко бодеше кожата ѝ. Прекрасен секс е едно, реши тя, характерът — друго. Каквото и да стане, може да разчита, че Броуди ще бъде честен с нея.

Но ще успее ли тя да бъде честна със себе си? Толкова време се бе лъгала относно Конър. Сега трябваше да си признае горчивата истина: обича мъж, чиято кариера стои на първо място. Трябва да приеме фактите и да се научи да живее с тях.

Грр. Гррр. Пини наостри уши и наклони глава на една страна.

Тори се заслуша внимателно, знаеше, че Пини е кръгла нула що се отнася до нападенията, можеше само да те обlige целия. Лабрадорът, обаче, имаше отличен слух и знаеше кога да привлече вниманието ѝ. Някакво тътрене се чуваше откъм предната част на къщата. Пини изръмжа и оголи зъбите си. Този път не махаше опашка.

Тори погледна към цифровия часовник до леглото. Почти полунощ. Вероятно някой от гостите се връща в „Сребърна луна“. Тя

самата трябва да отиде във вилата и да провери дали баща ѝ се е обаждал.

Преди да успее и да помръдне, откъм фоайето се чу тупване. Пини отново изръмжа. Този път и цялата му козина от врата до опашката настръхна. За частица от секундата тя не видя, а усети как Броуди сяда в леглото и ръката му затиска устата ѝ.

— Не мърдай. — Той не толкова прошепна, колкото издиша думите в ухото ѝ.

С друго мълниеносно, мълчаливо движение скочи от леглото и навлече панталоните си. В сумрака тя успя да улови проблясването на стомана, докато той отваряше нож, излязъл вероятно от джоба му. Тътренето се чуваше по-близо до тяхната стая.

Гр-гrrrr. Окуражен от присъствието на Броуди, Пини започна да ръмжи по-силно.

Тори намъкна единствената част от костюма си, която успя, и лудешки взе да се оглежда наоколо, видя полата, кацнала върху телевизора. Броуди ѝ направи знак да остане на място, а той се промъкна към вратата, държеше смъртоносния нож в дясната си ръка. Натисна бравата и отвори лекичко вратата.

Мъж с посивяла коса влезе със залитане, като отчасти носеше, отчасти влачеше по-стара жена.

— Кво е тва? — измърмори той, след като видя Пини.

— Спасете ме — завика жената, докато гледаше ръмжащото куче със замъглен, неконцентриран поглед. — Вълк! Помощ!

Броуди се измъкна иззад вратата с думите:

— Сгрешил си стаята, приятелю.

Мъжът беше толкова пиян, че му трябваха няколко минути, за да схване значението им. После се облегна на рамката на вратата, жената се строполи върху него, и попита:

— Така ли?

— Мисля, че търсите съседната стая — отговори Броуди спокойно и Тори забеляза, че ножът бе вече изчезнал. — Нека да помогна.

Броуди вдигна пияната жена на рамо и изведе мъжа от стаята. Пини ги последва, размахал весело опашка. Тори се разбърза да намери дрехите си. Отказа се от дантеления сутиен и бикините, но успя да облече полата, преди Броуди да се върне.

— По-добре да вървя и да видя дали татко не се е обаждал.

— Идвам с теб. — Той я спря на прага, с върха на пръстите си леко погали бузата ѝ. Бавно наведе глава и устните му докоснаха нейните. Целуна я нежно веднъж, два пъти. При третата целувка устните му се задържаха по-дълго и леко се разтвориха. Той рязко си пое дъх, отдръпна се и избъбри:

— Нощта е още в началото си. Сега започваме. — Краката ѝ така се подкосиха, че едва се удържа на тях, но Тори въобще не би позволила нещо да ѝ отнеме тази възможност. Той грабна един пуловер от гардероба и тръгнаха. Пини махаше с опашка, докато Броуди заключваше вратата.

— Изчакай, докато онези двамата се върнат в Айова — подразни го тя.

Броуди се засмя, придърпа я към себе си и те тръгнаха надолу по коридора. Той провери тъмните сенки до стълбището, нещо все още го тревожеше. Празната къща? Или Тори?

Честно, не знаеше. Би трябвало да е задоволен от два тура страхотен секс, но не беше. Не и за дълго.

Броуди се спря в средата на кухнята и я целуна по челото.

— Мога ли просто да кажа уха?

— Разбира се. — Тя изпърха с мигли. — При повечко късмет ще ти дам друга възможност да се изперчиш с онова нещо.

— Колко късмет ще ми е нужен?

Той вече знаеше какво е да се наслаждаваш на една жена, не само да правиш секс с нея. Проблемът беше как ще може да се върне към стария си начин на живот, преди срещата с Тори...

— Гладен ли си? — попита тя.

Стояха в кухнята, в просторната стая единствените светлилки идваха от цифровите уреди на печките и на фурната за затопляне.

Той леко гризна меката част на ухото ѝ.

— На диета съм.

— Умно. Много умно.

Минаха през кухнята и излязоха през задната врата. Есенният въздух тази нощ бе по-хладен от предишната, беше предвестник на идващата зима. Броуди насочи Тори по алеята и нагоре по стълбите към нейната къща. Той машинално проверяваше сенките и се слушваше за подозрителни звуци. Нищо необичайно.

Тя се пресегна към една саксия и извади ключ иззад нея. Докато отваряше вратата, Броуди я попита:

— Струва ли ти се странно, че онази пияна двойка не беше заключила вратата си?

— Не. Те наистина са от Айова. Можеш да си сигурен, че хората от Средния Запад винаги оставят отключено, освен ако нямат ценности в стаята.

Броуди задържа вратата отворена, докато Тори влезе, последвана от кучето. Пини се строполи до леглото, на килимчето си в съседната ниша. Тори го остави и тръгна към телефонния секретар.

Вдигна слушалката и натисна няколко бутона. Заслуша се напрегнато, приведе глава, а после се намръщи.

— Какво има?

Тя затвори, лицето ѝ бе озадачено.

— Татко е. Той е във „Френската пералня“ заедно с Остин Глейсъл и Катрин.

— Те са в *пералня*?

— Не, не! Това е един от най-добрите ресторанти в долината. Обзалагам се, че татко е направил всичко възможно Остин да успее да надникне отзад в кухнята.

На Броуди му звучеше сякаш някой се интересува от мръсни чинии и загорели тенджери, но все пак бе наясно, че кулинарите се вълнуват от тайните рецепти на главните готвачи.

— Какво е правила там Катрин Уилсън? — попита той.

— Това е странното. Татко шепнеше по телефона, но каза, че Катрин е страхотен човек, интересна и много забавна.

— Звучи сякаш му е влязла в гащите.

— Не се шегувай. Баща ми не е излизал на среща с жена след смъртта на майка ми преди повече от двадесет години.

Той усети гнева в гласа ѝ и остави разговора да замре. Тайничко си помисли, че е странно толкова хубав мъж като Лу да прекара всички тези години без компанията на някоя жена.

— Татко каза, че Катрин заминава за Сан Франциско тази вечер. Ще се върне утре вечер. Ще вечеря, благодарение на него, в „Брава теръс“, което не е изненадващо, тъй като Фред Халпърт е близък приятел на татко. Той е бил известен готвач в Сан Франциско, преди да се премести тук.

Привлекателността на ресторанта и неговите звезди убягна на Броуди, защото бе отгледан с бързите закуски.

— Катрин си е направила резервация в последния момент. — Тори му се усмихна. — Ето и най-интересното. Тя ще доведе някого със себе си. Татко смята, че трябва да се срещнеш с тях в ресторанта.

— Утре вечер? Ще трябва да чакам толкова дълго? — Броуди не можеше да си представи защо някой ще го проучва и това го тревожеше.

— От тона на татко разбрах, че Катрин не е заплаха. Обзалагам се, че осигурява информация за някой репортер, който ще пише статия за теб и Елиът.

Възможно е, предположи Броуди, но все пак се съмняваше.

Тори прекоси късото разстояние помежду им и той нямаше как да не забележи полюшването на гърдите ѝ под пуловера.

— Добре, юнако. Губим време.

Той я обгърна с ръце. Тя притисна цялото си тяло към неговото и потръпна, ръцете ѝ хванаха закопчалката на колана му. Неговото тяло ѝ отвърна на секундата и горещата вълна на страстта се разбунтува и у двамата.

— Тори — прошепна той, докато отстъпваха към леглото, — какво ще кажеш за любовна игра?

— Какво е това? — Тя го дръпна на леглото до себе си.

Устните ѝ направиха пътечка нагоре по врата му към устните, а коляното ѝ раздели краката му. Съвсем определено той въобще не бе очаквал тази Тори, необузdana и палава жена... Хареса му! По дяволите, повече от това, но искаше да го изживеят бавно и спокойно.

Да се наслади на всеки миг.

— Защо да бързаме? — прошепна той, когато тя измъкна ризата му от панталоните.

— Не, не бързаме — промърмори тя, устните ѝ докосваха голата му кожа.

Броуди не повярва на думите ѝ. Тя измъкна ризата му и разкопча панталоните по-бързо и от предишния път. Беше толкова нетърпелива и възбудена, че когато той се опита да забави темпото, тя не можа да му съдейства.

Отказа да прави подобни опити и събу полата, както и по-рано. Този път не носеше бикини и сексапилния сутиен.

Тори обви крака около неговите и го целуна така, сякаш искаше да го погълне, извиваше се около възбудения му пенис, докато той не можеше да мисли за нищо друго, освен за желанието си да навлезе отново в приканващото го тяло. Тъничкото гласче в главата му напомняше, че не бе губил контрол заради нито една жена до сега.

До сега.

До Тори.

Той я претърколи по гръб и навлезе дълбоко в нея. Тя въздъхна и го погледна с тези свои завладяващи зелени очи, които му говореха без думи колко много го харесва. Сега разбра какво му бе липсвало цял живот.

Сега вече знаеше.

Броуди искаше да я защитава и да я притежава, и да я обича. Тя се раздвижи, обхвана го с тялото си и той почти се изпусна. Стисна зъби, задвижи бедрата си, първоначално се движеше бавно, постепенно увеличаваше темпото, а тя го насърчаваше да се движи все по-бързо.

Те се притискаха един към друг, телата им се вплитаха в предвечния еротичен танц. Малката къща се превърна в единственото място на земята, което ги интересуваше. Искаше му се всичко това да продължи вечно, но съвсем скоро забравиха всичко, освен насъбралото се напрежение, което трябваше да бъде освободено.

Броуди се загледа в тавана и се заслуша в дишането на Тори до себе си. Беше изминал почти половин час, откакто се бяха любили. Тялото му беше все още горещо, но пулсът му се бе възвърнал към нормалното. Умът му, обаче, бе съвсем друго нещо.

Какво, по дяволите, ще правя с Тори...

Тя се размърда, сгуши се до него. По дишането ѝ позна, че не спи.

— Тори — започна той, — трябва да поговорим.

— Мммм — измърмори тя. — За какво?

— За нас. Нашата връзка.

— Аха? — промърмори пак и се обърна, тялото ѝ все още бе прилепено до неговото, но сега гледаше в обратна посока.

Броуди определено усети, че тя не иска да обсъждат тази тема. Как ли бе успял? Лежеше в леглото с единствената жена в Америка, която не се интересува от любовни игри. Дори и още по-нечувано,

спеше с единствената жена на планетата, която не искаше да обсъждат тяхната връзка.

Къде ли греши?

Трябваше да ѝ отдаде заслуженото, Тори бе осъществявала мечтата на всеки мъж. Умна, забавна и любяща. И изключително страстна в леглото. И не предявяваше никакви претенции към него. Как би могъл да се оплаква?

Броуди лежеше, наблюдаваше сенките по тавана и си казваше, че е лудост да се дразни. Кой ли здравомислещ мъж не искаше жена, която да желае секс заради самия секс?

— Май трябва да поговорим. — Тори се обърна, облегна се на лакът и го погледна.

Броуди не се въздържа и се усмихна. Това е то! Познава ли жените или какво? Обърна се с лице към нея.

— Не мислиш ли, че трябва да предупредим Алекс за Рачел?

Въпросът ѝ го изуми. Откритието му, че има брат близък и природен брат го бе зашеметило. Не знаеше как да се справя със семейството. Не можеше и да си представи да разказва на Алекс за Рачел.

— Ти и аз имаме само едно предчувствие. Не знаем какво изпитва Рачел. Може би е луда по Алекс.

Смелите ѝ зелени очи го погледнаха преценяващо за миг:

— Алекс беше много откровен с теб.

— Да, но той ме знае от години и е по-добър в изразяването на мислите си.

— Не мислиш ли, че трябва поне да му го споменеш?

Господи! Защо започна този разговор? Общуването с жени му се стори толкова трудно, колкото и му го бяха описвали.

— Не е моя работа.

— Алекс обсъди с теб ситуацията по-честно от всеки друг.

— Вярно — призна Броуди. — Ако имам възможност утре...

— Днес. Вече се зазорява.

О, дявол го взел! Толкова лесно беше да се загуби в очите ѝ. Не му се искаше да идва утринта.

— А какво ще кажеш за нас?

— *Нас?* — Зададе въпроса, сякаш това бе научно понятие, което въобще не разбира.

— Да. Страшен динамит сме заедно.

— Вярно е — съгласи се тя със сексапилна усмивка, — но ти си тръгваш съвсем скоро. Имаме единствено настоящето.

Броуди не можа да го отрече.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Броуди тръгна към Фаралон, мърморейки срещу самия себе си. Защо се бе оставил Тори да го убеди?

Не искаше да се намесва в живота на мъж, с когото се бе запознал току-що. Добре, добре... Алекс му е природен брат и бе проявил удивителна искреност, но Броуди не можеше да си представи, че Алекс би искал да чуе нещо отрицателно за Рачел, независимо колко тактичен е подходът.

„Само се съвкупявайте, не населявайте“ — прочете той на лепенката на бронята на колата пред него.

Броуди поклати глава, усмихна се и зави по пътя към имението. Не можеше да престане да мисли за Тори. Трябваше да събере цялата си воля, за да се отдели от нея тази сутрин. Не че имаше избор. Тя отиде на работа, но той бе изкушен да я последва.

Чудесна е, и то не само в секса, помисли си той и отново се усмихна. Тази жена го правеше щастлив и му харесваше просто да е с нея. Колкото и странно да беше, не очакваше с нетърпение завръщането си в базата и получаването на нова задача.

За първи път до сега.

Обичаше работата си. Тя бе неговият живот, така, както тази изба бе животът на Алекс. Броуди изключи двигателя, но не излезе от колата. Огледа се и си помисли, че избата не е всичко в живота на природения му брат. Алекс има баща, когото обича и за когото се безпокои, както и жена, за която иска да се ожени.

Тори се бе изразила толкова добре. „Ние двамата имаме единствено настоящето.“

Потискаща мисъл, реши той и излезе от поршето. Дали през целия си живот щеше да живее само с настоящето?

Отиде до входа на къщата и се опита да насочи мислите си в друга посока. Преди да тръгне от хотела проведе един разговор с Лу. Бащата на Тори му се бе видял изключително щастлив тази сутрин, но бе отказал да му каже друго, освен че Катрин Уилсън е прекрасен

човек. По блясъка в очите му Броуди съдеше, че във връзката им се крие нещо много по-дълбоко, отколкото Лу бе споменал, на когото и да е.

— Всеки крие някаква тайна в това особено място — измърмори той под носа си.

В съвременен обзаведената приемна елегантна брюнетка му се усмихна и попита:

— Господин Хок?

Той кимна.

— Тори поръча да ѝ се обади, веднага щом пристигнете.

— Благодаря — отговори Броуди, а жената побутна телефона към него. Той извади визитката на Тори от джоба си и набра офиса ѝ.

Тя отговори още при първото позвъняване.

— Хей — неочаквано се зарадва дори само на това да чуе гласа ѝ. — Какво става?

— Елиът се обади, търсеше те.

— Казах му, че ще отида там следобед.

— Зная — отговори тя. — Искаше да те уведоми, че отива до банката да урежда един заем и може да закъснее. Сделката на Рачел за допълнително грозде се е провалила. И още по-лошо, контейнер с вино, който трябвало да бъде изпратен със самолет до Франция, е бил конфискуван. Анонимен глас е съобщил, че в пратката има наркотици.

— Прилича на умишлен саботаж. Спомена ли му какво си видяла?

— Не. Елиът си има достатъчно проблеми. Искам да се уверя какво има в компютъра на Рачел.

— Добре. Ще дойда с теб, но не тази вечер, освен ако не свърши наистина рано с Катрин Уилсън — каза Броуди.

Благодари ѝ, после затвори и изслуша напътствията на администраторката как да стигне до Алекс. За разлика от лабиринта от пещери на „Ястребово гнездо“, Фаралон бе изключително модерен, помещенията бяха с високи тавани и на равни разстояния бяха поставени охранителни камери.

Алекс беше в стая с маси от неръждаема стомана и конвейери. Дузини дъбови бурета стояха покрай едната стена, бяха наредени нагоре до тавана. Изглеждаха стари, крещяща разлика с всичко наоколо.

— Тъкмо ще ги преливаме — обясни му Алекс, очевидно ентусиазиран, докато един работник караше първото буре към конвейера.

— Тези бурета са огромни. Колко бутилки ще напълнят?

— Всяко буре съдържа двадесет и пет каси вино. Това е „Резерва Фаралон“. Отлежава най-дълго време и е най-доброто ни вино.

Броуди наблюдаваше отварянето на бурето. В стъклена чаша източиха мъничко, около половин кафена чашка. Алекс разклати червената течност два пъти, после я помириса и вдъхна дълбоко. Издиша и отпи една малка глътка.

— Опитай — подаде чашата на Броуди.

Той я разклати и помириса. Ноздрите му се изпълниха с ненатрапчив, но специфичен аромат.

— Това е нос, тоест миризмата на виното, преди да го опиташ. След това се нарича аромат, защото едновременно го опитваш на вкус и мирис.

Броуди отпи малко и езикът му усети нещо тръпчиво, но не бе неприятно. Всъщност беше много хубаво, ала той все пак предпочиташе скоч.

— Танинът въздейства на езика. Това е следата от киселина, оставена от кожичките на гроздето. Едва се усеща тук.

Броуди изпи чашата си и каза:

— Много е добро, наистина е добро, дори и толкова рано сутрин.

Алекс се засмя и направи знак на своите хора да занесат бурето до машината за бутилиране. Те се отдръпнаха и започнаха да наблюдават как модерният уред източва виното от старите дървени бурета.

— Струва ми се, че сте използвали тези бурета и преди.

— Разбира се. Едно ново буре струва около шестстотин долара. Използваме ги колкото се може повече пъти. Дъбът придава на виното отличителна жилка.

Алекс му обясни някои от тънкостите при приготвянето на вино. Броуди си помисли, че звучи малко разсеяно, като че ли умът му е другаде. Хей, може и да бърка! Срецна се с Алекс едва вчера.

— Знаеш ли, ако се въртиш наоколо, можеш и да откриеш, че имаш талант за правенето на вино — подхвърли с усмивка Алекс.

Броуди поклати глава, не можеше да си представи да живее тук, въпреки че долината му допаднаше. И Тори му допаднаше. По дяволите, нещо повече от *допаднаше*. Харесваше му тук, но не виждаше себе си сред лозята. Може би когато дните му на тюлен приключат, ще започне нова кариера в долината.

Може би. Има още много време.

Двамата мъже обиколиха сградата. Алекс с гордост му показваше технологиите, които бяха много по-съвременни от тези в „Ястребово гнездо“. Много от тях бяха негови собствени идеи и Броуди му се възхити.

Вече бяха излезли на площадката за товарене, където дървени щайги с бутилки вино минаваха по конвейера в хладилните камиони. Броуди погледна часовника си и се изненада колко бързо бе изтекло времето. Сега или никога, каза си той.

— Как мина снощи? — попита Броуди възможно най-небрежно, като прецени, че много рядко задава лични въпроси.

Алекс се вторачи право напред:

— Никак. — Бавно се обърна към Броуди, поколеба се за миг, после добави: — Никога недей да смесваш страхотния секс с любовта.

Охо... Броуди си помисли за своята нощ.

— Ние с Рачел имаме връзка от години. Когато ѝ предложих да се омъжи за мен — Алекс поклати глава, — тя пусна бомбата.

„Каза, че обича Елиът“, помисли си Броуди.

— Чувал ли си някога за Кевин Пут? — попита Алекс.

— Името ми звучи познато. — Броуди бе очаквал да му спомене нещо за Елиът. Трябваше му секунда, за да се върне към разговора. — Имаш предвид краля Точка-ком?

— Точно той. Компютърджия с характер. — Алекс изпуктя от отвращение. — Той ми направи предложение, което човек получава веднъж в живота си. Би финансирал лозя и избата към тях и би ми дал част, която аз да управлявам самостоятелно. Отказах му.

От слуховете за Пут Броуди предположи, че му е било за първи път и се е отразило добре на проклетото му его.

— Бях споменал за това на Рачел. И знаеш ли какво е направила тя? Свързала се е с Пут и си е предложила услугите. Ще работи за него. Последното нещо, което ѝ се иска, е да се омъжи за мен.

Броуди считаше, че Алекс бе избягнал куршума, но не му го каза. Не спомена и за Елиът. Рачел бе излязла от живота на Алекс, но от думите на Тори личеше, че тази жена е решена и да саботира Елиът.

— Алекс, ето те и теб. Търсех те. — Елегантната брюнетка от приемната се приближи към тях. — Обади се Елиът Хок. Баща ти е припаднал на работното си място. Господин Хок го е закарал с линейка до болницата в Юнтвил.

Значи съм роден тук, помисли си Броуди, когато стигнаха до болницата. Алекс бе потресен от новината и Броуди не искаше да го остави да кара по лъкатушещия южен път, който се виеше през Света Елена и няколко по-малки градчета и стигаше до Юнтвил, където се намираще най-добрата болница в региона.

По време на пътуването Алекс си мълчеше, само посочи два по-преки пътя към местоназначението им. Броуди нямаше представа за какво да му говори, реши да разкаже за майка им.

— Месеци наред майка е знаела, че има злокачествен тумор — започна Броуди докато влизаха на паркинга. — Изпрати да ме повикат чак в самия край. Аз бях в Близкия Изток на мисия и трябваше да ме издърпат. Състоянието ѝ ме изненада. Изглеждаше ми толкова здрава.

— Къде живееше тя тогава?

— Сарасота, Флорида. В мига, в който започнах да печеля, ѝ купих апартамент в жилищна кооперация там. Тя обичаше западния бряг на Флорида.

Той все още си спомняше вида на съсипаната жена в болничното легло. Майка му? Не е възможно! Това бе някаква друга стара, крехка жена.

— Бях я видял шест седмици по-рано, но състоянието ѝ се бе влошило изключително бързо — додаде той, подготвяше Алекс за кой знае какво... — Живя още два дни, това бе всичко.

— Ти много си я обичал.

— Да — той спря на свободно място за паркиране. — Обичах я, но не я познавах.

— Какво ще правя, ако нещо се случи с баща ми?

Броуди знаеше, че ако Алдо умре сега, неговият дял от „Ястребово гнездо“ ще се подели между семейство Барзини и Ритво.

Без финансовата подкрепа на Алдо Алекс не може да закупи Фаралон. Но не това имаше предвид Алекс. Болката в гласа му ясно даваше да се разбере колко много обича баща си. Не мислеше за лозята в този миг.

Елиът ги посрещна в малката чакалня на втория етаж.

— Докторът е все още при него, Алекс. Влезе неотдавна.

— Какво се случи?

— Тъкмо започвахме втората ферментация. Казах нещо, а Алдо не ми отговори. Вторачи се в мен и после припадна, без да издаде нито звук. Върнахме го в съзнание, за да поддържаме дишането, докато пристигне линейката.

Алекс бавно кимна.

— Той има рак на простатата. Напоследък се влоши.

Елиът се скова от изненада.

— Какво? Въобще не ми е споменавал.

Алекс не отговори. Просто си стоеше там, обикновено изправените му рамене сега бяха приведени. Те напомняха на Броуди постоянно прегърбената стойка на Алдо, придобита от дългите години обръщане на бутилки.

— Въобще не бих му позволил да работи...

— Затова не ти каза. Можеш ли да си представиш баща ми да седне?

Броуди слушаше разговора и му се искаше да има някакъв бърз, мълчалив начин да предаде на Елиът, че Алекс му е брат. Но дори и сега, пред лицето на смъртта, се усещаше някакво търкане между двамата мъже.

— Не, не мога...

Една сестра отвори със замах вратата.

— Докторът иска да ви види — обърна се тя към Елиът.

Алекс пристъпи напред.

— Аз съм синът му. Току-що пристигнах.

Сестрата много тихо каза нещо на Алекс, докато затваряше вратата след тях.

— О, господи! Не мога да повярвам... — Елиът се строполи на близкия стол и той изпука под неочакваната тежест. — Не мога да си представя „Ястребово гнездо“ без Алдо. Той е част от имението в по-голяма степен, отколкото беше баща ми.

Броуди седна на стола до него и се загледа в брат си. Елиът бе отметнал глава назад и гледаше тавана.

— Искан ми се да можех да помогна. Алдо доведе избата до настоящия ѝ вид, не баща ми. Алдо е чудесен мъж. Алекс е късметлия, истински късметлия.

— Той го знае. Алекс много обича баща си.

Вратата се отвори отново и сестрата повтори:

— Господин Абузо би искал да ви види.

Елиът скочи и се запъти към нея.

— И двамата — уточни тя и погледна към Броуди.

Те мълчаливо тръгнаха по дългия коридор, накрая сестрата спря пред интензивното отделение.

— Изчакайте малко.

Броуди се надяваше да не прави грешка, но шестото чувство му подсказа да заговори сега:

— Елиът, относно майка... — Брат му се обърна към него и се заслуша напрегнато. — Тя е била съпруга на Алдо.

— Не е време за шеги — сръза го Елиът.

— Не е шега.

— Сериозно ли говориш? — изуменото изражение на Елиът изненада Броуди.

— Напълно сериозно — успя да промълви Броуди.

— Господи! Въобще не съм знаел. Дори не съм предполагал.

— Това може би е последният ти разговор с Алдо — напомни Броуди на брат си. — Помни, че е страдал доста през годините. Прости му.

— Да му *простя*? Та аз *обичам* този мъж! — Елиът се загледа в Броуди, намръщи се. — Защо не ми е казал за майка ми?

— Предполагам, че всички са се страхували от Джан. — Броуди направи дълга пауза, за да види дали на Елиът ще му просветне. Не. — Това означава, че Алекс е твой природен брат.

Елиът замръзна, после лицето му стана още по-сериозно.

— Проклет да съм! Разбира се, че е така... — Той се облегна на стената, сякаш някой го бе халосал с юмрук в корема. — Алекс знае ли?

— Знае от години, но Джан не би...

Медицинската сестра се появи отново.

— Готови сме да ви приемем. Господин Абрुзо е много немощен. Не го уморявайте.

В неголямото пространство, отделено от останалите подобни помещения на интензивното с медицинска апаратура и дръпнати завеси, Алекс стоеше до леглото на баща си и държеше ръката му. Алдо бе привързан към различните апарати чрез тръбички и жици. До леглото му бдяха и множество монитори, които отмерваха пулса, кръвното налягане и други жизненоважни функции.

Елиът се загледа в мъжа, който го бе научил на толкова много неща. Съпругата на Алдо е била тяхна майка. Елиът не можеше да си го представи и нямаше време да измъкне подробностите от Броуди. Защо не се бе досетил сам?

Алекс му хвърли един поглед и Елиът едва не се предаде. *Природеният му брат.* Разбира се. Виждаше приликите. Вярно, не си приличаха като две капки вода, подобно на тях двамата с Броуди, но имаше очевидни прилики — ако човек реши да ги търси.

През всички тези години Алекс бе неговото наказание, прекалено съвършения му по-голям брат, чиято способност да прави хубаво вино течеше в жилите му, докато Елиът трябваше да се бори, за да изучи процеса стъпка по стъпка. През цялото време са били братя.

— А-а, тук сте всички... — Гласът на Алдо затихна заради болката, беше отворил очи и гледаше тримата мъже, събрани около болничното легло. — Добре.

— Не говорете толкова много — предупреди го сестрата.

— Аз само... искам да кажа... на моите момчета — Гласът му затихна.

Моите момчета. Горещи сълзи запариха очите на Елиът. Гласът на Алдо бе наситен с обич и чувства, които никога не бе чувал от собствения си баща.

— Ние знаем, Алдо — каза Броуди. — Знаем всичко за майка.

Възрастният мъж затвори очи и миг по-късно една сълза се процеди под клепача му.

— Обичах Линда с цялото си сърце. Аз... аз исках да ви кажа...

Алекс стисна ръката му:

— Всичко е наред, тате. Те разбират, че Джан не би ти позволил да разкриеш тайната.

Алдо бавно отвори очи. Те бяха леко премрежени и замъглени от влагата.

— Искам да ви разкажа как умря Джан.

Броуди замръзна и се стегна, не знаеше какво да очаква. Както се бяха развили събитията, кой ли знаеше?

Алдо първо погледна Елиът, после Броуди, след това отново към Елиът.

— Баща ти беше горд, много горд мъж. Мразеше това, в което се бе превърнал. — Той замълча, дишаше дълбоко. — Все казваше, че иска да умре. Питайте Мария. Тя знае.

— И на мен ми го говореше — намеси се Елиът.

— Смятах, че не го мисли сериозно.

— Тате, казваш, че Джан се е самоубил? — попита Алекс. —
Защо не е изчакал прибирането на Броуди у дома.

— Да извикаме Броуди беше твоя идея, не на Джан.

Би трябвало Броуди да е шокиран, но не беше. От събраната за Джан Хок информация, този мъж не е бил ни най-малко сантиментален. Не му е пукало за него — или пък за Елиът. Брат му е бил избраника само заради големината си.

Мониторът за сърцето бипна и сестрата дотича от съседното помещение. Нагласи нещо и остана да наблюдава монитора.

— Може би трябва да го оставим — каза Елиът.

— Не! — изхърка Алдо. — Трябва да ме изслушате. Джан все се страхуваше, че някой го преследва, нали знаете. Такъв е, откакто го помня, само че се влоши, много се влоши след удара.

Сестрата излезе, но изражението ѝ остана загрижено.

— Много често Джан бягаше с инвалидния си стол и се криеше от нас, като че ли ние искаме да го убием. Мария ми беше казала за завещанието. Това ми даде идеята. — Той погледна сина си и леко се усмихна. — Цял живот съм работил в „Ястребово гнездо“. Какво получих за всички тези дълги часове? Титлата, разбира се, и заплата, но накрая нямах нищо, което да оставя на сина си.

— Никога не съм очаквал да ми оставиш нещо...

— Зная, зная, но бих искал. За мен е важно, а се страхувах, че може да умра, преди Джан. Обсъдих го с Мария. Решихме, че следващият път, когато Джан ни каже, че приключва с живота си, ние няма да го безпокоим. Ще наблюдаваме какво ще се случи.

Броуди изчака, очакваше развитието на историята; беше тъжен, но все пак облекчен, че ще узнае истината.

— Джан нарочно закара инвалидната си количка близо до басейна. Ние го следвахме, криехме се в храстите. Той удари главата си в ръба на басейна... и за миг изплува на повърхността... — Алдо затвори очи, сълзите се стичаха надолу по бузите, гласът му бе толкова тих, че трябваше да се наведат напред, за да го чуват. — Можехме да го спасим, но не се опитахме.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Единствените звуци идваха от бръмченето и жуженето на болничното оборудване. Алдо ги погледна за частица от секундата, след това клепачите му се затвориха. Устните му се раздвижиха, но нищо не се чу.

Алекс, който все още държеше ръката на баща си, се приведе по-близо.

— Тате, искаш ли да кажеш нещо? Не те чуваме.

— Аз... аз... не съжалявам.

— Не те виним, тате. — Тъмнокафявите му очи изпратиха светкавично съобщение до Броуди и Елиът, които стояха в другия край на леглото. — Нали?

— Не, разбира се, че не — заговори Елиът първи. — Баща ми искаше да сложи край на живота си.

Броуди се насили да каже:

— Направил си това, което си смятал за правилно. — Не беше сигурен дали е съгласен и какви са чувствата му, но отказа да хвърли вина върху един умиращ мъж.

Елиът, в чиито очи имаше влага, погледна към Броуди. Погледите им се преплетоха и Броуди разбра, че Елиът се опитва да се справи с чутото току-що. Броуди се опита да анализира собствените си чувства, но не успя. Въобще не познаваше Джан, но вече знаеше братята си поне мъничко и усещаше болката им. Те и двамата обичаха този мъж, човека, който бе за Елиът много повече от родния му баща.

Стояха до леглото на Алдо, времето течеше, отбелязвано на всеки две минути от тихото избръмчаване на монитора за сърцето, който отбелязваше последните данни на Алдо. Това напомни на Броуди самотното му бдение до смъртното легло на майка му. Какво не би дал, за да може братята му да бяха стояли до него в онзи миг.

Влезе докторът, слаб мъж със сребриста коса и стетоскоп на врата. Устните му образуваха една мрачна линия. Той прочете показанията в таблиците и погледна мониториите.

— Страхувам се, че направихме всичко възможно. Изпаднал е в кома. Всичко е само въпрос на време.

Докторът продължи да обяснява състоянието на Алдо. Броуди слушаше разсеяно, осъзна, че вече нищо не може да се направи за Алдо. Можеше да помогне на Алекс и Елиът, стига да знаеше как. Не се чувстваше удобно в емоционални ситуации. Предполагаше, че няма подходящи думи за тази ситуация, всичко, което човек би могъл да направи, бе просто да бъде там.

Почти бе станало време да си тръгва, когато телефонът в офиса на Тори иззвъня. Тя смяташе да остави секретаря да приеме обаждането, когато забеляза на цифровия дисплей на телефона: „Болница Юнтвил“.

Татко, помисли си тя, и грабна слушалката, обзета от паника:

— Ало.

— Тори, аз съм, Броуди.

— Какво има? Да не се е случило нещо с татко?

— Не. — Секунда колебание. — С Алдо... той е в кома. Не му остава още много да живее.

— О, господи! — Тя изслуша обясненията на Броуди относно сложната ситуация.

— „Ястребово гнездо“ има проблеми. Алекс няма да може да закупи Фаралон, ако Алдо умре.

— Броуди, тези проблеми се оправят с пари. Да загубиш баща си, да намериш братята си е нещо съвсем различно.

— Разбирам го — веднага каза той. — Просто ми се иска да им помогна по някакъв начин. Корели ще получат част от „Ястребово гнездо“. Може би повече от една част, ако Рачел е извършила нещо, за което не знаем. Елиът има нужда от пари. Ще бъде скъпо да се наемат адвокати, за да се борят с обвиненията по контрабандата с наркотиците. Той има нужда от пари, за да навакса недостига на грозде.

На Тори ѝ се искаше да му каже да остане тук. Кой би могъл да устои да окаже помощ на двама толкова интелигентни, обаятелни близнаци? Но тя не промълви нито дума. Ще си помисли, че се опитва да го манипулира по лични причини.

— Алекс е в по-добри позиции. Със своята биография ще може да си намери финансова подкрепа. Но гордостта му ще бъде наранена.

От тона му тя разбра, че Броуди би се чувствал по същия начин, ако е на мястото на Алекс. По много неща Броуди приличаше повече на Алекс, отколкото на Елиът.

— Все още възнамерявам да се срещна с Катрин Уилсън на „Брава теръс“ — каза Броуди. — Не ми се иска да изоставям Алекс, но тази жена вероятно има ключ към загадката.

— Мислиш, че има информацията относно смъртта на Джан, така ли?

— Не — рязко отговори Броуди, после добави по-меко: — Сигурен съм, че няма. — Настъпи нова, по-дълга пауза и тя си го представи как стои до телефона в болницата, облегнал се е на стената и е изтощен също като нея. — Обмислих обстоятелствата около смъртта. Сигурен съм, че *баща ми* е извършил самоубийство.

Преди да приключи ѝ обеща, че ще се обади, след като се срещне с Катрин Уилсън. Тя му каза, че много съжалева и затвори.

Баща ми. За първи път го чуваше да изрича тези думи. Шестото ѝ чувство ѝ подсказваше, че нещо се е променило. Какво ли? Ами, откритието, че има природен брат и брат близнак би могло да бъде обяснението, но все пак подозираше, че има и още нещо.

Тори седеше пред чертожната си дъска, продължаваше да обмисля въпроса, когато чу силно почукване на вратата. Вече бе време за вечеря, беше притъмняло, но лампите все още не бяха светнали. Тя отиде до вратата и я отвори.

— Работиш до късно...

Беше самият Мистър Точка-ком, Кевин Пут, заедно с — измежду всички хора на земята — Рачел Ритво. Те влязоха в офиса ѝ, преди да успее да каже нещо, за да ги спре.

— Готово ли е логото ми? — попита той.

— Та ти бе тук едва вчера! Казах ти следващата седмица.

Рачел хвърли на Кевин многозначителен поглед и каза:

— Ню Йорк има агенции и експерти, които ще ти направят лого за един ден.

Броуди ѝ бе разказал за случилото се между Алекс и Рачел. Дори Рачел да не саботираше Елиът, Тори в никакъв случай не искаше да работи с нея.

— Рачел е права. Трябва да се свържеш с някоя от нюйоркските фирми.

Кевин получи доста неочакван отговор на своя блъф, огледа се наоколо, очевидно впечатлен от изработените дизайни и реклами за други лозя.

— Нямах ли нещо? Дори и скица, която да погледна? — попита той.

— Освен това бърза ме — изсъска Рачел. — Имаме среща в „Медууд“ за питие и вечеря с приятелите на Кевин.

— Рачел ще управлява новите ми лозя. Искате ми се да се запознае с момчетата.

— Ами — отговори Тори, като правеше всичко възможно да произнесе думите си неохотно, — аз наистина имам предварителна скица. Това е само една идея, имайте предвид това, но все пак познавам няколко начинаещи винари, които биха убили човек за подобна идея.

— Нека я видим.

Рачел хвърли такъв поглед на Тори, който би могъл да повали носорог в атака. Без въобще да се смути, Тори отиде в съседната стая, където държеше чертожната си дъска и материалите за рисуване.

— Един момент, докато го намеря.

На чертожната маса намери празен лист и бързо нарисова *съвършеното* лого. Нави листа на руло и се върна в офиса.

— Готови ли сте? Това е съвършеното нещо за етикетите на вашето вино, за вашето лого, реклами и знак на лозята ви. Дори мога да си представя как ще се продават тениски с този знак отпред. — Тя вдигна нагоре ръка, като че ли спираше уличното движение. — Ако не го харесвате, просто ми кажете. Има други, които ще се заинтересуват.

— Да видим — възкликна Кевин, очевидно въодушевен.

Тори разви скицата.

— Това ли е то? — изписка Рачел. — Голяма черна точка в един правоъгълник?

— Не разбирате ли? — попита Тори, самата невинност. — Това е точката от мистър Точка-ком. Тя изразява същността на Кевин с един-единствен, незабравим знак. Кое може да му пасва по-добре?

— Чудесно — съгласи се Кевин, глуповато възхитен от скицата. — Това наистина съм аз. Всеки, който види виното ми, ще се сети за

мен.

Те ще видят голяма, дебела точка и ще се чудят, помисли си Тори. Не можа да се въздържи и хвърли на Рачел злорада усмивка.

— Ще закъснеем — процеди кисело Рачел и сграбчи лакътя на Кевин.

Когато си тръгнаха с обещанието да се обадят по-късно, в ума на Тори се оформи един план. „Медууд“ беше член на престижната хотелска асоциация „Рьоле и Шато“ и притежаваше един от най-добрите, най-скъпите ресторанти в страната. Сигурно ще останат там часове наред — достатъчно време, за да може Тори да се промъкне в офиса на Рачел и да провери компютъра ѝ. Тъй като Алдо бе пред прага на смъртта, Елиът ще остане в болницата, така че няма кой да я обезпокои.

Броуди също няма да се появи. Вечеря в „Брава теръс“ е истинско събитие, особено ако баща ѝ го е съгласувал с главния готвач. Катрин Уилсън не би предложила да се срещнат там, освен ако не е решила да му говори часове наред. Тори подозираше, че Лу знае какво става с тази жена детектив, но не е казал на никого. После се успокои, че няма нищо опасно, в противен случай баща ѝ би предупредил Броуди.

Докато всички са заети, тя може да открие до къде се простира саботажът на Рачел. Ако не могат да я спрат, поне може да поправят някои вреди, преди да е станало прекалено късно. И още по-добре, Елиът ще има законни доводи срещу тази жена.

Броуди затвори вратата на поршето, после го заключи в комплекса Фриймарк Аби, където се намиреше ресторантът „Брава теръс“. Направи две стъпки напред, спря се и се облегна на спортната кола.

— Какво, по дяволите, правя тук? — запита се той. — Трябваше да остана в болницата.

Алдо бе починал преди малко повече от час, без да се върне повече в съзнание. Тримата бяха стояли до леглото му, а Алекс през цялото време бе държал ръката на баща си. Бе я стискал здраво — не искаше да остави Алдо да изпусне живота си.

Но все пак той умря. Спокойна смърт, каза Елиът. Броуди трябваше да се съгласи. Такава смърт искаше и той, да работи любимата си работа до последния си час, после да умре без много болка и страдание.

Живите — те страдаха. Броуди бе харесал Алдо, но не го бе опознал добре. Елиът се бе чувствал по-близък до Алдо, отколкото до собствения си баща. Разбира се, Алдо беше баща на Алекс и те си бяха по-близки от много други баща и син, защото Алдо бе играл ролята и на двамата родители.

Ами твоята майка?

Линда бе много особена жена, призна Броуди пред себе си. Беше го обичала — до определена степен. Обаче винаги бе прекалено заета и той го бе осъзнал още като дете. Сега вече знаеше защо.

Тя е била завладяна от Джан Хок. Броуди не разбираше защо и се съмняваше, че някога ще разбере.

Пое си дъх, за да се успокои, каза си, че трябва да се срещне с тази госпожа Уилсън, а после ще намери Тори. С нея ще се почувства по-добре. Опита се да ѝ се обади от болницата, за да я уведоми за смъртта на Алдо, но не можа да я открие.

Броуди влезе в ресторанта и съобщи името си на един сервитьор. Веднага го отведеоха през просторната зала до една маса пред голямата каменна камина. Жена на средна възраст седеше до доста по-възрастен мъж с бледа, почти прозрачна кожа и вдлъбнати кафяви очи.

Когато видя Броуди, мъжът стана и протегна ръка, която леко трепереше, сякаш имаше болестта на Паркинсон.

— Аз съм Джонатан Къмингс. — Той хвърли поглед към жената. — Това е Катрин Уилсън. Толкова се радваме, че успяхте да дойдете на тази вечеря.

Броуди се опита да не измърмори, че това не е никакво светско събиране, бе принуден да се държи с уважение, защото Къмингс имаше вид на възпитан джентълмен. Събра сили да се усмихне и се ръкува с Катрин Уилсън.

— Ще празнуваме малко по-рано — му каза Джонатан.

— Да *празнуваме!* — На Броуди въобще не му се празнуваше. Какво, по дяволите, искаха от него жената частен детектив и този мъж?

— До ноември остават няколко седмици — спомена Катрин.

— Е, и? — Броуди не се бе наспал предната нощ, не че се оплакваше, но не разбираше нищо. Вероятно бе прекалено изморен, за да схване ситуацията. Или умората, или прекрасният секс размекваха мозъка.

— Седемнадесети ноември — добави Къмингс с широка усмивка.

Сервитърът пристигна с бутилка от реколтата на „Ястребово гнездо“ Blanc de Noir.

— За тоста — обясни Катрин с тон, който му подсказваше, че вече би трябвало да се досеща.

— Какъв тост?

Къмингс му се усмихна с такава бащинска усмивка, каквато Броуди бе виждал само по телевизията:

— Рожденият ти ден е на седемнадесети ноември, помниш ли?

Всъщност, съвсем бе забравил. Но защо тези двамата се интересуваха от това толкова много?

— Ще навършиш тридесет години.

— Точно така — кимна той, макар и съвсем да бе забравил за събитието. Никога не празнуваше рождения си ден, никога не бе организирал тържества по този повод. Защо да го прави сега?

— Е, и?

Тори паркира колата си в храстите до второстепенния път, близо до задния вход на „Ястребово гнездо“. Това шосе се използваше от камионите, които превозваха виното. Никой няма да се появи вечерта, но все пак, за да прикрие следите си, скри колата възможно най-добре.

Рачел не бе напуснала официално и можеше да се върне, но едва ли щеше да го направи. Тори се опасяваше да не се натъкне на семейство Барзини или семейство Ритво. Когато научат за смъртта на Алдо, непременно ще пристигнат тук.

Мина по късичкия път до вратата за пещерите и видя къщата. Светеха прозорците на приземния етаж, там бяха стаите на прислугата, която живееше постоянно тук. Останалата част от къщата бе тъмна, включително апартамента на Елиът на втория етаж.

Тори се промъкна напред по настланата с камъни пътека, като здраво стискаше фенерчето в ръка. Джан Хок бе ненавиждал кучетата

и бе отказвал да харчи пари за охрана, както повечето лозари наоколо, но тя не искаше да рискува и да включи фенерчето, защото някой в къщата можеше да погледне и да види светлинката.

На вратата обаче бе принудена да го светне за миг, за да набере кода. Надяваше се правилно да го е запомнила, когато Броуди го въвеждаше. Шест-четири-едно-три-едно. Ключалката щракна по-силно отколкото очакваше и тя се сепна.

Вътре, вместо да светне лампите, които можеха да се видят през вратата, включи фенерчето, за да я насочва през тунелите към офиса на Рачел. В тъмнината ѝ се стори по-далеч, отколкото го помнеше.

— Страшничко е тук през нощта — прошепна тя на себе си.

Дочу някакъв звук и се закова на място. Напрегна се да го улови отново, заслуша се. Нищо. Вероятно бе въображаем. Ако вярваше в духове, щеше да си каже, че това са духовете на имигрантите, които са се трудили като роби, докато са дълбаели пещерите във варовика.

— Внимавай — промърмори тя, когато едва не направи грешен завой и не пое из лабиринта от пещери, където отлежаваше най-доброто вино.

Използва фенерчето си и провери вратите. Повечето от тях бяха отворени, само вратата на Алдо бе затворена. Златната табелка гласеше: „Алдо Абрузо — главен експерт на избата.“

Кой ли ще заеме мястото му, зачуди се Тори. Дали пък смъртта на Джан Хок не бе сигнал за края на една епоха? Семейство Барзини и семейство Ритво несъмнено ще продадат дяловете си на братята Корели. На Елиът ще са му необходими вливане на пари и страшно много късмет, за да задържи всичко.

Тори влезе в офиса на Рачел и включи лампата. Толкова дълбоко в пещерите не можеше да се види от къщата. Тя въздъхна облекчено.

Компютърът все още беше там. Дали Рачел бе изтрила уличаващите я файлове? Вероятно бе взела цялата полезна информация от компютъра, за да я използва на новото си място. Ако имаше някаква справедливост на този свят, Рачел вероятно е била прекалено заета да копира файлове, за да изтрива каквото и да било.

Тори влезе в системата, знаеше, че паролата на Елиът бе *Елгнездо*, което бе гнездото на Елиът вместо „Ястребово гнездо“. Опита с *Ргнездо*. Прекрасно! Влезе във файловете.

— Когато видя Елиът, ще си поговорим за охранителната система.

Тори не бе сигурна къде да намери писмото, което бе видяла, така че пушна едно търсене из компютъра с думата *корк*. Появиха се хиляди файлове. Господи, ще изкара тук нощта, ако не ограничи търсенето си по някакъв начин.

Спомни си, че писмото бе адресирано до някакъв град в Португалия, затова добави думата Португалия към компютърното търсене. Екранът се запълни с нов, по-кратък списък, но все пак оставаха доста писма. По датите забеляза, че някои от тях са стари. Отхвърли ги бързо. Само няколко бяха написани през последната седмица.

Единствената ѝ възможност бе да ги прочете едно по едно. Повечето от писмата бяха молби от Рачел да бъде увеличена доставката на корк за „Ястребово гнездо“. Те бяха последвани от обсъждания на цените.

Най-накрая намери важно писмо с вчерашна дата. Данните за него посочваха, че писмото е било преведено на португалски, а после е изпратено по факса в чужбина. Английската версия на писмото все още беше в главния файл. Там бе написано, че „Ястребово гнездо“ е решило да използва пластмасови тапи и вече няма да има нужда от коркови тапи. Предишната поръчка трябва да бъде анулирана незабавно.

— Не е възможно — каза Тори на глас и удари с длан бюрото. Елиът не би започнал да използва пластмасови тапи, освен ако няма абсолютно никакъв друг избор.

Рачел бе измислила това, както и историята с наркотиците и останалите неща, за да накаже Елиът. Тори не се изненада. Дори и преди да чуе за саботажа, тя знаеше, че Рачел е отмъстителна жена и човек не може да ѝ има доверие.

„Нямай доверие никому.“ Зловещото предупреждение отекваше в ушите ѝ.

— Какво ли друго е сторила Рачел?

Тъй като вече бе тук и бе влязла в компютъра на Рачел, Тори реши да направи и някои други проучвания. Изглеждаше ѝ логично да провери по дати какви писма, които биха могли да навредят на „Ястребово гнездо“, е изпратила Рачел през последните два дни.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита някой зад гърба на Тори.

Тя веднага разпозна гласа и се обърна. Мария бе насочила пистолет право в дясното ѝ слепоочие.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Тори безмълвно се взираше в Мария, усещаше пулса си чак в ушите.

— Попитах те какво правиш тук! — повтори Мария.

— Не... не мога да говоря с пистолет, насочен към мен.

Мария смени позата и премести дулото малко встрани, но все пак го остави насочено към Тори.

— Как влезе тук? Елиът ли ти даде кода?

Тори мълчаливо кимна, макар случаят да не бе точно такъв. Изражението на лицето на Мария я плашеше повече и от страховитото оръжие.

— А ти защо си тук? — чу своя глас Тори.

Тъмните очи на Мария се присвиха:

— Имам пълното право да съм тук.

Очевидно тази жена не е с всичкия си, реши Тори, докато лудешки се опитваше да измисли начин да отвлече вниманието ѝ и да вземе пистолета. *Продължавайте да говорите*, посъветва я вътрешният ѝ глас, *докато измислиш как да се измъкнеш от тук жива*.

— Имам причина да съм тук — каза ѝ Тори толкова авторитетно, колкото можа. Хрумна ѝ нещо. Съществуваше един-единствен сигурен начин, за да достигне до сърцето на Мария. — Помагам на Елиът.

— Така ли? — Мария размаха пистолета, за да подчертае въпроса си. — Как?

Тори се опита да опише положението така, че тя самата да има най-голяма полза:

— Рачел винаги е била влюбена в Елиът. Знаеш това, нали?

Мария кимна.

— Мъжете са си мъже — побърза да добави Тори. — Елиът въобще не е осъзнавал, че тя е влюбена в него. Когато разбрал, се опитал да бъде мил. Казал ѝ, че тя му е като сестра.

— Е, и? — сряза я Мария.

— Е, нали познаваш Рачел. Разярила се е. Анулирала е поръчката за гроздето, което е необходимо на Елиът.

Мария гневно загледа Тори, очите ѝ горяха обвинително, като че ли тя създаваше проблемите.

— Сигурна съм, че Рачел е пуснала слуха, че на кораба за Франция има наркотици. — Тори посочи към екрана на компютъра. — Току-що открих писмо, написано от нея, за анулирането на поръчката за коркови тапи на „Ястребово гнездо“, защото вече ще ползват пластмасови.

— Това е невъзможно. Елиът никога не би го направил.

— Рачел е решена да съсипе Елиът. Аз само се опитвам да помогна.

Мария се взираше в нея и очевидно претегляше всяка нейна дума. На Тори ѝ хрумна нещо. Тя не бе заета с компютъра чак толкова дълго време. Мария не е имала време да измине целия път от къщата до тук.

— А ти какво правеше тук? — запита Тори.

Мария я загледа за миг, а когато проговори гласът ѝ бе унил:

— Бях в офиса на Алдо. Чух някой да говори тук и грабнах пистолета му, защото си помислих, че е влязъл крадец с взлом.

Тори би се засмяла, но Мария продължаваше да държи пистолета, насочен към нея.

— Говорех на себе си. Не можех да повярвам, че Рачел би сторила това на Елиът.

Мария бавно отпусна пистолета и го сложи внимателно в джоба на якето си.

— Не харесвам Рачел, нито пък някой от семейство Ритво, между впрочем.

Тръпка на облекчение премина по тялото на Тори. Вече не бе в опасност, но нещо ставаше.

— Какво правеше в офиса на Алдо?

В стаята се възцари напрегната тишина. Царството на Мария винаги е било главната къща. Тори се чудеше какво ли е правила тук възрастната жена сам-самичка, след като избата вече е била затворена след края на работния ден.

— Наистина не е твоя работа.

В отговора ѝ нямаше острота, като че ли Мария не харесваше Тори, но бе прекалено изтощена, за да е ядосана. Икономката вероятно умира от скръб по Алдо. Години наред те са били много близки приятели.

— Моите съболезнования за Алдо — изрече нежно Тори. — Той бе прекрасен човек. Той превърна „Ястребово гнездо“ в такова имение, каквото е то днес.

Скръбта, изписана на лицето на Мария, затвърди подозренията на Тори. За Мария Алдо бе нещо повече от приятел.

— Алдо умря, без да му се отдаде заслуженото — промълви Мария.

— Той е много обичан човек — каза Тори, като си припомни разговора с Броуди. — Не само синът му го обичаше, но и Елиът. Въпреки че Броуди се запозна с него неотдавна, той наистина го хареса. — Тори си пое дълбоко дъх, за да се успокои, преди да продължи. — Те са имали една майка. Двама от тях бяха късметлии, защото Алдо ги напътстваше като истински баща.

— Ти знаеш за майка им? — Тонът на Мария отново се изостри.

— Да. Момчетата знаят, че са братя. А ти знаеш ли, че и тримата са били до смъртния одър на Алдо?

Сълзи заблестяха в тъмните мигли на Мария.

— Наистина ли? Това е прекрасно...

— Ти си била влюбена в Алдо, нали?

— Да — призна тя, гласът ѝ бе глух, — но Алдо никога не можа да преодолее чувствата си към Линда. Ние бяхме близки приятели, но той не бе влюбен в мен.

— Защо не отиде с него в болницата?

Мария закри лицето си с треперещи пръсти.

— Бяхме обсъждали болестта му. Той ме накара да обещаая, че няма да го гледам как умира. Искаше да го запомня истински... — Тя отпусна ръце.

— Откакто линейката тръгна, седя в офиса му, заобиколена от нещата, които той обичаше толкова много. Усецам как духът му струи от тях и ми се струва, че е все още жив, че все още е с мен.

Сърцето на Тори се изпълни със съчувствие, като си спомни опустошението, което едва не я бе унищожило след смъртта на Конър.

— Алдо ще бъде винаги с теб. Завинаги ще остане в сърцето ти.

— Завинаги ще остане в сърцето ми. Вярно е.

Вярно е... Само да ми бе позволил да го обичам, само да я бе забравил...

Животът на Алдо беше вече свършил. Нито Тори, нито някой друг можеше да промени миналото.

— Седяла си там часове наред — нежно отрони Тори. — Утрешният ден ще е дълъг. Елиът ще има нужда от помощта ти. Защо не се прибереш в къщата и не поспиш малко?

Една сълза се бе изтърколила по бузата на младата жена и Мария я избърса с opakото на ръката си.

— Мисля, че си права. Имам приспивателни хапчета, които докторът ми предписа след смъртта на Джан. Единствено те могат да ми помогнат да заспя.

Икономката се обърна да си върви, но Тори я спря и я прегърна с много обич.

— Много съжалявам за Алдо. Ако мога да помогна с нещо, кажи ми.

— Продължавай да проверяваш компютъра. Разбери какви щети е нанесла Рачел.

Тори остана заслушана, докато стъпките на Мария заглъхнаха и в избата настъпи тишина. Тя се отпусна на стола и се загледа в екрана, но текстовете се размазваха пред очите ѝ. Гърлото ѝ бе свито, усещането ѝ бе познато до болка, сякаш отново се възкресяваше мъката след смъртта на Конър.

Горката Мария... Една простичка прегръдка няма да е достатъчна, за да се утеши. Имаше си Елиът, разбира се, но Тори смяташе, че мъжете не са достатъчно чувствителни в подобни ситуации. Утре отново ще поговори с нея и ще се опита да я убеди, че в нейно лице има приятел.

Тори реши, че ако не се заеме с нещо веднага, ще рухне и ще се разплаче. Вече си бе изплакала очите за Конър, напомни си тя. И бе възприела нов, реалистичен поглед към своя живот. Нямахме смисъл да съжалява себе си, когато можеше да помогне на Елиът и на Броди.

— Какво бих направила, ако съм Рачел? — запита тя компютърния екран. — Кое е най-лошото?

Поигра си с няколко файла, прегледа данните за производство и транспортиране, не знаеше какво очаква да открие, но накрая ѝ

хрумна. *Маята!* Шампанското не може да съществува без тези *мехурчета*, които се дължат на добавянето на определено количество мая. Наскоро Елиът бе закупил доста скъп софтуер, който съвсем точно контролираше прибавянето на маята.

Ами ако някой бе бърникал из този софтуер?

— „Ястребово гнездо“ ще бъде съсипано. Братята Корели ще се намесят и ще го купят за една минимална част от предишната цена. Мръсен номер, но Тори не се съмняваше, че Рачел би могла да падне толкова ниско, за да съкруши Елиът.

Кога трябваше да се добави маята? Откри плана за производството и после прегледа различните операции. *Утре сутрин.*

Софтуерът няма да е на този компютър, реши тя. Вероятно ще е на компютъра в производствения отдел. Тори нямаше и най-малката представа как да погледне формулата и как да открие дали някой не я е променил. Елиът знае как да задържи развитието на нещата, докато всичко бъде проверено и вредите бъдат отстранени.

Тя вдигна слушалката на телефона на Рачел и набра 9 за външна линия, за да се обади на Елиът. Нищо, дори и сигнала за свободно. Едва ли телефоните са се повредили. Опита отново и пак не успя.

Изключи компютъра. Надяваше се телефоните в главната сграда да работят и се отдръпна от бюрото. Дали и това не е дело на Рачел, зачуди се тя. Дали телефоните не са свързани с нещо важно?

Не знаеше достатъчно за цялостната операция, за да може да определи това, но ситуацията ѝ се струваше подозрителна. Колкото по-скоро предупреди Елиът, толкова по-добре ще се почувства. Изгаси лампите и забърза през тунела към изхода.

Точно в този момент през вратата влизаше Джина Барзини. След нея с провлечена крачка се мъкнеше синът ѝ Лоренцо, очите му бяха приковани в Тори.

— А, ето къде си била — изгука Джина с тон, който предизвика ледени тръпки у Тори. — Мария ни каза, че си тук.

Лоренцо Барзини стоеше до майка си. Джина бе облечена като за вечеря в Риц, а Лоренцо бе с черни панталони и черна риза. Приличаше на търговец на наркотици от Ел Ей.

— Мен ли търсите? — попита тя, като се опитваше да запази гласа си спокоен. Нещо не бе наред.

— Да — кимна Лоренцо, усмивката му ѝ изглеждаше някак си прекалено позната. — Алдо почина.

— Толкова е тъжно — допълни Джина. — Дойдохме да видим какво можем да помогнем.

Тори знаеше, че семейство Барзини никога не са били близки с Алдо. Те се бяха отнасяли с него както Джан — като към наемен работник.

— Тъкмо проверявах офиса му, за да видя дали не е оставил някои напътствия относно погребението — послъга Тори. — Телефоните не са наред. Трябва да използвам тези в къщата.

Джина попита:

— Знаеш ли къде е Елиът?

Броуди ѝ бе казал, но едно предупредително звънче вече бе зазвъняло в главата ѝ, затова тя предпочете да се прави на глупава.

— Не. Не е ли в къщата?

— Не е там. — Лоренцо се приближи и застана така плътно до нея, че тя трябваше да се пребори с настойчивото си желание да се отдръпне.

— Хайде да отидем у тях и да го изчакаме. — Тя заобиколи Лоренцо, докато говореше.

— Чакай. — Той я сграби за ръката и рязко я спря. — Никъде няма да ходиш.

— Тъкмо сме ти намерили място тук. — Джина извади револвер от джоба на спортния си костюм Армани.

През целия ѝ живот никой не бе насочвал оръжие срещу нея. А днес, за по-малко от час вече ѝ се бе случило два пъти. Беше страхотно уплашена, както и първия път, но знаеше, че сега това е много по-истинско.

— Какво искате? — попита тя.

Лоренцо отвори уста, ала отговори Джина:

— Полагащия ни се дял от „Ястребово гнездо“.

— Какво говорите? Та аз нямам никакви претенции относно това място.

— Нямаш. Така е — кимна многозначително той. — Но Елиът има. А ако го обвинят в убийството ти...

Нещо я задави и тя едва успя да проговори:

— Звучи ми рисковано. Един добър адвокат може да измъкне почти всеки в днешно време. Защо не убиете Елиът?

Джина погледна към Лоренцо, сякаш той беше някакво нищожество.

— Опитавме, но той даде поршето си на Броуди.

— Откъде можех да знам — сопна се Лоренцо на майка си и от начина, по който го изрече, стана ясно, че това не бе първата им подобна дискусия. — Мислех си, че ще даде на Броуди рейндж роувъра.

— Щеше да се получи, само дето Момчето Чудо успя да се измъкне.

Тори не бе изненадана да научи, че Лоренцо бе повредил колата. Алдо го бе видял в гаража. Обзеха я предупредителните спазми на страха, разтрепериха я и замъглиха мозъка ѝ. Веднъж Барзини вече се бяха опитали да убият човек.

Тя избъбри бързо:

— Мария знае, че съм тук.

Усмивката на лицето на Джина изпрати нови тревожни сигнали по цялото ѝ тяло.

— Вярно е, затова трябваше да дам на Мария няколко хапчета за сън. Бедничката бе толкова разстроена заради смъртта на Алдо. Когато се събуди, ще бъде вече прекалено късно.

— Хайде, мърдай! — Лоренцо я побутна напред, а Джина насочи револвера към сърцето на Тори.

— Къде отиваме?

— Към моята любима част от избата, пещерата в най-далечния край, където отлежават най-качествените вина. — Тонът на Джина бе игрив, но значението бе смъртоносно.

— Веднага щом Елиът се прибере, татко ще го доведе тук — обади се Лоренцо. — Разярен...

— ... тъй като си го отхвърлила заради брат му...

— ... Елиът те застрелва. — Лоренцо едва не завря носа си в Тори.

— Права си, скъпа, един добър адвокат би могъл да измъкне Елиът. Години наред ще се мъкнем по съдилищата, за да се опитваме да получим това, което си е *наше*. — Той се засмя, това бе смехът на

самия дявол. — Ето защо се появявам аз и се опитвам да те спася, като убивам Елиът.

Джина не можа да се въздържи и каза:

— Разбира се, ще бъде прекалено късно. Ти вече ще си мъртва.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Елиът вдигна крака пред камината във Фаралон и се загледа как Алекс налива коняк в две чаши. *Природеният му брат*. През всички тези години въобще не бе подозирал. Дяволски невероятно...

Тялото на Елиът изглеждаше отпуснато, изсушено. Агонията да наблюдава как Алдо умира бе изсмукала цялата му енергия, но все пак мозъкът му бе зареден — пълен с живот, пълен с въпроси. Първоначалният шок от новината за Броуди бе избледнял и вече му харесваше да има близък, особено толкова способен, колкото бе Броуди.

С Алекс всичко бе различно.

Те се познаваха цял живот. Никой никога не го бе споменавал, но между тях съществуваше съперничество. Лозята бяха всичко за бащите им и те бяха решени да накарат синовете си да следват техните стъпки.

Без съмнение, Алекс бе звездата. Той самостоятелно бе взел едно нищо и никакво лозе и го бе превърнал в най-известната изба-бутик в страната. Вярно, имаше финансова подкрепа от двама софтуерни магнати, които нямаха какво друго да правят с милионите си, но Алекс заслужаваше признанието на всички. Дори с безгранично финансиране, много лозари се бяха проваляли.

Елиът обичаше да мисли за себе си като за неопитен лозар. Късно разцъфтял цвят. Докато баща му беше жив, той не бе нищо повече от служител. Беше се борил с Джан за въвеждането на най-основните нововъведения, като например конвейерните ленти. Беше поръчал софтуера за контролирането на количеството на маята, само след като ударът бе принудил Джан да позволи на Елиът да поеме по-голяма роля в бизнеса.

Алекс му подаде чашата с един инч коняк Льо Пароди в нея. Чукна своята чаша в неговата.

— За баща ми, последния от големите винари, които обръщат бутилките вино.

Елиът отпи от скъпия коняк, задържа го, както би задържал в устата си хубаво каберне, после го глътна. Мека топлина обля гърлото му и се спусна надолу към стомаха, като го отпусна.

— Твоят баща беше най-добрият. Няма две мнения по въпроса — каза Елиът.

Алекс се отпусна в кожения фотьойл срещу Елиът.

— Татко искаше да бъде кремиран и прахът му да бъде разпръснат над „Ястребово гнездо“. Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се. С хеликоптер или с балон с горещ въздух?

— Балон с горещ въздух. — Алекс шляпна бедрото си и измърмори: — Чудесно. Никога не бих се сетил.

Двамата мъже мълчаливо пиеха коняка си и сезираха в тлеещия огън. Неочаквано Елиът съжали за всички години, които бяха загубили. Те бяха братя, отгледани на една и съща земя, обичаха един и същ мъж, но едва се познаваха.

— Извинявай, че все бях резервиран. Винаги съм изпитвал малко ревност към теб — призна си Елиът.

Искрица смях проблесна в очите на Алекс и за известно време той не изглеждаше чак толкова тъжен.

— А аз ти завиждах. Заради името. Заради външния ти вид. Заради колата. Заради къщата. — В гласа му се долови нотка, която я нямаше там преди. — Не разбираш ли? Джан манипулираше ситуацията. Той искаше всичко това да е така...

— Защо?

— Не зная. Със сигурност и баща ми нямаше ни най-малката представа. Мисля, че на Джан му хлопаше някаква дъска, извинявай, че го казвам. Той обичаше да си играе с хората около него. Никога не е обичал никой друг, освен себе си.

Елиът си зададе въпроса, който го тревожеше, откакто научи, че майка му е била съпруга на Алдо.

— Мислиш ли, че е обичал майка? Поне в началото?

Алекс остави чашата, наведе се напред и подпря ръце на коленете си, така че да погледне Елиът право в очите.

— Хайде! Ти си мъж. Не си ли имал страхотен секс с жена, за която не си имал никакво намерение да се жениш?

— Разбира се, но никога не бих правил секс със *съпругата* на мой приятел, а после да я изоставя.

— Знаеш ли какво каза веднъж Мария на баща ми? Тя си мисли, че Джан *нарочно* е започнал любовната авантюра с майка ни, за да прекрати брака ѝ с Алдо.

— Какво? — Колкото и да обичаше и уважаваше Мария, това звучеше абсурдно за Елиът.

— Не е толкова налудничаво, колкото звучи. Джан е знаел, че тъй като татко е италиански мачо, ще се разведе със съпругата си, ако научи. Не е предвидил само, че майка ще забременее и безнадеждно ще се влюби в него.

— Защо му е било да го прави? — Напоследък не бе имало много любов между Елиът и баща му, но все пак той не можеше да си представи Джан съзнателно да разруши един брак.

Алекс вдигна чашата си и отпи малко коняк.

— Джан трябваше да бъде *кралят*, центърът на вниманието. Той не се осмеляваше да ти позволи ти да ръководиш лозята. Ти можеше да се справиш по-добре от него.

Има зрънце истина в това, призна си Елиът и каза:

— Той никога не разрешаваше на твоя баща да пътува и да представя избата.

— Не искаше никой друг да получи заслуженото си, освен той самият.

Макар да бе светотатство, Елиът изля в гърлото си последните глътки коняк, вместо бавно да им се наслади като истински ценител.

— Знаеш ли, че Мария беше влюбена в Алдо?

— Да — отговори Алекс. — Знаех. Изглежда съдбата ни е да обичаме не когото трябва.

Елиът разбра, че Алекс има пред вид себе си, но си даде сметка, че не бива да пита. Опита плавно да смени темата.

— Мария е сама у дома. Другите са освободени за през нощта. Трябва да ѝ звънна и да питам как е.

Елиът тръгна към телефона зад бара, който Алекс му посочи, и мислите му се насочиха към бъдещето.

— Ще трябва да потърсиш финансиране от другаде, ако все още имаш намерението да купиш Фаралон.

— Ще се тревожа за това по-късно. След като се погрижа за татко.

Меланхоличният тон на Алекс депресира Елиът още повече. След смъртта на своя баща той можеше да мисли единствено за „Ястребово гнездо“. От кога лозята станаха по-важни от хората?

Набра номера и чичо Тито вдигна телефона. Лешоядите обикалят, помисли си Елиът, и попита:

— Мария там ли е?

— Да, но имаше главоболие и си легна. Ти кога се прибиращ?

Елиът се поколеба. Двамата с Броуди бяха решили, че Елиът ще остане при Алекс за през нощта. Така не само ще имат възможност да възобновят отношенията си, но ще могат и да планират погребението. Някакво чувство на Елиът обаче го предупреди, че нещо не е наред.

Добрата стара леля Джина беше като Макиавели, що се отнася до тях. Смъртта на Алдо щеше да ѝ даде още по-голям дял от „Ястребово гнездо“. Изглежда тя бе намислила нещо.

— Прибирам се скоро.

Броуди спря колата и я остави пред тъмната къщичка на Тори. Очевидно не си бе у дома. Той си тръгна от ресторанта, като прекъсна празненството и ги остави те да довършат сами с десерта и кафето.

Възможно ли е животът да стане още по-странен?

Надяваше се, не. Беше връхлитан от фактите един след друг, докато накрая животът му се преобърна не само от горе на долу, но и отвътре навън.

Нищо вече не можеше да си остане същото.

Отчаяно му се искаше да обсъди всичко с Тори. Никога до сега не бе изпитвал такова силно желание да поговори с друг човек. През целия си живот до сега бе затворен мъж, който следваше само собствените си съвети. Кога се бе променил?

Преди би се борил срещу тази промяна, но сега я приемаше с отворени обятия. Не че вярваше много в гените, но напоследък обстоятелствата го бяха накарали да преосмисли мнението си. Въпреки че двамата с Елиът бяха отгледани отделно, те много си приличаха. Алекс не му бе чак толкова близък, но пък характерът му бе почти като на Броуди. Това бе добрата новина.

Лошата бе подозрението на Броуди, че може да носи и от гените на Джан Хок. От наученото до тук този мъж е бил необщителен до

крайност. Изолирал се е от другите и е умрял, без да е обичал.

Броуди не искаше това да се случи и на него.

— Къде е тя, момчето ми? — попита той Пини, след като излезе от колата и лабрадорът скочи да го посрещне, докато опашката му цепеше въздуха.

Пини тръгна по петите му, когато се приближи до вратата и почука, за всеки случай. Никой. Странно, помисли си той. Тори знаеше, че има среща с детектива. Беше нетърпелива да научи какво иска тази жена.

Броуди забърза към кухнята, но тъй като беше късно, не се изненада, че вътре е тъмно. Забеляза светлинка в прозорците на Лу. Изкачи задните стълби и почука.

— Здравей — каза той, когато Лу излезе по домашен халат. — Търся Тори.

— Не е ли с теб? — Очите на Лу се втренчиха тревожно в него. — Мислех, че е с теб. Не се е прибираща от работа.

— Минах покрай офиса ѝ. Не е там.

— Тори винаги се обажда. Надявам се да няма проблеми с колата.

Нещо вътре в Броуди се стегна като здрав юмрук. Не искаше да тревожи Лу, но може би Тори бе в беда.

— Ще обиколя с колата наоколо. Ще те уведомявам.

Броуди забърза към поршето и скочи вътре, като почти се засече с Пини на вратата.

— Е, добре, момче. Влизай.

Кучето скочи и Броуди пое. Върна се в Света Елена, отново отиде до офиса ѝ, в случай, че е била излязла за сандвич и вече се е върнала. Офисът ѝ бе все така тъмен.

Без да знае накъде се е запътил, той караше бавно по главната улица. Опита се да мисли като жена, напълно нелогично и с готовност за поемане на рискове.

Компютърът на Рачел.

Тази дяволица ровеше из файловете на Рачел. Без него. Беше ѝ казал да го изчака, но тя кога ли е слушала?

Обезпокоен за Тори, той съхрани наученото по време на вечерята някъде дълбоко в ума си. Ами ако Рачел открие, че Тори проверява

компютъра ѝ? Никой не можеше да каже какво е способна да извърши тази жена.

Пътят до „Ястребово гнездо“ бе тъмен и самотен, такъв бе и през нощта на катастрофата. Броуди натисна педала на газта, вземаше всеки завой с мълниеносна скорост. Поршето се плъзгаше плавно.

Стигна до къщата и забеляза бентлитото на Барзини близо до предната врата. Вместо да се натъкне на някой член от това семейство и да трябва да губи време в учтив безсмислен разговор, той продължи по пътя и видя алеята, която водеше към пещерите.

— Ето колата ѝ — осведоми той Пини, когато фаровете му осветиха за миг скритата край пътя кола.

Отби поршето по страничната настилка и паркира пред колата на Тори.

— Хайде — подкани той Пини, — да видим с какво се е заела тя.

Броуди тръгна надолу по тъмната пътека към избата, а лабрадорът вървеше плътно до него. През стъклото забеляза, че не се вижда никаква светлинка в приемната, само блед отблясък от компютърния екран. Набра кода на охранителното табло и ключалката щракна.

Нещо на пода, точно до входа, привлече вниманието му. *Фенерче*. Защо му е на някой да го използва, вместо да светне лампите? Възможно ли е Тори да го е изпуснала? Пъхна го в задния си джоб и тръгна към офиса на Рачел. Включваше лампите по пътя си и се заслушваше за някакъв шум. Единственият звук идваше от процеждащата се през варовика вода.

Вратата на офиса на Рачел бе отворена, но вътре нямаше никой. Пини се втурна към стола до бюрото, опашката му разсичаше въздуха като нож. Кучето подуши мястото, изскимтя и замаха още по-бързо с опашката си.

— Тори била ли е тук? — попита Броуди.

Лабрадорът продължи да души и да маха с опашка. Броуди реши, че тя сигурно е отишла до къщата, но вече бе станало прекалено късно, а той беше доста изморен, за да води злободневен разговор с Барзини. Вдигна слушалката, за да звънне и да поиска Тори да се обади. Ще ѝ предложи да се срещнат до колата.

Натисна девет, за външната линия, но не чу сигнал свободно. Телефоните са блокирали, а електричеството — не.

Поколеба се. Вероятно има някакво приемливо обяснение, ала все пак нещо сякаш не бе наред. Тори сигурно е в къщата. Той изключи лампата.

— Хайде, Пини. Побързай.

Кучето излезе, като продължаваше да върти опашка. Броуди се спря и отвори офиса на Алдо. Беше тъмно, той светна, не беше сигурен какво очаква да намери там. Стаята бе празна и самотна, тя тихо напомняше за човека, прекарал по-голямата част от живота си на това място. Броуди бързо изгаси.

— Ти остави следа, Алдо — промълви той и затвори вратата. — Не толкова върху „Ястребово гнездо“, колкото върху двама прекрасни мъже, Алекс и Елиът.

Броуди не бе сантиментален тип човек и се изненада, че гърлото му се сви на топка. Тръгна към входа, но зърна, че Пини върви в обратната посока, към вътрешните пещери.

— Насам, момчето ми. Хайде!

Пини спря и наклони глава към Броуди, ушите му бяха щръкнали.

— Хайде да намерим Тори.

Като чу името й, кучето затича в обратната посока, към тъмнината. Броуди преглътна някакво проклятие, но изведнъж се спря, за да помисли. Пини имаше страхотно обоняние. Лабрадорът бе успял да се ориентира по черните пътища от дома си до „Ястребово гнездо“ само за да бъде с Тори. Той подсвирна тихичко:

— Къде си, момчето ми!

Кучето се появи от тъмнината в другия край на тунела. Спря и изчака Броуди, като продължаваше да върти опашка. Очевидно Пини не надуваше никаква опасност, но Броуди остана все така нащрек. Като оставим настрана чудесния му нос, Пини бе абсолютна нула сред кучетата-пазачи.

Той го настигна и постави ръка на каишката му. „Придвижвай се тихо“ бе мотото на тюлените. Ако имаше някой в пещерите, той нямаше да им разкрие приближаването си.

Със свободната си ръка извади фенерчето, включи го и сложи пръстите си отпред, така че светлината да се процежда през тях. Нямаше представа къде го води Пини, но наум си нарисова картата на пещерите, съставена при предишните му посещения.

Пини го водеше все по-дълбоко и по-дълбоко във византийския лабиринт от пещери и тунели. Носът на Броуди му подсказа, че вероятно са се приближили до най-вътрешните складове. Влажният, усвоен въздух бе напоен с миризмата на плесен, а таваните бяха доста по-ниски.

— Чакай — прошепна той. Дръпна каишката на кучето, за да го спре, защото му се стори, че дочу някакъв звук. Опашката на Пини се удряше в стената на тесния каменен коридор. Но той улови и някакъв друг звук.

Пресегна се и хвана опашката на Пини. Опита се отново да долови звука. Да! Приличаше на приглушено тътнене.

Машини?

Не. В тази част на пещерите оставяха пенливото вино да отлежава. Звукът бе предизвикан от нещо друго. От опита си в рисковани мисии, той прецени, че източникът на звука е някъде по-далеч.

С ръка на нашийника на Пини, Броуди пристъпи напред, като си спомни, че наблизко в тунела има завой. Стигна до една чупка в стената и изключи фенерчето. Пъхна го пак в задния си джоб и се заслуша внимателно.

Приглушени гласове.

Какво ще правят хора чак тук и то посред нощ? Може би има логично обяснение, но, по дяволите, той не може да измисли нито едно. Дочу мъжки глас.

Пристъпи напред. С една ръка държеше дупето на Пини, за да не си върти опашката. Но кучето въртеше цялата си задница, очевидно разпознаваше гласа на Тори или я усещаше по миризмата.

Зави зад ъгъла, блед лъч светлина освети тунела с нисък таван достатъчно, че той да успее да види пещерата, където отлежаваха най-отбраните вина. Тори стоеше с гръб към една кула от бутилки, лицето ѝ бе изпито и измъчено. Джина Барзини стоеше наблизко с пистолет в ръка.

Заслепяваща ярост разтърси тялото му и само професионализмът му го задържа да не се втурне в стаята. Там с нея бе поне още един човек — този, който говореше. *Спри*, каза си той. *Прецени добре ситуацията.*

— Няма да ви се размине нашето убийство.

Господи! Говореше Елиът. Двама любими хора бяха на ръба на смъртта.

— Ха! Мислиш се за много умен...

Лоренцо Барзини. Дали е въоръжен, зачуди се Броуди. Един пистолет или два? Имаше огромна разлика за подхода му.

— Убий ги. Защо губиш време?

Още един мъжки глас. На Броуди му трябваше секунда, за да го разпознае. Тито Барзини. Добре, ясно. Цялото семейство Барзини бе заедно.

— Трябва да бъда точен — изломоти Лоренцо.

— Защо да хабим от *нашето* вино повече, отколкото е необходимо...

Проклятие! Ето го отговорът. Два пистолета. И Лоренцо има пистолет.

— Броуди никога няма да ви остави да се измъкнете, ако ни убиете — каза Тори, гласът ѝ бе удивително спокоен. — Ще ви проследи.

Благословена да си, Тори, помисли си той, за доверието ти в мен.

— Иди до полупразната каса — нареди Лоренцо. — Хубаво местенце, за да умреш, кучко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Броуди бързо извади фенерчето от задния си джоб. На своя страна имаше единствено елемента изненада. Както и доказаната способност да убива с голи ръце. Проблемът бе, че при предишните убийства бе рискувал само собствения си живот. А сега — брат му и жената, която обича... *Обича?*

Съсредоточи се! Не оставяй чувствата ти да се намесят. Действай сякаш е една от мисиите. Действай! Сега!

Броуди се спусна напред, но Пини хукна секунда по-рано и влезе, махайки с опашка, в залата преди него.

— Какво става, по дяволите? — кресна Лоренцо.

Броуди запрати фенерчето в лицето му, но Лоренцо натисна спусъка. Куршумът профуча и разби двулитрова бутилка вино. Тя експлодира. Върху тях се посипаха стъкла, някои парченца бяха малки като конфети, други няколко сантиметра дълги. Заедно със смъртоносните парчета стъкло ги обля и дъжд от шампанско.

Броуди изви ръката на Лоренцо и изби пистолета. Той гръмна и удари бутилка с „Rehoboam“. Бутилката, която бе още по-голяма, се разби и ги заслепи с пръски вино и парченца стъкло.

Елиът сграбчи ръката на Джина, опита да я извие, за да вземе оръжието. Пистолетът гръмна и удари Пини в лявото бедро.

— Йии... йии... йии — започна да вие лабрадорът, а от раната рукна кръв.

Когато Джина насочи пистолета си към Тори, легнала на пода до кучето, Елиът го изби от ръката й. Джина ритна пистолета. Той се преметна по неравния под и се плъзна под един от рафтовете с бутилки, там, където никой не можеше да го достигне.

Тито, с пистолет в ръка, скочи върху Тори и викна:

— Спри или тя е мъртва.

— О, Пини, Пини — изплака Тори, като пренебрегна оръжието. Тя се приведе над кучето.

— Натисни точно над раната — каза ѝ Броуди с равен глас, за да успокои ситуацията.

— Дай оръжието на Лоренцо — извика Тито към Броуди — или ще дръпна спусъка.

Вероятно парче стъкло бе одраскало челото на Лоренцо. От разреза течеше кръв и той я забърса с опакото на едната ръка. С другата се пресегна:

— Пистолета!

Броуди не виждаше изход. Бавно подаде пистолета на Лоренцо, после погледна към брат си, като мълчаливо му предаде да бъде нащрек за нова удобна възможност.

— Чакай! — каза Джина на сина си. — Не можем просто да започнем да стреляме.

— Ние вече стреляхме — отбеляза Тито.

Тори бе притиснала с две ръце мястото над рамената на Пини. Кръвта бе понамаляла, но Броуди знаеше, че кучето скоро ще умре от загубата на кръв.

— Зная, че вече стреляхме, идиот такъв — изпищя Джина. — Не разбираш ли, че пред нас стоят и *двамата* наследници? Ако те умрат, ние получаваме цялото „Ястребово гнездо“.

— Разбирам го. — Лоренцо погледна майка си с отвращение. — Мислиш ме за много глупав.

— Редът, в който сме убити, мястото, където паднем, кой с чия кръв е опръскан; всичко трябва да се връзва с вашата история — каза им Броуди. — Трима от нас мъртви и вие, които имате голяма изгода от това, на местопрестъплението... И за миг не си помисляйте, че шерифът няма да извика специалисти от Сан Франциско.

— Ако не го свършите както трябва, ще ви арестуват — намеси се Елиът, след като разбра, че Броуди иска да печели време.

Тори се сгуши над кучето.

— Дръж се, момчето ми — прошепна му тя. Опита се да овладее треперенето на ръцете и краката си. Някак си бе разбрала, че Броуди ще се появи.

Той направи всичко възможно, почти ги спаси, но сега тя щеше да умре. Би могла да спаси поне един от тях, ако действа бързо.

Вдясно от главата на Пини Тори забеляза златистото фолио и корковата тапа в гърлото на една бутилка. Останалата част от

бутилката бе разпръсната на хиляди парченца по мокрия под. Не беше кой знае какво оръжие в сравнение с пистолет, но само това имаше.

— Направи всичко да изглежда така, сякаш Елиът ги е събрал тук. — Джина се огледа наоколо. После посочи към другия край на стаята. — Заведи ги там и ги застреляй.

Тори тихичко тананикаше на Пини и леко промъкна ръка към счупената бутилка.

— Трябва да застреляте Елиът в тила — каза им Броуди. — Иначе ще изглежда подозрително.

— Знаем това. Не сме глупави — отговори му Лоренцо.

— Всъщност мисля, че всички Барзини са скочили в един и същи басейн с гени, когато Спасителя е бил с гръб.

— Какво говори той? — попита Тито.

Елиът изсумтя подигравателно, после се разсмя. Тори почти се захили. Планът на семейство Барзини няма да измами властите. Проблемът е, че те ще са мъртви.

— Броуди ти се подиграва. — Лоренцо сръза баща си. — Не му обръщай внимание.

Пръстите на Тори докоснаха бутилката и тя леко помести тялото си, за да скрие импровизираното оръжие. Бавно го побутна към муцуната на Пини и забеляза, че очите на лабрадора са затворени. Дали е все още жив?

— Доведи тук Тори и Броуди — каза Джина. — Побързай.

Лоренцо свали дулото от Тори и го размаха към Елиът:

— Ти иди до вратата.

Елиът направи две крачки встрани и се приближи до вратата. Броуди бавно тръгна към отсрещната стена. Тори продължаваше да лежи сгушена над Пини и криеше оръжието си до последния момент.

Лоренцо я подритна и изсумтя:

— Ставай!

С ъгълчето на очите си Тори забеляза, че Броуди и Елиът са възможно най-далече. Имаше един, само един шанс да удари Лоренцо. Ако се провали, ще умре. В мига, в който се задейства, двамата братя ще реагират, както бяха направили по-рано. Могат да се спасят и тя се надяваше да помогнат на Пини, ако не стане прекалено късно.

— Изправи се! — заповяда Лоренцо.

Тори скочи, сякаш бе уплашена. Събра всичката си сила за удара и заби бутилката в корема на Лоренцо.

— А... а... а! — изпищя той и се строполи назад, от раната рукна кръв.

Тори видя, че той не бе пуснал пистолета и се наведе на една страна. Чу силен звук и гореща бяла жар обля гърдите ѝ. Извика:

— Броуди!

Стаята се завъртя. Наблизо Пини изскимтя, самотен, отчаян звук. Смесицата от гласове се превърна в далечно ехо, подобно на полузабравен спомен. Светлината избледня до задушшаваща тъмнина, сякаш това бе надзърване в ада.

Броуди седеше до Елиът в чакалнята на болницата. Облегна глава на стената и попита:

— Колко време мина?

— Две минути след последното ти питане — отговори Елиът. Наведе се напред и постави ръка на коляното му. — Зная, че вече минаха повече от пет часа, но ти чу доктора. Куршумът е близо до сърцето. Трябва да внимава.

Броуди се загледа в ръката на брат си. Не му изглеждаше странно, легнала на крака му. Сякаш го е познавал през целия си живот.

— Искане ми се да имаше време да я закараме до Сан Франциско — каза Броуди.

— Имахме късмет, че успяхме да я доведем до тук.

Броуди затвори очи, преживя отново безумното бързане да осигурят медицинска помощ за Тори. Елиът държеше насочен пистолет към Барзини, а Броуди забърза към къщата. По средата на пътя се натъкна на Алекс, който извика линейка и шерифа. Струваше му се, че помощта пристигна след цяла вечност.

— Аз я обичам — каза Броуди на брат си. — Зная, че изглежда странно, защото се познаваме отскоро, но наистина я обичам.

— Разбирам — изрече полугласно Елиът. — И тя те обича.

Броуди подскочи:

— Тя ли ти каза?

— Ъ-ъ... не, не с думи, но виждам как те гледа. Зная какво говоря. Тя те обича.

Броуди призна пред себе си, че бе на път да се превърне в копие на собствения си баща — затворен, саможив човек, който живее само заради работата си. Докато не срещна Тори. Тя бе докоснала частица от него и бе разтворила вратите на неговия свят за нов живот.

— Моля те, господи, не я оставяй да умре...

Замълчаха за известно време, и двамата се молеха.

— Може би трябва да опитам отново да се обадя на Лу — каза Броуди.

— Остави това на Алекс — отговори му Елиът.

Алекс не пристигна достатъчно рано, за да спаси Тори, но успя да заведе Пини до спешната ветеринарна служба в Калистога. Когато Броуди не можа да се свърже с Лу, Алекс предложи да отиде до „Сребърна луна“.

— Не ми се седи тук да чакам — изпъшка Броуди. — Трябва да правя нещо...

Алекс мина през летящата врата, последван от Лу и Катрин Уилсън. Не бе необходимо да питат къде е бил бащата на Тори. Вече се досещаха, че Лу и привлекателната по-възрастна от тях жена бяха не само приятели.

— Нещо ново за състоянието на Тори? — попита Лу, гласът му сякаш всеки миг щеше да се разкъса от сълзи.

Броуди поклати глава, а Лу се отпусна на дивана до тях, Катрин до него. Алекс приседна на съседния стол.

— Съжалявам — обърна се Броуди към баща ѝ. — Аз трябваше...

— Забрави — прекъсна го Лу. — Вина имат единствено семейство Барзини.

— Ще ги обвинят в предумишлено убийство — каза Елиът.

— Има ли някаква възможност те да са убили Джан?

— Никаква. Не. Няма такава възможност — казаха тримата братя в хор.

Броуди бе сигурен, че незабавният им отговор за ненамесата на Барзини ще предизвика подозрителността на Лу. Ако стане проблем, Броуди ще поговори с него. Тримата бяха решили, че Алдо не е направил нищо нередно. Нямаше нужда да очернят репутацията му.

Докторът се измъкна от вратата, която водеше към операционните зали. Престилката му бе опръскана с кръв. Броуди скръцна със зъби. Кървавите гледки не го разстройваха. Беше виждал прекалено много в своята работа.

Но това тук бе кръвта на Тори.

— Как е тя? — чувствата задавяха Лу.

— Стигнахме до куршума, но имаше голямо вътрешно кръвотечение. Мисля, че успяхме да го спрем, но дали е окончателно ще се разбере след известно време. Може да започне да кърви отново.

— Може ли да я видя? — попита Броуди.

— Все още е упоена. Може би сутринта.

Лу се изправи.

— Тя е моя дъщеря. Трябва да бъда с нея.

— Добре, но ако има и най-малката промяна в състоянието ѝ, ще напуснете незабавно, за да се погрижим за нея.

— Разбира се — кимна Лу. После сграбчи Броуди за ръката и го издърпа да стане. — Той трябва да дойде с мен.

Тори тичаше през снега, с мъка правеше всяка крачка, трудно намираще пътя си по пътеката, замечена от виелицата. Беше ѝ студено, толкова студено, сякаш сърцето ѝ бе късче лед в гърдите. Защо не виждаше нищо друго, освен заслепяващата бяла светлина? Трябва да има дървета някъде по пътя.

— Снежна буря — каза си тя.

Очите ѝ са затворени, осъзна уплашено. Защо тича със затворени очи в такава виелица? Опита се да вдигне клепачи, но те ѝ тежаха, толкова ѝ тежаха...

— Чуваш ли ме, Тори?

Баща ѝ я викаше, гласът му се носеше като шепот на вятъра. Сигурно е много далеч. Тя се опита да му отвърне, да му каже, че се е загубила и има нужда от помощ, но езикът ѝ отказа да се помръдне.

Продължаваше да крачи с мъка през снега, клепачите ѝ продължаваха да тежат непосилно и все не можеше да ги вдигне. Всеки миг щеше да замръзне до смърт. Цялото ѝ тяло ще се предаде и тя ще напусне земята.

— Струва ми се, че ѝ е студено. — Прекрасният глас на Броуди ли чуваше? Къде е той? Защо не ѝ помогне да се измъкне от тази снежна виелица?

Снегът около нея изведнъж стана топъл. Пухкав, приятен и топъл. Мина време — не можеше да каже колко — докато тялото ѝ се пребори със студа. Тя се понесе в тъмнината върху фино, меко легло подобно на облак.

Нещо я разтърси и Тори осъзна, че чува звуци. По-близо. Отвори едно око и видя, че вече не е уловена от снежната виелица. Нещо странно имаше там.

— Тори — произнесе женски глас. Непознато лице се появи само на няколко сантиметра от носа ѝ. — Чуваш ли ме?

Тя кимна, после осъзна, че има нещо в гърлото си. И в носа! Паниката отне способността ѝ да мисли. Опита се да сграбчи жената, но ръцете ѝ бяха привързани към нещо и движенията им бяха ограничени.

— Всичко е наред. Ти си в болница.

Болница?

Тя затвори очи и остави време идеята да стигне до мозъка ѝ, а сцената в залата за отлежаване на вината да се разиграе отново в ума ѝ. Стреляха по нея. Ами Пини, доброто сладко кученце?

Искаше ѝ се да попита, но имаше тръба в гърлото си. Отвори очи и примигна няколко пъти с натезжалите си клепачи. Сестрата ѝ се усмихна, но не разбра съобщението.

— Ще се справиш — увери я жената. — Трябваше ти все пак известно време, за да се събудиш. Почти два дни те нямаше. Току-що изпратих баща ти и твоя приятел долу до барчето, за да си купят кафе.

Приятел?

Какъв приятел? Къде е Броуди? Той се бе появил тогава, когато имаше най-много нужда от него. Какво му се бе случило?

Сестрата загърна Тори със завивката и нагласи нещо на уреда до леглото ѝ.

— Чувам ги, че идват. Не им позволявайте да ви уморяват.

И след миг:

— Точно навреме, момчета. Тя е будна.

— Тори, слава богу! — Баща ѝ се наведе над нея и я целуна по бузата.

Татко, разплака се тя мълчаливо.

Той постоя наведен над нея известно време, после се отдръпна назад. Броуди зае мястото му и докосна бузата ѝ.

— Хей, разтревожи ни. — Гласът му бе особен, задавен. — Все пак се справи.

Обичам те, опита се да му каже тя. Не ме оставяй. Кажу ми, че ще останеш в долината. Но той нямаше да остане тук. Беше наясно с това през цялото време. Въпреки усилията ѝ, една сълза се търкулна надолу по бузата.

— Тори, скъпа, недей да плачеш. Ти си добре. — Броуди хвана ръката ѝ в своята. — Елиът също се справи. Пини ще понакуцва, но е добре.

Да може само любовта ми да те задържи...

— Имам чудесна новина. Елиът и Алекс няма да имат финансови затруднения.

Броуди ѝ се усмихна, но тя забеляза кръговете на умората около очите му. Горкият човек бе изтощен от бдението край леглото ѝ. Това дали не означава, че се интересува от нея... *много?*

— Катрин, детективът, ме е проверявала по поръчка на отдела за попечителства към една инвестиционна фирма. Изглежда Джан, след като е взел Елиът, е дал на майка ми някакви пари. Те трябвало да ѝ помогнат в издръжката ми. Тя ги дала на Джонатан Къмингс, инвестиционен банкер, когото срещнала, докато живеела в Юнтвил и чакала раждането ни. Парите са били инвестирани така, че аз да ги получа при навършване на тридесет години. Джонатан е свършил толкова добра работа, че аз имам цяло състояние, или поне достатъчно, за да помогна на моите братя.

Моите братя. Хареса ѝ как звучи. Знаеше, че не може да се усмихне, но се опита да му намигне и успя да присвие едното си око.

— Оставам тук, Тори — каза ѝ той тихо и я погали по косата. — Обичам те повече, отколкото някога съм си мислил, че е възможно да се обича друг човек. — Той я целуна по челото, устните му останаха за миг там. — Надявам се и ти да ме обичаш.

Тя използва цялата си сила, за да повдигне ръка от леглото. Броуди преплете пръсти с нейните, като внимаваше да не размести

апаратурата. Тя стисна ръката му с всички сили.

— Означава ли това, че ме обичаш?

Тори кимна:

Обичам те повече, отколкото можеш да си представиш.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

Пини чакаше на верандата на къщата във викториански стил, която Броуди и Тори си бяха купили в предградията на Напа.

— Прибрах се — извика той, като мина през входната врата.

Никакъв отговор, но дочу музика от стаята на втория етаж, където Тори бе поставила чертожна маса, за да работи и у дома.

— Хайде, момчето ми. — Броуди отвори вратата, а лабрадорът закуцука навътре и завъртя опашка. Той се наведе и го погали по главата. — Много си смел. Изстрелът забави движенията ти, но не съкруши духа ти, нали?

— Чий глас чувам там долу? — извика Тори от горния край на стълбите.

— Моят. Контактувам си с *мое* куче.

— *Нашето* куче — поправи го тя. Броуди не можеше да види лицето ѝ, но както обикновено там имаше усмивка. — Качи се горе. Трябва да поговорим.

Броуди започна да прескача стълбите през една, а Пини го последва. Той я обгърна с ръце и я притисна до гърдите си. Всяка вечер, когато се прибираще у дома, си мислеше как едва не я загуби. И всяка вечер я целуваше за здравей и мълчаливо произнасяше молитва.

Целунаха се, продължително и бавно, после Тори го отведе в студиото си. Навсякъде бяха разпръснати скици, някои бяха закачени на табло, а други с тиксо на прозореца.

— Как вървят нещата в офиса?

— Чудесно. Правя купища пари.

Той бе открил, че има нюх към финансите. Не само че помогна на Елиът и Алекс, а и инвестира в няколко компании в региона. Работата му бе толкова предизвикателна, колкото и антитерористичната му дейност — но му носеше доста по-голямо възнаграждение.

Броуди получи много по-голямо удовлетворение, отколкото очакваше, да види как братята му преуспяват. Беше опитал да даде пари и на Тори, но тя настояваше да остане независима. Той нямаше нищо против нейната независимост, след като това не ѝ попречи да се омъжи за него.

Тори го заведе до панорамния прозорец с изглед към долината. Прекрасна гледка, особено по това време на годината, когато листата пожълтяваха, а гроздето се береше.

— Искаше да ми кажеш нещо?

Тори не знаеше от къде точно да започне... Толкова много промени настъпиха за Броуди през последната година. Би ли могъл да се справи с още една?

— Тори? Какво има?

Тя реши да му поднесе новината постепенно.

— Рачел...

— Чух. Господин Точка-ком е загубил всичко в някаква интернет авантюра. Фалирал е.

Тори кимна:

— Татко каза, че банката взема обратно лозята му.

— Не бе голямо начало, не и в сравнение с „Ястребово гнездо“ или „Фаралон“. Рачел получи това, което заслужава.

— Жалко, че не можах да я съдят заради историята с компютрите на „Ястребово гнездо“.

— Чу какво каза областният прокурор. Няма достатъчно доказателства. — Броуди наклони глава и се загледа в Тори. — За Рачел ли искаше да поговорим?

— Не, не точно — промълви тя. — Татко и Катрин ще дойдат за вечеря след малко.

— Така ли? Защо? — Баща ѝ и новата му съпруга обикновено идваха в неделя вечер, не в средата на седмицата. Броуди я погледна внимателно. — Какво става?

— Кое те кара да мислиш, че нещо става?

— Женени сме почти от година. Зная как щрака умът ти.

— Поканих татко, за да му кажа... — Тя се спря, за да си поеме дълбоко дъх. — Татко ще става дядо.

Броуди се загледа в Пини, който се бе настанил в краката им. После бавно се изправи и пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

Погледна към нея:

— Ти си бременна.

— Не, скъпи. *Ние* — опита да се усмихне. — Не си разстроен, нали? Ами, зная, че не сме обсъждали деца. Просто някак си се е случило.

Той я изправи и нежно я прегърна.

— Не съм разстроен. Защо си мислиш така?

Тори се загледа в сините очи, които обичаше толкова много.

— Съпруга. Дом. Работа от девет до пет. Неочаквано светът ти се превръща в нещо, което никога не си харесвал.

— Тори, кълна се, въобще не съм знаел какво искам, преди да те срещна! — Той я целуна бързо по челото. — Харесвам живота си. Искам семейство. Голямо семейство.

— Радвам се. Просто ми се искаше да сме го обсъдили предварително. Но с процеса на семейство Барзини и всички промени в нашия живот, аз изчаках с разговора за децата.

— Нека да ти кажа нещо. Когато те простреляха, Алекс, Елиът и аз се спуснахме да действаме като един отбор от тюлени. Не, по-скоро като едно сплотено семейство. Закарахме теб в болницата, Пини до ветеринаря и предадохме Барзини на шерифа. Осъзнах, че те са мои братя, не мъже от армията. Действията им бяха продиктувани от любов, не от тръпката на боя. Те направиха необходимото. Още тогава разбрах, че армията за мен е била *заместител* на семейство. Търсех предизвикателствата в живота, защото няха личен живот.

Тя въздъхна почти разплакана. Защо си бе помислила, че е възможно той да не е щастлив? Очевидно бе приел с удоволствие идеята за семейство.

Броуди постави ръка на корема ѝ.

— Сега ще си имам *собствено* семейство. Точно това искам.

— Момче или момиче искаш?

— Няма значение. Искам здраво бебе. Това е всичко. — Той се отдръпна назад и я погледна за миг. — Твоят баща идва, за да чуе новината. Ами моите братя?

— О, не ги ли споменах? Алекс и Елиът, чичовците, ще донесат храната. Прекалено заета съм, за да готвя.

Броуди се засмя:

— Малка дяволица! Надявам се бременността да не ти тежи. Ще си спретнем едно голямо семейство...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.